Stephen King

JOCUL LUI GERALD

SF

NEMIRA

Stephen King
Jocul lui Gerald

http://www.nemira.ro/

Traducere: Ruxandra Toma

Stephen King
Gerald's Game
© Stephen King, 1992 (ptr. ediţia originală)
© Editura Nemira, 2000 (ptr. ediţia în limba română)
Toate drepturile rezervate

Această carte e dedicată, cu dragoste şi admiraţie, următoarelor şase femei minunate: Margaret S.M., Catherine S.G., Stephanie S.L., Anne S.L., T.S.K., M.S.

Femeia făcu un efort să se stăpânească. Nimeni n-ar putea descrie batjocura din privirea ei, sau ura dispreţuitoare cu care răspunse:
— Voi, bărbaţii! Porci murdari şi scârboşi! Toţi sunteţi la fel, toţi. Nişte porci! Porci!

W. Somerset Maugham, *Ploaia*[1]

1 Trad. în lb. rom. Margareta Bărbuţă, Editura pentru Literatură Universală, 1968 (n. red.).

1

Jessie auzea cum, din când în când, uşa din spatele casei se izbea de cadru, împinsă de vântul de octombrie. Lemnul se umfla întotdeauna toamna din cauza umezelii; şi, ca să închizi uşa, trebuia s-o împingi cât puteai de tare. De data asta uitaseră. Se gândi să îi spună lui Gerald să se ducă să o închidă, înainte de a se antrena prea tare în joc, altfel zgomotul acela ritmic o s-o scoată din minţi. Apoi îşi dădu seama că ar fi fost o cerere ridicolă în împrejurările respective. Ar fi stricat toată dispoziţia.

Care dispoziţie?

Da, aceasta era o întrebare cu adevărat pertinentă. Şi, în vreme ce Gerald răsuci cheiţa în a doua pereche de cătuşe, iar ea auzi declicul chiar deasupra urechii sale stângi, înţelese că, cel puţin din punctul ei de vedere, nu mai avea nici un sens prefăcătoria că regulile impuse de jocul lui Gerald i-ar provoca o stare de bună dispoziţie. Acesta a fost, de fapt, şi motivul pentru care sesizase zgomotul făcut de uşa rămasă deschisă. În cazul ei nu durase prea mult excitaţia provocată de jocul de-a stăpânul şi sclava.

Cu Gerald însă era cu totul altă poveste. Îşi scosese toate hainele, cu excepţia perechii de chiloţi şi Jessie nici măcar nu trebuia să îşi ridice privirea mai sus de elasticul acestora ca să îşi dea seama de intensitatea interesului lui.

E o prostie, gândi. Dar, oare, nu era întreaga poveste altceva decât o mare prostie? Ba chiar îi dădea fiori. Nu-i plăcea să vorbească, dar acesta era adevărul.

— Ce-ar fi să renunţăm, Gerald?

Bărbatul ezită o clipă, încruntându-se uşor; apoi traversă camera către măsuţa de toaletă aflată la stânga uşii de la baie. Chipul i se lumină. Privi din locul captivităţii sale. Cu braţele ridicate deasupra capului, semăna cu Fay Wray, victima înlănţuită, aşteptându-l pe hidosul King Kong.

Încheieturile îi fuseseră prinse cu două seturi de cătuşe de capetele din mahon ale patului. Lanţurile îi ofereau o marjă de mişcare de numai cincisprezece centimetri. Doar atât.

Gerald puse cheile pe măsuţă – două clinchete abia auzite; însă auzul ei părea extrem de sensibil – şi apoi se întoarse spre ea. Deasupra capului său, pe tavanul alb şi înalt al dormitorului, dansau şi se unduiau raze de soare reflectate de apa lacului.

— Ce zici? Nu prea mă mai încântă. *Şi, de fapt, nu m-a încântat prea mult nici la început*, îşi continuă replica în gând.

Gerald rânji. Rânjetul lăbărţat pe obrajii bucălaţi şi rozalii, sub creasta îngustă şi rasă de păr negru ca aripa unei ciori trecute mult de prima tinereţe, rânjetul acesta o dezgustase întotdeauna. Nu ştia exact care era cauza, dar...

Ba sigur că ştii. Îl face să arate ca un retardat. Şi chiar poţi vedea cum, pentru fiecare centimetru câştigat de grimasa asta care îl schimonoseşte, Coeficientul de Inteligenţă îi scade cu câte zece puncte. Când rânjetul ajunge să-i lege urechile, faimosul avocat care e soţul tău seamănă leit cu paznicul unui balamuc, aflat în pauza de prânz.

Apreciere dură, dar nu lipsită de un sâmbure (sau mai mulţi?) de adevăr. Însă cum să îi explici celui care îţi este soţ de aproape douăzeci de ani că, de fiecare dată când rânjeşte, pare handicapat mental? Răspunsul este foarte simplu: nu îi explici nimic. Zâmbetul lui Gerald era, însă, cu totul altceva. Avea un zâmbet minunat – atât de cald, atât de blând şi plin de bună dispoziţie încât datorită lui acceptase Jessie prima lor întâlnire. Îi amintea de surâsul tatălui ei care, sorbindu-şi ginul, le povestea tot felul de chestii amuzante când se întorcea de la lucru.

Însă, acum, chipul lui Gerald părea a nu-şi mai aminti zâmbetul. *Rânjetul* pusese stăpânire pe el – variantă

distorsionată a zâmbetului, pe care părea că o păstrează numai pentru acest gen de întâlniri. Era convinsă că lui Gerald rânjetul îi dădea senzaţia de putere feroce. Senzaţia că îl transformă în lup. Senzaţia că îl transformă în pirat. Din punctul ei de vedere, însă, aşa cum zăcea pe pat cu braţele încătuşate deasupra capului şi îmbrăcată doar cu o pereche de bikini, rânjetul i se părea tâmp. Nu... mai mult. I se părea *retardat*. Căci, de fapt, el nu era nici pe departe o minunăţie de bărbat, ca aceia din revistele deocheate, deasupra cărora îşi risipise furioasele ejaculări ale pubertăţii sale mult prea singuratice şi mult prea supraponderale; era doar un avocat cu faţa rozalie şi bucălată deasupra căreia se iţea o creastă rară de păr ce în curând va fi lăsat locul unei chelii lucioase, desăvârşite. Doar un avocat al cărui penis excitat îi deforma partea din faţă a chiloţilor. Şi, ca să spunem tot adevărul, deformarea nu era deloc spectaculoasă.

Cu toate acestea, nu mărimea erecţiei era aspectul cel mai important. Aspectul important era rânjetul. Nu suferise nici o transformare, ceea ce însemna că Gerald nu luase în serios spusele ei. Ea *trebuia* să protesteze; acesta era, de fapt, jocul.

— Gerald! Vorbesc serios.

Rânjetul se lăţi, descoperind alţi câţiva dinţişori inofensivi de avocat. Coeficientul de Inteligenţă mai coborî cu douăzeci sau treizeci de puncte. Şi încă nu o auzea.

Eşti sigură?

Da. Gerald nu reprezenta pentru ea o carte deschisă – credea că este nevoie de mai mult decât şaptesprezece ani de căsnicie pentru a ajunge la o asemenea performanţă. Dar, în general, ştia destul de bine ce îi trece prin cap.

Dacă aşa stau lucrurile, cum naiba se face că el nu-şi dă seama ce gândeşti, ţuca? Cum naiba se face că nu înţelege că nu-i vorba de vreo scenă nouă în mult învechita farsă pe care o numeşte „sex“?

Acum ea se încruntă uşor. Întotdeauna auzise voci interioare – bănuia că toţi aud, deşi oamenii nu discută despre asemenea lucruri, aşa cum nu discută nici despre funcţionarea intestinelor – şi multe dintre aceste voci îi erau vechi prietene, calde şi reconfortante ca papucii preferaţi. Însă vocea aceasta... vocea aceasta era nouă şi nu îi aducea nici o alinare. Voce puternică, tânără şi plină de vigoare. Nerăbdătoare. Îşi răspunse singură:

Nu e vorba că nu-şi dă seama; *ia aminte*, *ţuca*, *uneori nu vrea să-şi dea seama*.

— Înţelege-mă, Gerald, nu glumesc. Chiar n-am chef. Ia cheile şi scoate-mi cătuşele; o să facem altceva. Trec eu deasupra, dacă vrei. Sau poţi să stai întins, cu mâinile sub cap şi o să am eu grijă să te simţi bine. Ştii tu cum.

Eşti sigură că vrei să faci asta? întreba vocea cea nouă. *Eşti*, *într-adevăr*, *sigură că mai vrei să faci amor cu tipul ăsta*?

Jessie închise ochii, încercând, astfel, să facă vocea să amuţească. Când îi deschise, Gerald stătea la capătul celălalt al patului, iar partea din faţă a chiloţilor săi se reliefa precum prova unei corăbii. Mă rog... precum prova unei corăbii de jucărie. Rânjetul i se întinsese şi mai mult, descoperindu-i şi măselele îmbrăcate în aur. Şi acum realiză cu uluire că nu simţea numai neplăcere la vederea rânjetului aceluia tâmp, ci şi silă şi dispreţ.

— O să-ţi dau drumul... dacă te porţi foarte, foarte frumos. Eşti în stare să te porţi foarte, foarte frumos, Jessie?

Libidinos, comentă, pe un ton serios, noua voce. *Foarte libidinos*.

Gerald îşi vârî degetele mari de la ambele mâini sub elasticul chiloţilor, într-o imitaţie ridicolă şi dezgustătoare a unui pistolar din Vestul Sălbatic. Chiloţii căzură destul de repede, o dată ce depăşiră colacul grosuţ de osânză ce-i înconjura mijlocul. Şi iată-l. Nici vorbă de formidabila maşinărie a sexului, pe care, în adolescenţă, o studiase în

paginile revistei *Fanny Hill*. Ce i se înfăţişa vederii era o chestioară umilă şi roz şi circumcisă; o erecţie extrem de modestă, de vreo zece centimetri, ce nu reuşea să stârnească nici urmă de interes. Cu doi sau trei ani în urmă, în timpul uneia din rarele ei călătorii la Boston, a văzut un film care se numea „Burta unui arhitect“. *Bravo*, gândi acum. *Şi iată-mă privind „Penisul unui avocat*“. Îşi muşcă buzele cât putu de tare, ca să îşi stăpânească hohotele de râs care ameninţau să se reverse în faţa făloşeniei lui Gerald. Într-o asemenea situaţie, râsul ar fi contravenit oricărei doctrine politice.

Brusc, un gând venit de nicăieri îi tăie orice chef de râs; şi anume: el n-avea habar că spusele ei sunt cât se poate de serioase, deoarece, din punctul lui de vedere, Jessie Mahout Burlingame, soţie a lui Gerald, soră a lui Maddy şi Will, fiică a lui Tom şi Sally, mamă a nimănui, nu se mai afla aici. Încetase să mai fie aici chiar din clipa în care i se puseseră cătuşele. Revistele adolescenţei lui Gerald fuseseră înlocuite cu un maldăr de reviste pornografice, ascunse în sertarul de jos al biroului său, reviste în care femei, îmbrăcate doar în şiraguri de perle, îngenuncheau pe covoare din blană de urs, în vreme ce bărbaţi, înzestraţi cu un echipament sexual ce îl făcea pe al lui Gerald să pară microscopic, le luau pe la spate. La sfârşitul acestor reviste, printre reclamele a vreo 900 de numere de telefon pentru conversaţii gen „Sunt fierbinte şi sălbatică“, se aflau şi reclame pentru femei gonflabile – noţiune bizară pentru Jessie – obiecte din cauciuc despre care se spunea că ar fi perfecte din punct de vedere anatomic. Se gândea cu un soi de uimire stranie la păpuşile acelea umplute cu aer, ca saltelele de plajă, se gândea la pielea lor vopsită într-un roz artificial, se gândea la feţele lor fără trăsături. Nu-i era chiar scârbă ceea ce simţea, însă o lumină intensă începu să îi pâlpâie în peisajul amintirilor, dezvăluind ceva mult mai înfricoşător decât jocul acesta stupid pe care îl

jucau în casa lor de vară de pe malul lacului, acum, când vara se sfârşise deja.

Însă, în ciuda tuturor impedimentelor, auzul i se ascuţise. Auzi o drujbă hârâind undeva, departe, în pădure, la distanţă de vreo zece kilometri. Mai aproape, lângă lacul Kashwakamak, un cufundar, ce părea a fi pierdut ultima cursă spre sud a rudelor sale migratoare, îşi înălţă ţipătul dement către cerul albastru de octombrie. Şi mai aproape, încă, undeva, pe ţărmul dinspre nord, latră un câine. Sunet strident, îngrozitor – dar, în mod straniu, îi aducea alinare femeii. Însemna că nu erau complet izolaţi. În rest nu se auzea decât uşa izbită de vânt, uşă atârnând în rama umflată de umezeală, aidoma unei măsele cangrenate într-o gingie moartă. Era convinsă că zgomotul acesta ritmic o va scoate din minţi.

Complet gol acum, cu excepţia ochelarilor, Gerald îngenunchease pe pat şi începu să se târască înspre ea. Ochii-i păstraseră strălucirea anticipând cele ce vor urma.

Se gândi că, poate, tocmai această strălucire, prea puţin caracteristică lui Gerald, o determinase să continue jocul după ce îşi satisfăcuse curiozitatea. Trecuseră mulţi ani de când ochii lui Gerald nu se mai înfierbântau la vederea ei. Deşi nu arăta rău – nu se îngrăşase şi încă mai avea o siluetă frumoasă. Cu toate acestea, interesul lui Gerald se diminuase. Credea că băutura era de vină; Gerald obişnuia să bea acum mult mai mult decât în primii ani de căsnicie. Adevărul era, însă, că nu numai alcoolul le stricase relaţia intimă. Ştia asta. Cum suna zicătoarea aceea veche despre faptul că prea multă intimitate duce la dispreţ reciproc? Teoretic, nu are temei real pentru bărbaţii şi femeile care iubesc, cel puţin după spusele poeţilor romantici pe care îi studiase în colegiu; însă, de-a lungul anilor scurşi de atunci, descoperise că existau anumite aspecte ale vieţii despre care John Keats şi Pearcy Shelley nu pomeniseră niciodată. Bineînţeles; doar ei muriseră tineri. Mai tineri decât erau acum ea şi Gerald.

Şi, de fapt, nimic din toate astea nu conta prea mult în acest loc şi în clipa de faţă. Ce conta cu adevărat era faptul că ea continuase să accepte jocul mai multă vreme decât şi-ar fi dorit, pentru că o impresionase acea strălucire arzătoare din ochii lui Gerald. O făcea să se simtă tânără şi frumoasă şi dorită. Deşi...

... deşi dacă îşi închipui că pe tine te vede atunci când are strălucirea aia în privire te înşeli amarnic, ţuca. Sau poate chiar asta este intenţia ta. Să te autoiluzionezi. Şi poate că acum a sosit momentul să te hotărăşti – să te hotărăşti o dată pentru totdeauna – să pui capăt acestei situaţii umilitoare. Pentru că aşa te simţi, nu? Umilită şi murdară.

Oftă. Da. Aşa se simţea.

— Gerald, *chiar* vorbesc serios.

Ridicase tonul şi, pentru o fracţiune de secundă, strălucirea din ochii lui îşi pierdu din intensitate. E bine. Înseamnă că, totuşi, o aude. Înseamnă că lucrurile nu vor lua o întorsătură urâtă. Nu înseamnă, însă, că viaţa lor va deveni, hai să zicem, minunată. Nu minunată – trecuse prea multă vreme ca să mai nutrească asemenea iluzii deşarte – dar, oricum, satisfăcătoare. Dar strălucirea reapăru, urmată imediat de rânjetul acela tâmp.

— Am să te iniţiez *eu* în acest joc, domniţa mea sfioasă, spuse, imitaţie ridicolă a replicii unui nobil dintr-o şi mai ridicolă melodramă victoriană.

În cazul ăsta, lasă-l să-şi facă pofta. Lasă-l să-şi facă pofta şi scapi mai repede.

Aceasta era o voce cunoscută şi chiar avu de gând să-i urmeze sfatul care o ispitea prin caracterul lui deosebit de practic. Lasă-l să-şi facă pofta şi scapi mai repede.

Apoi, mâna lui – mâna lui moale, mâna lui butucănoasă, mâna lui la fel de rozalie ca şi pretins fălosu-i penis -, mâna lui se întinse şi îi strânse sânii. Şi atunci ceva se frânse înlăuntrul ei, aidoma unui tendon suprasolicitat. Se împinse în şolduri şi în călcâie şi se smuci de sub atingerea lui.

— Lasă-mă-n pace, Gerald! Descuie cătuşele astea idioate şi dă-mi drumul. Trebuie să-ţi spun că mi-e scârbă de toată povestea asta de vreo juma' de an. Din martie, când încă mai era zăpadă.

Şi nu mă simt nici sexy, nici excitată. Mă simt ridicolă.

Acum i-a înţeles exact cuvintele, căci strălucirea-i din ochi i se stinse ca flăcăruia unei lumânări într-o rafală puternică de vânt. Se gândi că cele două cuvinte care îl readuseră la realitate fuseseră „idioate“ şi „ridicolă“. Căci Gerald a fost un puşti mult prea gras, un puşti gras, cu ochelari ale căror lentile semănau cu fundurile sticlelor de lapte, un puşti gras, un puşti ochelarist, care nu avusese nici o întâlnire cu vreo fată până la vârsta de optsprezece ani – la un an după ce începuse să ţină un regim sever şi să facă gimnastică, încercând din răsputeri să scape de straturile de osânză, înainte de a se transforma el însuşi într-un calup uriaş de grăsime. Când era student în anul doi, viaţa lui Gerald era, după propriile-i spuse, „aproximativ sub control“ (că şi cum viaţa – viaţa lui, în orice caz – nu era nimic altceva decât un cal sălbatic pe care el trebuia să îl îmblânzească); însă Jessie ştia foarte bine că anii lui de liceu semănaseră cu scenariul unui film de groază, nominalizat pentru premiul Oscar, iar această perioadă i-a insuflat sentimente profunde de dispreţ faţă de sine şi de suspiciune faţă de toţi ceilalţi.

Succesul lui ca avocat în cadrul unei firme de prestigiu (precum şi căsătoria cu ea – era convinsă că acest eveniment jucase un rol esenţial) îi redaseră şi mai mult încrederea şi respectul faţă de sine. Totuşi, era convinsă că încă îl mai bântuiau anumite coşmaruri ale adolescenţei. Undeva, în străfundurile minţii lui Gerald, bătăuşii încă îl mai înghionteau prin colţurile clasei, încă mai râdeau în hohote de comportamentul lui de fetiţă din timpul orelor de educaţie fizică. Şi mai existau tot felul de vorbe urâte – *idiot* şi *ridicol*, de exemplu – care-i aduceau în prezent anii de şcoală. Aşa credea Jessie. Psihologii mâncau rahat –

deseori parcă o făceau dinadins – dar, când era vorba de persistenţa unor amintiri înfiorătoare, îţi puteau da explicaţii ore în şir. Existau amintiri care parazitau mintea, aidoma unor lipitori; şi anumite cuvinte – *idiot* şi *ridicol*, de exemplu – le învigorau organismul greţos.

Se aşteptă să fie cuprinsă de ruşine din cauza faptului că îi atinsese punctul cel mai vulnerabil rostind acele cuvinte tabu; şi realiză cu bucurie – sau, poate, doar cu uşurare – că nu simte absolut nimic. *Înseamnă că m-am săturat să mă tot prefac*, iar acest gând aduse un altul după sine: şi ea era la fel de îndreptăţită să aibă preferinţe în materie de relaţii sexuale, însă povestea asta cu încheieturile prinse în cătuşe nu s-ar afla în nici un caz printre ele. Cătuşele o făceau să se simtă înjosită. E drept, un soi de excitaţie amestecată cu jenă însoţise primele experienţe iniţiate de Gerald – cele cu eşarfele – şi, de vreo două ori avusese chiar mai multe orgasme, ceea ce era cu totul neobişnuit în cazul ei. Deşi au existat şi efecte secundare, cărora, la vremea respectivă, nu le-a acordat atenţie. Iar senzaţia de umilinţă a fost doar unul dintre acestea. A avut, la rându-i, parte de propriile sale coşmaruri după fiecare din aceste experienţe de început ale jocului lui Gerald. Se trezea gâfâind, acoperită cu o peliculă de transpiraţie rece, cu pumnii strânşi vârâţi între picioare. Îşi amintea numai unul dintre visele acelea, iar amintirea era destul de tulbure: se făcea că juca cricket complet dezbrăcată şi, dintr-o dată, soarele a dispărut.

Încetează, Jessie. O să te gândeşti altă dată la toate astea. Prioritatea ta este să îl convingi acum să-ţi dea drumul.

Corect. Pentru că acesta nu era câtuşi de puţin jocul *lor*, jocul acesta era numai *al lui*. Continuase să îl joace deoarece aşa voia Gerald. Însă, acum, motivul ăsta nu mai era suficient.

Se auzi iarăşi ţipătul trist al cufundarului de pe lac. Rânjetul cretin al lui Gerald fusese înlocuit cu o expresie de nemulţumire botoasă.

Mi-ai stricat plăcerea, ticăloasa dracului, spunea privirea lui.

Atunci, Jessie îşi aminti ultima dată când îi surprinsese posomoreala aceea îmbufnată din ochi. În luna august, Gerald venise acasă cu o broşură lucioasă, o răsfoise, îi arătase ce anume îşi dorea, iar ea spusese da, fireşte, poate să cumpere un Porsche, dacă ţine morţiş să aibă un Porsche, bineînţeles că îşi poate *permite* să îşi cumpere un Porsche, însă ea era de părere că Gerald ar fi făcut o afacere mai bună dacă s-ar fi înscris în Clubul „Forest Avenue Health", aşa cum tot îi promitea de vreo doi ani. „Nu prea ai siluetă de proprietar de Porsche", îi spusese, ştiind că dă dovadă de o completă lipsă de tact, însă nu era tocmai momentul potrivit pentru a-i ascunde destul de cruda realitate. Şi, de fapt, o adusese în pragul exasperării, astfel încât nu-i mai păsa câtuşi de puţin dacă îi rănea orgoliul. Cu uluire, îşi dădea seama că nu mai dădea nici doi bani pe sentimentele lui Gerald şi ar fi vrut să îndrepte lucrurile, dar, pur şi simplu, habar nu avea ce anume ar fi trebuit să facă.

— Adică ce vrei să spui? – cuburi de gheaţă clincheneau în tonul lui.

Nu se obosi să îi răspundă; de-a lungul timpului învăţase că astfel de întrebări erau, de obicei, retorice. Mesajul real se ascundea în spatele cuvintelor: *Mă superi*, *Jessie*. *Nu vrei să te joci cu mine*.

Însă, în împrejurarea aceea – poate un soi de preludiu al celei de acum – hotărâse să nu dea atenţie mesajului ascuns şi îi răspunsese:

— Vreau să spun că, orice s-ar întâmpla, la iarnă tot o să împlineşti 46 de ani, Gerald, fie că o să ai sau nu un Porsche... şi tot o să ai cam cu cincisprezece kilograme peste greutatea normală.

Dureroasă replică. Da. Crudă, chiar. Total deplasată. Ar fi putut să ignore imaginea care îi apăruse în faţa ochilor când aruncase o privire fotografiei reprezentând superbul

automobil sport. În acea fracţiune de secundă, văzuse un băieţel mult prea durduliu, cu obrajii mult prea rozalii, înţepenit în camera de roată pe care dorea s-o folosească drept colac în piscina veche şi murdară.

Gerald îi smulsese broşura din mâini şi ieşise din încăpere fără să mai rostească vreun cuvânt. Nici unul nu mai adusese vreodată vorba despre Porsche. Însă ea vedea deseori silueta automobilului în reproşul din ochii soţului său: „Nu vrei să ne distrăm“ – spuneau ochii aceia.

Acum reproşul era şi mai sever.

— Ai spus că ţi se pare *amuzant*. Chiar aşa ai zis: „Mi se pare amuzant.“

A spus *ea* aşa ceva? Probabil. Dar fusese o greşeală. O boacănă. Dăduse puţin cu bâta-n baltă. Dar ce fel de soţie eşti dacă îi poţi spune asta bărbatului tău, când gura-i bosumflată seamănă cu cea a unui copil răsfăţat pregătindu-se să urle cât îl ţin puterile, căci şi-a dat seama că părinţii nu au de gând să îi facă pe plac.

Nu cunoştea răspunsul, aşa că îşi coborî privirea… Şi ceea ce observă o irită şi mai tare. „Domnul Plăcerilor“, în varianta Gerald, nu se ofilise câtuşi de puţin. De parcă nici nu auzise de schimbarea planurilor.

— Gerald, nu prea…

— …Nu prea ai chef, nu? Trebuie să admit că asta-i o veste surprinzătoare. Mi-am luat o zi liberă. Şi dacă petrecem noaptea aici, înseamnă că am să lipsesc şi mâine dimineaţă la serviciu.

Reflectă o clipă, apoi repetă:

— Ai spus că ţi se pare amuzant.

Începu să răscolească prin maldărul de scuze *(Da, dar acum am o migrenă înfiorătoare; da, dar acum mă doare îngrozitor de tare burta – ştii, trebui să-mi vină ciclul; da, dar sunt femeie şi am dreptul să mă răzgândesc; da, dar acum ne aflăm în mijlocul pustietăţii şi mi-e cam frică de tine, bruta mea superbă),* minciuni, de fapt, care îi alinau orgoliul masculin. Însă, înainte de a apuca să aleagă vreo

scuză, vocea nouă vorbi iarăşi. De data aceasta, cuvintele răsunară clar în dormitorul casei de vacanţă iar Jessie observă, fascinată, că tonul era acelaşi cu cel pe care îl auzea în gândurile ei: puternic, sec, hotărât, dominator. Pe de altă parte, acum i se părea că îi sună foarte cunoscut:

— Ai dreptate, probabil că *am spus* aşa, însă, „amuzantă“ mi se părea înainte să-ţi intre în cap ideile astea sado-masochiste. Mă gândeam că o să ne iubim an pic şi o să ne aşezăm pe malul lacului şi o să ascultăm liniştea. Şi, poate că, după apusul soarelui, o să jucăm „scrabble“. Ce este ilegal în toate astea, domnule avocat? Ce-i în capul tău, Gerald?

— Da' ai spus...

De cinci minute tot încerca să îi ceară în toate felurile să îi scoată cătuşele alea blestemate şi el încă nu înţelesese. Nerăbdarea-i dădu în clocot.

— Pentru Dumnezeu, Gerald, chestia asta m-a scârbit imediat după ce ai început s-o practici şi, dacă n-ai fi fost atât de căpos, ţi-ai fi dat seama!

— Gura ta e de vină. Gura asta impertinentă şi sarcastică. Câteodată mi se face şi lehamite de...

— Când ai câte o idee fixă, nimeni nu te poate convinge cu frumosul. Şi cine-i de vină?

— Nu-mi place deloc când te porţi aşa, Jessie. Deloc nu-mi place.

Situaţia se deteriora cu uluitoare repeziciune: din rău, în mai rău, înspre catastrofal. Se simţi, brusc, foarte obosită şi îi veni în minte un vers dintr-un cântec vechi al lui Paul Simon: „Nimic nu-mi trebuie din dragostea asta nebună“. Că bine zici, Paul. Nu eşti tu prea înalt, dar nici prost nu eşti.

— Ştiu că nu-ţi place. Şi îmi convine, pentru că acum e vorba despre cătuşele astea, nu despre cât de mult îţi place sau nu când îţi spun că m-am răzgândit. Vreau să-mi *scoţi* cătuşele. Mă auzi?

Nu. Cu groază crescândă, îşi dădu seama că Gerald nu auzise absolut nimic. Soţul ei trăia încă într-una dintre etapele jocului pe care el însuşi îl imaginase.

— Eşti atât de *capricioasă*, atât de *sarcastică*. Te iubesc, Jess, dar urăsc al dracului de tare *gura* aia a ta blestemată. Mereu am urât-o.

O privi cu infinită tristeţe, în vreme ce îşi trecu palma mâinii stângi peste botişorul umflat – bietul Gerald, tras pe sfoară de o femeie perversă care îl atrăsese în pădurea asta sălbatică şi apoi nu îşi îndeplinise îndatoririle sexuale. Bietul Gerald, cel tras pe sfoară, nu dădea nici un semn c-ar fi avut intenţia să ia cheile cătuşelor de pe măsuţa de lângă uşa băii.

Nelinişstea i se transformase într-un sentiment şi mai apăsător. Devenise un soi de furie amestecată cu spaimă, senzaţie simţită o singură dată în trecut. Când avea vreo doisprezece ani, Will, fratele ei, o pipăise pe fund la o petrecere pentru copii. Gestul fusese observat de toate prietenele ei care izbucniseră în hohote de râs. *Ha-ha-ha! Hi-hi-hi! Ce mişto, don'şoară!* Însă ei nu i se păruse mişto. Câtuşi de puţin.

Will aproape se sufocase de atâta râs. Se cocoşase, iar părul îi atârna în ochi. Petrecerea avusese loc la vreun an după ce pe primele locuri în topurile de muzică se aflau grupurile „Beatles" şi „Rolling Stones" şi „Seachers", iar Will, în încercarea-i copilărească de a imita cântăreţii la modă, îşi lăsase părul lung. Probabil că tocmai părul din ochi îl împiedicase să observe furia lui Jessie... Deşi, în mod obişnuit, era foarte atent la schimbările ei temperamentale. Băieţelul continuase doar să râdă până în clipa în care ea începuse să spumege de mânie şi înţelesese că va trebui să facă ceva ca să dezamorseze explozia dinlăuntru-i. Drept pentru care îşi pocnise mult-iubitul frate chiar în figură când acesta ridicase, în sfârşit, faţa înspre ea. Lovitura fusese foarte puternică şi hohotele de râs ale lui Will se transformaseră în urlete de durere.

Mai târziu, Jessie încercase să îşi spună că urletele fuseseră, de fapt, provocate mai degrabă de surpriză decât de forţa loviturii ei. Însă, chiar şi la doisprezece ani, reuşise să înţeleagă realitatea, îl lovise, îl lovise straşnic. Îi plesniseră ambele buze. Îl lovise straşnic. Şi de ce? Pentru că făcuse o glumă proastă? Dar Will avea numai nouă ani – petrecerea era dată pentru ziua lui de naştere – şi la vârsta asta *toţi* copiii fac glume proaste. Nu. Nu gestul lui fusese de vină. Ci spaima ei – spaima că, dacă nu va face ceva cu valul acela urât şi verde şi – oh! – cât de uriaş, de furie şi stânjeneală, acesta o să *stingă soarele* şi o să explodeze înlăuntrul ei. În acea zi se confruntase cu primul adevăr din viaţa sa: în ea exista o fântână, apa din fântână era otrăvită şi, când a pipăit-o, William, de fapt, a scos din adâncuri o găleată plină vârf cu o viermuiala de spermă şi mucozităţi. Şi îl urase pentru că scosese găleata la suprafaţă. Şi înţelegea că tocmai acest sentiment de ură o determinase să îl lovească. O înfricoşase mizeria descoperită înlăuntrul ei. Şi acum, după toţi aceşti ani, îşi dădea seama că încă o mai înfricoşează... Şi acum, ca şi atunci, furia îi întovărăşea spaima. *N-o să-mi stingi tu soarele*, veni de nicăieri gândul aparent fără logică. *Al dracului să fii dacă o s-o faci!*

— N-am nici un chef să despic firul în patru, Gerald. Adu cheile şi *scoate-mi* cătuşele!

Şi atunci el spuse ceva ce o ului atât de tare, încât, la început, crezu că nu a înţeles bine:

— Şi dacă nu vreau?

Mai întâi, percepu schimbarea tonului. De obicei, vocea-i era poruncitoare, aspră, energică, declarând cu emfază: Mare noroc că eu sunt şeful! – însă vocea aceasta necunoscută era gravă, murmurând cuvintele. În privire-i revenise strălucirea – strălucirea aceea înfierbântată ce o excita odinioară, cândva, pe vremuri, într-o altă viaţă. Nu o desluşea prea bine, căci ochii lui Gerald erau mijiţi în două

fante grăsulii în spatele ochelarilor cu rame din aur – dar reapăruse. Da, strălucirea reapăruse.

Şi, apoi, mai era şi situaţia specială a „Domnului Plăcerilor“. Căci „Domnul Plăcerilor“ nu se ofilise câtuşi de puţin. Ba, chiar, părea mai în putere decât îl văzuse/îl simţise ea vreodată.

...Poate era doar un joc al imaginaţiei ei.

Aşa zici tu, ţuca? Nu prea cred.

Analiză toate aceste ultime informaţii, înainte de a reveni la întrebarea aceea uluitoare. *Şi dacă nu vreau*? Acum reuşi să ajungă la sensul cuvintelor şi, când le înţelese complet, simţi cum furia şi teama i se amplifică. Undeva, înlăuntrul ei, găleata se cufunda iarăşi în fântână. Şi va ieşi la suprafaţă plină cu materia aceea viermuitoare, scârboasă – rahat şi spermă şi şerpi veninoşi şi puroi. Auzi, iarăşi, uşa de la bucătărie izbită de vânt şi auzi, iarăşi, lătratul câinelui, disperat, sfâşietor.

— Ascultă-mă, Gerald, rosti vocea ei cea nouă.

Jessie îşi dădu imediat seama că vocea aceasta ar fi putut să aleagă un moment mai potrivit pentru a-şi face cunoscută prezenţa, căci situaţia nu era deloc trandafirie. Se afla aici, pe malul pustiu din nordul lacului, Kashwakamak, prinsă cu cătuşe de capătul patului, îmbrăcată doar cu o pereche de chiloţi micuţi din nailon, dar îi admira puterea. Aproape împotriva voinţei sale, admira puterea ce răsuna în vocea aceasta nouă.

— Reuşeşti să înţelegi ce-ţi spun? Ştiu că nu eşti atent atunci când vorbesc eu, dar acum, chiar este important să mă asculţi.

Deci... Mă asculţi? Mă înţelegi?

Gerald îngenunchease pe pat şi o cerceta cu privirea curioasă a unui om de ştiinţă care ştie că a descoperit o specie nouă de gândaci. Obrajii acoperiţi cu o reţea fină de capilare sparte (semne ale prea multor pahare cu băutură), deveniseră vineţii din cauza excitaţiei. O pată de aceeaşi

culoare i se întinsese pe frunte, aidoma unui semn din naştere.

— Da, îi răspunse.

Vocea murmură cuvântul: *mdaa*.

— Te ascult, Jessie. Sigur că te ascult.

— În cazul ăsta, dă-te jos din pat şi adu cheile. O să descui asta…

Şi îşi lovi încheietura dreaptă de capătul patului.

— …apoi o să descui asta.

Acelaşi gest făcut cu încheietura mâinii stângi.

— Dacă faci chestia asta imediat, o să facem o partidă de amor normal, lipsit de excentricităţi, o să avem fiecare câte un orgasm şi apoi o să ne întoarcem la viaţa noastră normală şi lipsită de excentricităţi din Portland.

Şi lipsită de sens, gândi. Asta ai uitat să spui. *Viaţa noastră normală, lipsită de excentricităţi şi lipsită de sens din Portland*. Poate că aşa şi era. Sau poate că reacţia ei era puţin prea dramatică (descoperi acum că o asemenea situaţie – prinsă de pat cu două perechi de cătuşe – putea stârni în ea o atitudine teatrală). Însă era bine că nu menţionase lipsa de sens a existenţei lor. Ceea ce dovedea că această voce nouă şi serioasă nu era deloc nesăbuită. Apoi, ca şi cum ar fi vrut să îi contrazică această părere, vocea aceasta – vocea *ei*, de fapt – începu să urce treptele de neconfundat ale furiei.

— Da' dacă ai de gând să continui să freci menta şi să mă enervezi, o să plec direct la soră-mea, o să aflu cum îl cheamă pe avocatul care a ajutat-o să divorţeze şi o să-i dau un telefon. Să ştii că nu glumesc. *Nu mai vreau să joc jocul ăsta*!

Acum se întâmplă ceva absolut incredibil; ceva la care nu s-ar fi aşteptat nici într-un milion de ani: reapăru rânjetul. Precum un submarin care ajuns acasă după o misiune lungă şi periculoasă. Însă nu reapariţia rânjetului era incredibilă, ci faptul că, acum, Gerald nu mai părea un

înapoiat mental, dar inofensiv. În clipa aceasta arăta ca un nebun furios.

Întinse iarăşi mâna, îi mângâie sânul stâng, apoi îl strânse tare. Încheie operaţiunea aceasta dureroasă ciupindu-i sfârcul, gest pe care nu-l mai făcuse până atunci.

— *Au*, Gerald! *Mă doare*!

Bărbatul dădu din cap. Mişcare semnificând seriozitate şi satisfacţia lucrului bine făcut, însă complet nepotrivită cu rânjetul acela hidos.

— E bine, Jessie. Totul e bine. Parcă ai fi actriţă. Sau curvă.

O curvă din alea cu multă experienţă.

Şovăi o clipă; apoi adăugă:

— Ăsta-i un compliment.

— Ce Dumnezeu tot bălmăjeşti?

Dar ştia foarte bine. Şi acum îi era frică de-a binelea. Prin aerul din dormitor se învolbura o piază rea.

Însă încă mai era furioasă – furioasă ca în ziua când o pipăise Will.

Gerald izbucni în râs:

— Ce *bălmăjesc?* Chiar te-am luat în serios la un moment dat. *Asta* bălmăjesc.

Puse cu duritate mâna pe coapsa ei dreaptă. Vocea-i era acum rece şi lipsită de inflexiuni:

— Desfaci singură picioarele, sau ţi le desfac eu? Şi asta face parte din jocul tău?

— *Dă-mi drumul!*

— Da... Când terminăm.

Gerald îşi folosi şi cealaltă mână, ciupindu-i, acum, sânul drept. Şi, de această dată, durerea a fost atât de neaşteptată şi de violentă, încât simţi mii de înţepături veninoase în tot corpul.

— Deocamdată, desfă-ţi minunatele picioare, mândra mea domniţă!

Îl privi cu atenţie şi îşi dădu seama cu groază că el *ştia*. Ştia că nu glumise când îi spusese că nu vrea să mai

continue jocul. Ştia, dar prefera să ştie că *nu ştie*. Ce om normal ar face aşa ceva? *Mare scofală*, spuse vocea cea serioasă. *Când eşti ăl mai tare din parcare în cea mai importantă firmă de avocaţi care există între Boston şi Montreal, ai tot dreptul să ştii ce îţi convine să ştii; şi să nu ai habar de ce nu vrei să ştii. Cred că eşti la ananghie, ţuca. Se întâmplă povestea aia care destramă căsniciile. Sfatul meu e să strângi din dinţi şi să închizi bine ochii, pentru că am senzaţia că o să cam fii futută într-un mod nasol.*

Rânjetul. Rânjetul ăla. Hidos. Ordinar. Rău. Tâmp.

Prefăcându-se că nu ştie. Şi prefăcându-se atât de bine, încât ar fi fost capabil să treacă şi testul cu detectorul de minciuni. *Credeam că se joacă*, ar fi spus, cu durere în ochii nedumeriţi. *Aşa credeam*. Şi dacă ea ar fi insistat, acuzându-l furioasă, el ar fi recurs, în cele din urmă, la o ultimă scuză... Şi s-ar fi strecurat în spatele ei, aidoma unei şopârle care se ascunde în spatele unei stânci: *Îţi plăcea, ştii că-ţi plăcea. De ce nu vrei să recunoşti?*

Complăcându-se în necunoaşterea realităţii. Ştiind adevărul, dar intenţionând să îşi ducă treaba până la capăt. Îi prinsese mâinile în cătuşe de capul patului; o făcuse având consimţământul ei şi acum (ce naiba, hai, să nu ne mai ascundem după vorbe), acum intenţiona să o violeze; *să o violeze* în adevăratul înţeles al cuvântului, în timp ce uşa se izbeşte de cadru, în timp ce câinele latră, în timp ce cufundarul îşi plânge singurătatea pe lac. Asta intenţionează să facă. Da, dom'le, ce-i corect e corect: nu poţi să zici că te-ai bucurat pe deplin de o fofoloancă daca fofoloanca respectivă nu se zbate sub tine ca o găină vie pe un grătar încins. Şi chiar dacă ea s-ar duce la sora ei, Maddy, după ce va fi coborât şi această treaptă a umilinţei, el va continua să insiste că nici măcar nu se gândise la viol.

Începu să-i îndepărteze picioarele cu mâinile-i grăsulii şi rozalii. Femeia nu opuse prea multă rezistenţă; cel puţin

pentru moment a fost prea îngrozită şi prea uluită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

Aceasta este atitudinea corectă, spuse vocea cunoscută din-lăuntru-i. *Stai potolită şi lasă-l să-şi facă mendrele. Ce mare scofală? Şi-a scuipat sămânţa în tine de atâtea ori până acum şi niciodată nu te-ai împotrivit. Permite-mi să-ţi amintesc că au trecut câţiva anişori de când erai o neprihănită fecioară.*

Şi ce s-ar întâmpla dacă nu ar asculta sfatul dat de voce? Ce altă variantă mai exista?

Îi răspunse imaginea oribilă ce-i apăru în minte. Se văzu pe ea însăşi depunând mărturie într-un tribunal de divorţ. Nu ştia dacă în statul Maine există tribunale specializate în procese de divorţ, însă aceasta nu diminua câtuşi de puţin claritatea imaginii. Se văzu îmbrăcată în taiorul ei sobru, de culoare roz, cu bluza din mătase de culoarea piersicii. Îşi ţinea strâns lipite gleznele şi genunchii. În poală, avea micuţa-i poşetă albă. Se văzu cum îi spune judecătorului, care semăna cu răposatul Harry Reasoner, că da, într-adevăr că l-a însoţit pe Gerald, de bunăvoie, la casa lor de vară; că da, îl lăsase să îi prindă mâinile de capul patului cu două perechi de cătuşe, marca „Kreig“ – tot de bunăvoie şi nesilită de nimeni – şi da, adevărul este că mai *jucaseră* asemenea jocuri şi înainte, deşi niciodată în pustietatea de pe malul lacului.

Da, domnule judecător. Da.

Da, da, da.

Gerald îşi vedea de treabă, continuând să-i desfacă picioarele, iar Jessie se auzea cum îi povesteşte judecătorului despre jocurile lor; mai întâi cu eşarfe din mătase; şi apoi ea fusese de acord să adauge ceva condimente jocului, trecând, astfel, de la eşarfe, la frânghii şi, în cele din urmă, la cătuşe, cu toate că se plictisise foarte repede de toată povestea. Ba chiar o dezgusta. Şi, de fapt, era atât de scârbită, încât îi îngăduise lui Gerald să o convingă să facă drumul de aproape 160 de kilometri

dintre Portland şi lacul Kashwakamak într-o zi de octombrie; era atât de dezgustată, de scârbită şi de revoltată de toate fanteziile soţului său, încât îl mai lăsase, încă o dată, să o lege ca pe un câine; era atât de dezgustată, de scârbită, de revoltată şi de plictisită, încât rămăsese îmbrăcată doar cu o pereche de chiloţei din nailon, atât de transparenţi încât puteai să citeşti prin ei rubrica de mică publicitate din *The New York Times*. Judecătorul ar fi înţeles întreaga istorie şi ar fi compătimit-o din tot sufletul. Bineînţeles că aşa ar fi făcut. Cine, oare, ar fi putut avea o altă atitudine? Se vedea în boxa martorilor, spunând: „Deci, asta era situaţia: stăteam încătuşată de pat, îmbrăcată doar cu o piesă de lenjerie intimă, cumpărată de la magazinul „Victoria's Secret“, purtând un zâmbet pe buze. Dar m-am răzgândit în ultima clipă şi Gerald a ştiut asta, fapt care transformă actul lui în viol.“

Da, dom'le, asta o s-o bage în rahat. Pariez pe ce vrei.

Se smulse din închipuirea asta oribilă şi îşi dădu seama că Gerald încearcă să îi smulgă chiloţii. Îngenuncheat între picioarele ei, chipu-i avea o expresie atât de gravă şi preocupată încât ai fi fost în stare să crezi că încearcă să îşi ia examenul de admitere în Barou, şi nu că are de gând să îşi oblige nevasta să întreţină raporturi sexuale cu el. Din mijlocul buzei cărnoase i se scurgea, până pe bărbie, o dâră albă de salivă.

Lasă-l Jessie. Lasă-l să-şi scuipe sămânţa. Chestia aia pe care o are în ouă îl scoate din minţi şi tu ştii asta. Pe toţi bărbaţii îi scoate din minţi. După ce o elimină o să poţi sta de vorbă cu el. O să te poţi înţelege cu el. Aşa că nu mai face tămbălău – stai liniştită şi aşteaptă să-şi rezolve problema.

Bun sfat; şi poate că i-ar fi dat ascultare dacă nu ar fi existat noua voce dinlăuntru-i. Acesteia îi era limpede că sursa obişnuită de sfaturi pentru Jessie – voce pe care, de-a lungul anilor, ajunsese să o numească „Supusa Nevastă

Burlingame“ – nu era altceva decât o mare bleaga. Jessie ar fi putut, totuşi, să nu se mai împotrivească, însă, două lucruri s-au petrecut în acelaşi timp. În primul rând, şi-a dat seama că, deşi mâinile-i erau legate de pat, picioarele îi erau libere. Şi, chiar în clipa când a avut această revelaţie, picătura de salivă care atârna pe bărbia lui Gerald se desprinse şi căzu pe abdomenul ei, chiar deasupra buricului. I se mai întâmplase ceva asemănător, odată, într-o altă viaţă şi, astfel, fu copleşită de o senzaţie oribilă de „*deja vu*“. Camera păru a se cufunda în întuneric ca şi cum ferestrele şi luminatorul ar fi fost înlocuite cu ochiuri din sticlă afumată.

E sperma lui, gândi – cu toate că ştia foarte bine că nu era nici, vorbă de aşa ceva. *E sperma lui afurisită*, *blestemată*, *aromară*.

Ceea ce a urmat nu a fost, de fapt, o reacţie îndreptată împotriva lui Gerald, ci împotriva senzaţiei dezgustătoare care, izvorând din adâncurile zăvorâte ale minţii, îi inundă întreaga fiinţă. Acţiona fără să se gândească, dezlănţuindu-se aidoma unei femei cuprinse de panică şi scârbă instinctivă în momentul în care îşi dă seama că un liliac i s-a încâlcit în păr.

Îşi trase picioarele; genunchiul drept de-abia evitând bărbia lui Gerald; şi apoi îşi împinse, tălpile. Cu toată forţa de care era capabilă. Talpa dreaptă izbi din plin burta lui Gerald. Călcâiul stâng aproape strivi rădăcina ţeapănă a penisului soţului ei, precum şi testiculele care atârnau aidoma unui fruct copt, dar stricat pe dinăuntru.

Gerald se clătină, fundul i se prăbuşi pe gambele grase şi fără păr. Îşi înălţă capul spre luminator şi spre tavanul alb pe care se unduiau razele soarelui şi scoase un urlet răguşit. Chiar atunci, ţipă şi cufundarul de pe lac – răspuns venit din străfundurile iadului. Însă lui Jessie i se păru că era vorba de solidaritatea masculină.

Ochii lui Gerald nu mai erau întredeschişi şi strălucitori în anticiparea plăcerilor ce ar fi avut să urmeze. Erau holbaţi

şi tot atât de albaştri ca şi minunatul cer din acea zi (gândul de a admira un asemenea cer reflectându-se în apele lacului înconjurat de pustietatea ruginie a toamnei o făcuse să se hotărască atunci când Gerald o sunase, îi spusese că îşi aranjase treburile la serviciu şi o întrebase dacă vrea să meargă la cabană unde, eventual, să rămână şi peste noapte). În ochii soţului ei lucea atâta durere încât simţi nevoia să privească în altă parte. Gâtul îi devenise o hartă cu văi şi şiruri de dealuri create de tendoanele-i încordate. Jessie gândi – *Nu i le-am mai văzut din vara aia ploioasă când a renunţat la grădinărit*.

Intensitatea urletului începu să scadă. Un zeu, sau ce-o fi fost, avea o telecomandă de tip „Gerald“ şi micşora volumul. Sigur că nu exista aşa ceva; pur şi simplu zbierase foarte mult, poate chiar vreo treizeci de secunde şi nu mai avea aer. *Cred că l-am lovit cam tare*, îi trecu prin minte. Petele roşii de pe obraji şi cuta de pe frunte deveniseră vineţii – *L-ai lovit tare*! – se auzi vocea înspăimântată a Nevestei Supuse. *Tare, tare de tot*!

Mda; *grozavă lovitură*, *ce zici*? – visător tonul din vocea cea nouă.

Ţi-ai lovit soţul în coaie! ţipă Nevasta cea Supusă. *Pentru numele lui Dumnezeu*, *cine-ţi dă dreptul să faci aşa ceva*? *Cine-ţi dă dreptul să faci glume din astea*?

Ştia răspunsul, sau credea că îl ştie: o făcuse deoarece soţul ei intenţionase să o violeze şi să se scuze, apoi, explicând că nu fusese altceva decât o neînţelegere între doi soţi care aveau o căsnicie armonioasă şi se hotărâseră să încerce un joc sexual absolut nevinovat. *Jocul a fost de vină*, ar fi ridicat el din umeri. *Jocul*, *nu eu*. *N-o să-l mai jucăm*, *dacă nu-ţi place*, *Jess*. Ştiind, bineînţeles că nimic din ce va face sau va spune nu o va mai convinge Vreodată să îşi lase mâinile prinse în cătuşe. Nu, aici se încheia povestea. Gerald ştiuse asta tot timpul şi îşi dorise un final apoteotic.

Umbra neagră pe care o sesizase în încăpere scăpase de sub. control, exact conform temerilor ei. Parcă Gerald încă mai urla, deşi din gura lui pietrificată într-o mască a durerii nu ieşea nici un sunet (cel puţin nici un sunet pe care ea să îl audă). Chipul i se congestionase atât de tare, încât aproape i se înnegrise. Vena jugulară – sau artera carotidei, dacă asta mai conta acum – îi pulsa _ furibundă sub pielea netedă a gâtului. Vena – sau artera – părea gata să explodeze şi Jessie simţi fulgerul unei spaime teribile.

— Gerald?

Vocea-i tremură, era vocea unei fetiţe care a spart un obiect de valoare la petrecerea unei prietene.

— Gerald, te simţi bine?

Întrebase ridicolă, incredibil de ridicolă, însă mult mai simplă decât cele care i se zvârcoleau în gânduri: *Gerald*, *cât de tare te-am lovit*? *Gerald*, *crezi că ai să mori*?

Fireşte că n-o să moară – Nevasta cea Supusă era nervoasă. *L-ai lovit şi l-ai lovit tare şi ar trebui să te căleşti*, *dar n-o să* moară. *N-o să* moară *nimeni*.

Gura încreţită, tremurândă, a lui Gerald nu rosti nici un cuvânt de răspuns. Îşi pusese o mână pe pântece; cu cealaltă îşi ţinea giuvaierurile rănite. Acum şi le ridică încet până deasupra mamelonului stâng. Şi le aşează acolo: pereche de păsări rozalii şi dolofane, prea obosite să mai zboare. Forma unui picior gol – piciorul gol al lui *Jessie* – se contura pe stomacul bombat al soţului ei. Roşie, acuzatoare urmă, pe carnea lui trandafirie.

Gerald expira – sau încerca să o facă – emanând vapori care miroseau a ceapă putrezită. *Asta-i ultima suflare* – fulgeră gândul lui Jessie. *La fundul plămânilor noştri se află o cantitate de aer, zece la sută din volumul total, rezervată pentru ultima suflare. Aşa am învăţat la biologie, nu? Parcă aşa e. Ultima suflare, ultima respiraţie a celor care se îneacă sau a celor care sunt sugrumaţi. După această ultimă suflare ori leşini, ori...*

— Gerald! zbieră cu o voce stridentă şi furioasă.

— *Respiră*, Gerald!

Ochii lui Gerald se bulbucară ca ochii unei păpuşi şi reuşi să soarbă foarte puţin aer pe care îl folosi pentru a rosti un ultim cuvânt. Un ultim cuvânt al acestui om care, deseori, părea a fi alcătuit numai din cuvinte.

— ...inima...

Şi atât.

— *Gerald!*

Vocea-i nu mai era doar furioasă, ci şi îngrozită: vocea unei profesoare, fată bătrână, căreia un puşti din clasa a doua i-a ridicat fusta ca să le arate colegilor iepuraşii de pe budigăii ei.

— *Gerald, încetează cu prostiile şi respiră-n pizda mă-tii!*

Gerald nu vru. Ochii i se rotiră în orbite, dezvăluind albul-gălbui. Limba-i explodă din gură cu zgomot de băşină. Un şiroi de urină tulbure, portocalie ţâşni din penisul flasc şi câţiva stropi fierbinţi împroşcară genunchii şi coapsele femeii. Urletul lui Jessie a fost prelung şi strident. Acum nu şi-a dat seama că a tras de lanţul cătuşelor pentru a se îndepărta cât de repede şi cât de mult posibil de el. Îşi strânse, cu zvâcnet, picioarele sub ea.

— *Termină, Gerald! Potoleşte-te până nu cazi din pa...*

Prea târziu. Chiar dacă o mai auzea, deşi logica îi şoptea că aşa ceva nu era posibil, era prea târziu. Spatele i se arcui, trăgând trunchiul peste marginea patului. Restul operaţiunii a fost îndeplinit de gravitaţie. Gerald Burlingame, cu care, odinioară, Jessie mâncase prăjituri cu cremă stând în pat, se răsturnă, cu genunchii în sus şi capul în jos, aidoma unui puşti neîndemânatic ce încearcă să îşi impresioneze prietenii aruncându-se în bazinul de înot al şcolii. Femeia ţipă iarăşi la auzul sunetului sec produs de impactul dintre craniul soţului ei şi podeaua din lemn. Ca şi cum un ou uriaş ar fi fost spart de marginea unui vas din piatră. Ar fi dat orice numai să nu-l fi auzit.

Apoi, linişte. Întreruptă numai de geamătul îndepărtat al drujbei. În faţa ochilor larg deschişi ai lui Jessie înflorea un

trandafir gri care creştea şi creştea; şi când petalele-i o cuprinseră, ca aripile prăfuite ale unei molii uriaşe, acoperind realitatea din jur, singurul sentiment clar definit al femeii a fost o imensă recunoştinţă.

2

Era pe un culoar nesfârşit, rece, mustind de ceaţă albă, culoar înclinat într-un unghi imposibil, aidoma celor din filme ca „Zona Crepusculară“ sau „Coşmarul de pe Strada Elm“. Goală, simţea cum frigul o strânge în braţe de gheaţă. O dureau muşchii spatelui, ai gâtului şi ai umerilor.

Trebuie să ies de-aici, dacă nu vreau să mă îmbolnăvesc – gândi ea. *Deja am câncei din cauza cetii şi umezelii.*

(Deşi ştia că ceaţa şi umezeala nu au nici o vină.)

Şi Gerald a păţit ceva. Nu-mi aduc aminte exact ce are, dar cred că-i e rău.

(Deşi ştia că nu folosise cuvintele potrivite.)

Straniu, însă, o parte din ea nu voia să părăsească acel culoar cufundat în ceaţă. Această parte îi şoptea că i-ar fi mult mai bine dacă ar rămâne aici. Şi că îi va părea foarte rău dacă va încercară revină în lumea reală. Aşa că a mai rămas o vreme înconjurată de fuioarele cetii.

Lătratul unui câine o smulse de acolo şi o readuse în realitate. Lătrat oribil, adânc şi gâfâit, ţâşnind, însă, din când în când, cu câte un urlet strident, în registrul acut. Urletul îţi perfora timpanele şi te făcea să te gândeşti că, fără doar şi poate, animalul vomită aşchii. Mai auzise lătratul acesta, deşi ar fi fost mai bine – chiar mult mai bine – dacă ar fi reuşit să nu îşi amintească unde, sau când, sau ce se întâmplase atunci.

Doar o făcu să se mişte – stângul, dreptul, ăl cu paie, ăl cu fân – şi, brusc, îşi dădu seama că ar putea vedea mai

bine prin ceaţă dacă ar deschide ochii. Drept pentru care îi deschise. Privirii nu i se înfăţişă vreun coridor al spaimelor din „Zona Crepusculară“, ci dormitorul casei lor de vară de pe malul nordic al Lacului Kaswakamak – zonă cunoscută sub numele de Notch Bay. Îi era atât de frig pentru că purta numai o pereche de bikini; o dureau umerii şi gâtul pentru că mâinile-i erau prinse cu cătuşe de capătul patului iar partea de jos a trupului îi alunecase atunci când leşinase. Nici vorbă de culoar închinat într-un unghi imposibil. Nici vorbă de ceaţă albă şi umedă. Real nu era decât câinele care încă mai lătra, înnebunit. Părea mai aproape de casă, acum. Dacă l-ar auzi Gerald...

Gândul la Gerald îi provocă un spasm, iar spasmul aduse cu sine fulgere spiralate de durere prin muşchii contractaţi, oprindu-se în dreptul coatelor. Iar Jessie îşi dădu seama cu groază ameţită că antebraţele îi erau amorţite şi că, în loc de mâini, parcă avea mănuşi-umplute cu pireu congelat.

O să mă doară, gândi.

Şi îşi aminti totul... mai ales clipa în care Gerald s-a lovit cu capul de duşumea. Soţul ei era întins pe jos – mort sau leşinat – şi ea zăcea pe pat gândindu-se cât de neplăcut era să aibă mâinile amorţite. Iată până unde poate merge egoismul.

Dacă-i mort, e numai vina lui, explică vocea dură.

Încercă să mai adauge câteva adevăruri usturătoare, însă Jessie îi puse căluş. Deoarece nu devenise încă pe deplin conştientă, avea, astfel, acces mai uşor la arhiva de amintiri şi îşi dădu, brusc, seama cui aparţinea vocea aceea uşor nazală, tăioasă, cu inflexiuni sarcastice. Era a colegei ei de cameră din vremea facultăţii, Ruth Neary. Acum Jessie nu mai era deloc mirată, Ruth dovedise întotdeauna o generozitate ieşită din comun când era vorba să spună ce gândeşte, iar sfaturile ei o scandalizau cel mai adesea pe ingenua ei colegă din Falmouth Foreside... şi, de fapt, cam asta şi intenţiona.

Ruth era o persoană de caracter şi Jessie nu se îndoise niciodată că, de fapt, Ruth credea şaizeci la sută din judecăţile de valoare pe care le enunţa cu emfază; şi că făcuse doar patruzeci la sută din lucrurile cu care se lăuda. Când era vorba de sex, probabil că procentajul era mai mare. Ruth Neary, prima femeie pe care o cunoscuse vreodată Jessie, care refuza cu obstinaţie să îşi radă părul de pe picioare şi de la subţiori; Ruth, cea care umpluse faţa de pernă a unui consilier antipatic cu gel de duş cu aromă de căpşuni; Ruth, cea care îşi făcuse un titlu de glorie din a participa la toate mitingurile studenţeşti şi din a asista la toate spectacolele experimentale. *Chiar dacă sunt un eşec, ţuca, există întotdeauna posibilitatea ca un tip mişto să se dezbrace în pielea goală*, explicase unei Jessie uluite, dar fascinate, după ce se întorsese de la o reprezentaţie studenţească intitulată „Fiul papagalului lui Noe“. *Nu că ăsta ar fi obiceiul, dar câteodată aşa se întâmplă – şi cred că, de fapt, ăsta e scopul pieselor scrise şi jucate de studenţi – tipi şi tipe care se dezbracă şi se mozolesc în public*.

De ani de zile nu se mai gândise la Ruth şi acum Ruth îşi făcuse sălaş în gândurile ei, oferindu-i perle de înţelepciune ca în vremurile de demult. Şi, mă rog, de ce nu? Cine era mai în măsură să îi dea sfaturi în această clipă, când mintea-i era gelatinoasă iar ea era cuprinsă de o tulburare fără margini, dacă nu Ruth Neary, care, după Universitatea din New Hampshire trecuse prin trei căsnicii, două tentative de suicid şi patru cure de dezintoxicare? Buna, draga de Ruth: alt exemplu elocvent al modului în care Generaţia Dragostei făcuse tranziţia înspre întunecatul Ev Mediu.

— Isuse, asta-i tot ce-mi lipsea, exclamă; şi propria-i voce răguşită şi îmbâcsită o înspăimântă mai mult decât amorţeala din mâini şi antebraţe.

Încercă să se tragă spre capătul patului, în poziţia în care se aflase înainte de prăbuşirea lui Gerald (oare sunetul

acela oribil de ou spart făcuse parte din vis? Spera din tot sufletul să fi fost aşa). Iar amintirile despre Ruth au fost înghiţite de taifunul panicii, în momentul în care şi-a dat seama că nu se putea mişca absolut deloc, înţepături spiralau iarăşi prin muşchii ei, însă nimic altceva nu se întâmplă. Braţele îi atârnau, înclinate, deasupra capului, nemişcate şi lipsite de simţuri ca ramurile unui arţar cioplit în piatră. Creierul ei făcu din nou priză cu realitatea – o, da, spaima e cel mai bun leac împotriva leşinului – şi inima-i îşi acceleră ritmul. Atât. Înaintea ochilor i se înfăţişă o imagine, extrem de clară, desprinsă dintr-o carte de istorie: un cerc de oameni care râd în hohote, râd cu răutate şi arată cu degetul spre o tânără cu capul şi mâinile prinse în butuci. Cocârjată ca o vrăjitoare din basme, iar părul îi atârnă peste obraz ca linţoliul unui condamnat la moarte.

Numele ei este Supusa Nevastă Burlingame şi a fost condamnată pentru că şi-a lovit soţul, tresări gândul. *Nevasta cea Supusă este pedepsită pentru că nu au reuşit să o prindă pe cea cu adevărat vinovată… cea a cărei voce seamănă cu vocea fostei mele colege de cameră din facultate*.

Dar, oare, *lovit* era cuvântul potrivit? Nu era mai corect să spună că acum împărţea dormitorul cu un mort? Nu era mai corect să spună că malul dinspre Notch Bay era în întregime părăsit şi doar un câine dădea târcoale pustietăţii? Nu era mai corect să spună că, dacă ar fi început să ţipe, nu i-ar fi răspuns decât cufundând? Doar el, şi nimeni altcineva?

Parafraza versurilor lui Poe, o trezi la cumplita realitate. Acum înţelese de-a binelea ce se petrece şi panica – pasăre neagră, de pradă – o învălui cu aripile-i mirosind a mormânt putrezit. Şi o ţinu strâns vreo douăzeci de secunde (deşi Jessie ar fi jurat că panica a orbit-o aproape cinci minute). Inutilă, o fărâmă de raţiune se păstră în străfundurile minţii ei doar ca să asiste, spectator îngrozit,

la zvârcolirile femeii, cu părul fluturându-i când îşi mişca spasmodic capul dintr-o parte într-alta – ca un gest de negare a realităţii; doar ca să îi audă urletele răguşite şi înspăimântate.

Înţepeni când o străfulgera durerea la baza gâtului, chiar deasupra umărului stâng. Un cârcel. Şi încă unul foarte puternic. Cu un geamăt, Jessie îşi lăsă capul să cadă iarăşi între stinghiile de mahon care formau capul patului. Muşchiul încordat era îngheţat şi tare ca piatra. Faptul că efortul îi înţepase în mii de locuri braţele şi mâinile, amorţite nu reprezenta nimic pe lângă această nouă durere cumplita.

Fără să se gândească, mişcându-se instinctiv, Jessie îşi sprijini bine călcâiele în cuvertură, îşi ridică fesele şi, împingând, reuşi să ajungă în poziţie cât de cât şezândă. Coatele i se îndoiră şi tensiunea din umeri şi braţe se mai diminua. O clipă mai târziu îi trecu şi cârcelul din umăr.

Afară, vântul – se înteţise, luând locul brizei uşoare de mai devreme – izbucni în rafale, oftând din rărunchi printre pinii de pe povârnişul dintre casă şi lac. În bucătărie (aflată, undeva, în alt univers), uşa, pe care ea şi Gerald uitaseră să o închidă, se izbi iarăşi de canatul umflat: o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Nu se auzeau decât aceste zgomote. Doar acestea şi nimic altceva. Acum câinele nu mai lătra şi drujba nu mai râgâia. Chiar şi cufundarul părea a fi plecat în pauză de masă.

Imaginea unui cufundar aflat în pauză de masă, sorbindu-şi tacticos cafeaua şi chiar stând la taclale cu câteva domnişoare din aceeaşi specie îi aduse în gât un hârâit croncănitor. În împrejurări mai puţin neplăcute, hârâitul acesta prăfos ar fi putut fi considerat un chicotit. Reuşi să îi îndepărteze şi ultima urmă de panică, lăsând-o încă înfricoşată, dar, cel puţin, iarăşi stăpână pe propriile-i gânduri şi acţiuni. Şi-i mai lăsă un gust de metal ruginit.

Asta-i gustul adrenalinei, ţuca, sau cum s-o fi numind secreţia aia hormonală pe care o emană corpul atunci când

îţi cresc cleşti şi îţi vine să te urci pe pereţi. Dacă te întreabă cineva vreodată ce e panica, poţi să le spui că e o pată afectivă albă care-ţi lasă în gură un gust metalic, de parcă ai fi supt un pumn de monede.

Antebraţele îi vibrau şi, în cele din urmă, furnicăturile i se răspândiră şi în degete. Îşi strânse şi îşi desfăcu pumnii de câteva ori, strâmbându-se de durere de fiecare dată. Auzind clinchetul stins al lanţurilor de la cătuşe care se izbeau de capătul patului, se gândi, preţ de o clipă, dacă nu cumva ea şi Gerald nu fuseseră nebuni – căci aşa i se părea acum, cu toate că era sigură că existau mii de oameni care jucau jocuri asemănătoare în fiecare zi. Chiar citise undeva că existau persoane animate de un pervers spirit sexual, persoane care se spânzurau de bunăvoie şi apoi începeau să se masturbeze când începea să se reducă alimentarea cu sânge a creierului. Asemenea poveşti nu făceau altceva decât să-i confirme convingerea că, pentru bărbaţi, penisurile nu erau un dar, ci un blestem.

Dar dacă fusese *doar* un joc (doar atât şi nimic altceva), de ce cumpărase Gerald cătuşe adevărate? *Asta* era o întrebare cu adevărat interesantă, nu?

Tot ce se poate; însă, nu cred că-i cea mai importantă întrebare în momentul de faţă, Jessie. Tu ce zici? o întrebă Ruth Neary dinlăuntrul gândurilor. Era uluitor pe câte direcţii se putea desfăşura, simultan, mintea omenească. Astfel, se pomeni întrebându-se ce se alesese, oare, de Ruth, pe care o văzuse ultima oară cu zece ani în urmă. Trecuseră cel puţin trei ani de când nu mai primise nici o veste de la ea. Ultima fusese o carte poştală înfăţişând un tânăr în costum de catifea roşie, înzorzonat cu broderii. Gura tânărului era deschisă şi limba-i roşie era foarte sugestivă. ÎNTR-O ZI PRINŢUL MEU ÎMI VA DA LIMBI, spunea cartea poştală. Banc tâmpit de Epocă Modernă, gândise Jessie atunci. Epoca Victoriană l-a avut pe Anthony Trollope, Generaţia Pierdută l-a avut pe H.L. Mencken; iar noi ne-am împotmolit într-un maldăr de felicitări scabroase

şi autocolante care mimează umorul: FACEŢI DRAGOSTE, NU CAFEA!

Cartea poştală purta o ştampilă neclară din Arizona împreună cu informaţia că Ruth se alăturase unei comunităţi de lesbiene. Jessie nu fusese deosebit de surprinsă la aflarea acestei veşti; meditase, chiar, asupra faptului că vechea ei prietenă, îngrozitor de enervantă şi uluitor de melancolică în acelaşi timp, îşi găsise, în sfârşit, pătrăţica pe marea tablă de şah a vieţii.

Pusese cartea poştală primită de la Ruth, în sertarul de sus, din partea stângă a biroului său, sertar în care ţinea teancuri de corespondenţă la care probabil că nu va răspunde niciodată. Şi atunci a fost ultima oară când se mai gândise la vechea ei colegă de cameră. Până acum. Ruth Neary, cea care tânjea după o motocicletă Harley-Davidson, dar care avea două mâini stângi când era vorba de tehnică; Ruth, cea care se rătăcea deseori în campusul universităţii, chiar şi după trei ani petrecuţi acolo; Ruth, cea care plângea întotdeauna când uita o mâncare pe plită până se făcea scrum, iar asta se întâmplase atât de des în ultima perioadă a convieţuirii lor, încât era o minune că nu incendiase întreaga clădire. Cât de ciudat i se părea că vocea serioasă, care emana atâta încredere, îi aparţinea lui Ruth.

Câinele începu să latre iarăşi. Părea a nu se fi mişcat din loc. Sigur că stăpânul lui nu era vânător; nici un vânător nu s-ar fi încurcat cu o asemenea gură-spartă de ajutor. Şi dacă, să presupunem, stăpânul şi câinele ieşiseră la plimbare, cum de lătratul venea din acelaşi loc?

Pentru că ai avut dreptate, şopti gândul. *Nu există* nici un *stăpân*. Vocea aceasta nu era nici a lui Ruth şi nici a Nevestei Supuse şi, în nici un caz nu era nici vocea ei (dacă mai avea voce); era foarte tânără şi foarte speriată. Şi, aidoma celei a lui Ruth, i se părea cunoscută. *E doar un câine vagabond. Şi e singur. N-o să te ajute, Jessie. N-o să ne ajute.*

Gând mult prea sumbru. Căci, de fapt, nu avea de unde să ştie dacă câinele era vagabond sau nu. Nu avea de unde să ştie asta cu exactitate. Şi până nu va şti, refuza să creadă.

— Dacă nu-ţi place, pupă-mă undeva! vocea-i răguşită îi arse gâtul.

Trebuia să se ocupe mai întâi de Gerald. Aproape uitase de el din cauza panicii şi durerii care-i urmase.

— Gerald?

Vocea-i era încă prăfuită, venind, parcă, de foarte departe. Îşi drese glasul şi mai încercă o dată.

— Gerald!

Nimic. Absolut nimic. Nici un răspuns.

Însă asta nu înseamnă că e mort, stai blândă, muiere, nu mai abera.

Stătea chiar foarte blândă – mulţumesc mult pentru sfat – şi n-avea nici cea mai mică intenţie să abereze. Cu toate acestea, îşi simţea măruntaiele clocotind pe un foc crescând de groază, senzaţie ce semăna uluitor de mult cu dorul profund de casă. Era adevărat că, deşi Gerald nu îi răspunsese, asta nu însemna că ar fi murit; dar *însemna* că era leşinat.

Şi probabil *mort*, adăugă Ruth Neary. *Chiar că nu vreau să te întristez, Jess, dar nu-i auzi respiraţia, nu*? *De obicei auzi respiraţia celor care şi-au pierdut cunoştinţa; inhalează fornăit aerul, nu*?

— De unde pizda mă-sii să ştiu?

Dar asta era o tâmpenie. Ştia. Ştia chiar foarte bine pentru că în liceu lucrase ca infirmieră voluntară şi nu-ţi trebuia prea mult ca să recunoşti sunetele morţii; moartea nu suna nicicum. Moartea era tăcere. Ruth ştia totul despre perioada petrecută de Jessie în spitalul din Portland – despre anii pe care Jessie însăşi îi numea „Anii-Ploscă“ – dar vocea asta ar fi ştiut oricum, chiar dacă Ruth nu ar fi ştiut; pentru că vocea aceasta *nu* era a lui Ruth; vocea aceasta era *a ei*. Trebuia să fie atentă, căci vocea aceasta a ei părea a avea o voinţă proprie.

Ca vocile pe care le-ai mai auzit, murmură vocea tânără. *Vocile pe care le-ai auzit după ziua întunecată*.

Dar nu voia să se gândească la asta. *Niciodată* nu voia să se gândească la asta. Nu avea deja destule probleme?

Însă vocea lui Ruth avea dreptate: *de obicei*, oamenii în stare de inconştienţă, mai ales cei care leşinaseră ca urmare a unei lovituri la cap, horcăiau. Ceea ce însemna că…

— Probabil că a murit, şopti cu vocea-i răguşită. Asta e.

Se aplecă, uşor înspre stânga, cu grijă, atentă la muşchiul de la baza gâtului. Nu ajunsese încă la lungimea maximă a lanţului de la mâna dreaptă, când văzu un braţ dolofan şi rozaliu şi jumătate din mână – ultimele două degete, de fapt. Mâna dreaptă a lui Gerald; ştia asta deoarece lipsea verigheta de pe inelar. Îi vedea semilunile albe de pe unghii. Întotdeauna Gerald fusese excesiv de preocupat de înfăţişarea mâinilor şi unghiilor lui. De-abia acum Jessie îşi dădu seama de amploarea acestei preocupări vanitoase. Cât de puţine lucruri remarcăm câteodată. Cât de puţine lucruri mai remarcăm după ce credem că am văzut absolut tot.

Şi eu cred la fel, dar te rog ceva, dulceaţo: trage perdeaua chiar acum, pentru că nu vreau să văd mai multe.

Nu. Nimic altceva. Dar a refuza să vadă era un lux pe care nu şi-l putea permite, cel puţin în condiţiile date.

Continuând să se deplaseze cu grijă exagerată, încercând să îşi menajeze umărul şi gâtul, Jessie mai alunecă înspre stânga, atât cât îi permitea lungimea lanţului. Nu prea mult – doar cinci sau şase centimetri maximum – dar reuşi să vadă o parte din braţul lui Gerald, o parte din umărul lui drept şi puţin din cap. Nu era sigură, dat parcă observase câteva picături de sânge în părul lui rar. Însă nu putea să fi observat aşa ceva. Aceasta îi era speranţa.

— Gerald? şopti. Gerald, mă auzi? Te rog, spune că mă auzi.

Nici un răspuns. Nici o mişcare. Ca o rană deschisă, purulentă, avu iarăşi senzaţia aceea de dor de casă.

— Gerald? şopti iarăşi.

De ce vorbeşti în şoaptă? E mort. Bărbatul care, cândva, ţi-a făcut o surpriză fermecătoare ducându-te într-o călătorie la Aruba – îţi dai seama? – şi care, la un revelion, şi-a pus pantofii tăi din piele de crocodil la urechi, ca pe nişte cercei... Bărbatul acela e mort. Aşa că de ce dracului vorbeşti în şoaptă?

— Gerald?

Urlă de data aceasta.

— Gerald, *trezeşte-te*!

Urletul readuse panica. Readuse convulsiile. Nu nemişcarea şi tăcerea lui Gerald îi transformaseră gândurile în meduze moarte, ci faptul că panica nu dispăruse. Panica era încă acolo, dând târcoale raţiunii sale, aidoma unei păsări de pradă care pândeşte o femeie rătăcită în întunecimea pădurii.

Dar tu nu te-ai rătăcit, încercă să o liniştească Supusa Nevastă Burlingame. Însă Jessie nu avea încredere în vocea aceasta. Autocontrolul suna fals; luciditatea-i era numai o spoială. *Ştii exact unde te afli*.

Ştia, într-adevăr. La capătul unui drum de ţară, întortocheat, brăzdat de făgaşe; drum care se desprindea din Bay Lane la vreo trei kilometri la sud de casa lor de vară. Drumul de ţară era o alee pavată cu frunze de toamnă, frunze roşii, frunze galbene; şi frunzele acelea erau martori tăcuţi ai pustietăţii locului. Malul lacului era regatul vacanţelor de vară şi, din câte ştia Jessie, drumul acesta nu mai fusese folosit de la întâi septembrie.

Sunt singură. Soţul meu zace mort pe podea. Eu sunt legată de pat cu cătuşe. Chiar dacă urlu până rămân fără glas, tot n-o să rezolv nimic, tot n-o să mă-audă nimeni. Probabil că tipul cu drujba e singura persoană din apropiere. Şi când zic „apropiere“ mă gândesc la o distanţă de vreo şapte-opt kilometri. Sau, la fel de bine,

poate fi pe malul celălalt al lacului. Câinele mă aude, dar e un câine fără stăpân. Gerald e mort. Păcat. N-am avut de gând să-l omor, dar măcar a murit destul de repede. Eu n-am să am şansa asta. Dacă nici un cunoscut din Portland nu începe să îşi facă probleme din cauza absenţei noastre; şi asta n-o să se întâmple cel puţin o vreme de acum încolo...

Nu trebuie să se gândească la asta. Raţionamentul readuse panica. Şi, în curând, ochii nebuni; îngroziţi, ai panicii se vor holba în ochii ei. Nu, nu trebuie să se mai gândească la asta. Nenorocirea era, însă, că o dată ce gândurile au luat-o la vale, nu le mai poţi opri.

Dar poate că asta şi meriţi, răsună vocea pisăloagă a Supusei Neveste Burlingame. *Poate că asta meriţi. Pentru că tu l-ai ucis, Jessie. N-are nici un sens să-ţi faci iluzii că n-ai avea nici o vină. Sigur că Gerald nu era chiar foarte sănătos şi sunt convinsă că atacul de cord l-ar fi surprins oricum, mai devreme sau mai târziu-la birou, pe şosea, îndreptându-se spre casă, încercând să-şi aprindă ţigara, în vreme ce un camionagiu furios şi grăbit îl claxonează să îi facă loc. Numai că n-ai fost în stare să aştepţi momentul acela, nu? O, nu, în nici un caz tu, micuţa Jessie, fetiţa cea cuminte a lui Tom Mahout. Nu puteai să stai dracului potolită şi să-l laşi să-şi scuipe sămânţa. Jessie Burlingame declară: „Nici un bărbat nu are dreptul să mă încătuşeze.“ A trebuit să i-o tragi tu. La propriu. Aşa-i? Şi ai făcut-o ştiind că termostatul lui depăşise linia roşie care anunţă pericolul. Hai să nu ne mai ascundem după cuvinte, drăguţo: l-ai omorât. Aşa că poate chiar asta meriţi: să zaci aici, încătuşată de pat. Poate...*

— În ce căcat am intrat, oftă.

— Se simţi nespus de uşurată să audă cealaltă voce – vocea lui Ruth – ieşind chiar din gura ei. Uneori (de fapt... poate că „deseori“ era un cuvânt mult mai potrivit), detesta vocea Nevestei Supuse; o detesta şi, în acelaşi timp, se temea de ea. Era pripită şi capricioasă, ştia asta;

însă era şi puternică, *atât de puternică* încât nu i se putea împotrivi.

Supusa simţea mereu nevoia să o critice spunându-i că nu şi-a cumpărat o rochie potrivită, sau că a ales cel mai prost furnizor pentru petrecerea pe care Gerald o dădea în fiecare an pentru colegii săi de la firmă şi soţiile acestora (cu mica precizare că Jessie organiza, de fapt, petrecerile; Gerald se fâţâia încoace şi încolo, dând tot felul de indicaţii absurde şi primind aprecieri pentru reuşita petrecerii). Supusa era cea care o bătea la cap să slăbească trei kilograme. Vocea Supusei nu i-ar fi dat pace nici dacă i s-ar fi văzut coastele. *Dă-le dracului de coaste*! Îi spărgea gândurile cu tonalităţi de picamer. *Uită-te la ţâţe, muiere*! *Şi dacă nu-ţi vine nici atunci să-ţi verşi maţele, uită-te la coapse*!

— Ce *căcat*, mai spuse o dată, încercând să dea mai multă fermitate vocii, însă sesiză un tremur uşor în glas.

Şi asta nu era bine. Nu era bine deloc.

— Ştia că vorbesc serios... Ştia. A cui e vina, atunci?

Dar era adevărat? Poate că da – îi observase hotărârea de a nu lua în seamă expresia întipărită pe chipul ei şi nici inflexiunile aspre din ton, căci acestea i-ar fi stricat tot jocul. Dar, pe de altă parte, poate că nu observase nimic; Gerald nu o mai luase niciodată în serios în ultimii zece-doisprezece ani. Îşi făcuse o a doua natură din a nu mai auzi ce spune soţia lui, cu excepţia discuţiilor casnice sau a stabilirii unor vizite (să nu uiţi, Gerald, în ziua cutare, la ora cutare, suntem invitaţi la familia cutare). Singurele situaţii în care o auzea cu adevărat erau momentele când ea făcea observaţii răutăcioase în legătură cu greutatea lui sau cu cantităţile tot mai mari de alcool pe care le turna în el. Da, o auzea atunci. Şi se enerva. Însă considera atitudinea lui Jessie ca făcând parte din ordinea firească a lucrurilor: peştele înoată, pasărea zboară, nevasta te cicăleşte.

Atunci, la ce se aşteptase ea din partea acestui om? Să-l audă spunând: „Da, draga mea, te eliberez de îndată şi vreau să-ţi mulţumesc pentru faptul că m-ai trezit la realitate“?

Probabil că naivitatea din ea, fetiţa aceea cu ochi limpezi se aşteptase exact la aşa ceva.

Drujba, care îşi râgâise şi îşi graseiase lucrul undeva, departe, tăcu brusc. Şi câinele şi cufundarul până şi vântul – toţi tăcuseră. Iar tăcerea era o pătură groasă de praf depus pe mobila dintr-o casă părăsită de mai bine de zece ani.

Vocea pe care o auzi acum era chiar a ei:

— Doamne, Dumnezeule. Doamne, Dumnezeule. Sunt singură.

Sunt singură.

3

Jessie închise ochii. Cu şase ani în urmă încercase câteva şedinţe de psihoterapie. Fără nici un succes. Şi fără să îi spună lui Gerald, din cauza sarcasmului lui... Fără doar şi poate sarcasmului s-ar fi adăugat şi iritarea la gândul că soţia lui ar fi putut dezvălui anumite lucruri intime unui străin. Încercase să explice că toate problemele ei sunt provocate de stres, iar Nora Callighan, medicul ei terapeut, o învăţase o tehnică simplă de relaxare.

Multă lume consideră număratul până la zece a fi metoda prin care doar Donald Răţoiul încearcă să se calmeze, îi spusese Nora. *Însă, atunci când numeri rar până la zece, pârghiile emoţionale revin în poziţia lor iniţială. Şi cine nu simte, cel puţin o dată pe zi, nevoia de a-şi repoziţiona pârghiile emoţionale, are probleme mult mai grave decât ale tale sau ale mele*.

Şi vocea aceasta era clară – destul de clară încât să-i aducă un surâs melancolic pe buze.

Îmi plăcea Nora. Mult.

Dar, îşi dăduse, oare, seama de asta la vremea respectivă? Nu mai ştia; aşa cum nu mai ştia de ce anume renunţase la şedinţele de psihoterapie din după-amiezile de marţi. Sigur, se trezise, dintr-o dată, copleşită de o mulţime de probleme legate de tot felul de acţiuni de binefacere. Aşa-i când e să se aleagă praful – iată o nouă expresie mustind a înţelepciune. Rahat. Probabil că a făcut bine că nu s-a mai dus la Nora. Dacă nu ştiai când să pui punct, terapia ar fi continuat şi ar fi tot continuat, până când tu şi psihoterapeutul v-aţi fi trezit la o şedinţă de grup în ceruri.

Asta nu contează acum. Hai, numără. Începe cu degetele de la picioare, aşa cum te-a învăţat Nora.

Bine. N-are ce să strice.

Unu – lăbuţele mele, zece degeţele, dolofanele.

Numai că opt degete erau strâmbe, iar cele mari erau noduroase.

Doi – picioarele lungi şi frumoase.

De fapt, nu *prea* lungi. Nu avea decât un metru cincizeci şi şapte. Însă Gerald decretase că avea picioare foarte frumoase, deşi în sensul demodat al sex-appealului feminin. Întotdeauna o amuzase această opinie a soţului ei, căci Gerald părea a nu observa genunchii – cioturi pe trunchiul unui copac – şi coapsele-i durdulii.

Trei – zambilica-n floare.

Drăgălaşă – chiar *prea* drăgălaşă – însă deloc ieşită din comun, îşi ridică puţin capul, ca şi cum ar fi vrut să arunce o privire înspre locul cu pricina, însă ochii îi rămaseră închişi. N-avea nevoie să-i deschidă: coabita cu acest accesoriu de prea multă vreme. Între picioarele ei se afla un triunghi de păr creţ şi roşcat crescut în jurul unei despicături modeste, asemănătoare unei cicatrice urât vindecate. Lucrul acesta – organul acesta care, într-adevăr,

reprezenta ceva mai mult decât o bucată de carne înconjurată de fibre musculoase – nu i se părea câtuşi de puţin a poseda vreun statut legendar; şi totuşi deţinea calităţi mitice în conştiinţa colectivităţii masculine: canionul magic. Capcana în care, până la urmă, cădeau ferecaţi chiar şi cei mai sălbatici unicorni.

— Mamă, mamă, ce căcat! zâmbi, fără să îşi deschidă ochii.

Însă *nu era* nici un fel de căcat. Despicătura aceea era ţinta poftelor oricărui bărbat heterosexual; dar, totodată, era deseori şi obiectul inexplicabilului lor dispreţ, al neîncrederii şi urii lor. Nu sesizai furia întunecată în toate glumele lor, însă le bântuia tonul, aidoma fantomelor din castelele Scoţiei. Şi exista un banc dureros ca o muşcătură de viperă. *Ce-i femeia*? *Suport pentru pizdă*.

Încetează, *Jessie*! îi porunci Nevasta cea Supusă pe un ton supărat şi plin de dezgust. *Încetează în clipa asta*!

Jessie îşi dădu seama că de această dată, Nevasta cea Supusă chiar avea dreptate. Reîncepu să numere. Patru – şoldurile (prea late); şi cinci – abdomenul (prea gras). Şase – sânii, despre care ea credea că sunt frumoşi. Bănuia, totodată, că Gerald era puţin dezamăgit de albăstriul Venelor, observat prin transparenţa pielii de sub curbele domoale ale sânilor. Sigur. Ţâţele mimozelor din revistele lui nu dezvăluiau instalaţia care le activează. Şi, în plus, mimozele din reviste nu aveau firişoare de păr în jurul sfârcurilor.

Şapte – umerii (prea laţi); opt – gâtul (care arătase binişor, însă, în ultimii ani, pielea – netedă, pe vremuri – căpătase un aspect cam fleşcăit); nouă – bărbia mică; şi zece –

- *Stai puţin*! *Stai*, *dracului*, *puţin*! furia era evidentă în vocea care nu ştia de glumă. *Ce tâmpenie mai e şi asta*?

Jessie îşi strânse şi mai tare ochii, uluită de câtă furie şi *detaşare* simţea în această voce. Violenţa-i o făcea să nu mai pară deloc o voce venită din străfundurile minţii sale,

ci parcă era vocea unui intrus – un spirit străin, care voia să o posede aşa cum spiritul lui Pazuzu posedase fetiţa din „Exorcistul“.

Nu răspunzi? – întrebă Ruth Neary, nume de cod: Pazuzu. *În regulă, poate că-i prea complicat pentru tine. Să încerc să reformulez*: *cine a transformat litania de relaxare* (*apropo, Nora Callighan nu le are cu rimele*) *într-o autocritică atât de virulentă*?

Nimeni, şopti sfios gândul. Dar îşi dădu seama imediat că vocea n-ar fi acceptat un asemenea răspuns. *Nevasta cea Supusă. Ea m-a învăţat.*

Ba nu, o contrazise Ruth, dezgustată de această încercare mediocră de a da vina pe altcineva. *Supusa e cam prostuţă şi acum e foarte speriată, dar, de fapt, e o fată de zahăr şi a fost întotdeauna animată de cele mai bune intenţii. Intenţiile rele sunt ale celui care a transformat poezioara Norei, Jessie. Nu-ţi dai seama*? *Nu vezi că…*

— Nu văd *nimic*, pentru că ţin ochii închişi.

Vocea tremurândă şi subţire era cea a unei fetiţe. Aproape că-şi deschise ochii, dar simţi că nu ar, face decât să îşi înrăutăţească situaţia.

Cine a fost acela, Jessie? *Cine ţi-a vârât în cap că eşti urâtă şi inutilă*? *Cine ţi l-a ales pe Gerald Burlingame drept tovarăş de suflet şi Făt-Frumos cu ani înainte-ca tu să-l cunoşti la întrunirea Partidului Republican*? *Cine a fost cel care a hotărât că el nu este doar ceea ce îţi trebuie, ci exact ceea ce meriţi*?

Cu un efort teribil, Jessie reuşi să alunge vocea – *toate* vocile, spera din tot sufletul – din minte. Reîncepu litania de relaxare, cu voce tare de această dată.

— Unu: lăbuţele mele, zece degeţele, dolofanele; doi: picioarele lungi şi frumoase; trei: zambilica-n floare; patru: şoldurile, unduioase şi dulci; cinci: abdomenul, unde pun ce-am mâncat.

Nu-şi amintea restul versurilor (ceea ce era, probabil, un lucru bun; bănuia că Nora le compusese sperând că, într-o

bună zi, îi vor fi publicate în vreuna din revistele de specialitate împrăştiate pe măsuţa din sala de aşteptare a cabinetului ei), drept pentru care inventă:

— Şase: sânii; şapte: umerii; opt: gâtul…

Se opri să îşi tragă răsuflarea şi observă cu uşurare cum galopul năvalnic al inimii se transformase într-un trap vioi.

— …nouă: bărbia; zece: ochii. Deschideţi-vă, ochi ai mei!

Urmă propriu-i îndemn şi dormitorul redeveni realitatea din juru-i, o realitate întru câtva nouă şi – cel puţin pentru moment – aproape la fel de încântătoare ca atunci când îşi petrecuse prima vară aici, împreună cu Gerald. Asta se întâmplase în 1979, dar, acum, vara aceea i se părea la depărtare de mii de ani lumină în trecut.

Jessie privi pereţii gri, tavanul alb şi înalt pe care se reflectau undele strălucitoare ale lacului, cele două ferestre mari situate de-o parte şi de cealaltă a patului. Cea din stânga dădea înspre vest, descoperind promontoriul, panta blândă de sub el şi uluitoarea strălucire albastră a lacului. Fereastra din dreapta îţi dezvăluia o privelişte mult mai puţin romantică – aleea din faţa casei şi rablagitul ei Mercedes cenuşiu, vechi de opt ani, cu pistrui de rugină pe barele de protecţie.

Observă acum baticul cu fluturi înrămat şi agăţat pe peretele din faţa patului, deasupra măsuţei de toaletă. Nu se miră deloc – şi ăsta era un semn, gândi superstiţioasă – când îşi dădu seama că baticul era cadoul pe care îl primise de la Ruth când împlinise treizeci de ani. Nu putea distinge semnătura cusută cu aţă roşie, dar o ştia: *Neary '83*. Alte mii de ani lumină în trecut.

Lângă fluturii înrămaţi (cu totul lipsit de cel mai elementar simţ estetic, deşi niciodată nu avusese destul curaj să îi atragă atenţia lui Gerald asupra acestui fapt), atârna halba frăţiei Alpha Gamma Rho a soţului ei. Rho nu era chiar cea mai strălucitoare stea din universul frăţiilor studenţeşti – membrii altor organizaţii îi spuneau „Alpha-Cur“ – însă Gerald purta insigna cu un soi de mândrie

perversă şi ţinea halba atârnată pe perete. Iar prima bere a verii obişnuia să o bea din ea, în fiecare iunie când veneau la casa lor de vacanţă. Acest ritual o făcea să se întrebe uneori, cu mult înainte de spectacolul de astăzi, dacă fusese în toate minţile când acceptase să se mărite cu Gerald.

Cineva ar fi trebuit să pună capăt întregii poveşti – o durea gândul. *Cineva ar fi trebuit să o facă, pentru că uite unde am ajuns*.

Pe scaunul de lângă uşa de la baie zăceau azvârlite fusta elegantă şi bluza fără mâneci pe care le purtase în ziua aceasta caldă de toamnă; sutienul atârna de clanţa uşii de la baie. Razele strălucitoare ale soarelui, îndreptându-se spre crepuscul, brăzdau cuvertura patului şi picioarele ei, transformându-i puful de pe coapse în licăriri aurii. Însă nu era pătratul de lumină care acoperise întregul pat la ora unu şi nici dreptunghiul de la ora două; razele formau acum o bandă lată care se va îngusta din ce în ce mai mult. Şi, deşi o întrerupere a curentului electric dereglase afişajul ceasului de pe măsuţa de toaletă (clipea cu obstinaţie numai ora douăsprezece), fâşia de lumină îi spunea că în curând va fi ora patru după-amiaza. Nu peste multă vreme, panglica de lumină va aluneca de pe pat şi ea va începe să vadă umbre în colţuri şi sub măsuţa de lângă perete. Şi, când panglica se va transforma în fir şi va aluneca de-a lungul podelei şi va urca încet pe peretele din capătul celălalt al camerei, umbrele vor ieşi pe furiş din ascunzătorile lor şi se vor răspândi prin cameră ca nişte pete de cerneală, devorând lumina.

Soarele se îndrepta spre asfinţit, va apune într-o oră, o oră şi jumătate, cel mult; patruzeci de minute mai târziu va fi întuneric.

Gândul acesta nu readuse panica – nu încă – dar îi înfăşură mintea într-o membrană a tristeţii şi inima în vaporii jilavi ai spaimei. Se văzu: întinsă în pat, cu mâinile prinse în cătuşe de capătul acestuia, cu Gerald zăcând

mort pe jos, alături; ea şi Gerald în întuneric, mult după ce bărbatul Cu drujba se va fi întors la nevasta şi copiii care-l aşteptau în casa lor luminată, după ce câinele va fi pornit să rătăcească prin alte locuri şi unic tovarăş îi va fi rămas cufundarul ăla nenorocit de pe lac; doar atât şi nimeni altcineva.

Domnul şi doamna Burlingame petreceau împreună o ultimă, lungă noapte.

Cu ochii la halba de bere şi la baticul cu fluturi, împreunare total nepotrivită ce putea fi acceptată numai într-o asemenea casă, folosită doar un anotimp pe an, Jessie se gândi cât de uşor îi este să îşi amintească trecutul şi cât de uşor i-ar fi să se aventureze în proiectarea unor eventuale variante ale viitorului (deşi această îndeletnicire se putea dovedi extrem de neplăcută). Cel mai greu îi era să rămână în prezent, însă trebuia să îşi dea toată silinţa să o facă. Această situaţie dificilă s-ar fi putut transforma într-o adevărată tragedie dacă ar fi permis gândurilor să hoinărească pe alte meleaguri. Nu se putea baza pe vreun *deus-ex-machina* care să o scoată din rahatul în care intrase – şi asta era cruda realitate. Dacă ar reuşi să se descurce singură, ar fi minunat: ar scăpa de jena pe care ar simţi-o dacă ar fi fost dezlegată de vreun ajutor de şerif care ar întreba-o ce naiba s-a întâmplat. Iar ea, aproape goală, ar trebui să îi răspundă şi să îi suporte privirile pofticioase aruncate asupra trupului alb al proaspetei văduve.

Mai erau încă două probleme urgente. Ar fi dat orice să reuşească să le alunge, măcar pentru un timp, însă nu putea. Trebuia să meargă la baie şi îi era sete. În clipa aceasta, nevoia de a-şi goli vezica era mai puternică decât setea. Dar, de fapt, setea o neliniştea cel mai tare. Dacă nu va reuşi să scape de cătuşe şi să ajungă la un robinet, nu peste multă vreme situaţia se va agrava atât de tare, încât, deocamdată, refuza să se gândească la o asemenea posibilitate.

Ar fi mai mare râsul să mor de sete la două sute de metri de cel de-al nouălea lac ca mărime din Maine.

Clătină din cap. Nu ăsta era al nouălea lac din Maine. La ce se gândise? Al nouălea lac este Dark Score, unde mergea cu părinţii, fratele şi sora ei. Cu mulţi ani în urmă. Înainte de apariţia vocilor. Înainte de...

Întrerupse gândul. De foarte multă vreme nu se mai gândise la Dark Score şi nu avea nici cea mai mică intenţie să pornească acum pe drumul acelor amintiri, oricât de dramatică ar fi fost situaţia în care se afla. Mai bine să se concentreze asupra setei.

Şi, adică, la ce să te gândeşti, ţuca? *E o stare psihosomatică, nimic altceva*. *Ţi-e sete pentru că ştii că nu poţi să te ridici să-ţi iei un pahar cu apă*. *Simplu ca bună ziua*.

Însă nu era chiar atât de simplu. Se luptase cu soţul ei şi cele două lovituri pe care i le aplicase declanşaseră o reacţie în lanţ care avusese ca rezultat moartea lui. La rândul ei, suferea de pe urma efectelor secundare ale risipei de hormoni. Termenul folosit pentru a descrie această stare era „şoc“, iar setea este unul dintre cele mai obişnuite simptome ale şocului. Ar fi trebuit să se considere norocoasă că nu i se uscase şi mai mult gura; cel puţin deocamdată; şi...

Poate există o soluţie.

Gerald era, prin excelenţă, o persoană a tabieturilor; şi unul dintre acestea era să aibă un pahar cu apă la îndemână, pe etajera de deasupra patului. Îşi răsuci capul spre dreapta, îl ridică puţin şi... da, iată-l: un pahar înalt, plin cu apă şi aburit de cuburile de gheaţă care se topiseră. Paharul era aşezat pe un suport ca nu cumva să lase vreo urmă pe etajeră. Dragul de Gerald, cât de atent obişnuia el să fie chiar şi la cele mai mici detalii!

Privind picăturile de condens de pe pereţii paharului, Jessie simţi primul spasm de sete adevărată. Îşi umezi buzele. Începu să alunece înspre dreapta, atât cât îi

permitea lanţul cătuşelor. Vreo treisprezece centimetri, însă reuşi să ajungă în partea cealaltă a patului – partea lui Gerald. Observă câteva pete întunecate pe cuvertură. Le privi câteva clipe cu ochi goi şi apoi îşi aminti că, înainte de a-şi da sfârşitul, muşchii uretrei lui Gerald se relaxaseră. Privi iute înspre paharul cu apă, aşezat deasupra patului, pe un suport rotund din carton.

Întinse încet, încet, mâna, încercând să îl atingă. Nu izbuti. Vârfurile degetelor se opriră la vreo şapte centimetri distanţă de pahar. Senzaţia de sete – gât aspru, limbă amară – veni şi dispăru iarăşi.

Dacă nu apare nimeni sau dacă nu găsesc o metodă să mă eliberez până mâine dimineaţă, nici măcar n-o să mai fiu în stare să mă uit la pahar.

Crivăţul izbucnit din logica acestei presupuneri îi strânse inima în ghearele spaimei. Numai că *n-o să mai fie* aici mâine dimineaţă. Ideea asta era complet ridicolă. Nebunească. Cretină. Nici măcar nu merita s-o ia în considerare. Nici...

Încetează, auzi comanda vocii serioase. *Încetează*!

Şi aşa făcu.

Însă ideea nu era complet ridicolă. Pur şi simplu refuza să accepte eventualitatea că ar putea *muri* aici. Desigur că asta era cea mai mare tâmpenie posibilă. Totuşi, ar putea petrece aici ore nesfârşite, ore îngrozitoare, dacă nu va reuşi să îşi facă ordine în gânduri.

Nesfârşite, *îngrozitoare*... *şi chiar dureroase*, îi confirmă, nervoasă, Nevasta cea Supusă. *Dar durerea ar reprezenta o penitenţă*, *nu*? *Ispăşirea păcatelor*. *Ţi-ai făcut-o singură*. *Sper că nu sunt prea pisăloagă dacă îţi amintesc că ar fi fost suficient doar să-l laşi să-şi scuipe sămânţa şi*...

— *Eşti* o pisăloagă, Supuso – o întrerupse Jessie.

Nu-şi amintea dacă mai vorbise vreodată tare cu vreuna din vocile dinlăuntrul gândurilor ei. Poate că începuse să îşi piardă minţile, închise iarăşi ochii.

4

Acum, pe catifeaua cenuşie care îi căptuşea pleoapele nu îşi mai reprezenta propriu-i trup, ci întreaga încăpere. Fireşte că personajul principal era tot ea – da, sigur că da – Jessie Mahout Burlingame, această femeie care încă nu a împlinit patruzeci de ani, această femeie care încă arată bine la un metru, cincizeci şi şapte şi şaizeci de kilograme, această femeie cu ochi cenuşii, păr acaju (de cinci ani, de când îi apăruseră primele fire de păr alb începuse să folosească şampon colorant şi era convinsă că Gerald nu îşi dăduse seama). Această femeie, pe numele ei Jessie Mahout Burlingame, care intrase în căcat până peste cap, fără să ştie, măcar, cum şi de ce. Această femeie, Jessie Mahout Burlingame, posibilă văduvă a lui Gerald, mamă a nimănui, priponită de patul ăsta blestemat cu două perechi de cătuşe.

Îşi concentra întreaga atenţie asupra acestora din urmă.

Patru cătuşe, fiecare pereche prinsă cu un lanţ din oţel îmbrăcat în cauciuc, cu o lungime de aproximativ zece centimetri. Îşi aminti că Gerald îi spusese că fiecare brăţară avea câte un braţ cu zimţi care regla lungimea lanţului. Era, astfel, posibil să scurtezi la maximum lanţul până când mâinile prizonierului erau strânse dureros, una lângă cealaltă. Însă Gerald, în infinita-i generozitate, nu scurtase niciodată lanţul.

Oare de ce n-o făcuse? gândi acum. *La urma urmelor*, *nu era decât un joc… Nu-i aşa*, *Gerald*?

Se părea că întrebarea aceasta o obseda: fusese un simplu joc şi pentru Gerald? *Ce-i femeia*? şopti o altă voce, voce străină, voce de extraterestru, venită din fântână cu apă neagră dinlăuntru-i. *Nimic altceva decât un suport însufleţit pentru o pizdă*. *Cară-te*, hotărî Jessie. *Cară-te*, *nu-mi eşti de nici un folos*.

Însă vocea de extraterestru refuză să se supună. În schimb, întrebă:

De ce are femeia şi gură şi pizdă? *Ca să poată geme şi să se poată pişa în acelaşi timp*. *Alte întrebări, drăgălaşo*?

Nu. Dată fiind calitatea de coşmar a răspunsurilor primite, nu, nu mai avea nici o întrebare. Îşi roti încheieturile în cătuşe. Pielea se frecă de oţel. Se strâmbă puţin, dar durerea nu era deloc insuportabilă şi mâinile i se mişcau uşor. Era sau nu era posibil ca Gerald să fi crezut că femeia a fost creată pentru a oferi un suport însufleţit unei pizde, însă nu îi strânsese tare cătuşele! Ar fi protestat chiar ea, mai demult, nu astăzi (cel puţin aşa credea şi nici una din vocile interioare nu o contrazise). Totuşi, diametrul cătuşelor era prea mic pentru a putea să îşi scoată mâinile din ele.

Sau nu?

Jessie îşi smuci uşor mâinile. Cătuşele alunecară înspre încheieturi şi, apoi, brăţările din oţel se blocară pe îmbinarea de oase şi tendoane.

Trase şi mai tare. Acum o durea. Îşi aminti, dintr-o dată, cum Tăticu' trântise, din greşeală, portiera maşinii lor peste mâna stângă a lui Maddy. Doamne, cum mai uriaşe! I se fracturase un os – Jessie nu îşi mai amintea denumirea acestuia – în schimb, *îşi amintea* mândria cu care Maddy arăta tuturor gipsul, spunând: „Mi-am rupt şi ligamentul posterior.“ Când o auzeau, Jessie şi Will începeau să râdă, deoarece – credeau ei – oricine ştia că „posterior“ era termenul ştiinţific pentru popou. Râsul lor era blând, surprins, în nici un caz batjocoritor, dar Maddy se repezea afară din încăpere, neagră la faţă ca un nor care vesteşte o furtună aprigă. Se ducea să îi pârască la Mămica.

Ligament posterior, trase mai tare, în pofida durerii crescânde. *Ligamentul posterior şi osul cubital*, *sau cam aşa ceva*. *Nu contează*. *Dacă tu crezi că poţi scăpa de cătuşe*, *fă-o*, *puică*. *De restul o să aibă grijă un doctor*, *după aia*.

Trase din ce în ce mai tare, sperând să vadă cătuşele alunecând şi eliberându-i mâinile. Dacă ar mai fi alunecat

încă puţin, foarte puţin, nici măcar o jumătate de centimetru ar fi fost nemaipomenit – ar fi reuşit să treacă de proeminenţele osoase şi nu ar fi rămas de depăşit decât ţesutul moale. Ce puţin, aşa spera. Degetele mari aveau şi ele oase proeminente, dar măcar să ajungă până acolo.

Tare şi mai tare. Efortul şi durerea îi strâmbară trăsăturile. Muşchii braţelor se reliefau sub piele ca nişte arcuri albe. Sudoarea îi perlă sprâncenele, obrajii, buza superioară. Îşi linse buza, dintr-un reflex inconştient.

Era mare durerea, însă nu durerea o sili să se oprească, ci realizarea faptului că, deşi muşchii îi erau încordaţi la maximum, nu reuşise să mai deplaseze cătuşele nici măcar cu un milimetru. Speranţa că ar fi reuşit să se descătuşeze astfel mai pâlpâi o clipă şi se stinse. Definitiv.

Eşti sigură că ai tras cât de tare ai putut? *Sau ţi se pare*, *numai*, *pentru că te-a durut prea tare*?

— Nu, răspunse, nedeschizând ochii. Am tras cât de tare am putut.

Dar întrebarea din cealaltă voce, simţită şi nu auzită, continua să planeze asupra ei, aidoma unui semn de întrebare din benzile desenate.

Apăruseră urme adânci şi albe în carnea încheieturilor – sub degetul mare, pe dosul mâinii şi peste traseele subţiri şi albăstrii ale venelor – în locurile muşcate de oţelul brăţărilor. Încheieturile îi pulsau dureros, deşi nu mai trăgea de cătuşe, ci îşi ridicase mâinile, apucându-se de una din stinghiile de la capul patului.

— Of, Doamne!

Şoapta-i tremurândă era răguşită.

— Căcatul e mai mare decât mi-am închipuit.

Trăsese, oare, cât de tare era în stare? Aşa făcuse?

Nu mai contează – îşi ridică privirea la jocul de lumini şi umbre reflectat pe tavan. *Nu mai contează şi o să-ţi şi spun de ce – dacă aş fi în stare să trag mai tare o să păţesc exact ce a păţit Maddy când s-a trântit portiera*. *Or să mi se frângă oasele*, *ligamentele posterioare vor plesni ca nişte*

benzi de cauciuc, iar articulaţiile vor exploda ca nişte ţinte de carton la o tarabă de tir, într-un parc de distracţii. Singura diferenţă ar fi că, în loc să zac aici, încătuşată şi însetată, aş zăcea încătuşată, însetată şi cu ambele încheieturi zdrobite. Pe urmă, s-ar umfla. Cât de cinică e viaţa uneori: Gerald a murit înainte de-a apuca să mă încalece; şi, cu toate astea, mi-a tras cel mai tare futai din câte există.

Bun. Hai sa ne gândim la alte soluţii. Care ar fi astea?

Nici una, tonul Nevestei celei Supuse era înecat în lacrimi şi se părea că, nu peste multă vreme, biata de ea o să clacheze.

Jessie aşteptă ca cealaltă voce, vocea lui Ruth, să facă o sugestie. Tăcere. Ruth dispăruse aşa cum revenise. Fără de veste. Poate că plecase cu stolul de cufundări. Treaba ei. Treaba lui Jessie era, acum, să încerce să se descurce singură:

Bun, hai să mă gândesc ce pot face. Ce să fac cu afurisitele astea de cătuşe acum, când m-am convins că mi-e imposibil să mi le scot? Ce opţiune îmi mai rămâne?

Vocea cea nouă, vocea tânără, pe care încă nu o identificase, interveni:

Sunt câte două cătuşe. Ai încercat să îţi scoţi mâinile din ele şi n-ai reuşit... Dar te-ai gândit la cele fixate de capătul patului? Te-ai gândit?

Jessie îşi arcui gâtul ca să poată observa stâlpii de la căpătâiul patului, care era puţin mai mic decât un pat dublu, tocmai bun pentru făcut dragoste, dar nu prea confortabil pentru un somn bun.

Aceasta nu fusese un neajuns nici pentru ea şi nici pentru Gerald, căci de vreo cinci ani obişnuiau să doarmă în camere separate. Ea hotărâse aşa; nu îi mai putea suporta sforăitul, care devenea, parcă, tot mai asurzitor pe măsură ce anii treceau. În rarele ocazii când aveau oaspeţi dormeau împreună în patul acesta. Altminteri, nu se întâlneau pe acest teritoriu decât dacă făceau dragoste. Şi,

ca să fim sinceri, sforăitul de avion cu reacţie al lui Gerald nu constituise adevăratul motiv pentru care ea ceruse imperativ camere separate. Fusese doar o metodă prin care să obţină ce îşi dorea, fără să rănească orgoliul exacerbat al soţului ei. Motivul real fusese de natură olfactivă. De la început îi displăcuse izul transpiraţiei de peste noapte a lui Gerald. Mai târziu mirosul acesta îi provoca o stare de vomă. Chiar dacă Gerald ar fi făcut duş înainte de culcare, mirosul acru de whisky începea să îi iasă prin pori pe la două noaptea.

Până anul acesta, ritualul fusese următorul: o partidă de sex – slăbuţ, făcut de mântuială şi din obligaţie – urmată de câteva minute de moţăiala (cea mai plăcută parte a întregii acţiuni, din punctul ei de vedere), după care Gerald făcea duş şi o lăsa în pace. Însă, din luna martie, Gerald adusese anumite modificări acestui ritual. Eşarfele şi cătuşele – îndeosebi acestea din urmă – păreau să îl excite într-un fel în care sexul tradiţional nu reuşise niciodată. Şi deseori se prăbuşea epuizat, adâncit în somn, alături de ea. Schimbarea nu o deranjase prea tare, deoarece activitatea respectivă avea loc, de obicei, dimineaţa, iar Gerald mirosea a transpiraţie simplă – nu a transpiraţie amestecată cu băutură. Şi, dacă se gândea mai bine, parcă nici nu mai sforăia atât de tare.

Însă toate partidele astea de sex cu eşarfe şi cătuşe avuseseră loc în casa din Portland. E drept că ne-am petrecut o parte din lunile iulie şi august aici, în casa de vacanţă, dar când am făcut sex – foarte rar, de altfel – am folosit poziţia tradiţională: Tarzan deasupra, Jane sub el. Niciodată până astăzi nu am jucat aici jocul lui Gerald. Oare de ce?

Poate din cauza ferestrelor. Înalte şi fără draperii. Gerald se tot lăuda că va înlocui geamul cu folie reflectorizantă. Da, sigur, va pune folie reflectorizantă. Asta repeta într-una până... până...

Până astăzi, încheie propoziţia Nevasta cea Supusă. *Ai dreptate, probabil că ferestrele l-au împiedicat să îşi joace jocul. Nu i-ar fi convenit câtuşi de puţin să fie surprins de vreunul dintre vecini, venit ca să-l întrebe dacă e interesat de o partidă de golf, în plină partidă de sex, căzut grămadă peste doamna Burlingame care, din pură întâmplare, era legată de pat cu o pereche de cătuşe. Vestea s-ar fi răspândit imediat...*

Doi lăbari scârbavnici, asta-i părerea mea – se auzi vocea acră a lui Ruth. *Dar sunt oameni, ce să-i faci*?! *Şi povestea ar fi fost prea picantă ca să nu o spună tuturor. Şi mai e ceva, Jessie...*

Jessie o întrerupse. Era un gând pe care nu ar fi vrut să îl audă rostit în prezenţa vocii plăcute, însă teribil de afectate a Nevestei celei Supuse.

Mai exista posibilitatea ca Gerald să nu îi fi cerut niciodată să îşi joace jocul aici pentru că îi fusese teamă să nu fie întrerupţi de vreun nepoftit. Ce nepoftit?

Bine, hai să spunem că o pane din Gerald credea cu adevărat că femeia nu reprezintă nimic altceva decât un suport însufleţit pentru o pizdă. Însă cealaltă parte, să-i zicem „caracterul cel bun al lui Gerald", ştia că lucrurile nu stau tocmai aşa. Şi s-ar putea ca tocmai „caracterul cel bun al lui Gerald" să şefi temut ca, nu cumva, într-o bună zi, lucrurile să nu scape de sub control. De fapt, nu chiar asta s-a şi întâmplat?

Idee greu de combătut. Şi da;ă această derulare a evenimentelor nu definea, cu acurateţe ce anume înseamnă „să-ţi scape lucrurile de sub control", Jessie se dădea bătută, nereuşind să găsească un exemplu mai potrivit.

Se simţi învăluită în singurătate şi tristeţe ca în nişte pături de gheaţă, însă refuză cu înverşunare să privească înspre locul unde zăcea Gerald. Nu ştia dacă îşi regretă soţul, însă *ştia* că în nici un caz nu era momentul să se gândească la asta. Totuşi, ar fi fost bine să îşi amintească

ceva plăcut despre bărbatul alături de care petrecuse atâţia ani. Iar amintirea modului în care acesta adormea lângă ea după ce făceau dragoste era una dintre amintirile plăcute. Nu-i plăcuseră eşarfele şi ajunsese să deteste cătuşele, însă îi plăcea să îi urmărească somnul, îi plăcea să vadă cum se netezeau ridurile pe chipu-i bucălat şi rozaliu.

Şi, într-un fel, acum Gerald dormea iarăşi lângă ea, nu?

Gândul acesta îi îngheţă până şi carnea de pe coapse, unde încă mai stăruia fâşia îngustă de soare. Goni gândul – sau, cel puţin, încercă să îl alunge – şi continuă;ă examineze căpătâiul patului.

Stâlpii erau fixaţi pe laturi. Drept rezultat, braţele îi erau întinse – nu foarte incomod, din cauza celor aproximativ treisprezece centimetri ai lanţului cătuşelor. Patru scânduri orizontale erau prinse între cei doi stâlpi. Scânduri din mahon, ca şi restul patului, simplu decorate. Cândva, Gerald avusese ideea copilărească de a-şi grava iniţialele pe scândura din mijloc, însă ea reuşise să îl convingă să renunţe. N-avea de gând să pretindă că e o puştoaică îndrăgostită care crestează pe pupitru o inimioară alături de numele iubitului.

Etajera era fixată deasupra scândurii superioare, suficient de sus pentru ca nimeni să nu îşi lovească fruntea de ea. Acolo se aflau paharul cu apă al lui Gerald, câteva cărţi broşate, rămase din timpul verii şi, în capătul dinspre ea, câteva cutiuţe cu cosmetice. Le uitase acolo tot în lunile de vară şi bănuia că se uscaseră deja. Ce păcat! Nimic nu reuşeşte să însenineze mai mult viaţa unei femei singure şi încătuşate decât puţin fard de obraz. Aşa scrie în toate revistele pentru femei.

Jessie îşi ridică încet mâinile, ţinându-şi braţele uşor flexate, astfel încât pumnii să nu i se izbească de fundul etajerei. Privi cu atenţie, dorind să observe ce se întâmplă la celălalt capăt al lanţurilor. Cătuşele erau prinse de stâlpii patului, între a doua şi a treia scândură. Dacă ar fi

putut să smulgă a treia scândură şi, apoi, pe cea de deasupra, cătuşele ar fi alunecat înspre capetele stâlpilor. Voila!

E prea frumos ca să fie adevărat, ţuca. Prea uşor ca să fie adevărat. Dar merită să încerci. Oricum, e o modalitate de a face timpul să treacă mai uşor.

Îşi prinse mâinile de scândura orizontală. Inspiră adânc şi trase cu putere. Suficient ca să îşi dea seama că era inutil. Era ca şi cum ar fi încercat să scoată o bârnă de susţinere dintr-un perete de beton. Scândura nu cedase nici măcar un milimetru.

Aş putea să mă lupt cu porcăria asta zece ani fără măcar s-o clintesc, darămite s-o scot dintre stâlpi – se resemna Jessie şi îşi relaxa mâinile încătuşate.

De pe buze îi scăpă un geamăt disperat, care-i sună în urechi precum croncănitul unei ciori însetate.

— Ce mă fac? întrebă unduirile luminoase de pe tavan şi, în sfârşit, izbucni în lacrimi de disperare şi de spaimă.

— Ce dracu' mă fac?

Numai câinele îi răspunse, reluându-şi lătratul. Şi, de data aceasta, era atât de aproape încât Jessie începu să urle. Lătratul se auzea chiar de sub fereastră. Din parcare.

5

Câinele nu era în parcare. Era şi mai aproape. Umbra i se întindea pe asfalt, aproape de bara de protecţie a Mercedesului, ceea ce însemna că se afla pe veranda din spatele casei. Umbra lui alungită desena un animal anormal, monstruos – o halucinaţie – şi Jessie nu suportă această privelişte.

Nu fi tâmpită – se dojeni. *Umbra e deformată pentru că apune soarele. Acum, fetiţo, cască gura şi fă ceva zgomot. Nu scrie nicăieri că e obligatoriu să fie un câine vagabond.*

Corect. Ar trebui să existe şi un stăpân pe aici, pe undeva, deşi nu îşi punea prea mari speranţe în gândul acesta. Bănuia că animalul fusese atras în spatele casei de lada pentru gunoi. Această ladă, mândria lui Gerald, construcţie acoperită cu ţiglă şi închisă cu zăvoare duble, atrăsese un câine – un câine lihnit de foame şi ghinionist.

Trebuia, totuşi, să încerce.

— Hei! urlă. Hei! E cineva acolo? Am nevoie de ajutor! E cineva acolo?

Brusc, câinele încetă să mai latre. Umbra lui, diformă, aidoma unui păianjen hidos din filmele de groază, tresări, se întoarse, păru a se depărta... Apoi se opri. Jessie şi Gerald mâncaseră nişte sandviciuri pe drum. Pâine cu salam unsuros şi cu brânză şi primul lucru pe care l-au făcut, când au ajuns, a fost să strângă resturile şi ambalajele şi să le arunce la gunoi. Izul puternic de grăsime atrăsese câinele şi fără îndoială că tot mirosul acesta îl reţinea, în loc să-l facă să se ascundă în pădure când îi auzise vocea. Mirosul era mai puternic decât impulsurile inimii lui sălbăticite şi speriate.

— Ajutor! urlă Jessie.

Deşi o parte a minţii sale încercă, în van, să o avertizeze că greşea urlând, că i se va usca şi mai tare gâtul, că o să îi fie, astfel, şi mai sete. Însă gândul acesta logic şi prudent nu avu nici o şansă în faţa panicii oarbe care o cuprinsese. Simţea duhoarea propriei spaime. Iar aceasta era, pentru ea, la fel de puternică şi de neînfrânt ca mirosul resturilor de salam pentru câine. Gândul o duse, cu viteza luminii, într-o stare vecină cu nebunia.

— AJUTOR! AJUTAŢI-MĂ! AJUTOR! AJUTOOOOR!!!!

Vocea i se frânse. Îşi întoarse capul spre dreapta. Şuviţe încâlcite şi asudate de păr i se lipiseră de obraji şi de frunte. Ochii-i ieşiseră din orbite. Groaza de a fi descoperită goală, încătuşată, cu soţul ei zăcând mort pe podea, alături, încetase să mai fie un element neplăcut al modului în care îşi închipuia că se vor desfăşura

evenimentele salvării ei. Acest nou atac provocat de panică era ca o ciudată eclipsă mentală – filtra lumina strălucitoare a raţiunii şi speranţei şi o făcea să întrevadă cele mai cumplite posibilităţi: moarte prin înfometare, nebunie provocată de sete, convulsii, moarte în chinuri.

Nu o chema nici Heather Locklear şi nici Victoria Principal. Aceasta era viaţa reală, nu un film de televiziune. Nu existau camere de luat vederi; nu existau reflectoare; nu exista nici un regizor care să strige: „stop!“ Toate acestea *se întâmplau acum*, *în viaţa cea reală*. Şi, dacă nu se ivea vreun ajutor, coşmarul va continua până când se va scurge toată viaţa din ea.

Însă nimeni nu răspunse strigătelor ei disperate. Nici măcar vreun îngrijitor venit să verifice vilele de lângă lac. Nici măcar nici vreun localnic curios, pornit la plimbare cu câinele său (şi încercând, probabil, să descopere care dintre vecini cultivă marijuana printre pinii foşnitori). Nu exista nimic în preajma-i decât umbra aceea alungită, dezgustătoare, care îi desena în faţa ochilor un câine-păianjen de poveste, de-abia ţinându-şi echilibrul pe cele patru picioare scheletice şi tremurânde.

Inspiră adânc şi încercă să îşi recapete controlul asupra gândurilor care o luaseră razna. Gâtul îi era fierbinte şi uscat. Nasul, umed şi înfundat de lacrimi.

Ce fac acum?

Habar n-avea. În minte îi pulsa dezamăgirea – mult prea mare acum ca să lase loc vreunei idei constructive. Singurul lucru de care era absolut sigură era că acel câine nu avea nici o importanţă. O să stea o vreme pe verandă şi apoi o să plece caid o să îşi dea seama că nu poate ajunge la resturile de salam ai căror miros îl atrăsese până aici. Cu un suspin nefericit, Jessie închise ochii. Lacrimile i se răspândiră pe obraji. În soarele crepuscular, arătau ca nişte stropi de aur.

— Ce fac acum? întrebă iarăşi.

Afară, vântul izbucni în rafale. Pinii foşniră. Uşa se trânti.

Ce fac acum, Nevastă Supusă? Ce fac acum, Ruth? Ce fac acum, voi, voci de telespectatori nepoftiţi? Aveţi – avem – vreo idee? Mi-e sete. Îmi vine să fac pipi, soţul meu e mort şi unicul meu tovarăş e un câine vagabond pentru care raiul înseamnă să ajungă la resturile de salam din lada de gunoi. Curând o să-şi dea seama că raiul lui e de neatins şi o să plece. Deci... Ce fac acum?

Nici un răspuns. Toate vocile interioare amuţiseră. Asta era un lucru rău – măcar îi ţineau de urât. Dar dispăruse şi panica. *Şi* ăsta era un lucru bun. Dispăruse, lăsându-i numai gustul de metal coclit.

O să dorm puţin.

O ului gândul că poate face ce doreşte.

O să dorm puţin şi când o să mă trezesc, poate că o să am vreo idee. Cel puţin, o să scap de frică pentru o vreme.

Ridurile de la colţurile ochilor închişi şi cele dintre sprâncene începură să se îndulcească. Simţi cum o cuprinde liniştea. Se lăsă purtată înspre refugiul acela de dincolo de grija pentru sine, copleşită de un sentiment de uşurare şi recunoştinţă. Când vântul se înteţi iarăşi, părea îndepărtat. Până şi pocnetul neobosit al uşii era venit din altă lume: *bang-bang*, *bang-bang*, *bang*.

Respiraţia-i tot mai adâncă, pe măsură ce se cufunda în somn, se opri brusc. Deschise ochii. Singura senzaţie de care fu conştientă, în prima clipă de zăpăceală după ce îşi gonise somnul, a fost un soi de iritare nedumerită: aproape *reuşise*, la naiba! Şi, tocmai atunci, uşa aia blestemată...

Ce-i cu uşa aia blestemată? Ce s-a întâmplat?

Uşa aia blestemată nu se mai închisese. Asta era. Iar Jessie auzi acum zgomotul făcut de ghearele câinelui pe podeaua de la intrare. Câinele se afla în casă. Intrase.

Reacţia ei a fost rapidă.

— Ieşi afară!

Nu îşi dădu seama cât de răguşită-i era vocea.

— Ieşi afară, nenorocitule! Mă auzi? IEŞI DRACULUI AFARĂ DIN CASA MEA!

Respiră agitată, cu ochii holbaţi. Pielea-i i se părea acoperită cu o reţea de cabluri electrice cuplate la intensitate mică. Îşi dădea, vag, seama, că părul i se făcuse măciucă. Nici vorbă să se mai gândească la somn.

Auzi ghearele câinelui pe podeaua de la intrare... Apoi... Nimic.

Probabil l-am speriat. Probabil s-a strecurat afară. Un câine vagabond ar trebui să se teamă de oameni şi de case.

N-aş fi prea sigură, ţuca – spuse vocea lui Ruth, neobişnuit de şovăitoare. *Nu-i văd umbra în parcare.*

Sigur că n-o vezi. Probabil c-a apucat-o pe partea cealaltă a casei, înspre pădure. Sau înspre lac. Speriat de moarte şi fugind mâncând pământul. Ce zici de chestia asta?

Vocea lui Ruth nu răspunse. Aşa cum nu răspunse nici vocea Nevestei Supuse, cu toate că, de această dată, Jessie ar fi fost bucuroasă să le audă.

— L-am speriat, spuse. Sunt sigură că l-am speriat.

Jessie zăcea pe pat, ascultând încordată, însă neauzind nimic altceva decât zvâcnetul sângelui în urechi. Nu auzea nimic altceva. Deocamdată.

6

Nu-l speriase.

Câinele se *temea* de oameni şi de case. Avusese dreptate Jessie, numai că subestimase starea disperată în care se afla bietul animal. Pe vremuri, câinele se numise Prinţ – cumplită ironie pentru viaţa pe care o ducea acum. În lungul său drum înfometat, pe malul lacului Kaskwakamak, întâlnise multe lăzi de gunoi ca aceasta şi, deşi aroma de salam, brânză şi ulei de măsline îl făcea să tremure din toate încheieturile, trista experienţă acumulată de-a lungul acelor zile de toamnă îl învăţase pe fostul Prinţ că nu poate ajunge la resturile de mâncare.

Însă mai erau şi alte mirosuri. Câinele le simţise de fiecare dată când vântul deschidea uşa din spatele casei. Mirosurile acestea erau mai puţin puternice decât izul venit din lada de gunoi. Veneau de undeva, din casă. Şi erau prea ademenitoare ca să nu le bage în seamă. Ştia că, fără doar şi poate, va fi gonit de urletele stăpânilor, de lovituri aplicate cu picioare dure. Dar aromele se dovediră mai puternice decât teama. O singură ameninţare ar fi putut să îl facă să uite de foamea-i cumplită, însă nu apucase să afle de existenţa armelor de foc. Ar fi trecut şi prin această experienţă, dacă ar mai fi apucat să trăiască încă două săptămâni, până la deschiderea sezonului de vânătoare. Deocamdată, iadul pe acest pământ înfometat i se părea a fi alcătuit numai din urletele şi loviturile dureroase ale stăpânilor caselor pe care le vizitase,

Când vântul deschisese uşa, reuşise să se strecoare în casă şi se furişă până în hol... Dar nu prea departe. Era gata, ca în clipa în care s-ar fi simţit în pericol, să o ia imediat la sănătoasa.

Urechile i-au spus că în casa asta locuia un stăpân-femelă; şi că ea îşi dăduse seama de prezenţa lui, pentru că ţipase. Însă simţi spaimă şi nu furie în vocea ridicată a stăpânei. Tresărise, pregătit să fugă; dar se hotărî să nu cedeze. Aşteptă să audă şi ţipetele altui stăpân. Îl aşteptă să vină alergând spre el şi să îl lovească. Şi, pentru că aşa ceva nu se întâmplă, câinele îşi întinse gâtul şi începu să adulmece aerul uşor rânced al casei.

Mai întâi, se întoarse către dreapta, înspre bucătărie. Din direcţia aceasta veniseră valurile de arome; arome uscate, dar îmbietoare: unt de arahide, biscuiţi, stafide, cereale pentru micul dejun (mirosul acesta venea dintr-o cutie aflată în dulap – un şoarece flămând o găurise).

Câinele făcu un pas în direcţia respectivă, apoi întoarse repede capul ca să se asigure că nu există nici un stăpân care să se furişeze înspre el – deseori stăpânii ţipau, dar câteodată erau vicleni. Nu era nimeni în coridorul care

ducea în partea stângă a casei, însă tocmai de acolo se vălurea către el un miros mult mai puternic, ce-i strânse stomacul într-o crampă de poftă neostoită.

Câinele privi coridorul. Ochii-i străluceau de frică şi dorinţă nebună. Botul i se încreţise aidoma unui acordeon. Buza superioară se ridica şi cobora într-un rânjet nervos, spasmodic, dezvelindu-i sclipirile albe ale colţilor. Un firicel nerăbdător de urină pată podeaua, marcând holul de la intrare – şi, astfel, casa întreagă – drept teritoriu personal.

Câinele simţise mirosul sângelui. Puternic, dar, cumva, nepotrivit. În cele din urmă, foamea cumplită a câinelui îşi spuse ultimul cuvânt: ori mănâncă imediat, ori moare. Fostul Prinţ începu să străbată încet coridorul, înspre dormitor. Mirosul devenea tot mai puternic. Sigur, era miros de sânge. Dar nu era un sânge bun. Era sângele unui stăpân. Şi, totuşi, aroma aceasta – prea intensă şi ademenitoare ca să o respingă – îi invadase creierul mic şi disperat. Continuă să meargă şi, când se apropie de uşa dormitorului, câinele începu să mârâie.

7

Jessie auzi zgomotul făcut pe podea de ghearele câinelui şi înţelese că acesta încă se mai afla în casă. Înţelese ceva mult mai îngrozitor: câinele se îndrepta înspre ea. Începu să urle. Ştia că nu face bine. Ştia că nu trebuie să arăţi vreunui animal că îţi este teamă de el, însă nu se putea stăpâni. Şi mai ştia că, astfel, îl va atrage în dormitor.

Împingându-se în călcâie, se ridică până ajunse să se sprijine de capul patului. Îşi ţinea ochii aţintiţi asupra uşii. Acum auzea mârâitul câinelui, care-i răscoli măruntaiele, transformându-le într-o gelatină fierbinte.

Câinele se opri în pragul uşii, unde umbrele apusului începuseră, deja, să se strângă. Jessie desluşea doar o formă mai întunecată – nu era prea mare, dar nici mică, aşa cum ar fi fost un câine de jucărie sau un Chihuahua. Ochii-i erau două semilune în care se reflecta lumina galben-portocalie a crepusculului.

— Cară-te! urlă Jessie. Cară-te! Ieşi afară! Nu eşti... Nu eşti bine venit aici!

Replica era complet idioată. Dar, într-o asemenea situaţie ce cuvinte nu ar fi fost ridicole?

Gândul lui Jessie o luă razna: *În curând o să-l rog să-mi aducă cheile cătuşelor de pe măsuţă*.

Forma întunecată se mişcă uşor: câinele dădea din coadă, într-o maculatură lacrimogenă pentru coafeze şi croitorese, acest gest ar fi însemnat că bietul animal confundase vocea femeii din pat cu vocea iubitei, dar de mult timp pierdute, stăpâne. Jessie nu se lăsă păcălită. Câinii nu dau din coadă doar atunci când se bucură. Ca şi pisicile, câinii dau din coadă şi când sunt nehotărâţi, când încearcă să evalueze o anumită stare de lucruri. Câinele de-abia dacă tresărise la auzul vocii ei, dar nu avea încredere în încăperea învăluită în umbre. Deocamdată.

Fostul Prinţ nu făcuse cunoştinţă cu armele de foc, însă primise multe alte lecţii dure, în cele şase săptămâni scurse din ultima zi a lui august. Atunci, domnul Charles Sutlin, avocat din Braintree, Massachusetts, îl dusese în pădure şi îl lăsase să moară acolo, deoarece nu avea de gând să plătească impozitul de şaptezeci de dolari. Şaptezeci de dolari pentru o corcitură era o sumă prea mare, după părerea lui Charles Sutlin. *Prea* mare. În luna iunie îşi cumpărase o barcă cu motor, sigur că da; achiziţie de cinci cifre. Însă trebuia să fii complet idiot dacă puteai să compari preţul bărcii cu impozitul pentru câine. Bine, hai să zicem că le comparai. Însă nu asta era problema. Problema era că barca fusese o achiziţie *planificată*, la care Sutlin se gândea de vreo doi ani. Pe de altă parte,

dintr-un impuls de moment, cumpărase câinele de la un vânzător ambulant. De fapt, nici nu s-ar fi gândit să îl cumpere, dacă nu ar fi fost însoţit de fiica sa. Între fetiţă şi căţeluş se născuse o dragoste la prima vedere. „Ala, tăticule!“ – arătase ea cu degetul. „Ăla cu pată albă pe năsuc! Ala care stă singur, ca un prinţişor!“ Drept pentru care îi cumpărase căţelul – nimeni nu putea spune că nu ar fi dorit să îşi vadă fetiţa fericită – dar şaptezeci de dolari erau prea mulţi pentru o javră care nici măcar pedigree nu avea. Prea mulţi bani cheltuiţi aiurea, a hotărât domnul Charles Sutlin când a venit vremea să închidă vila de pe malul lacului şi să se întoarcă în oraş. O altă belea era că ar fi trebuit să îl transporte pe bancheta din spate a automobilului. Probabil că ar fi lăsat păr peste tot. Probabil că ar fi vomitat. Probabil că s-ar fi căcat. E drept că ar fi putut să îi cumpere o cuşcă specială. Dar cea mai ieftină costa douăzeci şi nouă de dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi. Şi, de fapt, un câine cum era Prinţ nu s-ar fi simţit deloc bine într-o asemenea cuşcă. Ar fi fost mult mai fericit dacă ar fi fost lăsat să alerge liber prin pădure, făcându-şi acolo regatul. Da, şi-a spus Sutlin, în ultima zi de august, parcându-şi maşina într-o zonă părăsită şi ademenind câinele afară din ea. Prinţ avea temperament de hoinar – îţi dădeai imediat seama de asta. Sutlin nu era prost şi o parte din el ştia că se autoamăgeşte, că face o tâmpenie; aşa cum o altă parte din el exulta de bucurie la gândul că va reuşi să scape de javră. Când plecă, lăsându-l pe Prinţ să îl urmărească cu ochi trişti şi nedumeriţi, începu să fluiere tema muzicală din filmul „Născut liber“. Ba chiar cârâi câteva versuri: „Născut liber... să-ţi urmezi inimaaaa!“ A dormit dus în noaptea aceea, fără să se gândească măcar o singură clipă la Prinţ (care va deveni, curând, „fostul Prinţ“). Câinele şi-a petrecut aceeaşi noapte încolăcit lângă un copac prăbuşit, tremurând, treaz şi înfometat, scheunând înspăimântat de fiecare dată când

auzea ţipătul vreunei bufniţe sau când vreun animal foşnea prin pădure.

Acum, câinele izgonit de Charles Sutlin, în acordurile temei muzicale din *Născut liber*, stătea în pragul dormitorului din casa de vacanţă a familiei Burlingame. (Vila lui Sutlin se afla pe celălalt mal al lacului şi cele două familii nu se întâlniseră niciodată.) Capul plecat, ochii larg deschişi şi coama zburlită. Nici măcar nu îşi dădea seama că mârâie. Era complet concentrat asupra încăperii. Instincte, de mult uitate, se treziseră la viaţă şi îl avertizau că, în scurtă vreme, mirosul pătrunzător al sângelui va învinge prudenţa. Înainte de asta, însă, trebuia să se convingă de faptul că nu i se întinsese o capcană. Nu voia să fie prins de stăpâni cu picioare dure sau de stăpâni care aruncă pietre în câini.

— Cară-te! încercă să urle Jessie.

Dar urletu-i tremurător şi slab nu putea să alunge câinele. Acesta părea a-şi da seama de imposibilitatea femeii de a se ridica din pat şi de a-l lovi.

Nu-i adevărat. Nimic din tot ce se întâmplă acum nu-i adevărat – se bâlbâi gândul. *Şi, cum să fie, când acum nici trei ore eram în Mercedes, cu centura de siguranţă pusă? Cum să fie adevărat, când acum nici trei ore ascultam „Rainmakers" la casetofon şi mă gândeam că trebuie să mă interesez ce film rulează la cinematograful de aici, în caz că ne hotărâm să rămânem peste noapte în staţiune? Cum să fie mort soţul meu, când acum nici trei ore cântam împreună cu Bob Walkenhorst? „încă o vară, încă o şansă, încă o idilă". Amândoi ştim cuvintele, pentru că-i un cântec nemaipomenit. Şi, atunci, cum să cred că a murit Gerald? Cum să cred că aşa au evoluat lucrurile? Îmi pare rău, dragii mei, dar cred că visez. Nici vorbă că visez. Tot ce mi se întâmplă e mult prea absurd ca să fie adevărat.*

Încet, câinele intră în cameră, păşind pe labe ţepene şi prudente, cu coada atârnând, ochi holbaţi şi negri, buze

răsfrânte descoperind dentiţia perfectă. Câinele nu pricepea noţiunea de absurd.

Fostul Prinţ, cu care, odinioară, se hârjonise, fericită, micuţa Catherine Sutlin, în vârstă de numai opt ani (se hârjonise până când primise, de ziua ei, o păpuşă pe care o numise Marnie; şi, atunci, interesul faţă de câine îi mai scăzuse) – fostul Prinţ deci era o corcitură de labrador cu collie. Când Sutlin îl abandonase în pădure, la sfârşitul lui august, cântărea peste treizeci de kilograme, blana îi strălucea de sănătate – amestec fermecător de cafeniu şi negru, cu câte o pată albă pe piept şi în jurul botului. Acum de-abia dacă mai cântărea cincisprezece kilograme, iar prin piele i se vedeau coastele şi aproape că se puteau observa bătăile febrile ale inimii lui înnebunite de spaimă. O ureche îi fusese sfârtecată. Blana îşi pierduse aspectul lucios şi, acum, era încâlcită, murdară şi plină de scaieţi. O cicatrice rozalie, pe jumătate vindecată, suvenir al unei retrageri înspăimântate pe sub un gard din sârmă ghimpată, îi brăzda o pulpă. Din trufă îi ieşeau – ca nişte mustăţi ţepene – câţiva ţepi de la un porc spinos. Găsise porcul mort, sub o buturugă, cu vreo zece zile în urmă, dar renunţase să se mai înfrupte din el după prima întâlnire cu ţepii care acopereau corpul animalului. Îi era şi atunci foame, însă nu era, încă, atât de disperat.

Acum îi era foame. Acum era foarte disperat. Ultima dată mâncase câteva resturi pline cu viermi. Aceasta se întâmplase cu două zile în urmă. Câinele, care învăţase cu atâta uşurinţă să aducă micuţei Catherine Sutlin mingea roşie, din cauciuc, simţea, acum, că se sfârşeşte de foame,

Da, dar aici, chiar aici, pe podea, *aproape*, *atât de aproape*! se aflau multe kilograme – oh! – foarte multe kilograme de carne proaspătă şi de grăsime, şi de oase pline cu măduvă dulce. Acesta era un cadou din partea Protectorului Divin al Câinilor Vagabonzi.

Răsfăţatul de odinioară al micuţei Catherine Sutlin se îndreptă înspre cadavrul lui Gerald Burlingame.

8

Aşa ceva nu se întâmplă. Nu se poate, îşi spuse Jessie. *Nici vorbă. E imposibil, aşa că linişteşte-te.*

Repetă aceste cuvinte, ca pe un descântec. Le repetă iar şi iar şi iar, până când patul acoperi parte din trupul câinelui. Fostul Prinţ începu să dea din coadă din ce în ce mai tare. Apoi, Jessie auzi un sunet cunoscut: lipăitul unui câine însetat, care a descoperit o băltoacă într-o zi arzătoare de vară. Numai că exista o mică, dar importantă diferenţă. Câinele nu lipăia, nu plescăia. *Lingea*. Jessie privi cu groază bucuria cozii şi imaginaţia îi arătă imaginea pe care o ascundea marginea patului. Câinele acesta vagabond, cu blana-i încâlcită de scaieţi şi cu ochii-i prudenţi şi obosiţi, lingea sângele din părul rărit al soţului ei.

— NU!

Îşi ridică fesele şi îşi împinse cu putere picioarele înspre stânga.

— PLEACĂ DE LÂNGĂ EL! CARA-TE!

Încercă să îl lovească şi un călcâi atinse greabănul câinelui.

Acesta se retrase brusc şi îşi ridică botul. Ochii îi erau atât de măriţi de uluire şi spaimă, încât descopereau albul corneei. Căscă gura şi, în lumina de sfârşit de zi care perdeluia încăperea, firele de salivă, subţiri ca o pânză de păianjen întinsă între incisivi, păreau din aur. Se repezi la piciorul ei. Jessie şi-l trase, ţipând. Simţi pe pielea goală aburul fierbinte al respiraţiei câinelui. Fără să îşi dea seama ce face, îşi strânse picioarele sub ea, fără să dea atenţie protestelor vehemente ale muşchilor din umerii încordaţi, fără să îşi dea seama de modul nefiresc în care îi trosneau articulaţiile.

Câinele o privi lung, amenințător, continuând să mârâie.

Hai să picăm la pace, doamnă – spuneau ochii animalului. *Vezi-ți de treaba ta și eu o să-mi văd de-a mea. Asta-i târgul. Corect? Bine-ar fi să ți separă corect, pentru că, dacă îmi stai în cale, ai belit-o. Și, în fond, e mort. Știi asta la fel de bine ca și mine. Și de ce să se irosească toată bunătatea asta, când eu mor de foame? Și tu ai face la fel. Nu cred că-ți dai acum seama de asta, dar am impresia că o să ajungi să-mi dai dreptate mult mai repede decât îți închipui.*

— CARĂ-TE DE-AICI! urlă femeia.

Acum se sprijinea pe călcâie, cu brațele întinse, semănând mai mult ca niciodată cu Fay Wray întinsă pe altarul de sacrificiu din junglă. Poziția aceasta – capul ridicat, sânii drepți, umerii atât de încordați încât se albiseră de efort, adâncituri întunecate la baza gâtului – era cea a unei dame pline de nuri din afișul excitant ascuns printre paginile unei reviste pentru bărbați. Lipsea numai expresia de invitație la jocuri erotice. Trăsăturile lui Jessie explicau desluşit că femeia se află pe puntea foarte îngustă care desparte normalitatea de nebunie.

— CARĂ-TE DE-AICI!

Mârâind, câinele o mai privi câteva clipe. Apoi, când se convinse că nu o să mai fie lovit, coborî iarăşi capul. De această dată nu se mai auzi vreun sunet de lins, ci un zgomot ca un plesnet. Îi aminti de pupăturile entuziasmate şi umede pe care Will, fratele ei, obişnuia să le depună pe obraji bunicii Joan.

Mârâitul mai continuă câteva secunde. Ciudat, însă. Înăbuşit, parcă. De unde stătea acum, Jessie reuşea să vadă unul dintre picioarele dolofane ale lui Gerald, precum şi braţul şi mâna dreaptă. Piciorul soţului ei decedat se zgâlţâia dintr-o parte într-alta, ca şi cum Gerald ar fi bătut, neîndemânatic ritmul ţinui rock nebun. Acum reuşea să vadă mai bine câinele. Mai puţin capul. Capul animalului era aplecat iar labele din spate îi erau încordate şi ţepene.

Dintr-o dată, auzi un zgomot apos, un zgomot scârbos – gelatinos – ca zgomotul făcut de o persoană foarte răcită, care încearcă să îşi cureţe gâtul de mucozităţi.

Jessie gemu.

— Opreşte-te... te rog frumos, opreşte-te.

Câinele nici nu o băgă în seamă. Odinioară obişnuia să se ridice în două labe şi să ceară de mâncare, iar ochii îi erau zâmbitori, pe botic i se întindea un fel de surâs. Dar acele zile, ca şi fostul lui nume, fuseseră de mult – de o veşnicie – şterse din istorie. Acum situaţia era cu totul şi cu totul alta. Supravieţuirea nu avea nimic în comun cu politeţea. Nu mai pusese nimic în gură de două zile, iar aici se afla mâncare. E drept că mai exista şi o stăpână care ar fi dorit să îi interzică să se apropie de mâncare (trecuseră de multă vreme zilele în care stăpâni zâmbitori îl mângâiau pe cap, îi spuneau că e un căţel bun şi îi dădeau de mâncare); îl liniştea faptul că picioarele stăpânei din această casă erau moi şi mici, iar vocea-i trăda neputinţa.

Fostul Prinţ încetase să mai mârâie. Acum gâfâia, ca şi cum efortul pe care îl făcea ar fi fost prea mare. Jessie observă că şi restul trupului lui Gerald începu să se mişte o dată cu piciorul: înainte, înapoi; înainte, înapoi. Mort sau nu, soţul ei parcă începuse să danseze.

Femeia fu pe punctul de a-şi pierde minţile: *Hai, Gerald, hai să dansăm. Câinele te-a invitat. Dansează cu el!*

Animalul nu ar fi reuşit să îl deplaseze, dacă podeaua nu ar fi fost goală. Însă Jessie scosese covorul pentru că, la începutul lunii septembrie, îngrijitorul vilei lustruise şi ceruise parchetul. De aceea cadavrul lui Gerald se mişca la fel de uşor şi de graţios ca John Travolta în „Saturday Night Fever“. Câinele se străduia să îşi menţină echilibrul pe podeaua lucioasă. Colţii-i erau înfipţi în cartilajele braţului flasc al lui Gerald.

Nu văd aşa ceva. Aşa ceva nu se întâmplă în realitate: *N-a trecut prea mult timp de când ascultam „The Rainmakers“ şi Gerald îmi spunea că vrea să se ducă la meci sâmbăta*

asta. Îşi scărpina lobul urechii drepte. Având în vedere toate aceste fapte, cum poate să fie mort acum şi un câine să-l târască de-a lungul camerei?

Părul lui Gerald, cât mai era, fusese răvăşit de limba câinelui, însă ochelarii erau încă la locul lor. Iar ochii lui, pe jumătate deschişi încă, sticloşi, păreau a privi cu ură unduielile luminii pe tavan. Chipu-i era o mască hidoasă de pete roşii şi vineţii, ca şi cum nici măcar moartea nu reuşise să-i domolească furia stârnită de capricioasa ei (Chiar crezuse că-i un capriciu? Sigur că da.) schimbare de atitudine.

— Lasă-l în pace, îl imploră.

Vocea-i era umilă şi tristă, şi lipsită de vigoare. Câinele nici măcar nu ciuli urechile. Îşi vedea, în continuare, de treabă, încercând să deplaseze obiectul acela masiv, cu păr în dezordine şi piele acoperită cu pete roşii. Obiectul respectiv nu mai semăna deloc cu Gerald-Dansatorul. Devenise Gerald-Mortul şi era târât pe duşumeaua lustruită de un câine pricăjit, care îşi înfipsese colţii în carnea lui moale.

Din botul câinelui atârna o fâşie zdrenţuită de piele. Jessie, încercă să îşi spună că nu este nimic altceva decât o bucată de tapet – dar, din păcate, tapetul nu are nici aluniţe şi nici vreo cicatrice rămasă în urma unui vaccin. Acum vedea burta rozalie a lui Gerald. Îi vedea buricul – gaură făcută, parcă, de un glonţ de calibru mic. Penisul flasc i se legăna în cuibu-i de păr negru. Fesele îi patinau pe podea, şoptind poveşti de groază.

Reuşi să se smulgă din spaima care o sufoca. Un fulger orbitor de furie îi străpunse creierul. Binecuvânta acest sentiment nou. Era foarte posibil ca mânia să nu o salveze din coşmarul pe care îl trăia, dar putea, măcar, să o folosească drept antidot împotriva senzaţiei tot mai puternice de irealitate.

— Ticălosule, îi tremură vocea. Ticălos nenorocit. Laşule. Avortonule.

Cu toate că ştia că nu reuşeşte să ajungă până la etajera din dreptul părţii patului unde obişnuia să doarmă Gerald, Jessie îşi dădu seama că, dacă îşi roteşte încheietura mâinii stângi, astfel încât aceasta să îi treacă peste, umăr, poate pipăi o porţiune din partea ei de etajeră. Nu îşi putea întoarce capul ca să vadă ce anume obiecte atingea, însă faptul în sine nu avea importanţă. Ştia ce se află pe etajeră. Pipăi uşor într-o parte şi în cealaltă, atingând cu vârfurile degetelor tuburile de fond de ten, reuşind, chiar, să răstoarne câteva, iar pe altele să le împingă mult înspre perete. În cele din urmă, apucă un borcan cu cremă „Nivea“ pentru faţă. Preţ de o clipă crezu că îl poate folosi, însă era un borcan prea mic, mult prea mic şi prea uşor ca să rănească animalul chiar dacă ar fi fost din sticlă şi nu din plastic, cum era. Îl lăsă la loc, pe etajeră şi continuă să bâjbâie după altceva.

Degetele-i întinse la maximum întâlniră marginea rotunjită a unui obiect din sticlă, destul de mare în comparaţie cu celelalte. Se încruntă şi îşi aminti ce anume era. Halba de pe perete era numai una din amintirile atât de dragi lui Gerald. Acum degetele ei atingeau un alt fragment din tinereţea decedatului ei soţ. O scrumieră. Motivul pentru care nu o recunoscuse imediat era acela că locul ei obişnuit era pe partea dinspre Gerald a etajerei, lângă paharul cu apă. Cineva – poate femeia de serviciu, poate chiar Gerald – o mutase în partea ei de etajeră. De ce, oare? Nu avea nici o importanţă. Se afla acolo şi asta era bine.

Jessie apucă bine scrumiera, îşi trase mâna înspre spate cât de mult îi permiteau cătuşele şi, apoi, aruncă. Cedase primului impuls: căutase arma, o găsise şi o lansase înainte de a permite gândului să evalueze un foarte posibil eşec al întregii acţiuni. Căci era extrem de greu de imaginat că o persoană care de-abia dacă reuşea să capete note de trecere la orele de educaţie fizică din liceu ar putea nimeri un câine cu o scrumieră, mai ales când câinele se afla la

cinci metri distanţă, iar mâna cu care executase aruncarea era prinsă în cătuşe de capătul patului.

Şi, totuşi, îl *lovi*. Scrumiera se roti o dată, în zbor. Jessie nu reuşi să citească cuvintele inscripţionate. Dar nici nu era necesar. Le cunoştea: „datorie“, „luptă“ şi „curaj“ (în limba latină, bineînţeles) erau înscrise în jurul unei torţe. Apoi scrumiera izbi umerii încordaţi şi osoşi ai câinelui.

La auzul scheunatului – durere? uluire? – Jessie avu o senzaţie de triumf primitiv. Rânji; sau, cel puţin, asta îşi închipui că exprimă chipul său. De fapt, masca groazei şi a durerii îi rămăsese întipărită pe faţă. Scoase un urlet prelung, arcuindu-şi spatele şi întinzându-şi picioarele. Nu simţi durerea din umeri. Nu acum. O va simţi mai târziu. Cumplită. Insuportabilă. Acum însă gusta din plin succesul loviturii. Şi simţea că va exploda dacă nu îşi manifestă în vreun fel delirul triumfului care o cuprinsese. Bătu din picioare şi îşi legănă trupul dintr-o parte în alta. Părul transpirat îi biciuia obrajii şi tâmplele. Tendoanele gâtului i se reliefau aidoma unor cabluri groase.

— HAA! – urlă. TE-AM… NIMERIIIIT! HAA!

Lovit, câinele se retrase, speriat; şi tresări când scrumiera se sparse pe podea. Mai dureroasă decât lovitura se dovedi însă a fi schimbarea din tonul stăpânului-femelă. Spaima se transformase în triumf. Curând, se va da jos din pat şi va începe să îl lovească. Numai că, de această dată, picioarele ei nu vor mai fi moi şi temătoare. Câinele ştia că nu mai trebuie să zăbovească. Trebuia să fugă de acolo.

Întoarse corpul ca să se asigure că are cale liberă, însă îl izbi din nou aroma ademenitoare de sânge şi carne proaspătă. Durere acră şi înfometată îi săgeta stomacul. Spaima, foamea, nehotărârea îl făcură să scâncească. Era încolţit. Alţi stropi de urină pătară podeaua. Propriul său miros – care îi vorbea despre boală şi slăbiciune, în loc să îi dea forţă şi încredere – se adăugă sentimentelor de frustrare şi nehotărâre. Începu iarăşi să latre.

Jessie tresări înfiorată la auzul acestui sunet ascuţit, de sticlă spartă, de parchet raşchetat. Dacă ar fi putut, şi-ar fi astupat urechile. Câinele sesiză o altă schimbare în încăpere: mirosul emanat de stăpâna-femelă, mirosul curajului şi al triumfului dispărea. Şi începu să creadă că, poate, lovitura primită fusese unica. Poate nu îi vor urma şi altele. De fapt, uluirea din momentul acela fusese mai mare decât durerea. Câinele schiţă un pas şovăitor înspre braţul pe care îl lăsase să cadă... înspre aroma puternică, îmbietoare, de sânge şi carne. Nu-şi dezlipi privirea de stăpânul-femelă. S-ar fi putut să se fi înşelat la început, când crezuse că stăpâna nu îi poate face nici un rău. Va trebui să fie extrem de prudent.

Jessie era acum vag conştientă de durerea care-i pulsa în umeri, dându-şi seama însă de usturimea din gât, dându-şi cel mai bine seama de faptul că efortul fusese zadarnic şi câinele se afla încă în cameră. Purtată pe creasta fierbinte a triumfului fusese sigură că animalul va fugi. Însă acesta nu îi confirmase părerea. Mai mult, încă, el continua să înainteze. Cu multă prudenţă, e adevărat, dar înainta înspre cadavrul lui Gerald. Jessie simţi cum, înlăuntrul ei, se umflă şi începe să pulseze o pungă verde, plină cu otravă – otravă amară, otravă cumplită, precum cucuta. Şi se temea că, dacă punga aceasta se va sparge, va muri sufocată de propria-i furie frustrată.

— Cară-te, căcănarule!

Vocea-i răguşită de-abia se auzea.

— Cară-te, sau te omor. Nu ştiu cum, dar jur pe Dumnezeu că o s-o fac.

Câinele se opri iarăşi, privind-o cu ochi temători.

— E bine aşa. Ascultă-mă, spuse Jessie. Ascultă-mă, pentru că am prostul obicei să mă ţin de cuvânt.

Încercă iarăşi să strige, însă ţipătul era doar o rană deschisă din care sângerau şoapte aspre.

— *O să te omor, asta o să fac. Jur că o să te omor. CARA-TE*!

Câinele, care fusese odinioară Prinţul micuţei Catterine Sutlin, privi de la stăpână la mormanul de carne, de la mormanul de carne la stăpână, de la stăpână, iarăşi, la mormanul de carne. Şi luă hotărârea pe care tatăl micuţei Catherine, domnul avocat Sutlin, ar fi numit-o „compromis“. Se aplecă, ţinând ochii aţintiţi asupra lui Jessie, şi înşfacă bucata sfâşiată de carne, grasă şi plină de cartilagii – fostul biceps drept al lui Gerald Burlingame. Se retrase mârâind. Braţul lui Gerald se ridică; degetele fără viaţă păreau a arăta Mercedesul care se putea zări pe fereastră.

— *Încetează*! ţipă Jessie.

Vocea ei rănită sărise octave, ajungând în registrul în care ţipetele devin şoapte gâfâite în falset.

— *Nu-ţi ajunge*? *Lasă-l în pace*!

Câinele n-o luă în seamă. Îşi scutură capul, aşa cum obişnuia să facă – într-o altă viaţă – când se juca cu vreo jucărie de cauciuc în compania prietenei lui, Catherine Sutlin. Însă acum nu se juca. Acum încerca să desprindă carnea de pe os. Acum îi curgeau balele printre fălcile încleştate. Mâna lui Gerald, mai îngrijită decât a unei femei, se zbătea furioasă. Părea mâna unui dirijor care cerea orchestrei sale să accelereze ritmul.

Jessie auzi din nou sunetul acela cărnos, dezgustător; şi îşi dădu seama că îi vine să vomite.

Nu, *Jessie*!

Vocea lui Ruth era alarmată.

Să nu cumva să vomiţi! *Mirosul o să-l facă… O să-l aducă la tine*!

Jessie se luptă din răsputeri să îşi controleze greaţa. Auzi iarăşi sunetul de carne smulsă de pe os. Privi pe furiş câinele; o clipă, doar, înainte de a închide ochii. Încercă să îşi acopere faţa cu mâinile uitând de cătuşe. Palmele i se opriră la vreo şaizeci de centimetri una faţă de cealaltă, iar lanţurile zornăiră. Jessie gemu. Trecuse de graniţa disperării. Acum era pe punctul de a renunţa.

Din nou zgomotul acela umed, sângeriu. Apoi un plesnet care îi răscoli stomacul. Însă Jessie nu deschise ochii.

Câinele începuse să se retragă înspre uşa dormitorului, cu ochii aţintiţi asupra stăpânei de pe pat. O halcă lipicioasă, mustindă, din cel care fusese Gerald Burlingame îi atârna din bot. Dacă stăpâna ar fi încercat să îi ia prada, ar fi luat-o la goană imediat. Câinele nu gândea – nu gândea ca oamenii – dar reţeaua complexă de instincte cu care îl înzestrase natura înlocuia raţiunea într-un mod extrem de eficient. Prin urmare, ştia că ce făcuse şi ce era pe punctul de a face în continuare era ceva foarte rău. Însă trecuse prea multă vreme de când nu mâncase nimic. Fusese abandonat în pădure de un om care fluiera tema muzicală a filmului *Născut liber*; şi acum îi era foame. Dacă stăpâna va încerca să îi hrana, era pregătit să se lupte pentru a şi-o păstra.

Îi mai aruncă o privire, se convinse că nu schiţează nici o mişcare ca să se dea jos din pat şi se întoarse. Târî bucata de carne până în pragul uşii şi se aşeză, ţinând-o strâns între labele din faţă. O rafală scurtă de vânt trânti uşa. Câinele înţelese că, dacă ar fi fost cazul, ar fi putut deschide uşa împingând-o cu botul şi, astfel, ar fi putut fugi. Considerând că şi-a rezolvat toate problemele, începu să mănânce.

9

Senzaţia de vomă trecu, încet, dar trecu, în cele din urmă. Jessie zăcea pe spate, cu ochii închişi, de-abia acum simţind zvâcnetele dureroase din umeri. Valuri lente, dar gândul îngrozit îi şopti că acesta era doar începutul.

Vreau să dorm, spuse vocea de copil, înspăimântată şi aproape cataleptică.

Vocea aceasta nu dădea doi bani pe logică, pe lucruri posibile sau imposibile.

Aproape adormisem când a venit câinele ăla rău. Şi acum atât vreau: să dorm.

Jessie era cu totul de acord. Doar că nu îi mai era somn. Tocmai urmărise cum un câine a smuls o bucată din soţul ei şi nu îi mai era deloc somn.

Îi era *sete*.

Deschise ochii şi îl văzu pe Gerald, zăcând pe podeaua lustruită a dormitorului, aidoma unui atol grotesc. Atol uman. Cu ochii încă deschişi, privea furios, parcă, tavanul; însă ochelarii îi atârnau strâmb, un braţ al acestora îi intrase în ureche. Din cauza poziţiei nefireşti în care îi ajunsese capul, obrazul bucălat atingea umărul. Între umărul drept şi cot se întindea un rânjet roşu-închis, cu margini albe, zdrenţuite.

— Isuse Cristoase, murmură Jessie.

Îşi dezlipi iute privirea de imaginea îngrozitoare a soţului ei mort şi mutilat şi se uită înspre fereastră. O ameţi lumina aurie – lumină crepusculară – şi închise iarăşi ochii, privind pulsaţiile roşii şi negre ale vaselor de sânge pe cenuşiul care îi căptuşea pleoapele. Dar acest caleidoscop nu realiza decât un singur desen, repetat la nesfârşit, iar şi iar. Însă reuşi să îi aducă mult-dorita linişte. Nu era greu de înţeles. Când ţi se fărâmă toate tabieturile şi când viaţa-ţi obişnuită devine o grămadă de moloz mirosind a urină de câine, trebuie să te agăţi de ceva. De ceva care să mai păstreze o urmă de logică. Şi dacă nu găseşti nimic altceva care să te împiedice să îţi pierzi minţile, în afara desenelor sângerii de pe mătasea pleoapelor şi a ultimei raze de soare dintr-o zi de octombrie, agaţă-te de ele şi fii recunoscătoare. Pentru că, dacă nu eşti în stare să găseşti *ceva* care să aibă sens, atunci lipsa totală de logică a noii ordini a lumii te va arunca în prăpastia nebuniei.

Această nouă ordine dezlânată a lumii era alcătuită din elemente venite din alt univers, aşa cum erau sunetele

care se auzeau din prag. Sunetele, plescăiturile, mârâitul de satisfacţie, râgâitul unui câine vagabond, jegos şi înfometat care se înfruptă acum din bărbatul care te-a dus să vezi, pentru prima oară, un film al lui Bergman; se înfruptă din bărbatul care te-a dus în parcul de distracţii din Old Orchard Beach şi te-a convins să încerci nebunia aia care se cheamă „Terminator“, bărbat care a râs cu lacrimi când ai spus că ţi-a plăcut şi mai vrei să te mai dai o dată. Aparţine unui alt univers câinele acesta care îşi face festin din bărbatul cu care, odată, ai făcut dragoste în cadă şi ai avut un orgasm care a bătut toate recordurile. Bărbatul acela alunecă, acum, bucăţele, pe gâtlejul câinelui.

Acestea erau elementele care au modificat ordinea firească a vieţii ei.

— Ciudate vremuri, măicuţă. Ciudate vremuri mai trăim.

Vocea i se transformase într-un croncănit dureros. Ar fi trebuit să tacă şi să se odihnească puţin, însă atunci când se făcea linişte în dormitor, auzea panica. Nu dispăruse. Stătea la pândă prin cotloane, pregătită de atac. De fapt, nu era *chiar* linişte. Tipul cu drujba îşi terminase lucrul, dar cufundarul mai ţipa din când în când, iar apropierea nopţii înteţea vântul de toamnă şi uşa de la bucătărie se trântea tot mai tare şi tot mai des.

Nu era *chiar* linişte: mai erau toate zgomotele scoase de câinele care se înfrupta din bărbatul ei. În timp ce Gerald aşteptase să ia sandviciurile comandate la „Amato“, Jessie se dusese alături, la „Michaud's Market“. Acolo aveau întotdeauna peşte proaspăt. Cumpărase nişte file de calcan, cu gândul să îl prăjească în cazul în care se hotărau să rămână peste noapte la vilă. Şi lui Gerald îi plăcea calcanul de la o vreme, deşi, dacă ar fi fost după el, n-ar fi mâncat altceva decât friptură de vită şi pui fript (cu ciuperci, uneori, din raţiuni nutritive). Cumpărase bucata de peşte fără să aibă nici cea mai mică presimţire că soţul ei va fi cel mâncat.

— Trăim în junglă, draga mea, croncăni Jessie şi îşi dădu seama că, acum, nu *doar gândea* cu vocea lui Ruth Neary, ci chiar propria ei voce căpătase inflexiunile celei a lui Ruth, care considera ţigările Marlboro drept felul de mâncare preferat.

Ca şi cum amintirea lui Jessie ar fi frecat o lampă fermecată, se făcu auzită vocea aceea serioasă şi dură:

Ţi-aduci aminte cântecul ăla al lui Nick Lowe pe care l-ai auzit la radio când te întorceai de la cursurile de ceramică, iarna trecută? Cântecul ăla care te-a făcut să râzi?

Şi-l amintea. Împotriva voinţei ei, şi-l amintea. Parcă se intitula, „Era o învingătoare – şi-acum e papă pentru câinele cel mare“. Cântecul era o meditaţie cinică asupra singurătăţii. Da, Rum avea dreptate: a râs în hohote iarna trecută. Însă acum nu-i mai ardea de râs.

— Taci, Ruth, o rugă cu voce prăfuită. Dacă tot mi te-ai vârât în cap, ai, măcar, bunul-simţ să nu mă sâcâi.

Să te sâcâi? Zău, ţuca, n-am nici cea mai mică intenţie să te sâcâi. Încerc să te trezesc!

— Da' sunt *trează!*

Trează şi pusă pe ceartă. Cufundarul îi confirmă spusele cu un ţipăt.

— Şi asta-i şi din cauza ta!

Ba nu. Nu eşti trează. Nu eşti trează – cu adevărat trează – de multă vreme. Ştii ce faci când se întâmplă ceva rău? Îţi spui:

„N-am motive să-mi fac griji. Nu-i decât un vis urât. Am, din când în când, coşmaruri din astea care dispar de îndată ce mă întorc pe partea cealaltă.“ Asta faci, prostănaco.

Jessie deschise gura să răspundă – asemenea minciuni,nu trebuie să rămână fără replică, chiar dacă avea gura uscată şi o durea gâtul – dar Nevasta cea Supusă se caţără pe metereze înainte ca ea să aibă răgaz să îşi pună ordine în gânduri:

Cum poţi să spui aşa ceva? Eşti îngrozitoare! Pleacă de-aici!

Se auzi râsul cinic al lui Ruth şi Jessie se gândi cât de tare te poate tulbura să-ţi auzi o parte a minţii râzând cu vocea prefăcută a unei vechi cunoştinţe care dispăruse de atâta vreme, Dumnezeu ştie unde.

Să plec? *Ţi-ar conveni, nu*? *Dovlecelule, fetiţa lui Tăticu. De fiecare dată când adevărul îţi sare în ochi, de fiecare dată când începi să-ţi dai seama că visul nu-i tocmai un vis, dai bir cu fugiţii.*

Ridicol.

Da? *Atunci, ce s-a întâmplat cu Nora Callighan*?

Preţ de o clipă, amuţiră şi vocea Nevestei Supuse, şi propria-i voce; iar în tăcerea aceasta căpătă contur o imagine ciudată şi totuşi cunoscută: mulţi oameni – majoritatea femei – strânşi în jurul unei fete care are capul şi mâinile prinse în butuci. Şi oamenii râd, batjocoritor. De-abia dacă distingeai silueta fetei pentru că era foarte întuneric – deşi era în plină zi şi soarele ar fi trebuit să strălucească, era foarte întuneric. Însă, oricum, chipul fetei era ascuns de privirea curioşilor din jur, căci părul îi atârna peste obraji aidoma unui linţoliu, dar era greu de crezut că fapta ei fusese prea îngrozitoare. Nu avea mai mult de doisprezece ani. Deci, indiferent ce ar fi făcut, nu putea fi astfel pedepsită pentru că îşi omorâse soţul. Această fiică a Evei era prea tânără ca să aibă ciclu, darămite un soţ.

Nu-i adevărat, îşi croi drum la suprafaţă o altă voce venită din cele mai adânci văgăuni ale minţii ei.

Vocea aceasta era melodioasă, dar, totodată, înfricoşător de puternică, precum chemarea unei balene.

I-a venit ciclul la zece ani şi jumătate. Poate că asta a fost problema. Poate că îi plăcea mirosul sângelui, aşa cum îi place şi câinelui din pragul uşii. Poate că asta l-a înnebunit.

— Taci din gură! urlă Jessie.

Simţea că înnebuneşte şi ea.

— Taci din gură! Nu vreau să vorbim despre asta!

Şi dacă tot e vorba de mirosuri, care e celălalt? întrebă Ruth.

Vocea-i era acum aspră şi nerăbdătoare... Vocea unui căutător de aur care a dat, în sfârşit, peste filonul pe care multă vreme nu fusese în stare să îl găsească.

Mirosul acela mineral, de sare şi monede coclite...

— Am zis, că *nu vreau* să vorbim despre asta!

Întinsă pe cuvertură, cu muşchii încordaţi sub pielea rece, uitase, pentru moment, şi de moartea lui Gerald, şi de captivitatea ei, în faţa acestei noi ameninţări. O simţea pe Ruth – mai bine-zis, partea aceea din propria-i fiinţă pe care o cotropise Ruth – o simţea cum evaluează situaţia, cum încearcă să hotărască dacă este cazul să continue discuţia. Şi când renunţă (în aparenţă, cel puţin), atât Jessie cât şi Nevasta cea Supusă oftară uşurate.

Bine, atunci haide să vorbim despre Nora, spuse Ruth. *Nora*, terapeuta *ta*? *Nora*, sfătuitoarea *ta*? *Cea la care ai început să te duci când n-ai mai vrut să pictezi, pentru că te înspăimântau unele din tablourile pe care le făceai*? *Fapt care a coincis – pură întâmplare să fi fost*? *– cu perioada în care interesul sexual al lui Gerald pentru tine părea că dispăruse şi începuseşi să cauţi semne ale unor presupuse aventuri amoroase ale lui*? *Ţi-o aminteşti pe Nora, nu-i aşa*?

Nora era o curvă băgăcioasă! mârâi Nevasta cea Supusă.

— Nu, murmură Jessie. Niciodată nu m-am îndoit de faptul că era animată de cele mai bune intenţii. Numai că întotdeauna voia să meargă prea departe. Întotdeauna voia să pună câte o întrebare în plus.

Ai spus că-ţi plăcea mult. Da sau nu?

— Nu mai vreau să mă gândesc.

Şoapta lui Jessie tremura, cuprinsă de nesiguranţă.

— Şi, mai ales, nu mai vreau să aud voci. Şi nu mai vreau să vorbesc cu vocile astea. E o tâmpenie.

Nu-mi pasă. Ai să mă asculţi, tonul lui Ruth era întunecat şi neîndurător, *pentru că aşa cum ai fugit de Nora... Aşa ai fugit şi de mine pe vremuri.*

Ruth, da' niciodată n-am fugit de tine!

Negase uluită, însă nu prea convingătoare. Bineînţeles că asta făcuse. Pur şi simplu, îşi împachetase lucrurile şi plecase din apartamentul ieftin dar plăcut, pe care îl împărţea cu Ruth. Nu plecase pentru că Ruth începuse să îi pună prea multe întrebări, întrebări incomode – întrebări despre copilăria lui Jessie, întrebări despre lacul Dark Score, întrebări despre ce anume se întâmplase acolo în vara de după prima menstruaţie a lui Jessie. Nu. Numai cineva care nu îţi este prieten adevărat ar fi plecat din cauza asta. Jessie nu se mutase pentru că Ruth *începuse* să îi pună întrebări; se mutase pentru că Ruth *nu încetase*. Şi, după părerea lui Jessie, Ruth dovedise, astfel, că nu îi este o prietenă adevărată. Ruth desluşise limitele impuse de Jessie... Şi apoi le călcase în picioare. Aşa cum făcuse şi Nora Callighan, mulţi ani mai târziu.

În plus, era absurdă ideea de a da bir cu fugiţii, acum, în condiţiile date. Era, totuşi, legată de pat.

Nu-mi insulta inteligenţa, gagicuţo, zise Ruth. Mintea *nu-ţi este legată de pat; o ştii şi tu, o ştiu şi eu. Poţi să te fereşti de mine, dacă vrei, dar sfatul meu – sfatul meu serios – este să n-o faci, pentru că eu sunt singura ta şansă. Dacă ai de gând să-ţi închipui că toată povestea asta nu-i decât un coşmar pe care-l ai din cauză că dormi pe partea stângă, o să mori în cătuşe. Asta vrei? Asta să fie preţul plătit pentru o viaţă întreagă trăită în cătuşe, chiar de atunci, de când...*

— Nu vreau să mă gândesc la asta! urlă Jessie în camera pustie.

Ruth tăcu. O clipă. Reîncepu, chiar înainte ca Jessie să spere că a dispărut definitiv. Ruth reîncepu... reîncepu să o atace, să o tachineze, să se joace cu ea, aşa cum se joacă un căţel cu o jucărie din pluş.

Încetează, Jess – ai prefera să crezi că ai înnebunit decât să dezgropi morminte vechi. Numai că nu ai înnebunit şi ştii asta.

Eu sunt tu, tu eşti şi Nevasta cea Supusă... Toate suntem tu. Îmi cam închipui ce ai păţit în ziua aia, pe malul lacului Dark Score, în ziua aia când toţi ceilalţi erau plecaţi. Curiozitatea care mă macină este alta: există vreo parte din tine, o parte pe care eu n-o cunosc, care să vrea să fie alături de Gerald, în maţele câinelui, mâine, pe vremea asta? Şi te întreb, pentru că aş dori să înţelegi că asta nu-i loialitate. Asta este nebunie curată.

Obrajii îi erau iarăşi uzi de lacrimi, însă nu-şi dădea seama dacă plânge din cauza posibilităţii – clar formulate, acum – de *a muri* aici sau din cauză că era pentru prima dată, în ultimii patru ani, când se gândea la cealaltă locuinţa de vară, cea de pe malul lacului Dark Score şi la ce se petrecuse acolo în ziua în care dispăruse soarele.

Odată, aproape că destăinuise secretul la o întrunire feminină. Asta se întâmplase prin anii şaptezeci şi ideea cu întrunirea aparţinuse, cui altcuiva, colegei sale de cameră. Jessie se declarase entuziasmată la început; genul acesta de întâlniri păreau destul de inocente şi le considera doar un alt act al uriaşului şi coloratului carnaval care era colegiul. Pentru Jessie primii doi ani de colegiu – mai ales alături de cineva ca Ruth Neary, care să o ducă la tot felul de expoziţii, marşuri şi petreceri – fuseseră minunaţi: perioadă în care curajul se încadra în ordinea firească a lucrurilor, iar atingerea oricărui scop era perfect posibilă. Erau vremurile când nici o cameră din cămin nu putea fi considerată complet mobilată fără un afiş cu Peter Max şi toată lumea asculta Beatles. Fusese prea frumos ca să fie adevărat. De fapt, acei primi doi ani nu fuseseră altceva decât o petrecere nesfârşită.

Petrecerea se încheiase o dată cu acea primă întrunire a grupului de femei. Acolo, Jessie descoperise o lume colorată în cenuşiu, o lume înspăimântătoare ce părea, în

acelaşi timp, să prefigureze viitorul care o aştepta ca adultă şi să răscolească printre tainele întunecate ale copilăriei îngropate de vie cu un deceniu în urmă. Se strânseseră vreo douăzeci de femei în livingul căsuţei lipite de capela Neuworth Interdenominational. Unele stăteau pe canapeaua veche, altele de-abia se observau printre umbrele uriaşe ale scaunelor parohiale; cele mai multe însă preferaseră să se aşeze pe duşumea – douăzeci de femei, cu vârste cuprinse între optsprezece şi patruzeci şi ceva de ani. La începutul întrunirii, se prinseseră de mâini şi păstraseră un moment de tăcere. Apoi, Jessie auzise numai relatări înfiorătoare despre violuri, incesturi, sadism. Niciodată nu va reuşi să o uite pe tânăra blondă care şi-a ridicat puloverul ca să le arate cicatricele rănilor făcute sub sâni, cu jarul ţigării.

Pentru Jessie Mahout, atunci a fost momentul când carnavalul a luat sfârşit. Oare? Nu, nu fusese aşa. Simţise că i se îngăduie să arunce o privire *dincolo* de carnaval – i se îngăduise să vadă câmpiile cenuşii şi pustii ale toamnei care reprezentau viaţa reală: pachete goale de ţigări, prezervative folosite, resturi de droguri ieftine, toate aşteptând să fie răspândite de vânt în cele patru zări sau să fie acoperite de troienele iernii. Văzuse lumea aceea tăcută şi stearpă aşteptând-o dincolo de cortina subţire şi peticită care o despărţea de strălucirea ipocrită a adolescenţei. Şi realitatea o înspăimântă. Era cumplit gândul că aceasta era viaţa care i se aşternea înainte, aceasta şi nimic altceva. Era de nesuportat gândul că acelaşi adevăr se întindea şi *în urma-i*, ascuns neîndemânatic sub ţesătura zdrenţuită a propriilor amintiri falsificate.

După ce le arătase rănile de pe piept, blonda îşi trăsese la loc puloverul şi le explicase că nu a putut povesti părinţilor ce anume îi făcuseră prietenii fratelui ei, pentru că asta ar fi însemnat să le spună şi ce îi făcuse *fratele ei* tot anul, iar părinţii ei nu ar fi crezut niciodată *aşa ceva*.

Calme şi chipul, şi vocea blondei; tonul rece şi lucid. Când îşi încheie povestirea, în încăpere se aşternu o linişte apăsătoare – Jessie simţi cum se rupe ceva înlauntrul său şi auzi sute de voci interioare urlându-şi speranţa şi groaza. Apoi vorbi Ruth:

— De ce să nu te *creadă*! Doamne, Dumnezeule! Liv, te-au ars cu ţigările! Arsurile sunt *dovezile talei* De ce să nu te *creadă*?

Nu te iubeau?

Ba da, şoptise gândul lui Jessie. *Ba da, o iubeau. Dar...*

— Ba da, răspunse blonda. Mă iubeau. Mă iubesc. Dar îl *idolatrizează* pe Barry, fratele meu.

Aşezată lângă Ruth şi sprijinindu-şi fruntea pe mâna-i tremurândă, Jessie şopti:

— Şi asta ar fi omorât-o. Ruth se întoarse brusc:

— Ce?...

Şi arunci, tânăra blondă, cu aceeaşi voce calmă şi secată de lacrimi, spuse:

— În plus, dacă mama ar afla aşa ceva, ar muri pe loc.

Atunci Jessie îşi dădu seama că va exploda dacă nu iese imediat din cameră. Ţâşnise, răsturnând aproape scaunul, şi ieşise în goană, ştiind că toate privirile sunt aţintite asupra ei. Dar nu-i păsa. Părerile lor n-aveau nici o relevanţă. Important era numai faptul că dispăruse soarele, *soarele însuşi*. Şi dacă şi-ar fi spus povestea, ar fi fost *crezută*, dacă Dumnezeu ar fi fost într-o dispoziţie proastă... Şi chiar dacă adevărul celor întâmplate nu i-ar fi omorât mama, i-ar fi spulberat familia.

Fugise din cameră, trecuse prin bucătărie şi ar fi plecat de tot de-acolo, dacă uşa din spatele casei nu ar fi fost încuiată. Ruth alergase după ea, strigându-i să se oprească. Şi se oprise, dar numai din cauză că nu putea să deschidă uşa. Îşi lipise faţa de geamul rece şi negru al uşii gândindu-se – da, preţ de o clipă chiar se gândise – să îşi izbească fruntea de el, să îl spargă, să-şi taie gâtul în cioburi şi, poate, astfel, să reuşească să-şi şteargă din

minte cenuşiul înfiorător al viitorului care o aştepta, precum şi al trecutului lăsat în urmă. Însă alunecă şi se ghemui pe podea, strângându-şi picioarele la piept, sprijinindu-şi fruntea de genunchi şi închizând ochii. Ruth se aşeză alături, o cuprinse în braţe şi începu să o legene murmurându-i cuvinte de alinare, mângâindu-i părul, dezmierdând-o, îmbărbătând-o, spunându-i că trebuie să scape de amintiri, să nu mai sufere, să uite.

Acum, prizonieră în casa de pe malul lacului Kashwakamak, se întrebă ce anume se întâmplase, oare, cu blonda cea calmă care le povestise despre fratele ei, Barry, şi despre prietenii acestuia – tineri cărora simţurile le spuseseră în mod clar că femeia nu reprezintă nimic altceva decât un suport însufleţit pentru o pizdă şi că stigmatizarea era pedeapsa cuvenită unei tinere care nu avea nimic împotrivă să facă amor cu propriu-i frate, însă nu şi cu amicii acestuia. De fapt, Jessie se întrebă cât de mult îi mărturisise lui Ruth când stăteau îmbrăţişate pe podeaua bucătăriei. Nu-şi amintea decât că spusese: „El nu m-a ars niciodată, nu m-a ars niciodată, niciodată nu mi-a făcut rău.“ Însă, fără doar şi poate că mai adăugase ceva, căci Ruth îşi reglase tirul întrebărilor într-o singură direcţie: lacul Dark Score şi ziua în care dispăruse soarele, în cele din urmă, preferase să se despartă de Ruth decât să îi mărturisească adevărul... Aşa cum considerase că este mai bine să se despartă de Nora, din acelaşi motiv. Fugise de ele cât o ţineau picioarele – Jessie Mahout Burlingame, cunoscută şi sub pseudonimul încântătoarea Fetiţă din Turtă Dulce, ultimă minune a unui ev ambiguu, supravieţuitoare a zilei când dispăruse soarele. Acum însă era legată de pat şi nu mai putea fugi.

— Ajutor! se adresă dormitorului pustiu.

Jessie nu îşi mai putea lua gândul de la tânăra blondă care, cu un calm îngheţat, le arătase cicatricele de pe sânii ei frumoşi. Acum Jessie îşi dădu seama că nu era vorba de un calm desăvârşit, ci de o detaşare fundamentală de

grozăviile care i se întâmplaseră. Şi chipul blondei deveni chipul *ei*, iar când vorbi, vocea-i era tremurândă şi umilă, vocea unui ateu care a descoperit că nu i-a mai rămas decât o ultimă rugăciune:

— Ajută-mă, te rog.

Însă nu Dumnezeu îi răspunse, ci acea parte a personalităţii ei care nu putea vorbi decât dându-se drept Ruth Neary. Acum tonul era mângâietor... însă deloc dătător de speranţă.

Voi încerca, dar trebuie să mă ajuţi şi tu. Ştiu că eşti gata să faci orice. Însă trebuie să fii pregătită pentru orice eventualitate. Eşti?

— Nu-i vorba dacă sunt *pregătită* sau nu. Gândurile mă dor, oricum, tremură glasul lui Jessie.

Apoi gândi:

Aşa se exprimă Nevasta cea Supusă.

— E vorba... e vorba că trebuie să *scap* de aici.

S-ar putea să fii obligată să pui botniţă Nevestei, zise Ruth. *Ea reprezintă partea sănătoasă, raţională a ta, Jessie* – a noastră – *şi este, în fond, o persoană cumsecade; numai că a dirijat prea multă vreme concertul căsniciei tale. Şi, într-o situaţie ca cea în care te afli, ideile ei nu au nici o şansă de materializare. Vrei să mai discutăm pe tema asta*?

Jessie nu voia. Era mult prea obosită. Lumina era din ce în ce mai caldă şi mai roşiatică, în vreme ce soarele cobora spre asfinţit. Vântul se înteţi, răvăşind frunzele căzute pe promontoriul pustiu. Pinii oftară; uşa de la bucătărie se trânti; câinele se opri, apoi îşi reluă mestecatul şi plescăitul zgomotos.

— Mi-e atât de sete, gemu Jessie.

Bine. Atunci să începem cu această problemă.

Întoarse capul până simţi căldura soarelui pe partea stângă a gâtului şi pe părul transpirat, lipit de obraz. Deschise ochii şi se trezi că priveşte fix paharul cu apă al lui Gerald. Gâtleju-i scoase un strigăt scorojit.

Să începem prin a face abstracţie de câine, continuă Ruth. *Câinele face exact ceea ce trebuie ca să supravieţuiască, iar tu trebuie să faci la fel.*

— Nu ştiu dacă *pot* să fac abstracţie de el, şopti Jessie.

Ba, eu cred că poţi, ţuca. Dacă ai fost în stare să-ţi ştergi din minte ce s-a întâmplat în ziua în care a dispărut soarele, cred că eşti în stare să faci abstracţie de absolut orice.

Preţ de o clipă, înţelese. Înţelese că ar putea face orice dacă ar vrea. Secretul acelei zile de demult nu i se înecase deplin în subconştient, aşa cum se întâmplă în melodramele de la televizor. Secretul fusese îngropat într-un mormânt mult prea mic pentru el. Aici era vorba de un soi de amnezie selectivă şi provocată. Dacă ar fi dorit să-şi amintească ce anume se întâmplase în ziua în care dispăruse soarele, ar fi putut să o facă fără nici un efort.

Gândul aduse după sine imaginea de o claritate sfâşietoare: un ciob prins într-un cleşte de grătar; o mână îmbrăcată într-o mănuşă de bucătărie răsucea ciobul în fumul unui foc de cărbuni.

Speriată, Jessie alungă imaginea.

Să ne-nţelegem, gândi.

Bănuia că vorbeşte cu vocea lui Ruth, însă nu era chiar foarte sigură; de fapt, nu mai era sigură de nimic.

Nu vreau să-mi aduc aminte. Pricepi? Ce s-a întâmplat în ziua aia n-are nici o legătură cu ce s-a întâmplat astăzi. N-au în comun decât locurile, cele două case de vacanţă, două cazuri de

(secrete tăcere durere suferinţă)

relaţii sexuale – dar nu mă ajută în nici un fel dacă-mi aduc aminte cele petrecute în 1963. Dimpotrivă, îmi face şi mai rău. Hai s-o lăsăm moartă. Hai să uităm de lacul Dark Score.

— Ce părere ai, Ruth? întrebă cu voce gravă şi privirea îi alunecă înspre baticul cu fluturi de pe perete.

O fracţiune de secundă, în faţa ochilor i se înfăţişă o altă imagine – o fetiţă, dovlecelul mic şi dulce al unui anume tătic, fetiţă care se bucură de parfumul de after shave care o învăluie şi priveşte cerul printr-un ciob de sticlă afumată. Dar – slavă Domnului! – imaginea se şterse imediat.

Mai privi câtăva vreme baticul, obligând vechile amintiri să rămână ascunse în neguri, apoi se uită iarăşi la paharul cu apă al lui Gerald. Nu-i veni să-şi creadă ochilor: la suprafaţă încă mai pluteau câteva bucăţele de gheaţă, deşi odaia întunecată mai păstra fierbinţeala după-amiezii.

Privirea însetată a lui Jessie îmbrăţişa paharul, îi sorbi picăturile de condens. Nu reuşea să vadă şi suportul pe care era aşezat paharul, dar nu trebuia să îl vadă, ca să îşi imagineze inelul întunecat şi umed ce se forma pe măsură ce perlele de condens se scurgeau pe pereţii paharului.

Încercă să îşi umezească buzele.

— *Mi-e sete*! vocea era a unui copil înfricoşat.

— *Vreau să beau apă! Vreau să beau apă chiar ACUM!*

Însă nu putea ajunge la pahar. Atât de aproape era şi, totuşi, atât de departe.

Ruth: *Nu te da bătută aşa de uşor. Dacă ai reuşit să loveşti câinele cu o scrumieră, ţuca dragă, poate o să reuşeşti să iei şi paharul. Poate o să reuşeşti.*

Din nou, Jessie ridică mâna dreaptă, o întinse cât de mult îi îngăduia durerea din umăr, dar şase centimetri încă o mai despărţeau de pahar. Înghiţi în sec. Gâtul părea a se fi transformat într-o rană sângerândă.

— Vezi? întrebă. Eşti mulţumită acum?

Ruth nu răspunse. În schimb, auzi vocea Nevestei Supuse, care-i şopti în gânduri pe un ton sfios, cerându-şi, parcă, scuze pentru faptul că intervine în discuţie:

A spus să „iei“ paharul, nu „să pui mâna“ pe el. Şi... Şi eu cred că s-ar putea să nu fie tocmai acelaşi lucru.

Nevasta cea Supusă râse stânjenită: „Cine oi fi eu să mă vâr ca musca-n lapte?“ Şi Jessie îşi dădu iarăşi seama cât

de straniu era să simtă cum râde o parte din însăşi fiinţa ei, ca şi cum ar fi fost o entitate complet separată.

Dacă aş mai avea câteva voci în plus, aş putea organiza un turneu de bridge în capul ăsta blestemat al meu, gândi Jessie.

Analiză paharul şi poziţia acestuia. Apoi se sprijini iarăşi pe perne, ca să poată examina partea de dedesubt a etajerei. Observă că aceasta nu era fixată în perete; se sprijinea doar pe patru colţare din oţel. Şi era convinsă că etajera nu era fixată de ele. Îşi aminti o scenă petrecută cu ceva vreme în urmă: Gerald vorbea la telefon şi, fără să îşi dea seama ce face, încercă să se sprijine de etajeră. Capătul acesteia începuse să se ridice, aidoma unui scrânciob, şi, dacă Gerald nu şi-ar fi luat imediat mâna, etajera s-ar fi răsturnat.

Gândul la telefon îi abătu atenţia,preţ de o clipă. Doar atât. Telefonul se afla pe o măsuţă aşezată în faţa ferestrei care dădea înspre alee, dar, la fel de bine se putea afla şi pe o altă planetă, deoarece, aşa cum stăteau lucrurile, nu-i era de nici un folos.

Examina iarăşi etajera, mai întâi scândura şi apoi colţarele în forma literei „L".

Când Gerald se sprijinise de un capăt al acesteia, celălalt capăt se ridicase. Dacă ar reuşi să apese capătul dinspre ea al etajerei, atunci capătul celălalt s-ar ridica şi paharul cu apă...

— Ar putea aluneca, vocea-i era răguşită şi plină de speranţă.

Ar putea să alunece înspre mine.

Bineînţeles că ar fi putut aluneca pe lângă ea şi să se spargă pe duşumea. Sau, la fel de bine, ar fi putut să se împiedice de vreun alt obiect de pe etajeră şi să se răstoarne. Însă merita să încerce.

Sigur că merită, gândi. *De fapt, aveam de gând să mă duc la New York cu avionul meu personal, să mănânc la cel mai bun restaurant şi apoi să dansez toată noaptea în cea mai*

bună discotecă. Numai că Gerald e puţin cam mort şi toată povestea asta e de prost-gust. Şi, dacă tot am început să spun bancuri tâmpite, trebuie să menţionez şi faptul că nu am cum săpun mâna pe vreo carte bună – nici măcar pe vreuna proastă. Drept pentru care cred că trebuie să mă declar satisfăcută cu acest premiu de consolare.

— Bine. Şi cum anume va intra în posesia acestui premiu de consolare?

— Cu foarte multă grijă, spuse.

Se ridică iarăşi în şezut şi mai examina o vreme paharul. Nu reuşea să vadă şi suprafaţa etajerei. Şi asta nu era bine. Ştia cam ce se află pe capătul dinspre ea, însă nu avea nici o idee despre ce anume se afla pe capătul celălalt şi, cu atât mai puţin, pe porţiunea de mijloc a etajerei. Nici nu era de mirare. Cine ar fi în stare să facă inventarul tuturor obiectelor aflate pe etajera de deasupra patului? Şi, de fapt, cui i-ar putea trece prin minte cât de important s-ar putea dovedi un asemenea inventar?

Ei bine, acum e important. Trăiesc într-o lume în care s-a schimbat totul.

Chiar aşa. În lumea aceasta, un câine vagabond era mai înspăimântător decât Freddy Krueger; în lumea aceasta, telefonul se afla în Zona Crepusculară, iar oaza, raţiunea de a fi a multor bărbaţi duri, încărunţiţi în Legiunea Străină de sute şi sute de aventuri în deşert, oaza aceasta nu era decât un pahar cu apă în care se topeau cuburile de gheaţă. În această nouă lume, etajera de deasupra patului se transformase într-un canal de navigaţie, tot atât de important precum Canalul Panama; şi orice carte pusă pe etajeră, într-un loc nepotrivit, putea fi aducătoare de moarte.

Nu ţi se pare că exagerezi? se întrebă, cuprinsă de nelinişte.

Însă nu exagera câtuşi de puţin. Operaţiunea avea destul de puţine şanse de reuşită, date fiind împrejurările. Orice povestire a Agathei Christie sau orice roman din seria

„Star Trek“ pe care le citea Gerald şi apoi le azvârlea ca pe nişte şerveţele folosite ar fi putut împiedica alunecarea paharului cu apă. L-ar fi putut răsturna. Deci: nu exagera câtuşi de puţin. Lumea cunoscută până-acum se transformase radical. Gândul se opri asupra unui film science-fiction în care eroul începe să se micşoreze şi se micşorează şi se tot micşorează până când ajunge să locuiască în casa de păpuşi a fiicei sale şi să se ascundă din calea pisicii. Trebuia să înveţe cât mai repede regulile care guvernau această lume nouă... Să le înveţe şi să le pună în practică.

— *Ţine-ţi firea*, *Jessie*, şopti vocea lui Ruth.

— Nu-ţi face probleme, îi răspunse. O să încerc, atât cât mă mai ţin balamalele. Dar e bine să ştii cu ce anume te lupţi. Cred că asta contează în primul rând.

Îşi roti, cât de mult era în stare, încheietura mâinii drepte. Apoi ridică braţul. Acum semăna cu o femeie dintr-o frescă egipteană, începu să pipăie etajera, căutând vreun eventual obstacol în calea paharului.

Atinse o bucată de hârtie groasă şi o pipăi îndelung încercând să îşi dea seama ce anume era. Un moment, crezu că era o foaie din carneţelul de lângă telefon. Dar, nu: era prea groasă. Privirea i se opri asupra unei reviste – *Time* sau *Newsweek*, căci Gerald le cumpărase pe amândouă – aşezată pe măsuţa de lângă fereastră. Îşi aminti cum soţul ei, grăbit să treacă la activităţi mult mai plăcute, le răsfoise în timp ce îşi scotea şosetele şi îşi descheia cămaşa. Fără doar şi poate că bucata de hârtie de pe etajeră era una din cartelele de abonament cu care sunt, de obicei, pline asemenea reviste. Gerald le strângea, cu intenţia de a le folosi drept semn de carte. Şi, din ce îşi putea da seama, pe etajeră nu se mai afla nimic altceva în calea paharului.

— În regulă, spuse Jessie.

Inima începu să îi bată nebuneşte. Cu iuţeala fulgerului, prin minte îi trecu gândul că paharul s-ar putea, totuşi,

răsturna. Alungă de îndată această imagine care ar fi reprezentat sfârşitul.

Uşurel. *Uşurel*. *Cu răbdarea treci şi marea*. *Cel puţin*, *aşa sper*.

Ţinându-şi nemişcată mâna dreaptă, deşi o durea îngrozitor de tare, Jessie ridică şi mâna stângă. („Mâna-de-aruncat-scrumiere“, spunea zâmbetul sarcastic ce îi strâmbă gura.) Cu stânga prinse capătul etajerei.

Haide, gândi şi începu să tragă bucata de scândură în jos.

Nimic.

Probabil că sunt prea aproape de ultimul colţar şi nu se poate forma un sistem de pârghii. *Doar lanţul ăsta blestemat e de vină*. *Nu pot să ajung mai departe*.

Raţionamentul acesta – fără îndoială, exact – nu schimbă cu nimic situaţia: mâna stângă nu-i era de nici un folos. Ar fi trebuit să îşi întindă şi mai mult degetele – presupunând că aşa ceva ar fi fost posibil. Ironia situaţiei era faptul că putea să împingă etajera. Numai că, în cazul acesta, ar fi răsturnat, în mod sigur, paharul. Toată încurcătura asta avea şi o parte amuzantă: era ca în spectacol de varietăţi transmis din iad.

Vântul îşi încetă zbaterea prin copaci şi sunetele de la intrate -plescăiturile, clefăiturile – deveniră asurzitoare în liniştea de mormânt a casei.

— *Îţi place*, *căcănar nenorocit*? *E bun*? urlă Jessie.

Durerea îi scrijeli gâtlejul cu cioburi ascuţite.

Însă nu voia – nu putea – să se oprească.

— *Sper să-ţi placă*, *pentru că imediat ce o să fiu liberă o să-ţi împrăştii creierii pe toţi pereţii*.

Vorbe mari, gândi. *Vorbe prea mari pentru o femeie care nici nu-şi mai aduce aminte dacă puşca lui Gerald – moştenită de la taică-su – e aici sau în podul casei din Portland*.

Dar reuşi să obţină o clipă de binecuvântată linişte din lumea tenebrelor aflată dincolo de uşa dormitorului. De

parcă, acolo, câinele ar fi meditat asupra posibilităţii punerii în practică a acestei ameninţări.

Apoi reîncepură şi plescăitul şi mestecatul clefăitor.

Un început de cârcel îşi făcu simţită prezenţa în încheietura mâinii drepte a lui Jessie explicându-i că ar fi bine să îşi vadă, cât mai repede, de treabă... În cazul în care ar fi avut ceva de făcut.

Se înclină înspre stânga şi întinse mâna atât cât îi îngăduia lanţul. Începu iarăşi să apese etajera. Tot nimic. Apăsă cât putu de tare, iar întregul chip i se strâmbă într-o mască a durerii. Chipul unui copil obligat să înghită un medicament rău la gust. Şi, chiar înainte ca muşchii întinşi la maximum să o povăţuiască să se lase păgubaşă, simţi – sau, mai degrabă, intui – o abia perceptibilă deplasare a etajerei.

E doar dorinţa ta fierbinte care îţi joacă feste, Jess. Atât şi nimic mai mult.

Nu era dorinţa-i fierbinte; ci mai degrabă rezultatul simţurilor conectate, prin groază, în stratosfera.

Luă mâna de pe etajeră şi zăcu nemişcată câteva clipe, respirând adânc şi încercând să îşi odihnească muşchii. Când se simţi iarăşi în putere – dacă putem spune astfel – apucă stâlpul patului şi îşi frecă palma stângă de el, până când îşi şterse toată transpiraţia. Apoi îşi întinse iarăşi braţul spre etajeră. Sosise clipa.

Trebuie să am mare grijă. E drept că etajera s-a mişcat puţin şi o să se mai mişte, dar îmi va trebui toată forţa pe care o mai am ca să fac paharul să alunece înspre mine... În cazul în care planul meu va reuşi. Şi când ajungi la capătul puterilor, nu-ţi mai controlezi mişcările.

Perfect adevărat, dar nu asta era problema. Problema reală era cu totul alta: nu ştia unde se află punctul de echilibru al etajerei. Habar nu avea.

Jessie îşi aminti cum se dădea în scrânciob cu sora ei, Maddy, pe terenul de joacă din spatele Şcolii Elementare Falmouth – era o vară când se întorseseră mai devreme din

vacanţa petrecută în vila de pe malul lacului şi rămăsese cu senzaţia că toată luna august nu făcuse nimic altceva decât să se legene cu Maddy pe scândura scorojită – şi îşi mai aminti cum reuşeau să stea în echilibru. Nu trebuia decât ca Maddy, care era puţin mai grăsuţă; să se deplaseze spre mijlocul leagănului. Lungi după-amiezi fierbinţi de joacă, cântece de copii, încercări de stabilire a echilibrului perfect al scrânciobului, partenerul lor. Acum, degetele-i nu simţeau absolut nimic. Nu-i rămânea decât să încerce şi să spună o rugăciune.

Şi *chiar dacă Biblia susţine contrariul, de această dată stânga trebuie să ştie ce face dreapta*.

Chiar dacă stânga s-a dovedit campioană la aruncarea cu scrumiere, dreapta trebuie să câştige medalia de aur la prins pahare, Jessie. Sunt doar câţiva centimetri de etajeră unde se poate întâmpla asta. Dacă alunecă mai departe, nu o să mai aibă nici o importanţă dacă îl prinzi sau nu. O să se răstoarne.

Lui Jessie nici măcar nu-i trecea prin minte că ar putea uita ce face dreapta, căci mâna o durea mult prea tare. Însă era o cu totul altă problemă dacă va fi în stare să îşi facă treaba până la capăt. Apăsă partea stângă a etajerei, exercitând asupra acesteia o presiune treptat tot mai mare. O picătură de transpiraţie i se scurse în ochi. Clipi de câteva ori ca să înlăture senzaţia neplăcută de usturime. Uşa din spatele casei se izbi iarăşi de perete. Însă, aidoma telefonului, şi uşa aceasta făcea parte dintr-un alt univers, în lumea care devenise proprietatea ei personală nu se aflau decât ea, Jessie, paharul şi etajera. O parte din ea se aştepta ca etajera să facă un salt neaşteptat, aidoma unui „Hopa-Mitică“, catapultând totul în jur şi încerca să îşi adune tot curajul pentru a putea face faţă unei asemenea posibile dezamăgiri.

O să ai vreme să-ţi faci griji dacă aşa ceva o să se întâmple, juca. Deocamdată concentrează-te. Am senzaţia că ceva se va petrece.

Într-adevăr. Ceva se petrecea. Simţi iarăşi cum etajera se mişcă uşor. De această dată, Jessie apăsă şi mai tare. Muşchii din braţul său stâng, încordaţi ca nişte arcuri, tremurau de efort.

Şi, dintr-o dată, suprafaţa apei din paharul lui Gerald deveni un plan înclinat, iar ea auzi cum ultimele bucăţele de gheaţă se ciocnesc uşor, pe măsură ce capătul din dreapta al etajerei se ridica. Paharul nu se mişcă. O cuprinse spaima: dacă apa prelinsă pe marginile paharului s-a infiltrat sub suportul de carton? Dacă s-a uscat, fixându-l de etajeră?

— Nu. E imposibil.

Şoapta era rugăciunea spusă de un copil înainte de culcare. Apăsă şi mai tare capătul stâng al etajerei. Cu ultimele-i puteri. Asta era tot.

— Te rog, ajută-mă să nu se răstoarne. *Te rog*.

Capătul etajerei continua să se ridice, clătinându-se ca un om beat. Un tub de ruj „Max Factor“ se rostogoli şi căzu pe podea pe locul unde se aflase capul lui Gerald înainte de sosirea câinelui. Şi acum îşi dădu seama că încercarea ei poate fi zadarnica. Dacă ar mări şi mai mult înclinarea etajerei, aceasta ar aluneca pe suport, aidoma unei sănii pe un derdeluş. Iar paharul s-ar răsturna. Nu era deloc o idee bună.

— *Alunecă*, *nenorocitule*!

Ţipătul strident se ridicase din bezna nenorocirii ei. Îl uitase pe Gerald; uitase de sete; uitase absolut tot, în afară de paharul înclinat, acum, într-un unghi atât de ascuţit încât apa stătea să se reverse; şi nu înţelegea de ce nu alunecă. Parcă era lipit de etajeră.

— *Alunecă*!

Şi, dintr-o dată, alunecă.

Mişcarea lină a paharului îi contrazicea toate aşteptările sumbre şi, astfel, preţ de o clipă, nu îşi dădu seama ce anume se întâmplă. Era pregătită să facă faţă eşecului. Reuşita o şoca. Mâna-i stângă tresări involuntar – mişcare

ce ar fi putut răsturna etajera. Apoi, degetele-i atinseră paharul. Ţipă iarăşi. Acesta era ţipătul fericit al unei femei care tocmai a câştigat la loterie.

Etajera se clătină, alunecă, se opri, de parcă bucata aceasta de lemn ar fi fost înzestrată cu raţiune, iar acum analiza situaţia.

Nu mai ai timp, ţucă – o avertiză Ruth. *Apucă paharul ăla blestemat, cât mai poţi*.

Încercă, dar degetele-i alunecară pe pereţii umezi ai paharului. Pe mână i se revărsă puţină apă şi îşi dădu seama că paharul se va răsturna, chiar dacă unghiul etajerei nu se modifica.

E doar un joc al imaginaţiei tale, ţuca. E doar vechea ta idee fixă: un dovlecel trist ca tine nu poate face nimic cum trebuie.

Ruth avea dreptate. Totuşi, paharul era pe punctul de a se răsturna – nu era un joc al imaginaţiei – iar ea habar nu avea ce trebuie să facă. De ce o înzestrase soarta cu degete atât de scurte, neîndemânatice şi urâte? *De ce*? Măcar de-ar putea să apuce paharul...

Prin faţa ochilor i se derula o imagine dintr-o reclamă veche: o femeie surâzătoare, cu o coafură la modă prin anii cincizeci, care purta o pereche de mănuşi din cauciuc albastru.

Sunt atât de flexibile, încât poţi apuca o monedă! striga zâmbetul femeii. *Ce păcat că n-ai şi tu o pereche, Dovlecel sau Nevastă Supusă, sau cine dracu eşti*! *Poate aşa ai reuşi să apuci paharul înainte ca totul de pe etajeră să se răstoarne*.

Cu groază, Jessie îşi dădu seama că femeia cu zâmbet larg şi mănuşi din cauciuc „Playtex“ era mama ei; şi un suspin uscat îi raşchetă sufletul.

Nu renunţa, Jessie! strigă Ruth. *Nu încă. Aproape ai reuşit*! *îţi jur*!

Cu ultimele-i puteri, Jessie apăsă partea stângă a etajerei. Bolborosea o rugăciune incoerentă: *Te rog*, *Doamne*, *sau oricine ai fi*, *Te rog*, *n-o răsturna*, *nu acum*, *nu încă*.

Etajera *alunecă*... dar foarte puţin. Se opri iarăşi, agăţată, probabil de o aşchie. Paharul îi alunecă şi mai mult în mână. Şi, chintesenţă a nebuniei, paharul, blestematul, ticălosul, afurisitul de pahar părea că-i vorbeşte cu vocea unui şofer de taxi, plictisit de viaţă, supărat pe întreaga lume: *Isuse*, *coană*, *da' ce-ai vrea să mai fac*? *Să-mi crească o puţă de toartă şi să mă transforme într-o cană*, *doar ca să-ţi fac matale plăcere*?

Picături de apă proaspătă stropiră mâna încordară a lui Jessie. Paharul va cădea. Era inevitabil. Simţea, deja, cum apa rece i se va prelinge pe ceafă.

— *Nu*!

Îşi răsuci şi mai mult umărul drept, întinse degetele şi cuprinse mai bine paharul în palma încordată. Cătuşele tăiau în carnea încheieturii, trimiţând valuri de durere cumplită până la nivelul cotului, dar Jessie ignoră durerea. Muşchii braţului stâng tremurau incontrolabil, iar etajera tremura o dată cu ei. O cutie cu farduri se rostogoli pe podea. Ultimele bucăţele de gheaţă din pahar zornăiră uşor. Pe peretele de deasupra etajerei se vedea umbra paharului, în lumina amurgului, semăna cu un siloz bătut de puternicul vânt al preeriei.

Încă puţin... încă puţin...

NU SE MAI POATE!

Ar fi bine să se poată. Trebuie să se poată.

Îşi întinse mâna dreaptă până când avu senzaţia că îi vor plesni tendoanele şi paharul mai alunecă puţin pe etajeră. Strânse din nou degetele în jurul lui, rugându-se să reuşească să îl apuce, pentru că, acum, chiar nu mai putea. Îşi folosise forţele până dincolo de limită. Totuşi, nu era suficient. Simţea cum paharul încearcă să-i scape din mână. Devenise viu – fiinţă perfidă, aidoma unui ţinut mlăştinos. Scopul lui era să o tachineze, să flirteze cu ea şi,

apoi, să îi scape, aducând-o în pragul nebuniei, încătuşată şi delirând în umbrele crepusculului.

Să nu-ţi scape, Jessie, să nu îndrăzneşti să-l scapi. SA NU ÎNDRĂZNEŞTI SĂ SCAPI AFURISITUL ALA DE PAHAR!

Nu mai apăsă deloc, dar îşi roti la maximum încheietura mâinii drepte înspre etajeră. Apucă paharul.

Cred că am reuşit. Nu sunt sigură. Dar poate, poate am reuşit.

Sau, poate, imaginaţia îi juca din nou feste. Nu-i mai păsa. Nu mai conta nimic, iar gândul acesta o mângâie. Singura certitudine era că nu va mai putea sprijini etajera. O ridicase cel mult zece centimetri, dar avea senzaţia că ridicase întreaga casă cu o singură mână. *Aceasta* era certitudinea.

Gândi: *Totul este iluzie... Şi vocile care îţi descriu lumea. NUMAI ELE contează. Vocile din capul tău.*

Murmurând o rugăciune care să o facă să nu scape paharul, relaxa braţul stâng şi etajera reveni în poziţia iniţială. Paharul îi *rămase* în mână. Şi acum văzu suportul, lipit de fundul paharului.

Te rog, Doamne, ajută-mă să nu-l scap acum. Ajută-mă să nu-l...

Un cârcel îi înnodă muşchii din braţul stâng. Chipul i se crispa de durere. Buzele i se strânseră într-o cicatrice albă, iar ochii i se transformară în două cute. Părea a fi însăşi masca agoniei.

Aşteaptă, o să treacă... O să treacă...

Sigur că o să treacă. Avusese parte de destui cârcei ca să ştie asta, dar, of Doamne, ce tare o durea! De fapt, parcă nici nu era un cârcel obişnuit. Parcă braţul i se zbătea în chinurile morţii.

Nu. E doar un cârcel, Jessie. Aşa cum ai avut mai devreme. Aşteaptă să-ţi treacă. Aşteaptă să-ţi treacă şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu scăpa paharul.

Aşteptă. Şi, după o eternitate sau două, muşchii începură să se relaxeze şi durerea începu să scadă. Jessie scoase un

oftat de uşurare, prelung şi pergamentos; şi se pregăti să îşi bea răsplata.

Bea, *draga mea* – rosti Cea Supusă – *dar cred că meriţi mai mult decât puţină apă rece*. *Savurează-ţi răsplata*... *Dar savureaz-o cu demnitate*. *Nu înghiţi ca scroafa*!

Nici vorbă să te schimbi, *Nevastă Supusă*, gândi Jessie.

Însă, când ridică paharul, gestul ei emana calmul aristocratic al unei invitate la curtea regală. Încercă să nu ia în seamă uscăciunea alcalină din cerul gurii şi nici pulsaţia dureroasă a gâtului însetat. Puteai să o critici oricât pe Cea Supusă – uneori, masochistă, parcă cerşea criticile – însă un comportament demn în aceste împrejurări (*cu atât mai mult* în aceste împrejurări) nu era o idee rea. Se chinuise foarte mult să pună mâna pe paharul cu apă; şi atunci, de ce să nu îşi savureze, fără grabă, succesul? Prima înghiţitură de apă rece, ce îi va aluneca pe buze şi se va prelinge pe covorul înfierbântat şi aspru al limbii, va avea gustul victoriei... Şi, după atâtea ghinioane, merită, într-adevăr, să îşi savureze victoria.

Jessie duse paharul înspre gură, concentrându-se asupra dulceţei apei care o va face, în curând, fericită. Papilele gustative i se încordară, degetele de la picioare i se încovrigară şi simţi pulsul furibund din maxilare. Îşi dădu seama că i se întăriseră sfârcurile, aşa cum i se întâmpla, uneori, când era excitată.

Secrete ale sexualităţii feminine la care n-ai visat niciodată, *Gerald* – gândi. *Prinde-mă de pat cu o pereche de cătuşe şi nu se întâmplă nimic*. *Arată-mi un pahar de apă şi mă transform într-o nimfomană dezlănţuită*.

Gândul îi aduse un surâs pe buzele-i uscate şi, când paharul se opri, brusc, la vreo treizeci de centimetri distanţă de faţa ei, zâmbetul îi îngheţă. În primele câteva clipe nu simţi nimic altceva decât un soi de uluială nătângă şi

(*leii*)

neînţelegere. Ce se întâmplase? *Ce anume* s-ar fi putut întâmpla?

Ştii foarte bine, rosti una dintre vocile străine.

Tonul calm şi sigur o îngrozi pe Jessie. Da, *ştia*. Undeva, înlăuntrul ei, *ştia.* Însă nu voia să aducă la suprafaţă acest adevăr.

Nu voia să îl vadă în lumina orbitoare a realităţii. Există adevăruri mult prea dureroase pentru a fi conştientizate. Prea nedrepte.

Din nefericire, unele adevăruri sunt mult prea evidente. Jessie se holbă la pahar iar ochii ei injectaţi şi umflaţi înţeleseră grozăvia. Nu putea să bea apă din cauza *lanţului*. Lanţul cătuşelor era prea scurt. Blestemat, afurisit, nenorocit lanţ. Prea scurt. Realitatea era atât de evidentă, încât o trecuse complet cu vederea.

Îşi aminti de noaptea în care George Bush fusese ales preşedinte, împreună cu Gerald fuseseră invitaţi la o petrecere selectă la restaurantul de pe terasa hotelului „Sonesta“. Oaspete de onoare era senatorul William Cohen, iar preşedintele nou-ales, George „Singuraticul“, urma să ţină un discurs televizat puţin înainte de miezul nopţii. Cu ocazia acestui eveniment, Gerald închinase o limuzină cenuşie, care sosise în faţa casei lor la ora stabilită: şapte fix. Numai că, la şapte şi zece, îmbrăcată în cea mai bună rochie neagră, Jessie încă mai scormonea prin cutia cu bijuterii, înjurând că nu reuşea să îşi găsească o anumită pereche de cercei din aur. Nerăbdător, Gerald intrase în cameră să o întrebe de ce întârzie, o ascultase, având întipărită pe chip expresia: „De ce sunteţi atât de neghioabe, voi, femeile?“ – expresie pe care Jessie o *detesta* – apoi îi spuse că are senzaţia că poartă exact cerceii căutaţi. Aşa era. Atunci se simţise mică şi proastă, justificându-i expresia condescendentă. Totodată, simţise un impuls furios care o îndemna să-i tragă o lovitură peste gură cu unul din pantofii ei cu toc înalt, foarte eleganţi, dar îngrozitor de incomozi. Ce simţise atunci era o nimica

toată în comparaţie cu ce simţea acum. Iar dacă cineva merita să fie plesnit peste gură, cu siguranţă că ea era acea persoană.

Îşi întinse capul cât de mult era în stare şi îşi ţuguie buzele ca o eroină dintr-un film vechi de dragoste. Reuşi să ajungă atât de aproape de pahar, încât vedea bulele de aer din bucăţile de gheaţă. Atât de aproape de pahar, încât simţea aroma mineralelor din apă (sau îşi închipuia că o simte). Dar nu atât de aproape încât să reuşească să bea. Da, îşi întinse capul cât de mult era în stare, dar între pahar şi buzele-i ţuguiate încă se mai întindea un drum nesfârşit de opt centimetri.

— Nu pot să cred, rosti cu vocea nouă şi răguşită de beţivă şi fumătoare înrăită.

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred.

Valuri de furie îi inundară gândurile care zbierau la ea cu vocea lui Ruth Neary, să arunce paharul. Să-l izbească de perete. Să-l facă ţăndări. Să împrăştie apa. Vocea usturătoare a lui Ruth susţinea sus şi tare că, dacă nu poate bea, atunci trebuie să pedepsească paharul; dacă nu îşi poate ostoi setea cu ce e în el, măcar să se răzbune, aflând satisfacţie în zgomotul blestematului, afurisitului, nenorocitului de pahar care se va face cioburi izbindu-se de perete.

Strânse mai tare paharul. E nedrept! Atât de nedrept!

Vocea care o împiedică să îşi ducă intenţia până la capăt era vocea blândă, nesigură a Nevestei Supuse Burlingame.

Poate că mai există o posibilitate, *Jessie*. *Nu renunţa încă – poate mai există o posibilitate*.

Ruth nu comentă, însă Jessie îi simţi rânjetul de neîncredere, dur ca fierul şi acru ca sarea de lămâie. Ruth voia ca ea să arunce paharul. Fără îndoială că Nora Callighan ar fi fost de părere că Ruth era ferm implicată în conceptul de răzbunare.

Nu-i da atenţie, spuse Supusa.

Vocea-i pierduse din nesiguranţă. Părea chiar nervoasă.

Pune-l la loc pe etajeră.

Şi după aia, ce? întrebă Ruth. *După aia ce o să se întâmple, o, Mare Guru Alb, o, zeiţă a Articolelor Casnice şi Hram al Bisericii Cupoanelor din Reviste*?

Supusa îi spuse şi Ruth tăcu, în vreme ce Jessie şi toate celelalte voci dinlăuntrul ei ascultară cu atenţie.

10

Cu multă grijă, puse la loc paharul pe etajeră. Limba i se transformase într-o bucată de glaspapir iar o *epidemie* de sete îi cuprinsese gâtul. Se simţea la fel cum se simţise când, la vârsta de zece ani, se îmbolnăvise de gripă şi bronşită şi lipsise de la şcoală o lună şi jumătate. În acea perioadă nopţile fuseseră foarte lungi, febra mare, iar coşmarurile – îngrozitoare, coşmaruri pe care nu şi le mai putea aminti

(*ba poţi, Jessie, ai visat ciobul de sticlă afumată, ai visat cum a dispărut soarele, ai visat mirosul acela sărat şi coclit, ai visat mâinile lui*)

şi se trezea scăldată în propria-i transpiraţie, dar se simţea prea slăbită ca să ajungă la cana cu apă de pe noptieră. Îşi aminti cum zăcea în pat – udă, lipicioasă şi mirosind a febră – bântuită de fantomele personale. Zăcea neputincioasă şi se gândea că adevărata ei boală nu era gripa, ci setea. Acum, după atât de mulţi ani, se simţea exact la fel.

Gândurile-i încercau să revină la clipa înfiorătoare când şi-a dat seama că nu va izbuti să aducă paharul la gură. Încă mai vedea bulele de aer din gheaţa care se topea, încă mai simţea aroma apei. Imaginile acestea o chinuiau ca o rană deschisă, supurândă.

Şi, totuşi, se sili să aştepte. Nevasta cea Supusă îi spusese că trebuie să se odihnească puţin, chiar dacă o

chinuiau până la limita suportabilului atât imaginea apei din pahar, cât şi zvâcnetul dureros şi uscat din gât. Trebuia să aştepte să i se liniştească bătăile inimii şi să i se relaxeze muşchii prea solicitaţi. Trebuia să aştepte până când îi va dispărea starea de nervozitate.

Afară, ultimele raze ale soarelui se topeau în înserare; partea aceasta de lume se îndrepta spre cenuşiul melancolic şi grav al serilor de octombrie. Cufundarul îşi înălţă ţipătul însingurat în mâhnirea aerului.

— Tacă-ţi gura, nea' cufundarule, chicoti Jessie.

Gata, draga mea, totul e bine, acum – spuse Supusa. *Cred că a venit vremea să încerci din nou. Înainte de a se întuneca. Şi şterge-ţi mâinile*.

Îşi şterse cât putu de bine palmele de stinghiile patului. Ridică mâna dreaptă şi o privi.

Totdeauna râdeau când mă aşezau la pian, îşi aminti.

Apoi, cu mare grijă, se întinse până la locul unde era aşezat paharul, începu să pipăie etajera. Cătuşele zornăiră, atingând paharul. Jessie îngheţă de spaimă, aşteptând ca acesta să se răstoarne. Dar paharul nu se clinti şi femeia îşi continuă, atentă, căutarea.

Era aproape convinsă că ceea ce căuta căzuse de pe etajeră, când, în sfârşit, atinse colţul cartelei de abonament la revista „Newsweek“. O apucă uşor, cu două degete şi o privi curioasă. Era roşie. Confetti şi serpentine alunecau şi şerpuiau printre cuvintele care anunţau ECONOMII FOARTE, FOARTE MARI în cazul abonamentelor. Ziariştii de la „Newsweek“ ar fi urmat să o ţină la curent cu evenimentele internaţionale, cu viaţa personală a celor care conduc lumea, oferindu-i articole detaliate despre artă, politică şi sport. Deşi nu o declara în gura mare, cartela părea să sugereze că „Newsweek“ o poate ajuta pe Jessie să descopere tainele întregului univers. În plus, nebunii angajaţi în sectorul de abonamente al revistei „Newsweek“ îţi făceau o ofertă atât de uluitoare, încât urina ajungea să îţi fiarbă, iar creierul

să îţi iasă prin urechi. Şi anume: dacă foloseai CHIAR ACEASTA CARTELĂ pentru abonamentul pe trei ani, ai fi primit fiecare număr al revistei la MAI PUŢIN DE JUMĂTATE DE PREŢ! Erau, oare, acum, banii o problemă pentru Jessie? Nici vorbă! Putea trimite cecul mai târziu.

Oare n-au şi un serviciu „Direct-la-Pat“ pentru doamnele încătuşate? – surâse gândul lui Jessie. *Vreo personalitate de rahat care să vină şi să-mi întoarcă paginile*, *Vă daţi seama că afurisitele astea de cătuşe mă împiedică*.

Dincolo de sarcasm simţea însă un soi de uimire stranie care o făcea să examineze cartela cu atenţie încordată.

Toată viaţa am blestemat cartelele astea de abonament – mai ales când trebuia să le adun de pe jos, *ca să nu îmi transform casa într-o ladă de gunoi*. *Şi niciodată nu mi-a trecut prin minte că va exista o clipă când sănătatea mea mentală*, *poate chiar VIAŢA vor depinde de un cartonaş dintr-ăsta*.

Viaţa? Chiar aici ajunsese? Chiar a fost nevoită să ia în calcul şi o asemenea posibilitate îngrozitoare? Din nefericire, se părea că aşa stau lucrurile. S-ar putea să mai rămână aici încă ceva vreme înainte s-o descopere cineva şi, da, s-ar fi putut ca viaţa să ajungă să fie separată de moarte doar de o singură înghiţitură de apă. Fantastic gând. Suprarealist. Dar, parcă, deloc lipsit de sens şi nici ridicol.

Ţi-am mai spus, *draga mea*: *„cu răbdarea treci şi marea*“.

Da... Sigur... însă cine şi-ar fi închipuit că linia de sosire se va afla într-un ţinut părăsit şi atât de ciudat în aerul toamnei?

Îşi coordona mişcările cu multă grijă şi descoperi, uşurată, că nu era atât de greu să manevreze cartela cu o singură mână. O prinse între degetul arătător şi cel mijlociu, iar cu degetul mare reuşi să o îndoaie pe lungime. Nu era o operă de artă, însă putea să îi fie de folos. Şi, de fapt, cine ar fi putut, aici, să îi critice munca.

Când isprăvi de îndoit cartela, aceasta semăna cu o ţigară de marijuana răsucită de mâini neîndemânatice. Sau, dacă făcea un mic efort de imaginaţie, putea spune că seamănă cu un pai. Şi tocmai de un pai avea nevoie. Începu să pipăie, iarăşi, pe etajeră, în căutarea paharului.

Ai grijă, Jessie. Dacă eşti nerăbdătoare poţi să strici totul!

Mersi pentru sfat. Şi pentru idee. Sincer, a fost nemaipomenită. Acum, totuşi, te rog să taci puţin şi să mă laşi să-mi fac treaba. Bine?

Când atinse cu vârfurile degetelor suprafaţa netedă a paharului, gestul ei avea fineţea, precauţia şi timiditatea unei tinere îndrăgostite care atinge prima oară penisul iubitului ei.

A fost uşor să apuce paharul. Îl ridică atât cât îi permitea lanţul. Se topiseră şi ultimele bucăţele de gheaţă. Cum mai zburase timpul, în ciuda senzaţiei ei că lumea se oprise în momentul în care apăruse câinele. Dar nu trebuia să se gândească la câine. De fapt, se străduia din răsputeri să îşi închipuie că nici un câine nu îi intrase în casă.

Ce talent ai să uiţi adevărul, ţuca!

Înţelege, Ruth, încerc să mă agăţ de câtă sănătate nervoasă mi-a mai rămas, aşa cum încerc să mă agăţ de paharul ăsta. Nu văd de ce te fute grija dacă mă ajută să mă prefac că anumite lucruri nu s-au întâmplat. Taci, te rog, şi lasă-mă să-mi văd de treabă.

Dar Ruth nu avea de gând să tacă.

Să tac? – se minună ea. *Măi, ce stil ai să mă porţi înapoi prin tunelul timpului. Ai ştiut mereu să-mi vâri pumnul în gură. Îţi aduci aminte de noaptea aia, după prima şi ultima ta şedinţă de terapie în grup de la Neuworth*?

NU VREAU să-mi aduc aminte, Ruth.

Sigur că nu vrei, aşa că o să-mi amintesc eu. Ce zici? *O ţineai una şi bună că povestea fetei cu cicatrice pe sâni te-a întors pe dos. Numai ea şi nimic altceva. Şi când am încercat să-ţi pomenesc despre ce mi-ai povestit în bucătărie – despre cum ai rămas singură cu tatăl tău în vila*

de pe malul lacului Dark Score, în 1963, când a fost eclipsa totală de soare; şi despre cum tatăl tău ţi-a făcut ceva – mi-ai spus să tac. Şi când n-am tăcut, ai încercat să mă plesneşti. Şi, pentru că tot n-am vrut să tac, ţi-ai luat haina, ai fugit şi ţi-ai petrecut noaptea în altă parte – probabil în motelul ăla plin cu purici al lui Sussie Timmel. Ţii minte? Îi spuneam „La Lesbienele lui Sussie". La sfârşitul săptămânii ai găsit nişte fete care aveau un apartament în centru şi căutau o colegă cu care să îl împartă. Şi gata! Cât ai bate din palme! De fapt, ÎNTOTDEAUNA ai acţionat rapid când îţi intra ceva în cap. Şi, repet: ÎNTOTDEAUNA ai ştiut să vâri pumnul în gura interlocutorului când nu-ţi convenea discuţia.

Taci din...

Poftim! Ce-ţi ziceam?

Lasă-mă-n pace!

Am văzut şi filmul ăsta! Ştii ce m-a durut cel mai tare? Nu lipsa ta de încredere – am ştiut, încă de atunci, că nu aveai nimic împotriva mea, ci că simţeai că nu poţi avea încredere în nimeni, nici măcar în tine însăţi, când venea vorba despre cele întâmplate în ziua când a dispărut soarele. M-a durut când mi-am dat seama cât de aproape ai fost să-ţi deschizi sufletul în faţa mea, acolo, în bucătăria din Neuworth. Stăteam îmbrăţişate, cu spatele lipit de uşă, şi ai început să vorbeşti. Ai zis: „N-aş fi putut povesti niciodată ce s-a întâmplat, pentru că adevărul ar fi omorât-o pe mama. Şi chiar dacă n-ar fi omorât-o, l-ar fi părăsit; şi eu îl iubeam. Toţi îl iubeam, toţi aveam nevoie de el. Ceilalţi ar fi dat vina pe mine şi, de fapt, el nu făcuse nimic. Aproape nimic." Te-am întrebat CINE nu făcuse nimic şi mi-ai răspuns atât de repede, de parcă aşteptai de nouă ani întrebarea mea. „Tatăl meu" – mi-ai spus. „Eram la vila de pe malul lacului Dark Score în ziua când a dispărut soarele." Mi-ai fi povestit totul – ştiu că aşa s-ar fi întâmplat – dacă n-ar fi venit tâmpită aia să te întrebe cum te simţi. De parcă n-ar fi fost evident! Uneori nu-mi vine să

cred că oamenii pot fi atât de proşti. Ar trebui să se dea o lege care să le permită ăstora – tâmpiţilor – să caşte gura numai după ce au dat examene şi au obţinut o autorizaţie. Aşa s-ar rezolva o mulţime de probleme. Dar, din păcate, aleşii noştri nu s-au gândit la asta. Aşa că proasta a deschis gura şi tu te-ai închis în tine ca un arici. Nu te-am mai putut face să vorbeşti şi numai Dumnezeu ştie cât m-am străduit.

Trebuia să mă laşi în pace! se enervă Jessie în faţa amintirii.

Mâna care ţinea paharul începuse să-i tremure.

Nu trebuia să te bagi! *Nu era treaba ta*!

Uneori, prietenilor le pasă de tine, Jessie – şi era atâta blândeţe în vocea aceasta, încât Jessie amuţi.

Să ştii că m-am gândit mult la ce mi-ai povestit atunci. N-am reuşit să-mi aduc aminte de vreo eclipsă petrecută pe la începutul anilor şaizeci. Normal. Atunci eram în Florida şi viaţa mea se învârtea în jurul a două puncte de interes maxim: *înotul subacvatic şi Delray, salvamarul. Sau invers. Sigur*: *invers. Eram înnebunită după salvamarul ăla. Aşa că îţi dai seama că mă durea exact în cot de fenomenele astronomice. Apoi am aflat*: *A FOST o eclipsă totală de soare, iar zona de maximă vizibilitate cuprindea şi statul Maine, unde se afla casa voastră de vară de pe lacul Dark Score. Iulie – 1963. O fetiţă şi tatăl ei privesc eclipsa. N-ai vrut să-mi povesteşti ce ţi-a făcut Tăticul cel Bun. Dar eu ştiam două lucruri, Jessie*: *că era tatăl tău, ceea ce era rău*; *şi că nu împliniseşi, încă, unsprezece ani – erai tocmai la graniţa dintre copilărie şi pubertate... Şi asta era şi mai rău.*

Încetează, Ruth! *Te rog*! *Nici că puteai să-ţi alegi un moment mai prost ca să scormoneşti tot raha...*

Dar Ruth nu putea fi oprită. Ruth, fosta ei colegă de cameră, trebuia să aibă întotdeauna ultimul cuvânt – şi această Ruth, actuala ei colegă de gânduri, păstrase acelaşi obicei.

Şi, cât ai bate din palme, te-ai mutat cu trei mimoze. Cred că atunci ţi-ai început pregătirea de viitoare gospodină. Şi, o dată cu ştersul prafului, ai şters totul: noaptea de la Neuworth nu avusese loc niciodată; niciodată n-ai plâns şi n-ai suferit şi n-ai fost furioasă; şi, de fapt, pe mine nu m-ai cunoscut niciodată. Da, sigur, ne-am mai întâlnit, întâmplător, de câteva ori, am mâncat pizza şi am băut bere. Dar prietenia noastră se sfârşise, nu? Când a trebuit să alegi între mine şi ziua aceea din iulie 1963, ai ales eclipsa.

Mâna care ţinea paharul tremură şi mai tare.

— De ce acum, Ruth? întrebă, adresându-se dormitorului întunecat.

De ce acum? Atât vreau să înţeleg. De ce acum, când nu mai am nevoie şi de alte supărări?

Cel mai evident răspuns era, totodată, şi cel mai neplăcut: pentru că se afla un duşman înlăuntrul ei, o ticăloasă tristă şi plină de venin, căreia îi plăcea s-o vadă încătuşată de pat, cu trupul străpuns de săgeţi de durere, însetată, speriată şi nefericită. Minunat. Şi ticăloasa asta nu voia să rostească nici un cuvânt de mângâiere sau încurajare. Mai mult încă, s-ar fi pretat la absolut orice ca să o împiedice să acţioneze în vreun fel.

Eclipsa totală a durat cam un minut, Jessie. Doar în mintea ta a durat mult mai mult. De fapt, încă mai durează.

Închise ochii şi se concentra numai asupra mâinii tremurânde în care ţinea paharul. Fără să îşi dea seama ce face, gândurile îi răspunseră lui Ruth – ca şi cum această Ruth ar fi fost o persoană reală, nu o parte a minţii ei care începuse să dea dovadă de prea multă independenţă.

Lasă-mă-n pace, Ruth. O să continuăm discuţia după ce încerc să beau puţină apă. Te rog, acum, să fii drăguţă...

-...şi să taci, în pizda mă-tii, încheie cu o şoaptă răguşită.

Da – răspunse imediat Ruth. *Ştiu că în tine există ceva sau cineva care încearcă să-ţi pună beţe-n roate; şi mai ştiu că, uneori, foloseşte vocea mea – cu siguranţă că-iun*

ventriloc de excepţie – dar nu sunt Eu. Te-am iubit pe vremuri. Te iubesc şi acum. Tocmai de-asta am încercat să ţin legătura cu tine. Pentru că te-am iubit. Şi cred că două curve de lux ca noi trebuie să facă echipă.

Jessie surâse trist.

Acum, dă-i drumul, Jess. Baftă!

Jessie aşteptă o clipă, însă nu mai auzi nimic. Cel puţin pentru moment, Ruth dispăruse. Deschise ochii, apoi aplecă încet capul, ţinând strâns, între dinţi, cartela răsucită.

Te rog, Doamne, te implor... Ajută-mă.

Paiul artizanal alunecă în apă. Jessie închise ochii şi supse. Nu se întâmplă nimic şi o disperare neagră îi învălui gândurile. Apoi, gura i se umplu de apă. Apă rece şi dulce. Apa vieţii în gura ei, purtând-o pe culmile extazului. Ar fi suspinat, cuprinsă de o recunoştinţă nesfârşită, însă buzele-i erau strânse în jurul paiului confecţionat din cartela răsucită.

Înghiţi apa şi o simţi cum îi căptuşeşte gâtul, aidoma unui satin lichid. Începu iarăşi să sugă – pătimaş şi inconştient, ca un viţeluş înfometat care a găsit ugerul mamei. Paiul improvizat îi permitea să bea apa cu înghiţituri mici; restul se împrăştia prin cutele bucăţii de carton. Auzea apa curgând pe cearşaf, aidoma picăturilor de ploaie, însă mintea ei încă se mai agăţa de ideea că paiul acela era una dintre cele mai mari invenţii create vreodată de geniul unei femei şi că această clipă minunată, când reuşea să bea apa din paharul soţului ei (soţului ei puţin mort) reprezenta apogeul vieţii sale.

Nu bea toată apa, Jessie. Păstrează şi pentru mai târziu.

Nu şi-a dat seama care anume dintre fantomele care o bântuiau vorbise acum. De fapt, nici măcar nu-i păsa. Era un sfat înţelept, dar nu conta. Ca şi cum ai fi sfătuit un adolescent care, după şase luni de pipăieli intense, a reuşit să îşi convingă iubita să meargă până la capăt, să mai aştepte puţin dacă nu are un prezervativ la el. Acum

înţelegea Jessie că existau momente în viaţă când, pur şi simplu, nu poţi să asculţi glasul raţiunii. Existau momente în viaţă când trupul se răzvrătea împotriva raţiunii. Existau momente în viaţă când satisfacerea unor simple nevoi fizice îţi aducea bucurii nebănuite.

Aşadar, Jessie continuă să sugă apa prin cartela răsucită, deşi, undeva, în străfundurile minţii, îşi dădea seama că paiul improvizat era îmbibat cu apă, că tot mai multă apă curgea pe pat şi că ar fi fost cea mai mare prostie dacă nu s-ar fi oprit, măcar până când bucata de carton s-ar fi uscat.

Jessie continuă să bea.

Când se opri, în sfârşit, o făcu pentru că sugea numai aer. Mai rămăsese puţină apă pe fundul paharului, însă paiul nu era destul de lung.

Şi, TOTUŞI, aş putea să beau şi ce-a mai rămas. Chiar că aş putea. Dacă mi-aş răsuci iarăşi mâna şi dacă mi-aş întinde şi mai mult gâtul, aş putea să beau şi ce-a mai rămas. Oare aş putea? ŞTIU că aş putea.

Ştia. Mai târziu avea să încerce. Acum însă raţiunea învinsese răscoala simţurilor. Setea ei era departe de a fi fost pe deplin potolită, însă gâtul îşi încetase pulsaţiile-i dureroase şi se simţea mult mai bine… Atât mental, cât şi fizic. Gândurile îi deveniseră mai vioaie şi, parcă, mai încrezătoare în viitor.

Era bucuroasă că mai păstrase apă în pahar. Două înghiţituri în plus nu ar fi rezolvat problema esenţială: era încătuşată de pat, singură, probabil zbătându-se între viaţă şi moarte. Dar aceste ultime picături de apă i-ar fi putut oferi o preocupare în momentul în care mintea-i ar fi luat-o iarăşi razna. În plus, se înnopta, soţul ei zăcea mort pe undeva pe jos şi parcă i se făcuse somn.

Nu prea semăna a concediu petrecut într-o staţiune selectă – mai ales când avea un câine vagabond şi înfometat drept partener, însă, cu toate aceste neajunsuri, Jessie simţi cum o cuprinde toropeala. Încercă din

răsputeri să găsească anumite motive care să o facă să se împotrivească somnului. Nu izbuti. Nici măcar gândul că se va trezi cu braţele complet amorţite nu i se mai părea atât de îngrozitor. Le-ar fi rotit până când sângele s-ar fi pus iarăşi în mişcare. Nici o scofală. Sigur că nu va fi plăcut, dar era convinsă că va reuşi.

Şi s-ar putea să-ţi vină o idee bună în timpul somnului, draga mea – spuse Nevasta cea Supusă. *Aşa se întâmplă în romane*.

- Poate o să-ţi vină *ţie*, îi răspunse Jessie. Deocamdată tu ai avut cea mai bună idee.

Se întinse, împingând cu omoplaţii perna cât mai aproape de capătul patului. O dureau umerii, o dureau braţele (mai ales stângul), o dureau muşchii abdomenului din cauza încordării.

Dar se simţea mulţumită. Împăcată cu sine.

Mulţumită? *Cum adică „mulţumită“*? *Soţul tău e mort, totuşi. Şi ai şi tu partea ta de vină, Jessie. Hai să presupunem că te găseşte cineva. Să presupunem că apare cineva şi te salvează. Te-ai gândit ce o să-şi închipuie acel cineva*? *Şeriful Teagarden, de exemplu*? *În câtă vreme crezi că o să se hotărască să cheme Poliţia Statală*? *În treizeci de secunde*? *Patruzeci, poate*? *Dar, stai puţin, ăştia de la ţară au mintea mai înceată şi pricep mai greu... Aşa că probabil o să stea să cugete vreo două minute*.

Jessie nu avea contraargumente.

Şi, atunci, cum, poţi să te simţi mulţumită, Jessie? *Cum e POSIBIL să te simţi mulţumită când eşti vârâtă în rahat până peste cap*?

Nici ea nu înţelegea, însă starea de mulţumire o copleşise. Senzaţia de împăcare cu sine şi lumea din jur se asemăna cu cea de confort maxim când, într-o noapte vântoasă de martie, burniţa rece bate în ferestre, iar tu te-ai cuibărit sub o plapumă caldă şi priveşti focul din şemineu. Fără doar şi poate că starea aceasta era

provocată de motive de natură pur fizică: dacă eşti cumplit de însetat, e posibil să te îmbeţi dintr-un pahar cu apă.

Dar exista şi un motiv psihic. Cu zece ani în urmă renunţase, cu multă părere de rău, la slujba ei de profesoară, cedând – în cele din urmă – în faţa raţionamentului necruţător al lui Gerald. Pe vremea aceea, el câştiga aproape o sută de mii de dolari pe an. Pe lângă suma aceasta, cele aproape şapte mii ale ei mi reprezentau nimic altceva decât un ban în plus în buzunarele Fiscului.

Când Jessie s-a plâns de suspiciunea cu care o priveau funcţionarii de la Fisc, Gerald se uitase la ea cu un amestec de dragoste şi exasperare.

Ăştia văd realizările mele, îi spusese. *Văd două automobile de lux, nemţeşti, în garaj, văd fotografiile vilei de pe malul lacului; şi, apoi, se uită la formularele tale de impozit şi văd că tu munceşti pe nasturi. Şi atunci, nu înţeleg, li separe că e vorba de o fraudă; şi încep să îşi vâre nasul peste tot. Problema e că funcţionarii ăştia nu te cunosc şi nu pot înţelege că cineva poate munci doar de plăcere.*

Nu fusese în stare să îi explice lui Gerald ce anume reprezenta pentru ea munca de profesoară. Sau poate că el nu voise să o asculte. Slujba aceea o făcea să se simtă împlinită. Iar Gerald nu era capabil să înţeleagă sentimentul acesta. În plus, munca reprezenta o punte între existenţa ei de acum şi viaţa dinainte de a-l cunoaşte pe Gerald, viaţă când era profesoară de limbă şi literatură engleză, cu normă întreagă, la Liceul Waterville, viaţă când era independentă, îndrăgită şi respectată de colegii ei, viaţă în care nu datora nimic nimănui. Nu fusese în stare să îi explice (sau poate că el nu voise să o asculte) că, dacă renunţa la această muncă, s-ar fi simţit pierdută şi inutilă.

Sentimentul acela de nesiguranţă, cauzat atât de neputinţa de a rămâne însărcinată, cât şi de abandonarea meseriei de profesoară, dispăruse cam după un an.

Dispăruse din gândurile zilnice, dar niciodată din adâncurile sufletului. Viaţa i se părea un clişeu: tânără profesoară, căsătorită cu un avocat în plină ascensiune, la gingaşa vârstă de treizeci de ani. Apoi, această tânără (*relativ* tânără) femeie păşeşte în întortocheatul labirint al vârstei mijlocii, priveşte înjur şi constată, cu stupefacţie, că este absolut singură: fără slujbă, fără copii şi cu un soţ obsedat de cariera *lui* profesională.

Această femeie, aflată faţă în faţă cu vârsta de patruzeci de ani, este exact prototipul casnicei care va avea probleme cu băutura, drogurile sau o relaţie extraconjugală în care bărbatul este mult mai tânăr. Însă această femeie – încă tânără, să zicem – nu a păţit aşa ceva. Ea doar s-a pomenit cu tot timpul liber din lume la dispoziţie – timp pentru grădinărit, timp pentru cumpărături, timp pentru a asista la diferite cursuri (de pictură, de ceramică, de poezie... Şi ar fi putut să se încurce cu tânărul care preda orele de poezie, dacă ar fi vrut – şi chiar fusese pe punctul de-a o face), îi rămăsese timp să se ocupe şi de ea. Astfel o cunoscuse pe Nora. Însă nimic din toate astea nu reuşise să îi creeze senzaţia de acum, când oboseala şi durerile deveniseră însemne ale valorii, iar somnolenţa părea o recompensă pe deplin câştigată.

Jess, ai fost NEMAIPOMENITA când ai făcut rost de apă.

Altă voce necunoscută, însă, de această dată, Jessie nu-i dădu atenţie. Cu atât mai mult cu cât Ruth nu mai vorbise. Ruth era, într-adevăr, o persoană interesantă, dar îngrozitor de obositoare.

Mulţi n-ar fi fost în stare nici măcar să apuce paharul – continuă vocea necunoscută. *Iar ideea cu paiul confecţionat din cartelă... Ei, da, aceasta a fost adevărata lovitură de maestru. Acum îţi poţi permite să te simţi bine. Poţi chiar să tragi un pui de somn.*

Dar câinele? şovăi Supusa.

Câinele n-o să te deranjeze câtuşi de puţin... Şi tu ştii motivul.

Da, ştia. Motivul zăcea în apropiere, pe podeaua dormitorului. Gerald nu mai era acum decât o umbră printre umbre. Iar Jessie se simţea extrem de recunoscătoare înserării pentru faptul că nu mai putea să îl vadă. Afară, vântul tulbură iarăşi liniştea. Totuşi, şoapta lui printre pini era mângâietoare, aidoma unui cântec de leagăn. Jessie închise ochii.

Ai grijă ce visezi! panica izbucni în vocea Supusei.

Ai grijă ce visezi, *Jessie*! *Vorbesc serios*!

Sigur că vorbea serios. Nevasta cea Supusă vorbea întotdeauna serios. De-asta era plictisitoare şi pisăloagă.

Nu voi visa că-mi este sete, gândi Jessie. *N-am repurtat cine ştie ce victorii în ultimii zece ani – întotdeauna am căzut în mocirla compromisului -, dar faptul că am reuşit să beau apă a fost o izbândă cum nu se poate mai evidentă*.

Da, o aprobă vocea necunoscută.

Era o voce masculină, parcă, şi Jessie, coborând treptele înspre somn, se întrebă dacă nu era, cumva, vocea fratelui ei, Will.

Cinci minute mai târziu, Jessie dormea profund, cu braţele prinse de stâlpii patului, cu obrazul odihnindu-i-se pe umărul drept. Sforăia uşor. La un moment dat, mult după lăsarea întunericului şi după ce o bucată de lună albă apăruse pe cer, câinele se ivi în pragul uşii.

Ca şi Jessie, câinele se mai liniştise acum, când reuşise să îşi mai potolească larma din stomac. O privi îndelung, cu urechea sănătoasă ciulită şi adulmecând, încercând să îşi dea seama dacă femeia dormea într-adevăr, sau se prefăcea. Mirosul de sudoare uscată şi lipsa izului de adrenalină îl convinseră că doarme. Bun. De data aceasta nu va mai avea parte de ţipete şi lovituri. Trebuia doar să aibă grijă să nu o trezească.

Tiptil, câinele se îndreptă înspre grămada uriaşă de carne din mijlocul camerei. Foamea îi mai trecuse, dar carnea

mirosea, parcă, şi mai îmbietor. Nu ştia – şi chiar dacă ar fi ştiut, nu i-ar fi păsat – că spaima că va muri de foame reuşise să distrugă obiceiul străvechi al câinilor de a nu se atinge de carnea de om.

Îşi înclină capul, adulmecând aroma de avocat mort; apoi apucă uşor buza inferioară a lui Gerald. Trase din ce în ce mai tare, iar Gerald se bosumflă din ce în ce mai mult. În cele din urmă, reuşi să smulgă bucata de carne, iar avocatul cel mort îşi dezvălui dinţii într-un rânjet hidos. Rânjet de tigvă. Câinele înghiţi delicatesa, apoi se linse pe bot. Începu să dea, iarăşi, din coadă. Încet, satisfăcut. Pe tavan dansau două pete de lumină: erau razele lunii reflectate din două plombe ale lui Gerald. Avocatul îşi plombase molarii cu o săptămână în urmă; şi plombele păstrau încă strălucirea proaspătă a monedelor noi.

Privindu-l cu dragoste pe Gerald, câinele se mai linse o dată pe bot. Apoi îşi întinse gâtul – aşa cum făcuse Jessie ca să ajungă la paharul cu apă. Adulmecă faţa lui Gerald, oferindu-şi un soi de bucurie olfactivă. Simţi, mai întâi, aroma cerii cu care fusese lustruit parchetul, aromă impregnată în urechea stângă a stăpânului decedat. Apoi, amestecul de transpiraţie şi colonie la rădăcina părului. După aceea, izul pătrunzător şi amar al sângelui închegat în creştetul capului lui Gerald. Zăbovi îndelung asupra nasului bărbatului, cercetând atent cele două nări, nemişcate acum. Trufa câinelui era zgâriată, murdară, dar simţul mirosului îi devenise mai ascuţit decât fusese vreodată. Şi se simţi iarăşi cuprins de lăcomie, de senzaţia că a descoperit cea mai preţioasă comoară din lume. Şi că îi aparţine în întregime. Îşi înfipse colţii ascuţiţi în obrazul cărnos al lui Gerald şi începu să îl sfâşie.

În spatele pleoapelor închise, ochii lui Jessie începură să se mişte cu repeziciune. Femeia gemu – sunet tremurător, plin de groază şi aducere-aminte.

Câinele o privi. Trupu-i încremenise – statuie a vinovăţiei şi a spaimei. Însă nu pentru multă vreme, căci deja

considera uriaşul maldăr de carne drept proprietatea lui, pentru care s-ar fi luptat – şi-ar fi jertfit şi viaţa – dacă cineva ar fi încercat să i-o fure. În plus, stăpânul-femelă scotea sunetele acelea, iar câinele era aproape sigur că stăpâna nu mai reprezenta nici un pericol.

Înşfacă iarăşi obrazul bucălat al lui Gerald Burlingame şi trase, mişcându-şi capul dintr-o parte în cealaltă. Cu zgomotul făcut de o bandă adezivă trasă brusc de pe rolă, se desprinse o fâşie de carne din falca avocatului. Pe chipul lui Gerald se lăţi un zâmbet feroce.

Jessie gemu din nou. Vorbea în somn. Câinele o privi. Era convins că stăpâna nu poate coborî din pat. Totuşi sunetele acestea îl nelinişteau. Vechiul obicei al speciei canine nu dispăruse întru totul. În plus, îi trecuse şi foamea. Acum nu mai înfuleca, ci lua o gustare. Se întoarse şi ieşi din cameră. În colţi ţinea o bucată mare din obrazul stâng al lui Gerald. O bucată mare ca scalpul unui prunc.

11

14 august 1965 – doi ani şi ceva după ziua când a dispărut soarele. Este ziua de naştere a lui Will. Puştiul s-a foit toată ziua, explicând cui avea răbdare să îl asculte, că a trăit câte un an pentru fiecare serviciu reuşit la base-ball. Jessie nu poate pricepe importanţa acestui anunţ, dar este evident că fratele ei îl consideră deosebit. Şi, în fond, dacă Will vrea să îşi compare viaţa cu un meci de base-ball, asta este treaba lui personală.

O vreme, *absolut tot* ce se întâmplă la petrecerea fratelui ei este perfect normal. La picup cântă Marvin Gaye, ce-i drept. Însă nu e cântecul ăla rău, periculos pentru urechile prea tinere. „N-o să fiu prea prost“ – cântă Marvin, jumătate în batjocură, jumătate ameninţător – „Voi fi plecat de multă vreme, iuu-bii-too“. Drăguţ cântecel şi

adevărul era că ziua a fost mai mult decât reuşită. Cel puţin până într-un anumit moment. A fost, cum a spus mătuşa Katherine, exprimându-se în obişnuitu-i stil preţios, „mai încântătoare decât o melodie cântată la vioară“. Chiar şi Tata îi împărtăşeşte părerea, deşi nu prea voise să se întoarcă la Falmouth pentru aniversarea lui Will. Jessie l-a auzit spunându-i Mamei: *Cred că a fost o idee bună*. Şi asta a umplut-o de bucurie, deoarece ea, Jessie Mahout, fiică a lui Tom şi Sally, soră a lui Will şi Maddy, soţie încă a nimănui, avusese ideea organizării acestei petreceri. Ea era motivul pentru care se află cu toţii aici, în loc să fie la ţară, la Sunset Trails.

Sunset Trails este vila de vară a familiei Mahout, situată pe malul nordic al lacului Dark Score. Anul acesta şi-au întrerupt obişnuita vacanţă de nouă săptămâni pentru că Will vrea – măcar o dată – spusese el părinţilor, pe tonul unui bătrân aristocrat care ştie că nu mai are mult de trăit, să îşi petreacă ziua de naştere cu prietenii lui şi cu întreaga familie.

La început, Tom Mahout s-a opus vehement acestei idei. Tom este agent de bursă şi îşi petrece viaţa făcând naveta între Portland şi Boston. Ani de zile a încercat să îşi convingă familia că cei care merg la serviciu îmbrăcaţi în costum, cu cămaşă albă şi cravată, muncesc, uneori, mai mult decât fermierii.

Nimerii nu îl contrazisese, deşi, cu excepţia lui Maddy, toţi credeau că meseria lui era cea mai plictisitoare din lume.

Tom susţinea sus şi tare că *trebuie* să se odihnească în casa de pe malul lacului, că numai aşa îşi poate reveni din epuizarea acumulată într-un an de muncă şi, în fond, Will putea să îşi organizeze multe alte petreceri. Dar mai târziu. În plus, Will împlineşte nouă ani, nu nouăzeci. „Ca să nu mai spun că petrecerile cu prietenii n-au nici un chichirez dacă nu eşti suficient de mare ca să poţi să bei câteva butoiaşe cu bere“, adăugă Tom.

După cum stăteau lucrurile, se părea că Will n-ar fi avut nici o şansă să îşi petreacă ziua de naştere în casa din oraş. Atunci a intervenit Jessie. Spre uluirea tuturor, şi spre *uriaşa* mirare a lui Will însuşi. Căci Jessie este cu trei ani mai mare decât el şi de multe ori pare a nici nu şti, măcar, că are un frate. Jessie sugeră, pe ton şoptit, că ar fi fost destul de plăcut să se întoarcă acasă pentru câteva zile (două sau trei – nu mai mult) şi să dea o petrecere în aer liber: cu crichet, badmiton, grătar pe cărbuni şi lampioane japoneze pe care le vor aprinde înspre seară. Atunci, Tom începu să se mai îmblânzească. E genul de bărbat care are o părere nespus de bună despre sine. „Ia priviţi, ce al dracului sunt! «Gigi-duru'» e un mic copil pe lângă mine!“ întotdeauna Tom a fost greu de convins, o dată ce-i intra în cap o anumită idee.

Când, totuşi, se întâmplă să se răzgândească, o face numai la cererea mezinei. Jessie ştie cum să găsească drumul spre mintea tatălui său, drum necunoscut celorlalţi membri ai familiei. Sally crede – pe bună dreptate – că Jessie a fost mereu favorita lui Tom. Pe de altă parte, Tom este convins că nimeni nu îşi dă seama de asta. Pentru Maddy şi Will lucrurile sunt mai simple: Jessie îşi linguşeşte tatăl, iar acesta o răsfaţă. Cu un an în urmă, Will îi spusese lui Maddy, care tocmai fusese pedepsită pentru că a fost prinsă fumând: „Dacă Taţi ar prinde-o pe Jessie cu ţigări, probabil că i-ar cumpăra o brichetă.“ Maddy, întru totul de acord cu acest raţionament, izbucnise în râs şi îşi îmbrăţişase fratele. Nimeni, nici ei, nici mama lor, nu îşi poate închipui îngrozitorul secret – scârbos, ca o bucată de carne putredă peste care bâzâie muşte mari şi verzi – care îi uneşte pe Tom Mahout şi fiica lui cea mică.

În sinea ei, Jessie crede sincer că îşi ajută fratele. Nu îşi dă seama cât de mult a ajuns să deteste casa de pe malul lacului Dark Score şi cât de mult se agaţă de orice motiv care ar ajuta-o să petreacă mai puţin timp acolo. A ajuns să

deteste lacul – pe care îl iubise pătimaş înainte. Îi vine să vomite numai când îi simte izul de minerale, care-i aminteşte... Îi aminteşte... Ce? În 1965 nu mai suporta să înoate în Dark Score, nici măcar în cele mai fierbinţi zile. Ştie că mama crede că îi este ruşine cu silueta ei – Jessie, aidoma lui Sally, începuse să îmbobocească mai devreme decât alte fete de vârsta ei; şi, la doisprezece ani, arăta mai mult a femeie – dar nu acesta este motivul. Nici vorbă. S-a obişnuit cu pubertatea prematură şi ştie că revista „Playboy“ nu i-ar publica fotografia pe copertă. Nu e vorba că i-au crescut sânii, i s-au rotunjit coapsele şi fundul. E vorba de mirosul acela...

Indiferent de motivele ascunse ale lui Jessie, cererea lui Will Mahout este, în cele din urmă; acceptată de Tom Mahout, capul şi stăpânul absolut al familiei. Ieri s-au întors la casa din oraş, în timp util pentru ca Sally, împreună cu cele două fiice ale ei, să poată pregăti petrecerea. Astăzi este 14 august, iar 14 august reprezintă apoteoza verii în statul Maine – zi cu cer azuriu, nori pufoşi şi albi, briză proaspătă.

La ţară – şi în zona lacurilor, unde se află vila lor de vacanţă, pe malul lacului Dark Score – pădurile, şi lacurile, şi heleşteele, şi mlaştinile sunt cufundate în zăduf şi umiditate. Dar aici, în oraşul de pe coasta oceanului, briza răcoroasă este o binecuvântare. În plus, alungă ţânţarii şi muştele. Gazonul din spatele casei este plin de copii – majoritatea prieteni ai lui Will – dar şi amice ale lui Maddy şi Jessie. O minune s-a petrecut: toţi par a se înţelege foarte bine. Nimeni nu se ceartă. Pe la ora cinci, Tom ducând la buze primul pahar cu Martini, priveşte către Jessie care stă în apropiere, cu ciocanul de crichet sprijinit pe umăr (destul de aproape ca să poată surprinde discuţia banală dintre soţ şi soţie, care, de fapt, ar fi putut fi foarte bine un compliment făcut fiicei sale), apoi o priveşte pe Sally şi spune: „Cred că a fost o idee bună.“

A fost mai mult decât bună, gândeşte Jessie. *Extraordinar de mişto – ăsta-i adevărul*. Deşi nu asta simte, însă, dacă şi-ar cerceta mai atentă sufletul, i-ar mânia pe zei. Ceea ce gândeşte, în realitate, este că ziua este minunată – strălucitoare, blândă şi dulce ca o acadea. E frumos şi cântecul care bubuie din picupul portabil al lui Maddy. De fapt, lui Jessie nu îi *va plăcea* niciodată Marvin Gaye – aşa cum nu îi va plăcea vreodată izul slab de minerale emanat de lac în arşiţa după-amiezilor – dar chiar şi cântecul acesta e frumos. Cam tâmpiţel, dar nu periculos.

Este 14 august 1965, o zi din trecut, o zi prezentă *încă* în visele femeii care este încătuşată de pat într-o casă pe malul unui alt lac, la aproape optzeci de kilometri distanţă de Dark Score (unde se simte însă în zilele calde, de vară, acelaşi miros mineral, acelaşi miros blestemat, acelaşi miros coclit). Şi, cu toate că fetiţa de doisprezece ani nu vede cum Will se furişează în spatele ei, tocmai când se apleacă pentru a lovi bila de crichet, transformându-şi, astfel, fundul într-o ţintă mult prea ispititoare pentru un băieţel de numai nouă ani, o parte din mintea ei ştie că Will este în spatele ei şi în acest moment visul se transformă, brusc, în coşmar.

Îşi pregăteşte lovitura, concentrându-se asupra portiţei aflată la doi metri de ea. E o lovitură dificilă, dar nu *imposibilă*. Şi dacă va reuşi, scorul ei va fi egal cu cel al lui Caroline. Ceea ce ar fi o chestie nemaipomenită, deoarece Caroline câştigă aproape *întotdeauna*. Exact în momentul în care se pregăteşte să lovească bila, Marvin Gaye începe să cânte altceva.

Uuu, *ascultaţi cu toţii* – şi, de această dată, sună mai mult decât doar puţin batjocoritor, mai mult decât doar puţin ameninţător – *mai ales voi*, *fetelor*...

Pielea de pe braţele bronzate ale lui Jessie se face ca de găină.

…păi, e bine să fii singur, căci cea pe care-o iubeşti nu e niciodată acasă?… Prea multă patimă port în mine, mi se spune…

Îi amorţesc degetele şi nu mai simte ciocanul de crichet. Îi tremură încheieturile, de parcă ar fi prinse în

(*cătuşe Supusa e-n cătuşe veniţi s-o vedeţi pe Supusa în cătuşe veniţi şi râdeţi de Supusa în cătuşe*)

lanţuri invizibile şi inima-i este cuprinsă în cleştii de gheaţă ai terorii. E celălalt cântec. E cântecul cel *rău*.

…dar cred… cred… că aşa trebuie iubită o femeie…

Priveşte spre fetele care o aşteaptă să lovească bila de crichet şi observă că a dispărut Caroline. În locul ei se află Nora Callighan. Are părul împletit în cozi de şcolăriţă, o pată albă pe vârful nasului, pantofii galbeni de sport ai lui Caroline şi medalionul ei, cu fotografia lui Paul McCartney. Dar ochii aceia verzi sunt ai Norei şi o privesc cu adâncă, matură compasiune. Jessie îşi aminteşte că Will – întărâtat, fără îndoială, de prietenii lui, „îmbătaţi“, ca şi el, de atâta Coca-Cola şi prăjitură cu ciocolată – se strecoară în spatele ei şi se pregăteşte să o pipăie. Când o va face, ea va reacţiona sălbatic, dându-i un pumn zdravăn în gură. Poate gestul ei nu va strica definitiv petrecerea, însă îi va ştirbi dulcea perfecţiune. Încearcă să lase din mâini ciocanul de crichet, voind să se îndrepte şi să se întoarcă, înainte ca toate acestea să se petreacă. Doreşte din tot sufletul să schimbe trecutul, însă trecutul atârnă tare greu. Înţelege că a schimba trecutul e ca şi cum ai încerca să ridici o casă adevărată, ţinând-o de un colţ, ca să cauţi sub ea lucruri pierdute, uitate sau ascunse.

În spatele ei, cineva a dat la maximum volumul picupului lui Maddy şi cântecul acela oribil îţi sparge, acum, timpanele; triumfător, sadic, scârbos: MĂ DOARE TAAAAREEEE… TE PORŢI TAAAAREEEE RĂĂĂUUU… CINEVA… SĂ-I SPUUUNĂĂĂA CĂ NU-I BIIIINEEEE…

Încearcă iarăşi să scape de ciocanul de crichet, să îl arunce, însă nu reuşeşte. Parcă cineva i l-a prins în cătuşe de mâini.

Nora! ţipă. *Nora, trebuie să mă ajuţi*! *Opreşte-l*!

(în acest moment al visului transformat în coşmar a gemut Jessie prima oară, îndepărtând, preţ de o clipă, câinele de cadavrul lui Gerald.)

Nora clatină, grav şi trist, capul. *Nu pot să te ajut, Jessie. Eşti singură – toţi suntem singuri. Nu obişnuiesc săpun asta pacienţilor mei, dar cred că trebuie să fiu sinceră cu tine.*

Dar nu înţelegi! *Nu mai pot să trec prin asta încă o dată*! *NU MAI POT*!

Încetează cu tâmpeniile – enervarea este evidentă în tonul Norei.

Se întoarce şi începe să se îndepărteze, ca şi cum nu ar suporta să mai vadă trăsăturile schimonosite de groază ale lui Jessie.

N-o să mori, doar nu-i otravă.

Jessie priveşte disperată în jur (deşi nu e în stare să se ridice şi să nu mai ofere acea ţintă ispititoare obrazniculuisău frate) şi observă că a mai dispărut o altă prietenă a ei, Tammy Hough. În locul ei, îmbrăcată cu şortul alb şi bustiera galbenă a lui Tammy, se află Ruth Neary. Într-o mână ţine ciocanul de crichet al lui Tammy, iar în cealaltă un Marlboro. Gura îi este strâmbată în obişnuitu-i surâs sarcastic. Numai ochii îi sunt serioşi şi îndureraţi.

Ajută-mă, Ruth! urlă Jessie. *Trebuie să mă ajuţi*!

Ruth trage cu poftă din ţigară, apoi o striveşte în iarbă cu sandaua lui Tammy Hough.

Ce să zic, ţuca, mare scofală! *O să te pipăie, doar. N-o să-ţi înfigă un par în cur. Ştii asta la fel de bine ca mine. Ai mai trecut prin aşa ceva. De ce faci atâta tămbălău*?

Nu-i vorba numai de pipăială! *Ştii foarte bine*!

Iepuraşul meu iubit, cin' te-ntrece la minţit? spune Ruth.

Ce? *Ce vrei să*?...

Vreau să spun că nu ştiu absolut TOT, se răţoieşte Ruth.

Deşi vocea-i pare mânioasă, tristeţea şi durerea răbufnesc din adâncuri.

N-ai vrut să-mi spui. N-ai vrut să spui NIMĂNUI. Ai fugit. Ai fugit ca un iepuraş speriat de propria-i umbră.

N-AM PUTUT să spun! hohoti Jessie.

Acum vede o umbră în iarbă, lângă ea – de parcă metafora folosită de Ruth devenise realitate. Nu este umbra unui iepuraş speriat. Dimpotrivă: este umbra fratelui ei, Will… Aude chicotelile, cu greu înăbuşite, ale prietenilor lui. Ştie că Will întinde mâna înspre ea. Şi tot nu se poate mişca. Nu poate schimba ceea ce urmează să se întâmple; şi înţelege că această neputinţă a ei reprezintă însăşi chintesenţa coşmarului şi a tragediei trăite.

N-AM PUTUT! urlă, din nou, la Ruth. *N-am putut*! *Niciodată*! *Adevărul ar fi omorât-o pe mama… Sau ar fi distrus familia… Sau s-ar fi întâmplat şi una şi alta*! *Aşa nu m-a spus el*! *Tata. Aşa mi-a spus*!

Nu-mi place că eu trebuie să fiu aducătoarea de veşti proaste, ţuca, dar în decembrie se împlinesc doisprezece ani de când bunul şi dragul tău Tătic a părăsit lumea celor vii. N-ai putea să renunţi puţin la tonul ăsta de melodramă ieftină? Că doar nu te-a agăţat de frânghia de rufe, nu te-a supus la mai ştiu eu ce perversiuni şi nici nu ţi-a dat foc după aia.

Dar Jessie nu vrea să audă – nici măcar în vis nu vrea să audă şoapta trecutului ei, de multă vreme îngropat. Când cade o singură piesă de domino, cine poate spune ce va urma? Îşi astupă urechile la spusele lui Ruth, dar îşi priveşte vechea colegă de cameră cu expresia aceea rănită şi rugătoare care deseori a făcut-o pe Ruth (a cărei duritate nu era decât o mască) să izbucnească în râs şi să cedeze, făcându-i pe plac lui Jessie.

Trebuie să mă ajuţi, Ruth! *Trebuie*!

Însă, de această dată, expresia rugătoare din privire nu are nici un efect.

Nu prea cred, ţuca. Nu mai sunt nici fetele de la colegiu, au trecut şi vremurile când îmi spuneai să-mi ţin gura, nici nu mai poţi să fugi; şi părerea mea este că ai face o greşeală dacă te-ai trezi. Asta-i trenul-fantomă, Jessie. Tu eşti iepuraşul cel fricos. Eu sunt umbra care te sperie. Poftiţi în vagoane! Legaţi-vă centurile! Strâns! E o călătorie fără întoarcere.

NU!

Şi, amplificând spaima lui Jessie, începe să se întunece. Ar putea fi doar un nor care acoperă soarele. Însă nu e aşa. Şi Jessie ştie. Soarele dispare. Curând, stelele vor licări pe cerul după-amiezii şi bufniţa va înhăţa iepuraşul. A sosit timpul eclipsei.

Nu! urlă din nou. *Asta a fost acum doi ani!*

Iarăşi greşeşti, ţuca, spune Ruth Neary. *Pentru tine eclipsa durează de-o viaţă-ntreagă. N-ai mai văzut niciodată soarele.*

Încearcă să o contrazică, să îi spună lui Ruth că este la fel de vinovată ca şi Nora, pentru toată această dramatizare excesivă. Da. La fel de vinovată ca şi Nora care o îmbrâncea înspre uşi pe care ea nu voia să le deschidă; Nora, care o tot asigura de faptul că prezentul poate deveni mai bun doar analizând trecutul – de parcă ai putea da un gust mai bun prânzului gătit astăzi dacă îi adaugi resturile mucegăite ale prânzului de ieri. Şi, aşa cum i-a explicat Norei în ziua în care a abandonat terapia, vrea să îi spună şi lui Ruth că există o diferenţă uriaşă între viaţa dusă alături de ceva anume şi viaţa încătuşată de acel ceva.

Nu înţelegeţi, proastelor, că acel „cult al sinelui", cu care mi-aţi împuiat capul, nu e altceva decât o şarlatanie?

Asta ar vrea să le spună, însă, înainte de a apuca să deschidă gura, are loc incidentul: o mână strecurată printre picioarele-i uşor desfăcute, degetul mare al mâinii

frecând violent despicătura dintre fese, celelalte degete apăsându-i şortul, chiar deasupra vaginului. Şi, acum, în acest coşmar, vede că nu e mânuţa prostuţă şi obraznică a fratelui ei. Mâna dintre picioare este mult mai mare decât a lui Will şi nu este deloc nevinovată.

Cântecul oribil se aude tot mai tare, stelele au răsărit în toiul după-amiezii, şi

(*n-o să mori, că doar nu-i otravă*)

aşa se pipăie adulţii.

Se întoarce, aşteptându-se să se trezească faţă în faţă cu tatăl său. El îi făcuse aşa ceva în timpul eclipsei, ceva ce Ruth şi Nora ar fi numit „maltratare a propriului copil“. E sigură că e vorba de tatăl ei – şi se teme că va reacţiona violent, indiferent cât de serios sau lipsit de importanţă ar fi fost gestul lui; se teme că îl va izbi cu ciocanul de crichet, zdrobindu-i nasul şi spărgându-i dinţii. Şi apoi, când el se va fi prăbuşit, vor veni câinii şi îl vor mânca.

Numai că nu e Tom Mahout. E Gerald. Gol-puşcă. Puţişoara de avocat e îndreptată înspre ea de sub colacul roz şi moale al burţii. În mâini ţine două perechi de cătuşe. I le întinde în întunericul de coşmar al după-amiezii. Raze ale unor stele nefireşti se reflectă pe metalul cătuşelor.

Haide, Jess – şuieră rânjetul lui. *Parcă n-ai avea habar despre ce-i vorba. Şi, de fapt, chiar ţi-a plăcut. Primă dată ai avut un orgasm atât de puternic, încât mi-a fost teamă că o să te faci bucăţele. Îşi mărturisesc că ăla a fost cel mai bun futai din viaţa mea. Atât de bun că încă îl visez. Şi ştii de ce a fost nemaipomenit? Pentru că tu n-ai avut nimic de făcut. Psihologia feminină dovedeşte că femeile se simt mult mai bine când întreaga iniţiativă aparţine bărbatului. Ai avut orgasm când te-a pipăit taică-tu? Eu zic c-ai avut. Eu zic c-ai avut un orgasm atât de puternic încât aproape te-ai făcut bucăţele. S-ar putea ca terapeuţii să mă contrazică, dar NOI ştim adevărul, nu? Există femei care recunosc singure că le place să fie dominate complet, dar există şi altele care au nevoie de un BĂRBAT care să le*

arate că le place asta. Aşa eşti tu. Căpoasă. Dar nu-inici o problemă, de-aia avem cătuşele. Şi să ştii că nu sunt cătuşe adevărate. Sunt brăţări ale dragostei. Pune-ţi-le, iubito. Pune-ţi-le.

Jessie face câţiva paşi înapoi, clătinând din cap şi neştiind dacă îi vine să râdă sau să plângă. Cunoaşte pe de rost toate vorbele astea.

Gerald, dragă, trucurile avocăţeşti nu ţin cu mine. Sunt de prea multă vreme măritată cu un avocat. Şi amândoi ştim foarte bine că povestea cu perechile de cătuşe n-are nici o legătură cu orgasmul meu. Şi nici n-a avut vreodată. Cătuşele sunt un stimulent pentru puţulica ta, ofilită de atâta băutură. Aşa că nu te mai da rotund cu noţiunile tale de psihologie feminină.

Zâmbetul lui Gerald este atoateştiutor.

Bravo, iubito. Nu prea convingător, dar meriţi toată stima pentru că ai încercat. Păi, nu? Cea mai bună apărare e atacul. Mi se pare că eu te-am învăţat asta. Oricum, n-are nici o importanţă. Acum trebuie să te hotărăşti: ori îţi pui cătuşele, ori mă loveşti cu ciocanul în moalele capului şi mă mai omori o dată.

Jessie priveşte în jur şi îşi dă seama, cu panică tot mai mare, că toţi invitaţii de la petrecerea lui Will privesc confruntarea ei cu acest bărbat în pielea goală (doar dacă nu consideri ochelarii drept un articol de îmbrăcăminte), aproape obez, excitat... Toţi – nu doar familia şi prietenii ei din copilărie. Şi doamna Henderson, care va fi îndrumătoarea ei în primul an de colegiu, se află acolo, lângă bolul cu punci; Bobby Hagen, care va fi partenerul ei la balul de absolvire – şi apoi i-o va trage pe bancheta din spate a maşinii tatălui lui -, stă în curte, lângă blonda cu cicatrice pe sâni – blonda aceea frumuşică, ai cărei părinţi o iubeau, însă îl idolatrizau pe fratele ei.

Barry, îşi aminteşte Jessie. *Pe ea o cheamă Olivia, iar pe fratele ei – Barry.*

Blonda ascultă ce îi spune Bobby Hagen, însă privirea-i este aţintită asupra lui Jessie – calmă, dar ostenită. Poartă un tricou pe care este înscrisă o minunată judecată de valoare: „Viciul e mişto, dar incestul e şi mai şi.“ în spatele Oliviei, Kendall Wilson, cel care o va angaja pe Jessie în învăţământ, oferă o felie din tortul de ciocolată a lui Will doamnei Paige, profesoara ei de pian din copilărie. Doamna Paige arată extraordinar de bine şi este foarte vioaie, mai ales având în vedere faptul că murise de infarct cu doi ani în urmă.

Parcă nu aş visa – spune gânditoare Jessie. Parcă *m-aş îneca şi mi-aş retrăi întreaga viaţă în ultimele secunde*. *Toţi cei pe care i-am cunoscut vreodată se află aici*, *sub cerul înstelat al unei după-amiezi de coşmar*. *Şi toţi privesc cum soţul meu*, *cel fără de haine*, *încercă să îmi pună cătuşele la mâini*, *în timp ce Marvin Gaye cântă*: *„Am un martor*“. *Nu pot decât să mă calmez ştiind că nu se poate mai rău*,

Ba se poate. Doamna Wertz, învăţătoarea ei din clasa întâi, izbucneşte în hohote de râs. I se alătură nenea Cobb, grădinarul lor, care ieşise la pensie în 1964. Apoi râde şi Maddy, şi Ruth, şi Olivia, cea cu cicatrice pe sâni. Kendall Wilson şi Bobby Hagen se înecă de atâta râs, de parcă ar fi auzit cel mai bun banc din lume. Şi, poate, chiar l-au auzit. Bancul acela a cărui poantă este: *„femeia este un suport însufleţit pentru pizdă*“.

Jessie îşi dă seama că şi ea este dezbrăcată. Iar pe sâni are scrise cu ruj cuvintele blestemate: FETIŢA TATII.

Trebuie să mă trezesc – îşi spune. *Dacă nu mă trezesc*, *o să mor de ruşine*.

Însă nu reuşeşte să se trezească acum. Ridică privirea şi observă că zâmbetul atoateştiutor al lui Gerald s-a transformat într-o rană deschisă. Botul, mustind de sânge, al câinelui se iveşte printre dinţii celui ce i-a fost soţ. Şi câinele rânjeşte. Iar printre colţii lui – ca într-o scenă dintr-un film de groază nominalizat la Oscar – apare un alt cap.

Al tatălui ei. Ochii lui albaştri sunt acum cenuşii şi obosiţi. Ochii Oliviei, îşi dă seama Jessie. Şi, apoi, îşi dă seama de ceva mult mai cumplit: izul coclit, mineral al apei din lac o învăluie din toate părţile, îi intră prin pori, o sufocă.

Sunt prea pătimaş – cântă tatăl ei din gura câinelui, ca e câine se află în gura soţului: *Dar numai aşa trebuie iubită o femeie*...

Aruncă ciocanul de crichet şi o ia la fugă, urlând. Când trece pe lângă înfiorătoarea creatură de coşmar, cu trei capete, Gerald îi prinde o pereche de cătuşe în jurul unei încheieturi.

Te-am prins! răcnetul e triumfător. *Te-am prins*, *frumuseţea mea*, *mândreţea mea*!

Jessie crede că eclipsa nu a fost totală, căci ziua continuă să se întunece. Apoi se gândeşte că va leşina. Iar gândul acesta este însoţit de sentimente de profundă recunoştinţă şi alinare.

Eşti tâmpită, *Jess – nu se leşină în vise*.

Însă ea se încăpăţânează să creadă că asta i se întâmplă. Şi, la urma urmelor, nici nu contează dacă e vorba numai de un leşin sau de o crevasă mai adâncă a somnului, înspre care se îndreaptă precum unicul supravieţuitor al unei catastrofe naturale. Ceea ce contează cu adevărat este faptul că reuşeşte, în sfârşit, să scape de coşmarul care o molestase într-un mod mult mai traumatic decât tatăl ei, în ziua aceea când dispăruse soarele. Reuşeşte, în sfârşit, să scape, iar sentimentul de recunoştinţă pare o reacţie firească în împrejurările acestea.

Aproape izbutise să pătrundă în crevasa întunericului deplin, când aude un sunet: sunet pătrunzător, dezgustător, ca o tuse înecată cu flegmă. Încearcă să scape de sunetul acesta; dar nu poate. A agăţat-o ca un cârlig; şi, ca un cârlig, începe să o ridice către cerul argintiu – imens, dar vulnerabil – care separă somnul de starea de veghe.

12

Cel ce a fost odinioară Prinţul, bucuria şi mândria micuţei Catherine Sutlin, a mai rămas în bucătărie încă vreo zece minute după ultima incursiune în dormitor. Cu capul ridicat, ochii larg deschişi, fără să clipească. Nu prea mâncase în ultimele două luni, dar în seara aceasta se săturase – se ghiftuise – şi ar fi trebuit să se simtă somnoros. Chiar se simţise aşa o vreme; însă acum senzaţia de somnolenţă dispăruse cu desăvârşire, înlocuită fiind de o stare de agitaţie tot mai mare. Stăpâna continua să geamă în camera de alături; dar nu gemetele şi sunetele ei neinteligibile provocaseră nervozitatea câinelui. Nu acestea l-au făcut să tresară speriat tocmai atunci când îl cuprinsese somnul. Şi nu acestea erau motivul pentru care îşi ciulise urechile şi îşi încreţise botul, dezvăluindu-şi colţii.

Era cu totul altceva... Ceva rău... Ceva periculos.

Când coşmarul lui Jessie atinsese punctul culminant, urmând a se topi în întuneric, câinele se ridică, incapabil să mai suporte starea de agitaţie care pusese stăpânire pe el. Deschise uşa cu botul şi se repezi afară, în bezna bătută de vânt. Iar vântul îi aduse un miros ciudat şi necunoscut. În mirosul acela se simţea pericolul.

Câinele alergă înspre pădure cât de repede îi permitea burta umflată. Când ajunse la adăpostul arbuştilor, se întoarse să privească spre casă. Fugise, ce-i drept. Dar avea nevoie de mai multe motive care să îl facă să abandoneze complet hrana pe care reuşise să o găsească.

În siguranţă acum, cu faţa-i obosită, inteligentă, brăzdată de ideogramele razelor de lună, câinele începu să latre. Acesta a fost sunetul care a trezit-o pe Jessie.

13

Pe la începutul anilor şaizeci, în timpul vacanţelor petrecute în vila de pe malul lacului, când William se bălăcea la mal, cu un colac portocaliu în jurul mijlocului, Maddy şi Jessie – prietene bune, în ciuda diferenţei de vârstă – obişnuiau să înoate în faţa vilei familiei Neidermeyer. Acolo era un ponton pe care construiseră o platformă de sărituri. Pe această platformă s-a antrenat Jessie până când a ajuns la performanţa care i-a adus primul loc la concursurile de înot din liceu şi apoi, în 1971, la concursul organizat la nivelul statului. Din vremurile acelea îşi amintea zborul prin aerul fierbinte al verii înspre strălucirea albastră a apei. Şi îşi mai amintea şi înălţarea din adâncuri la suprafaţă, prin curenţii calzi şi reci ai lacului.

Aceeaşi senzaţie a avut-o când s-a trezit.

La început, a străbătut o turbulenţă întunecată – simţindu-se ca şi cum s-ar fi aflat în interiorul unui nor de furtună. Se izbi şi îşi croi drum prin valurile negre, fără să aibă habar CINE este, în ce dimensiune a TIMPULUI e, şi, cu atât mai puţin, UNDE e. Apoi urmă un val mai cald şi mai blând. Fusese cufundată în adâncurile celui mai îngrozitor coşmar pe care îl avusese vreodată. Dar nu fusese *decât* un coşmar şi se terminase acum. Însă, pe când se apropia de suprafaţa apei, de realitate, o învălui un alt curent rece: gândul că această realitate, pe care o va întâlni când va deschide ochii, ar putea fi la fel de cumplită ca şi coşmarul. Poate chiar mai cumplită.

Ce să fie? *Ce ar putea să fie mai groaznic decât coşmarul asta*?

Refuză să se mai gândească. Răspunsul o aştepta. Dar, dacă l-ar fi bănuit, s-ar fi hotărât să se arunce iarăşi în adâncuri, în vis, în coşmar. Şi s-ar fi înecat. Dar, deşi înecul nu era cea mai rea metodă de a-ţi pune capăt zilelor – spre deosebire de izbirea de un zid a motocicletei,

ambalate la maximum, sau de aruncarea cu paraşuta într-o reţea de cabluri de înaltă tensiune – era de nesuportat gândul de a simţi iarăşi izul acela oribil de metal coclit şi scoici. Aşa că Jessie începu să se zbată şi mai tare ca să ajungă la suprafaţă, ca să se trezească, spunându-şi, în tot acest timp, că va rezolva problemele lumii reale în momentul în care se va confrunta cu ele.

Ultimul val prin care a trecut era fierbinte şi lipicios ca sângele proaspăt: da, se poate ca braţele să-i fie lipsite de viaţă ca două buturugi uscate. Nu-i rămânea decât să spere că va reuşi să şi le mişte suficient pentru a restabili circulaţia sângelui prin ele.

Gâfâi, tresări şi deschise ochii. Nu îşi dădea seama câtă vreme dormise. Nu o ajuta nici ceasul de pe scrin, blocat în propriu-i infern al repetării obsedante: douăsprezece-douăsprezece-douăsprezece, ca şi cum timpul ar fi împietrit la miezul nopţii. Se întunecase complet iar luna strălucea, acum, prin luminator şi nu prin fereastra dinspre est.

Cârceii îi sfredeleau braţele. Nu o deranja câtuşi de puţin. Era mult mai bine decât să o tortureze crampele musculare la care se aşteptase. După câteva clipe observă o pată mare şi umedă sub coapse şi fund şi pricepu că nevoia de a urina dispăruse. Trupul ei rezolvase această problemă în timp ce ea dormea.

Se ridică puţin, iar încheieturile parcă îi luară foc şi începură să hohotească de durere.

Mă doare pentru că am încercat să-mi scot cătuşele. E numai vina mea.

Câinele începu iarăşi să latre, sfredelindu-i timpanele. Îşi dădu seama că sunetele acestea o treziseră tocmai în momentul când era pe punctul de a se cufunda într-un somn mai adânc, depăşind coşmarul. Câinele lătra afară, pe undeva. Şi faptul acesta o bucură şi o nedumeri în acelaşi timp. Oare de ce plecase? Poate că nu se simţea

bine în casă după atâta vreme petrecută sub cerul liber. Da. Explicaţia era logică.

— Trezeşte-te, Jess – îşi spuse, cu vocea încă îngroşată de somn.

De fapt, chiar asta făcea. Panica şi ruşinea din vis se destrămau. Coşmarul însuşi îşi pierdea contururile, aidoma unei fotografii supraexpuse. Curând va dispărea definitiv. Când te trezeşti, visele sunt ca nişte scoici moarte în care viaţa se învolburase într-o formă fragilă. I se mai întâmplase să nu îşi poată aminti cu claritate visele. Şi îi păruse rău atunci. Dar nu şi acum. Niciodată nu i se mai întâmplase să simtă atâta recunoştinţă pentru faptul că a uitat ceva.

*Nu contează,*gândi. *N-a fost decât un vis. Un coşmar, cu capete care ies unul dintr-altul. Se zice că fiecare vis reprezintă câte ceva. Ştiu. Şi cred că visul meu a reprezentat ceva... A avut şi o fărâmă de adevăr în el. Acum înţeleg de ce l-am plesnit pe Will când m-a pipăit, în ziua aia. Dacă ar şti, Nora Callighan ar sări în sus de bucurie. Ar spune că s-a format o breşă în amintirile mele ascunse. Aşa o fi. Dar asta n-o să mă scoată din căcaturile astea de brăţări de puşcăriaş. Şi, de fapt, asta-i prioritatea mea. Aveţi ceva de obiectat*?

Nu-i răspunseră nici Ruth, nici Supusa. Tăceau şi celelalte voci – vocile necunoscute. Numai stomacul ei luă atitudine. Sigur, îi părea al naibii de rău că i se întâmplase toată nenorocirea asta, dar se simţea obligat să protesteze faţă de anularea cinei: ghiorăi prelung. Mda, amuzant... însă nu va fi la fel de amuzant mâine. Până atunci i se va face iarăşi sete. O sete cumplită. Şi Jessie nu îşi făcea iluzii că va reuşi să şi-o astâmpere cu cele două înghiţituri de apă rămase.

Trebuie să mă concentrez. Asta trebuie să fac. Problemele mele cele mai importante nu sunt nici mâncarea şi nici apa.

Acum, lucrurile astea contează tot atât de puţin cât a contat motivul pentru care l-am pocnit pe Will când a împlinit nouă ani. Problema cea mai importantă e cum o să...

Gândurile i se întrerupseră cu foşnetul strident al unei plăci de patefon pe care a zgâriat-o acul. Privirea-i, rătăcind până atunci prin camera întunecată, se opri în colţul opus patului în care era prizonieră; în colţul unde dansau sălbatic, în ritmul vântului, umbrele pinilor, în lumina sidefie a nopţii cu lună.

Acolo era un bărbat.

O groază necunoscută încă îi îngheţă sângele în vene. Vezica urinară, care, în timpul somnului, îşi descărcase numai surplusul, se goli complet într-un şuvoi fierbinte. Jessie nu îşi dădu seama. Spaima aceasta cumplită îi învăluise mintea într-un giulgiu. Nu scoase nici un suspin, nici un oftat, nici un scâncet. Mută îi era gura, aşa cum mute îi erau şi gândurile. Muşchii i se transformară în lichid fierbinte şi alunecă pe pat atât cât îi permiteau cătuşele. Nu leşină, însă vidul din gânduri şi incapacitatea de a se mişca erau mai îngrozitoare decât pierderea cunoştinţei. Când gândurile îşi căutară drumul înapoi, se izbiră de un zid de spaimă. Uriaş. Negru. Fără formă.

Un bărbat. Un bărbat în cameră.

Îi vedea ochii întunecaţi holbându-se la ea cu atenţie nătângă. Vedea albeaţa de ceară a obrajilor scofâlciţi şi a frunţii înalte, deşi trăsăturile intrusului erau estompate de jocul de lumini şi umbre. Vedea umerii căzuţi şi braţele ca de gorilă, mâinile uriaşe.

Nu îşi dădu seama câtă vreme a zăcut în starea aceasta de semi-leşin, paralizată, însă conştientă, ca un gândac prins în plasa unui păianjen. Păru o veşnicie. Secundele se scurgeau iar ea nu era în stare să îşi închidă ochii. Continua să îl privească fix pe ciudatul musafir care-i pătrunsese în casă. Primul val de spaimă începu să se spargă la ţărmul raţiunii, dar fu înlocuit de o senzaţie încă

şi mai rea: scârbă – o scârbă lipsită de logică, primitivă. Mai târziu, Jessie cugetă că toate aceste sentimente – cele mai puternice emoţii negative pe care le trăise vreodată, inclusiv cele simţite când văzuse cum soţul său este mâncat de un câine vagabond – toate aceste sentimente au fost, de fapt, declanşate de completa nemişcare a creaturii. Pătrunsese în cameră în vreme ce ea dormea şi acum stătea în colţ, adăpostit de umbre. Stătea în colţ şi se holba la ea cu ochii lui întunecaţi, ciudaţi şi lacomi – ochi atât de mari şi afundaţi în orbite, încât capul acela părea un craniu dezgropat de arheologi.

Musafirul ei stătea nemişcat în colţ. Atât şi nimic mai mult.

Ea era prizoniera cătuşelor şi se simţea aruncată într-o fântână adâncă. Timpul trecea, şi trecea, şi trecea. Şi ceasul electric clipea ca un handicapat spunând: „e ora douăsprezece, e ora douăsprezece, e ora douăsprezece“. Şi, în cele din urmă, primul gând coerent îşi făcu loc în mintea ei – gând periculos, dar care-i aducea o stranie alinare.

Eşti singură, Jessie. Bărbatul pe care ţi se pare că-l vezi în colţ e doar un joc al umbrelor. Nimic altceva.

Se chinui să se ridice în şezut, strâmbându-se când durerea îi fulgeră umerii încordaţi, ajutându-se cu picioarele, gâfâind răguşit din cauza efortului... Şi, în toată această vreme, nu scăpă din ochi nici o clipă silueta prelungă, oribilă, din colţ.

Înţelege, Jess: e prea înalt şi prea subţire ca să fie un om adevărat. E doar un desen al vântului, al umbrelor, al razelor de lună şi, probabil, al coşmarului tău.

Voia să creadă asta. Începu să se relaxeze, când auzi lătratul isteric al câinelui. Şi nu cumva silueta din colt – silueta care era desenată de vânt, umbre şi raze de lună -, nu cumva silueta aceea, care, de fapt, nici nu exista, a întors uşor capul în direcţia din care se auzea spaima câinelui?

Nu. Sigur că nu. Era un alt joc al vântului şi al umbrelor.

Era aproape sigură că i se păruse că ar fi observat o mişcare în colţ. Dar restul? Silueta însăşi? Nu putea să creadă că e doar o farsă a imaginaţiei sale. Umbrele nu pot desena o siluetă care să semene *atât de mult* cu un bărbat. Sau pot?

Nevasta cea Supusă Burlingame îşi regăsi vocea. Era înfricoşată, într-adevăr, însă nu căpătase încă accentele stridente ale isteriei. Şi, în mod cu totul paradoxal, acea parte din ea care se numea Ruth se îngrozise la gândul că nu e singură în cameră şi nu reuşea să articuleze cuvintele.

Dacă chestia asta nu-i adevărată, spuse Supusa, *atunci de ce a fugit câinele*? *Nu cred că a plecat fără vreun motiv serios*. *Tu ce zici*?

Îşi dădu seama că şi Supusa era speriată de moarte şi căuta cu disperare o explicaţie plauzibilă pentru fuga câinelui. O explicaţie care să nu aibă nici o legătură cu silueta pe care o văzuse Jessie – sau i se păruse că o vede – în colţul încăperii. Supusa o implora să îi confirme că plecarea câinelui se datora, pur şi simplu, faptului că nu se simţea bine în spaţiu închis. *Aceasta* era o explicaţie verosimilă. Sau, poate, plecase pentru că simţise mirosul unui alt câine – mai degrabă, al unei căţele în călduri. Sau, poate, câinele se speriase de vreun zgomot – o creangă ce lovise fereastra de la etaj. Explicaţia aceasta o satisfăcea cel mai mult, pentru că dovedea că încă mai există dreptate pe lume: câinele s-a speriat închipuindu-şi că intră cineva în casă. Şi lătra ca să-l alunge pe acest nou-venit imaginar care, îi spunea mintea lui de câine, avea intenţia să îi fure restul de mâncare.

Da, *da*, *aşa*, *spune orice-ţi trece prin cap*, o imploră Supusa. *Şi chiar dacă nu crezi nici una din prostiile astea*, *te rog mult*: *fă-mă pe mine să le cred*!

Nu putea să-i îndeplinească rugămintea. Motivul era foarte simplu şi se afla în colţ, lângă birou. *Acolo* era cineva. Nici vorbă de halucinaţie, nici vorbă de joc de

umbre, nici vorbă de resturi din coşmarul de mai devreme – fantomă fugară, observată în timpul dintre somn şi starea de veghe. Era

(*un monstru e un monstru un bau-bau care a venit să mă mănânce*)

un bărbat, nu un monstru. *Un bărbat*. Nemişcat, privind-o fix, pe când vântul se învolbura, făcând umbrele să danseze pe chipul lui straniu, abia desluşit.

Gândul acesta – *Monstru*! *Bau-bau*! – răsări din străfundurile minţii sale, ajungând pe scena luminată a conştiinţei. Îl alungă iarăşi. Dar spaima o cuprinse cu forţe noi. Era posibil ca în colţul încăperii să se afle un om, însă era, din ce în ce mai sigură că faţa acestuia era mult prea ciudată. Măcar de l-ar putea vedea mai bine!

Nu-ţi doreşti asta – o sfătui şoapta ameninţătoare a unei voci necunoscute.

Dar trebuie să-i vorbesc – trebuie să stabilesc un contact cu el, gândi Jessie,

Imediat, însă, îşi răspunse pe un ton nervos şi dojenitor, duet al lui Ruth şi al Supusei:

Nu te mai gândi că e o creatură neobişnuită. *Poate că-i un biet om rătăcit prin pădure*; *biet om care-i la fel de speriat ca şi tine*.

Bun sfat. Dar Jessie îşi dădu seama că *nu e în stare* să îşi închipuie că silueta din colţ e un biet om rătăcit şi speriat. Dimpotrivă: simţea cum de acolo se rostogolesc înspre ea valuri uriaşe, otrăvite, murdare, valuri de răutate şi ură.

Asta-i o tâmpenie! *Vorbeşte-i*, *Jessie*! *Vorbeşte-i*!

Încercă să îşi dreagă vocea – însă gâtul îi era uscat ca un deşert. Inima-i, pui speriat de vrabie, îi bătea repede şi neregulat.

Rafalele de vânt se înteţiră. Umbrele desenau pe pereţi modele albe şi negre, făcând-o să se simtă prizonieră într-un caleidoscop pentru daltonişti. O fracţiune de secundă, i se păru că vede un nas – subţire şi lung, şi alb – sub ochii aceia negri şi imobili.

— Cine...

Doar atât. O şoaptă pe care nici ea însăşi nu o auzi. Îşi umezi buzele şi încercă iarăşi să vorbească. Mâinile-i erau strânse în pumni dureroşi. Se strădui să îşi desfacă degetele.

— Cine eşti?

Tot o şoaptă, însă mai puternică.

Silueta nu răspunse. Rămase nemişcată, cu mâinile-i atârnând până în dreptul genunchilor.

Genunchi?! se sperie gândul lui Jessie. *GENUNCHI*? *Nu se poate, Jess. Mâinile oricărei persoane normale ajung până în dreptul coapselor*.

Ruth îi vorbi cu o voce atât de şoptită şi înspăimântată, încât Jessie aproape nu o recunoscu:

Mâinile unei persoane normale ajung până în dreptul coapselor, aşa e. Dar cum poţi să-ţi închipui că o persoană NORMALĂ se strecoară noaptea într-o casă străină şi rămâne nemişcată într-un colţ, holbându-se la doamna şi stăpâna casei, care e încătuşată de pat? *Rămâne nemişcată şi nimic mai mult*?

Chiar atunci creatura îşi *mişcă* un picior... sau poate era iarăşi un joc al umbrelor. Umbrele şi lumina lunii îi creau o stare de incertitudine înspăimântătoare; şi Jessie se gândi din nou că imaginaţia îi joacă feste şi că, de fapt, este singură în cameră sau, poate, nici nu se trezise din somn, iar visul ei despre aniversarea zilei de naştere a lui Will o apucase într-altă direcţie... Voia să creadă asta. Numai că ştia adevărul: era complet trează.

Chiar dacă piciorul se mişcase sau nu (presupunând că *exista* un picior), privirea lui Jessie se îndreptase înspre podea. Acolo i se păru că vede un obiect negru. Nu îşi putea da seama ce este, dar gândul i se întoarse cu repeziciune la după-amiaza aceea, când se certase cu Gerald. Unicele sunete pe care le auzise, erau rafalele de vânt, uşa care se trântea, lătratul câinelui, ţipătul cufundarului şi...

Obiectul de pe podea era o drujbă.

O drujbă. Nu exista nici urmă de îndoială. Musafirul ei o folosise mai devreme, dar nu tăiase cu ea lemne pentru foc. Tăiase *oameni*. Şi câinele fugise pentru că simţise mirosul acestui dement care venise pe poteca de pe malul lacului, legănând în mâna înmănuşată drujbă pătată de sânge...

Încetează! urlă supusa. *Încetează cu tâmpenia asta şi vino-ţi în fire*.

Însă nu putea înceta, pentru că nu era vis şi pentru că era din ce în ce mai sigură că silueta din colţ, la fel de tăcută ca monstrul lui Frankenstein, era reală. Şi chiar reală să fi fost, era imposibil să-şi fi petrecut după-amiaza porţionând oameni în cotlete. Cu o drujbă. Sigur că nu. Asta nu era decât o poveste de groază spusă în taberele de vară, seara, în jurul focului, când prăjeai ciuperci cu restul fetelor – haioasă, atunci, dar îngrozitoare mai târziu, când tremurai în sacul de dormit şi credeai că orice foşnet al pădurii anunţa apropierea Omului Lacurilor, legendarul supravieţuitor fără creier al războiului din Coreea.

Ceea ce se află în colţ nu este nici Omul Lacurilor, nici un criminal în serie. Pe podea se află *ceva*

(e aproape sigură de asta)

şi bănuieşte că *ar putea fi* o drujbă. Însă, la fel de bine, ar putea fi o valiză... Un rucsac... O servietă cu mostre a unui comis-voiajor. – *Sau doar imaginaţia mea*.

Da. Chiar privind fix obiectul acela, ştia că nu poate exclude o festă jucată de mintea ei care trecuse prin mult prea multe încercări în ultimele ore. Şi totuşi, într-un mod cu totul paradoxal şi pervers, gândul acesta o convingea tot mai mult *că fiinţa* de acolo e reală, şi îi era tot mai greu să nu ia în seamă valul otrăvit de răutate care se rostogolea înspre ea prin labirintul de umbre negre şi lumină prăfoasă de lună. Se rostogolea înspre ea. Se rostogolea aproape. Şi mai aproape. Ameninţător.

Mă urăşte, îşi spuse. *Orice-ar fi mă urăşte*. *Precis*. *Altminteri de ce nu mă ajută*?

Îşi ridică privirea către chipul de-abia desluşit, către ochii care străluceau cu aviditate febrilă în orbitele negre. Începu să plângă.

— Vă rog, e cineva acolo?

Vocea-i era încărcată de umilinţă şi lacrimi.

— Dacă e cineva, vă rog, ajutaţi-mă! Vedeţi cătuşele astea?

Cheile sunt chiar acolo, lângă dumneavoastră, pe măsuţă...

Nimic. Nici o mişcare. Nici un răspuns. Stătea, pur şi simplu, acolo – desigur, dacă era acolo – şi o privea din spatele măştii pe care umbrele pictaseră trăsături hidoase.

— Dacă vreţi să nu spun nimănui că v-am văzut, n-o să spun – încercă iarăşi.

Vocea-i tremură, se estompă, se topi.

— Vă dau cuvântul meu de onoare că n-o să spun. Şi o să vă fiu foarte... foarte recunoscătoare.

O privea.

Atât şi nimic mai mult.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Mă speriaţi. Vă rog, spuneţi ceva. Sunteţi mut? Dacă existaţi cu adevărat, vă rog vorbiţi-mi.

Isteria cumplită îi înhaţă raţiunea în gheare de vrăjitoare. Plânse în hohote şi imploră silueta înfricoşătoare, nemişcată, să spună ceva, să facă ceva, să o ajute cumva. Rămase conştientă în tot acest timp, dar, uneori, trecea pragul unde groaza cea mai mare se învecinează cu tărâmul celor morţi. Îşi auzea vocea răguşită, înecată de lacrimi, cum *îl roagă* – vai! – cum îl mai roagă să îi scoată cătuşele, îl roagă, îl roagă, iar şi iar, să îi scoată cătuşele. Apoi se cufunda din nou în prăpastia dintre viaţă şi ceaţa neagră de dincolo de ea. Îşi simţea gura rostind cuvintele. Auzea şi sunetele pe care le scotea, dar, din prăpastia aceea adâncă, sunetele nu formau şiruri articulate de

cuvinte, ci se revărsau, în bâlbâieli fără sens. Auzea rafalele de vânt, auzea cum latră câinele; conştientă, fără să îşi dea seama; auzea tot, dar nu înţelegea nimic, căci toate percepţiile se pierdeau în spaima faţă de silueta pe jumătate vizibilă a îngrozitorului ei vizitator, a musafirului ei nepoftit. Nu îşi putea lua ochii de la capul lui – mic, diform, cu obraji albi -, de la umerii căzuţi. Dar privirea-i era atrasă şi mai mult de mâinile creaturii: mâinile acelea atârnânde, mâinile acelea cu degete subţiri, mâinile acelea prea lungi pentru o fiinţă normală. Nu-şi dădea seama cât timp trecuse astfel („*este ora douăsprezece*, *douăsprezece*, *douăsprezece*, *douăsprezece*“ – refuza să o ajute ceasul) şi reuşi să îşi revină, reuşi să articuleze gânduri coerente, reuşi să rostească propoziţii logice. Numai că, în prăpastie, mintea îi fusese afectată, iar ceea ce spunea acum nu avea nici o legătură cu cătuşele sau cu cheile acestora, aflate pe măsuţă. Se auzea şoptind speriată, cerşind un răspuns... Orice răspuns.

— Ce eşti? Bărbat? Diavol? *Pentru numele lui Dumnezeu*, *ce eşti*?

Vântul şuieră.

Uşa se trânti.

Chipul ascuns în umbre păru a se transforma... Parcă încerca să îşi încreţească obrajii într-un soi de rânjet. Iar rânjetul acesta oribil i se părea cunoscut. Mintea lui Jessie, care rezistase cu stoicism tuturor atacurilor de până atunci, începu să se tulbure:

— Tati? – şopti femeia. Tu eşti, tati?

Eşti cretină! urlă Supusa.

Dar până şi vocea aceasta căpătase accente isterice.

Eşti proastă, *Jessie*! *Tatăl tău a murit în 1980*!

Supusa înrăutăţi şi mai mult situaţia. *Mult* mai mult. Tom Mahout fusese înmormântat în cripta familiei din Falmouth, la mai puţin de două sute de kilometri de locul în care Jessie se afla acum. Iar mintea-i cuprinsă de frisoane şi de spaimă îi înfăţişă o siluetă cocârjată, cu

hainele şi pantofii putreziţi şi acoperiţi cu mucegai albastru-verzui. Şi silueta aceasta, cu iz de pământ umed şi viermi morţi, se furişa pe câmpurile scăldate în razele lunii, se strecura prin păduri de unde viaţa pierise cu totul. Mintea lui Jessie îi explică cum forţa gravitaţională acţionase asupra muşchilor putreziţi ai braţelor, întinzându-i până în dreptul genunchilor.

Da. Era tatăl ei. Era bărbatul care o plimbase în cârcă atunci când avea trei ani; bărbatul care o mângâiase când, la şase ani, o speriase un clovn de la circ, era bărbatul care îi spunea poveşti la culcare când avea opt ani – deşi, spunea el, era destul de mare ca să citească singură. Era tatăl ei, care afumase nişte cioburi de sticlă în după-amiaza eclipsei. Tatăl ei, care o ţinuse în braţe când se apropia momentul eclipsei totale. Tatăl ei, care-i spusese: *Nu te speria… Nu te speria şi nu te uita în jur*. Însă lui Jessie i se păruse că *el* era cel speriat, deoarece vocea-i îngroşată şi tremurândă nu semăna deloc cu vocea lui obişnuită.

Rânjetul creaturii se lăţi şi, brusc, încăperea se umplu de izul acela, izul acela coclit, izul care-i amintea de scoici cu smântână, monede vechi, aer dinaintea furtunii.

— Tu eşti, tati? întrebă umbra din colţ.

De undeva, de departe, se auzi ţipătul lugubru al cufundarului. Lacrimile îi scăldau obrajii. Şi i se întâmplă ceva extraordinar de ciudat. Când se convinse că silueta din colţ *era* tatăl ei, că Tom Mahout venise în vizită, chiar dacă murise cu doisprezece ani în urmă, spaima-i începu să pălească. Se chircise, cu picioarele strânse la piept, dar acum le relaxa şi îi veni în minte un fragment din vis – pe sânii ei, cineva scrisese cu ruj „FETIŢA TATII“.

— Bine. Fă ce ai de făcut, se adresă siluetei din colţ.

Vocea femeii era calmă şi doar foarte puţin răguşită.

— De-asta te-ai întors, nu? Hai, dă-i drumul. Oricum n-aş putea să te împiedic. *Promite-mi, doar, că, după aia, o să-*

mi desfaci cătuşele. Promite-mi c-o să le desfaci şi o să-mi dai drumul.

Nici un răspuns din partea umbrei nemişcate. Rânjea mai departe în caleidoscopul de lumini şi umbre. Şi, pe măsură ce secundele îşi croşetau drumul înainte (este ora douăsprezece, douăsprezece, douăsprezece, douăsprezece – enunţa netulburat ceasul, părând a sugera că timpul se oprise în loc, iar scurgerea lui nu era nimic altceva decât o iluzie), Jessie se gândi că, poate, avusese dreptate la început. Că, de fapt, nu mai era nimeni cu ea în dormitor. Copleşită de atâtea senzaţii şi gânduri contradictorii, se simţea ca o giruetă ameţită de rafalele capricioase ale vântului.

Tatăl tău nu se poate întoarce din morţi – vocea Nevestei Supuse Burlingame se străduia în zadar să fie calmă şi fermă.

Jessie îi aprecie efortul. Porţile iadului dacă s-ar fi deschis în faţa ei, Supusa ar fi încercat să le închidă, împingându-le cu toată forţa de care era în stare.

Asta nu-i un film de groază şi nici vreun episod din „Zona Crepusculară „. Asta-i viaţa adevărată, Jess.

Dar o altă voce – una din vocile necunoscute – îi spuse că adevărul este sumbru, că întunericul schimbă realitatea. Întunericul schimbă realitatea *mai ales* când eşti singur. Întunericul desface lacătele cuştii în care îţi ţii imaginaţia. Întunericul face totul posibil.

Ar putea să fie tăticul tău, şopti vocea necunoscută, pe care Jessie o recunoscu a fi vocea nebuniei.

Poate chiar el e. Nu trebuie să ai dubii. La lumina zilei, oamenii nu se tem de fantome sau de strigoi sau de vampiri – morţii cei vii. Şi, de obicei, oamenii sunt în siguranţă şi noaptea doar dacă nu sunt singuri. Dar când eşti singur în întuneric, totul e pierdut. Bărbaţi sau femei – singuri în întuneric – sunt aidoma unor uşi deschise, Jessie. Şi dacă strigă după ajutor, cine poate şti ce anume le va răspunde. Cine ne poate spune ce au văzut, în clipa morţii,

cei singuri? *E chiar atât de greu de crezut că au murit de frică, indiferent ce prostii sunt scrise pe certificatele lor de deces*?

— Nu cred – tremură şoapta lui Jessie.

Încercă să vorbească mai tare. Încercă să se prefacă mai curajoasă decât se simţea.

— Nu eşti tatăl meu! Nu cred că *eşti!* Cred că eşti făcut din lumina lunii!

În semn de răspuns, silueta făcu o plecăciune batjocoritoare; şi, o fracţiune de secundă, chipul acesteia – prea bine conturat pentru a fi doar o părere – ieşi din umbre. Ţipătul lui Jessie avu rezonanţa sticlei zgâriate cu un obiect metalic, când razele lunii aruncară asupra acestui chip o lumină stranie. Nu era tatăl ei. Deşi ar fi fost mult mai bine să fie el, chiar după doisprezece ani petrecuţi într-un sicriu rece. Căci pe chipul musafirului ei se citea răutatea şi nebunia. Ochii, sclipind hidos, tiviţi cu cercuri sângerii, o priveau fix din orbite adânci, înecate în riduri. Buzele subţiri, încremenite într-un rânjet cinic, dezveleau molari decoloraţi, şi canini ascuţiţi, aproape tot atât de lungi ca şi ai câinelui vagabond.

O mână albă ridică obiectul de pe podea. La început, i se păru că era servieta lui Gerald, însă îşi dădu seama că e mult mai mare şi mai veche decât aceasta. Semăna cu o valiză demodată în care comis-voiajorii îşi duceau mostrele.

Şoapta lui Jessie, firavă şi speriată:

— Te rog, oricine ai fi, te rog nu-mi face rău. Dacă nu vrei să mă ajuţi, nici nu trebuie. Dar, te rog, nu-mi face rău!

Rânjetul se lăţi şi mai mult şi observă scânteieri în gura creaturii. Probabil că musafirul avea măsele sau plombe din aur, la fel ca Gerald. Râsul îi era mut, satisfăcut de spaima ei. Apoi, degetele-i lungi deschiseră valiza.

(*visez*, *acum chiar pare un vis*, *slavă Domnului că visez*)

Şi îi arătă conţinutul. Valiza era plină de oase şi bijuterii. Văzu falange, şi inele, şi dinţi, şi medalioane, şi brăţări.

Dinlăuntrul cutiei toracice a unui copil, strălucea, în razele lunii, un diamant atât de mare încât ar fi înecat şi un struţ. Văzu toate grozăviile acestea şi îşi dori să le fi văzut în vis. Da, *voia* din toate puterile să fie doar un vis. Dar dacă era un vis, nu semăna cu nici unul din visele ei obişnuite. *Situaţia* în care se afla – încătuşată de pat, în vreme ce un maniac mut îi arăta comorile – *situaţia* aceasta semăna cu un vis. Cu un coşmar, mai degrabă. Totuşi, senzaţia…

Senzaţia era că totul se petrece în realitate. Nu avea cum să nege asta. *Totul era real*.

Creatura din colţ amestecă lucrurile din valiză – oase şi bijuterii – iar sunetul tenebros auzit semăna cu pocnetul unor castaniete pline cu noroi. O privea în tot acest timp, iar trăsăturile sale vagi se încreţiră a amuzament, gura-i lăţindu-se şi mai mult în rânjetul acela oligofren şi tăcut, umerii-i scuturându-i-se în hohote înăbuşite de râs.

— *Nu*! încercă să urle Jessie, însă nu reuşi să scoată nici un sunet.

Dintr-o dată, simţi cum cineva – cel mai probabil, Supusa; şi of Doamne, cum subestimase întotdeauna tăria visceralã a acestei *doamne* – caută întrerupătoarele circuitelor din creierul ei. Supusa observase şuviţele de fum care ieşeau pe sub panourile electrice, înţelesese despre ce e vorba şi făcea un efort disperat să oprească maşinăria înainte ca motoarele să se supraîncălzească şi rulmenţii să se blocheze.

Silueta rânjindă scormoni şi mai adânc în valiză şi scoase un pumn de oase şi obiecte din aur pe care i le arătă lui Jessie.

Creierul îi explodă într-o străfulgerare albă şi, apoi, toate luminile se stinseră. Nu leşină deloc elegant, ca eroina dintr-o melodramă, ci se prăbuşi pe spate ca un criminal aflat pe scaunul electric şi căruia îi fusese administrat primul şoc. Dar leşinul reprezenta şi încheierea terorii şi, pentru moment, asta era îndeajuns. Jessie Burlingame se prăbuşi în beznă fără nici un murmur de protest.

14

Mai târziu, îşi recapătă cunoştinţa şi îşi dădu seama doar de două lucruri: luna ajunsese să privească în casă prin ferestrele dinspre vest, iar ea era îngrozitor de speriată... De ce oare? Apoi îşi aminti: tăticul ei fusese aici – poate încă mai era aici. Creatura nu semăna cu el, într-adevăr, dar tăticul ei purta acum înfăţişarea din timpul eclipsei.

Jessie se strădui să se ridice, împingând tare cu picioarele, până strânse toată cuvertura sub ea. Braţele nu-i mai erau de nici un folos: amorţiseră atât de tare încât şi picioarele unui scaun aveau, în acest moment, mai multă sensibilitate. Privi înspre colţ, cu ochi mari, argintaţi de lună. Vântul încetaseră şi umbrele îşi încheiaseră jocul de-a v-aţi ascunselea. În colţ nu era nimic. Musafirul ei întunecat dispăruse.

Poate te înşeli, Jess – poate s-a mutat în altă parte. Poate s-a ascuns sub pat, ce zici? Şi dacă-i acolo, se poate ridica în orice clipă să te înşface de şold.

Vântul murmură o adiere şi uşa din spate se trânti uşor. Nu auzi nimic altceva. Câinele tăcuse şi acest fapt o convinse că străinul plecase. Era singură în casă. Privirea i se opri pe pata întunecată de pe podea.

Pardon – gândi. *Nu sunt singură. Sunt cu Gerald. Nu trebuie să-l uit.*

Închise ochii. Simţea o jenă uşoară în gât, dar nu voia să fie destul de trează pentru ca jena aceea să se transforme în ceea ce era cu adevărat: sete. Nu-şi dădea seama dacă poate trece podeţul dintre leşin Şi somn, dar asta îşi dorea. Asta îşi dorea mai mult decât orice altceva – cu excepţia, poate, a apariţiei cuiva care să o salveze. Dorea să doarmă.

N-a fost nimeni aici Jessie – ştii, nu?

Din senin, vocea lui Ruth. Vocea lui Ruth cea dură, al cărei motto era un vers dintr-un cântec al lui Nancy Sinatra: „într-o bună zi, o să te calc în picioare“. Ruth cea dură, transformată în piftie tremurândă, de desenul umbrelor şi al razelor de lună.

Hai, ţuca – spuse Ruth. *Fă mişto de mine cât pofteşti. Poate chiar merit. Dar nu te amăgi. N-a fost nimeni aici. A fost doar imaginaţia ta, care a luat-o razna. Atât doar.*

N-ai dreptate, Ruth – interveni calm Supusa.

Într-adevăr a fost cineva aici. Şi Jessie şi cu mine ştim cine a fost. Nu semăna cu tata, din cauză că îşi pusese masca de eclipsă. Şi, oricum, nu chipul contează, sau înălţimea – poate avea ghete cu tocuri înalte. Deşi, după părerea mea, era pe catalige.

Catalige! uluirea, dispreţul şi amuzamentul erau evidente în vocea lui Ruth.

Catalige! *O Doamne, am trăit s-o aud şipe-asta*! *Nu contează că individul a murit înainte ca Reagan să fie ales preşedinte. Nu contează că Tom Mahout era atât de împiedicat că de-abia putea să coboare o scară. Catalige*?! *Păpuşă mică, îţi baţi joc de mine*!

Asta nu contează – se încăpăţâna Supusa.

El a fost. Aş recunoaşte mirosul acela oriunde – mirosul acela gros, de sânge fierbinte. Nu miros de cocleală. Miros de...

Jessie adormi.

15

În după-amiaza zilei de 20 iulie 1963, a rămas singură cu tatăl ei în casa de vacanţă de la Sunset Trails din două motive. Unul dintre acestea era o acoperire pentru celălalt. Acoperire era afirmaţia ei că nu îi place doamna Gilette care, cu cinci-şase ani în urmă, o plesnise peste mână când

voise să mai ia o prăjitură. Motivul real era foarte simplu: voia să stea cu tăticul ei în timpul unui eveniment atât de special, cu care, dacă ai noroc, te întâlneşti o dată în viaţă.

Mama ei nu o crezuse şi nici nu-i plăcuse faptul că fusese scoasă din joc, aidoma unei piese de şah, de către soţul şi fiica ei de zece ani. Numai că fusese pusă în faţa unui fapt împlinit, căci Jessie vorbise mai întâi cu tatăl ei. Mai avea încă patru luni până să împlinească unsprezece ani, dar era deja tare şmecheră. Era adevărat ce bănuia Sally Mahout: Jessie iniţiase o campanie elaborată cu grijă, care, dacă ar fi avut succes – aşa cum s-a şi întâmplat – i-ar fi permis să îşi petreacă ziua eclipsei împreună cu tatăl ei. Mult mai târziu, Jessie va încerca să se convingă de faptul că acesta a fost un motiv în plus care a obligat-o să nu spună absolut nimic în legătură cu cele petrecute în ziua aceea. Căci puteau fi anumite persoane – mama ei, de pildă – care i-ar fi spus că nu are nici un drept să se plângă şi că, de fapt, o căutase cu lumânarea.

În ziua dinaintea eclipsei, Jessie îşi găsi tatăl pe punte, citind un exemplar al cărţii *Biografii ale curajului*, în vreme ce soţia lui se hârjonea în lac împreună cu fiul lor şi fiica cea mare. Bărbatul surâse când îşi văzu fetiţa preferată, iar Jessie îi înapoie zâmbetul. Pentru această întrevedere importantă îşi dăduse pe buze cu o cremă sclipitoare, primită cadou de la Maddy. De fapt, lui Jessie nu-i plăcea crema asta – nici culoarea şi nici gustul de pastă de dinţi – însă tatăl ei îi spusese că îi stă bine. Şi acest compliment transformase crema în cel mai valoros obiect cosmetic – printre puţinele pe care le avea – şi o folosea numai la ocazii speciale. Ca aceasta.

Tatăl ei o ascultă atent, dar nu încercă să îşi mascheze unda de scepticism amuzat din privire. *Chiar vrei să te cred când spui că ţi-e frică de Adrienne Gilette*? o întrebă la sfârşit. *Povestea cu prăjiturile s-a întâmplat prin... Nu mai ştiu, dar trebuie să fi fost înainte de 1959. Şi încă mai ţi-e frică de ea*? *Cât de freudian, dovlecelule*!

Păii... Ştii... Un pic.

Făcu ochii mari, încercând să explice că, de fapt, îi este *tare* frică de doamna aceea. Adevărul era că nu ştia dacă încă se mai temea de bătrâna aia respingătoare, cu respiraţie scârboasă. Ceea ce ştia sigur era că doamna Gilette era o babă cu păr albastru, pisăloaga şi rea. Şi nu avea nici cea mai mică intenţie să petreacă împreună cu ea unica eclipsă totală de soare pe care, probabil, o va vedea vreodată, de vreme ce ar putea aranja lucrurile în aşa fel încât să vadă eclipsa cu tatăl ei pe care îl adora mai mult decât orice pe lumea asta.

Cântări scepticismul din privirea bărbatului şi ajunse la concluzia că întreaga lui atitudine era prietenoasă, chiar conspirativă. Surâse şi adăugă: *În plus, vreau să stau cu tine*.

Bărbatul îi luă mâna şi îi sărută uşor degetele, cu gestul elegant al unui aristocrat francez. Nu se bărbierise în ziua aceea – rareori se bărbierea când era în concediu – şi barba lui aspră îi dădu fiori lui Jessie. Pielea i se făcuse ca de găină. Şi, totuşi, senzaţia era foarte plăcută. -

Comme tu es douce – spuse el. *Ma jolie mademoiselle*. *Je faime*.

Chicoti, neînţelegându-i franceza stricată, dar deplin încredinţată că totul se va petrece aşa cum plănuise.

O să fie mişto – exclamă, fericită. *Numai noi doi. O să fac ceva de mâncare şi o să mâncăm aici, pe punte*.

Tatăl ei râse: *Eclipsburgeri a deux*?

Jessie izbucni, la rândul său, în hohote de râs şi bătu, încântată, din palme.

Atunci el spuse ceva care o derută, deoarece tatălui ei nu-i păsa de haine şi de modă: *Ai putea să-ţi pui rochiţa cea nouă de plajă*.

Sigur, dacă aşa vrei, îi răspunse, cu toate că intenţionase să“ îi ceară mamei să încerce şi să schimbe rochia la magazin. Era drăguţă – dacă nu te orbeau dungile roşii şi galbene cam prea ţipătoare – dar era prea mică şi prea

strâmtă. Mama o comandase la magazinul „Sears“ şi ceruse o măsură mai mare decât rochia pe care Jessie o purtase cu o vară în urmă. Însă fetiţa se dezvoltase mai mult – şi din mai multe puncte de vedere. Totuşi, dacă lui tati îi plăcea... Şi dacă va fi de partea ei în toată povestea asta cu eclipsa şi dacă o va ajuta să îi convingă...

A fost de partea ei. Începu tratativele chiar în seara aceea, după cină (şi după două-trei pahare de vin roşu) când îi sugeră soţiei sale că Jessie ar putea lipsi de la excursia programată pentru a doua zi. Toţi vecinii din zonă închiriaseră un microbuz şi intenţionau să urmărească eclipsa de pe vârful celui mai înalt munte din New Hampshire. Toţi urmau să aibă mâncare la pachet, ochelari de soare Polaroid, aparate foto prevăzute cu filtre speciale. Şi, fireşte, şampanie. Cât mai multă şampanie. Pentru mama lui Jessie şi sora ei mai mare, aceasta era definiţia distracţiei spumoase, sofisticate. Pentru Jessie era esenţa însăşi a plictiselii.

În seara zilei de 19, după cină, se duse pe punte, pretextând că vrea să citească câteva pagini din cartea *Dincolo de planeta tăcută* a lui C.S. Lewis, înainte de lăsarea întunericului. Adevărul era că voia să tragă cu urechea şi să audă cum rezolvă tata problema *lor*. De câţiva ani şi ea şi Maddy – probabil că şi Will – ştiau că, din cauza arhitecturii casei, zgomotele dinăuntru se auzeau pe punte. Doar părinţii lor păreau a nu avea habar de faptul că încăperea în care purtau discuţiile serioase era, la modul figurat, plină de microfoane, iar toate hotărârile luate acolo erau imediat cunoscute de fiicele lor.

Jessie îşi dădu seama că, din cauza emoţiei, ţinea cartea invers şi o întoarse înainte ca Maddy să apară şi să-şi bată joc de ea. Se simţea puţin vinovată că trăgea cu urechea, însă nu suficient de vinovată ca să renunţe. Şi, de fapt, considera că purtarea ei încă se încadra în limitele moralităţii. În fond, nu era ascunsă în vreun dulap, stătea pe punte, unde putea să o vadă toată lumea, scăldată în

razele crepusculului. Stătea aici, cu cartea ei, întrebându-se dacă pe Marte existau eclipse şi dacă marţienii se uită la ele. În cazul în care existau marţieni. Nu era câtuşi de puţin vina ei dacă mama şi tata credeau că nu îi aude nimeni. Ce-ar fi trebuit să facă? Să intre în casă şi să le *spună!*

— Nu prea cred, drăguţă, o imită Jessie pe Elisabeth Taylor în *Pisica pe acoperişul fierbinte*.

Îşi acoperi cu palma rânjetul prostesc. De asemenea, credea că, pentru moment, scăpase şi de pisălogeala lui Maddy, căci îşi auzea fraţii ciorovăindu-se în camera copiilor din cauza unui joc.

Nu cred că o să-i facă rău dacă stă cu mine mâine. *Tu ce zici*? tatăl ei îşi folosea cel mai cuceritor ton.

Nu, *sigur că nu*, replică mama lui Jessie. *Dar nici n-o să moară dacă vara asta vine cu noi*. *S-a transformat în FETIŢA TATII*.

Săptămâna trecută a fost cu tine şi cu Will la spectacolul de păpuşi din Bethel. *Chiar tu mi-ai spus că a avut grijă de Will, ba chiar i-a cumpărat îngheţată din economiile ei, în vreme ce tu te-ai dus la licitaţie*.

Dar ăsta n-a fost un sacrificiu pentru Jessie a noastră.

Vocea lui Sally era aspră.

Adică ce vrei să spui?

Vreau să spun că a venit la spectacol pentru că aşa a vrut ea. *Şi a avut grijă de Will tot pentru că aşa a vrut ea*.

Tonul era exasperat acum. *Cum poţi înţelege ce anume vreau să spun*? întreba exasperarea din vocea lui Sally. *Cum ai putea să înţelegi*, *din moment ce tu eşti bărbat*?

Tonul acesta răzbătea tot mai des în vocea lui Sally în ultimii ani. Jessie crescuse şi îşi dădea seama de tot mai multe lucruri. Şi, într-adevăr, mama ei folosea mult mai mult tonul acesta. Fetiţa nu reuşea să priceapă de ce întotdeauna logica tatălui ei o scotea pe Sally din minţi.

Şi, *aşa*, *dintr-o dată*, *eşti îngrijorată că a făcut ce a vrut*? întrebă Tom. *Ce să facem*? *Să o stigmatizăm*? *Cum o să ne*

descurcăm dacă, Doamne fereşte, îşi dezvoltă conştiinţa socială deopotrivă cu cea familială, Sal? Să o ducem la mănăstire?

Nu mă lua de sus, Tom. Ştii foarte bine ce vreau să spun.

Nţî, m-ai băgat în ceaţă, iubito. Asta-i vacanţa noastră de vară, da? Şi am ideea fixă că în vacanţă fiecare trebuie să facă ce vrea şi să stea cu cine vrea. Cred că despre asta vorbim acum.

Jessie zâmbi. Discuţia se încheiase. Urmau ţipetele. Mâine după-amiază, când va avea loc eclipsa, va fi aici, cu tatăl ei şi nu pe Muntele Washington, cu afurisita de baborniţă Gilette şi restul vecinilor. Tatăl ei câştigase.

Ai putea veni şi tu, Tom – în cazul ăsta, ar veni şi Jessie.

Lovitură sub centură, Jessie îşi ţinu respiraţia.

Nu pot, draga mea. Aştept un telefon de la David Adams în legătură cu o afacere cu Brookings Pharmaceuticals. E o afacere foarte importantă şi nu ne putem permite să riscăm să o pierdem. Sincer, chiar dacă aş putea să vin, nu cred că mi-ar face plăcere. N-o înghit pe coana Gilette, dar m-aş putea preface. Pe de altă parte, idiotul ăla de Sleefort...

Taci, Tom!

Nici o problemă – Maddy şi Will sunt la parter şi Jessie e pe punte. O vezi?

În clipa aceea fetiţa a fost convinsă că tatăl ei ştie *totul* despre acustica vilei. Ştie că ea auzise toată discuţia.

Ştie că el *a vrut* ca ea să audă totul. Un fior cald îi traversă spatele.

Trebuia să-mi închipui că o să ajungem la Dick Sleefort!

Pe Jessie o ameţi tonul mânios şi, totuşi, amuzat al mamei. I se părea că numai adulţii pot combina astfel emoţiile contradictorii. Şi i se părea o tâmpenie. Dacă sentimentele ar fi fost alimente, atunci sentimentele adulţilor ar fi fost fripturi cu glazură din ciocolată, cartofi prăjiţi cu felii de ananas. De aceea lui Jessie maturitatea i se părea o pedeapsă, nu o recompensă.

Eşti de-a dreptul enervant, Tom. Tipul s-a dat la mine acum şase ani. Şi era beat. Pe atunci era tot timpul beat. Dar acum e bine. Polly Bergeron mi-a zis că merge la Alcoolicii Anonimi şi…

Mă bucur pentru el – vocea lui Tom sună sec. *Ce zici, îi trimitem o felicitare sau o insignă de merit*?

Eşti măgar. Aproape i-ai spart nasul.

Da, chiar aşa am făcut. Ce ar trebui să facă un bărbat când intră în bucătărie să-şi toarne ceva de băut şi găseşte un beţivan din vecini cu o mână pe fundul nevestei lui şi cu cealaltă în faţă?…

Nu contează – lui Jessie i se păru că vocea mamei sună *încântată*. Ce curios!

Ar fi cazul să-ţi dai seama că Dick Sleefort nu e un demon din adâncuri, aşa cum şi Jessie ar trebui să-şi dea seama că Adrienne Gilette e doar o bătrână singură care i-a dat peste mână în joacă. Să nu te apuce năbădăile, Tom. Nu susţin că a fost o glumă bună, în nici un caz. Problema e că Adrienne nu şi-a dat seama de asta şi, oricum, n-a făcut-o din răutate.

Jessie observă că îndoise cartea pe care o ţinea în mâini. Oare cum putea mama ei, care absolvise *cum laude* (indiferent ce însemna asta) colegiul Vassar, să fie atât de proastă? Răspunsul era limpede: nu era proastă. Chiar dacă ştia adevărul, când a fost silită să aleagă între vecina bătrână şi urâtă şi propria ei fiică, Sally Mahout a preferat să creadă varianta coanei Gilette. Mişto, nu?

Face asta pentru că sunt Fetiţa Tatii. De-asta face tot ce face. Dar n-am să pot să-i explic niciodată, aşa cum ea n-o să-şi dea seama niciodată. Nici peste o mie de ani.

Jessie încercă să îndrepte cartea îndoită. Doamna Gilette *a vrut* s-o lovească. A fost *rea*. Dar tatăl ei avusese dreptate când a bănuit că nu-i mai era frică de hoaşca aia afurisită.

Va rămâne aici, cu tatăl ei, şi o să aibă parte de bucuria asta pentru că…

— El e de partea mea, murmură Jessie.

Da. Toate argumentele duceau într-acolo. Tata era de partea ei, iar mama era împotriva ei.

Observă luceafărul strălucind blând pe cerul întunecat şi îşi dădu seama că stătuse pe punte trăgând cu urechea la conversaţia părinţilor – despre eclipsă şi despre *ea* – aproape trei sferturi de oră. Şi în seara aceea descoperi ceva important: timpul zboară foarte repede când asculţi o discuţie al cărei subiect eşti tu.

Fără să se gândească la ce face, ridică mâna şi îşi închipui că prinde steaua în pumn, rostind rugămintea copiilor: „ce-mi doresc fă să se-mplinească“. Dorinţa ei, deja pe drumul împlinirii, era să poată rămâne a doua zi aici, cu tăticul ei. Să rămână cu el. Atât. Două persoane care ţin una la cealaltă, pe punte, mâncând *Eclipsburgeri a deux*... Ca un cuplu bătrân.

Iar Dick Sleefort şi-a cerut scuze mai târziu, Tom. Nu-mi aduc aminte dacă ţi-am spus...

Mi-ai spus. Dar nu mi-a cerut şi MIE scuze:

Probabil i-a fost frică să nu-l baţi, răspunse Sally, folosind din nou tonul care i se părea atât de straniu lui Jessie – un amestec neobişnuit de fericire, bună dispoziţie şi mânie.

Jessie se întrebă cum e posibil să foloseşti tonul ăsta şi, totodată, să fii în toate minţile. Alungă iute gândul.

Şi aş mai vrea să-ţi spun încă ceva despre Adrienne Gilette. Şi cu asta încheiem.

Te rog.

Mi-a zis în 1959 – două veri după toată povestea aia – că atunci trecea prin anumite schimbări fiziologice. Nu a spus nimic despre Jessie sau despre incidentul cu prăjitura, dar cred că, în felul ei, încerca să îşi ceară scuze.

Aha!

Exclamaţia cea mai glacială a tatălui său.

Şi a crezut vreuna din voi că ar fi fost cazul să i se spună povestea asta şi lui Jessie? Să i se explice ce anume înseamnă?

— Mama tăcu. Jessie, care avea doar o vagă idee despre ce înseamnă „schimbarea fiziologică“, observă că îndoise iarăşi cartea şi îşi relaxa degetele.

Sau v-aţi gândit, cumva, să-i cereţi scuze?

Tonul lui era blând... Mângâietor... Otrăvitor.

După câteva clipe, Sally izbucni:

Încetează cu interogatoriul ăsta! *Eşti la tine acasă, nu la tribunal*!

Tu ai adus vorba despre asta. Eu doar te-am întrebat...

M-am săturat până peste cap de felul în care răstălmăceşti tot ce spun!

Din tonul mamei ei, Jessie îşi dădu seama că aceasta plânge sau va începe să plângă în curând. Şi, pentru prima oară de când se ştia, lacrimile mamei nu-i trezeau nici un fel de milă, nici dorinţa de a alerga la ea să o îmbrăţişeze (izbucnind şi ea în plâns). Dimpotrivă: simţi o satisfacţie stranie, neîndurătoare.

Sally, eşti nervoasă. Ce-ar fi să...

Sunt al naibii de nervoasă. Şi sunt aşa numai când mă cert cu soţul meu. Nu e cel mai tâmpit lucru pe care l-ai auzit vreodată? *Şi ştii DE CE ne certăm*? *Hai să-ţi spun eu, Tom. Nu ne certăm din cauza doamnei Gilette şi nici din cauza lui Dick Sleefort şi nici din cauza eclipsei de mâine. Ne certăm din cauza lui Jessie, fiica noastră, aşa cum se întâmplă mereu.*

Plângea şi râdea trist în acelaşi timp.

Jessie auzi un şuierat sec când Sally aprinse un chibrit pentru ţigara pe care o ţinea între degete.

Nu se spune că roata care scârţâie trebuie unsă? *Asta e Jessie a noastră*: *roata care scârţâie. Nu-i niciodată mulţumită până când lucrurile nu ies exact cum vrea ea. Nu e niciodată satisfăcută de planurile făcute de altcineva. Nu-i niciodată în stare să lase şi de la ea.*

Înspăimântată, Jessie simţi ură în tonul mamei ei.

Sally...

Lasă, Tom. Vrea să rămână aici, cu tine? Foarte bine. Oricum, ar fi antipatică dacă ar merge cu noi; n-ar face altceva decât să se certe cu soră-sa şi să se miorlăie că trebuie să aibă grijă de Will. Cu alte cuvinte, n-o să facă altceva decât să scârţâie.

Sally, Jessie nu se prea miorlăie şi e foarte bună să...

Of Dumnezeule! Nici măcar n-o vezi aşa cum e în realitate!

Răutatea din glasul mamei o făcu să se ghemuiască, speriată, în scaun.

Jur pe ce am mai sfânt că uneori te porţi de parcă ţi-ar fi iubită, nu fiică!

De această dată, tatăl ei tăcu îndelung. Când vorbi, vocea-i era rece, lipsită de inflexiuni:

Ce spui e dezgustător, josnic şi necinstit.

Pe punte, Jessie privea luceafărul, simţind cum uluiala i se transforma în spaimă. Simţi, brusc, dorinţa să prindă iarăşi steaua şi să-i ceară să dea timpul înapoi, să şteargă totul cu buretele, începând cu rugămintea pe care o adresase tatălui ei: să rezolve lucrurile în aşa fel încât să poată rămâne cu el la vilă a doua zi.

Apoi îşi auzi mama cum se ridică de la masă.

Scuză-mă, spuse Sally.

Tonul îi era încă furios, dar Jessie detecta în el şi o undă de teamă.

Stai cu ea, aici, mâine, dacă asta vrei! Bine! Perfect! Stăpâneşte-o sănătos!

Apoi – zgomotul paşilor care se îndepărtau repede, şi o clipă mai târziu, sunetul făcut de bricheta „Zippo“ a tatălui ei, când acesta îşi aprinse o ţigară.

Jessie izbucni în lacrimi fierbinţi – lacrimi de ruşine, lacrimi de durere, lacrimi de uşurare la gândul că cearta se încheiase înainte ca multe alte vorbe rele să fie spuse... Căci şi ea şi Maddy observaseră că, în ultima vreme, discuţiile dintre părinţii lor erau din ce în ce mai aprinse şi mai dure. Observaseră, de asemenea, că atmosfera ca de

gheaţă dintre ei se topea mult mai greu. Era, oare, posibil ca ei să?...

Nu! îşi întrerupse gândul care o luase razna. Nici vorbă. *Nici vorbă. Tacă-ţi gura*!

Dacă pleca de pe punte, poate ar fi gândit altfel. Se duse pe malul lacului şi rămase acolo, aruncând pietricele în apă, până când, o jumătate de oră mai târziu, o găsi tatăl ei.

— Eclipsburgeri mâine, pe punte, spuse şi o sărută pe gât.

Se bărbierise şi obrazul îi era neted, dar Jessie simţi iarăşi cum o străbate fiorul ciudat şi plăcut.

— S-a aranjat.

— S-a supărat? Tatăl ei era vesel:

— Deloc. A spus că nu are nimic împotrivă pentru că ai fost cuminte toată săptămâna şi...

Generozitatea minciunii lui o mişcă atât de profund, încât aproape izbucni iarăşi în lacrimi. Îi cuprinse gâtul cu braţele şi îi acoperi obrajii şi buzele cu sărutări mici şi ţocăite. Prima lui reacţie a fost de surpriză. Mâinile îi tresăriră şi îi atinseră protuberantele sânilor îmbobociţi. Jessie simţi din nou fiorul – mai puternic, de această dată. Mult mai puternic, aproape dureros, şi, o dată cu el, îi reveniră în minte straniile contradicţii ale lumii celor mari: o lume în care poţi mânca friptură cu dulceaţă de mure sau ouă prăjite în zeamă de lămâie. Lume în care unii chiar mâncau aşa ceva. Apoi, mâinile tatălui o cuprinseseră de umerii colţuroşi de fetiţă şi o îmbrăţişară cu dragoste. Şi chiar dacă au întârziat mai mult acolo unde nu se cuvenea, Jessie nici nu îşi dădu seama.

Te iubesc, tati!

Şi eu te iubesc, dovlecelul meu. O sută de milioane de pupicuri.

16

Fierbinte şi umedă, dar senină, veni şi ziua eclipsei. Cel puţin, în zona vestică a statului Maine, prognoza meteorologică, ce spunea că nori de joasă altitudine ar fi putut împiedica observarea fenomenului astronomic, se dovedea complet neîntemeiată.

Pe la ora zece, Sally, Maddy şi Will au plecat să prindă autobuzul ce urma să îi ducă pe munte. Sally o sărută pe Jessie pe obraz – sărut sec, trist, îndurerat, tăcut – şi îl lăsă pe Tom Mahout împreună cu fiica pe care, cu o seară înainte, o numise „roata care scârţâie“.

Jessie se duse şi îşi puse rochiţa cea nouă de plajă – destul de arătoasă, dacă ochii privitorilor puteau să suporte combinaţia ţipătoare de dungi roşii şi galbene; dar şi mult prea strâmtă. Se parfumă cu apa de colonie. „My Sin“ a lui Maddy. Îşi dădu cu deodorantul mamei. Şi îşi unse buzele cu crema strălucitoare. Şi, cu toate că niciodată nu îi plăcuse să zăbovească prea mult în faţa oglinzii, împopoţonându-se (acesta era cuvântul folosit de mama: „Maddy, termină cu împopoţonatul şi vino aici imediat!“), se chinui o vreme să îşi strângă părul pentru că ştia că aşa îi place tatălui ei.

Când termină, întinse mâna înspre întrerupătorul din baie, apoi se opri. Fetiţa care o privea din oglindă nu era deloc fetiţa cunoscută. Era o adolescentă. Nu din cauza rochiei care îi scoteau în evidenţă protuberantele pieptului, ce aveau să se transforme în sâni de-abia peste un an sau doi. Nu din cauza cremei strălucitoare de pe buze. Nici din cauza părului, strâns într-un coc neîndemânatic, dar cu atât mai atrăgător. Toate acestea contribuiau, într-adevăr, într-un fel sau altul, la noua imagine. Dar mai era ceva. Ce oare? Jessie habar nu avea. Poate faptul că părul strâns îi accentua pometii şi îi descoperea gâtul rotund şi neted, mult mai atrăgător decât bubele ce aveau, cândva, să devină sâni sau decât trupul ei

băieţos, fără şolduri. Sau poate era doar noul licăr din privire – licăr ascuns până atunci, sau de-abia născut.

Indiferent care ar fi fost cauza, noua ei imagine o făcu să zăbovească în faţa oglinzii până când gândul îi strigă cu vocea mamei: *Jur pe ce am mai sfânt că, uneori, te porţi de parcă ţi-ar fi iubită, nu fiică*!

Îşi muşcă buzele unse cu crema trandafirie şi se încruntă la amintirea nopţii trecute – fiorul care o străbătuse când el o atinsese, senzaţia mâinilor lui pe pieptul ei. Simţi cum fiorul îşi cere iarăşi drepturile, dar şi-l înăbuşi. Nu avea absolut nici un sens să începi să ai frisoane din cauza unui lucru tâmpit şi absurd. N-avea sens nici să-ţi pierzi vremea gândindu-te la el.

Bun sfat, îşi spuse şi stinse lumina din baie.

Emoţiile îi creşteau pe măsură ce se apropia ora eclipsei. Găsi la radio un post ce transmitea muzică rock and roll – lui Sally îi plăcea numai muzica clasică. Însă tatălui ei îi plăcea muzica modernă. Ba chiar, în vreme ce grupul „The Duprees“ cântau „You Belong to Me“ („Îmi aparţii“) o luase pe Jessie în braţe şi dansase cu ea pe punte.

Jessie înfierbântă grătarul pe la ora trei şi jumătate după-amiaza, cu o oră înainte de eclipsă; şi se duse să îşi întrebe tatăl câţi burgeri voia.

Îl găsi în partea de sud a casei. Purta numai un şort din bumbac. O mână-i era îmbrăcată într-o mănuşă de bucătărie. Îşi pusese o banderolă pe frunte, ca să-i absoarbă transpiraţia. Stătea ghemuit asupra unui foc mic de cărbuni.

Părea mult mai tânăr doar cu şortul pe el şi cu banderola pe frunte; şi, pentru prima dată în viaţă, Jessie reuşi să îl întrevadă pe bărbatul de care se îndrăgostise mama ei, cu vreme în urmă, în timpul ultimului an de colegiu.

Lângă el se aflau mai multe bucăţi de sticlă, tăiate cu grijă dintr-un geam vechi. Ţinea o asemenea bucată de sticlă în cleştele de grătar şi o învârtea în fumul care se ridica din foc. Jessie izbucni în râs şi el se întoarse, către

ea, răspunzându-i cu un zâmbet larg. Îi trecu prin minte că, din poziţia în care stătea, putea să i se uite sub rochie. Dar, ce dracu'! Era *tatăl ei*, nu vreun puşti din vecini care îi făcea ochi dulci. Începu să chicotească:

Ce faci? *Credeam că o să mâncăm hamburgeri, nu sandviciuri din sticlă*!

Fac lentile pentru eclipsă, nu sandviciuri, dovlecel, îi răspunse.

Dacă pui două sau trei bucăţi din astea de sticlă afumată una peste alta, poţi privi eclipsa de la început până la sfârşit, fără să-ţi strici ochii. Altfel, poţi să-ţi arzi retina şi să nu-ţi dai seama imediat de asta.

Aha!

Exclamaţia lui Jessie era puţin înspăimântată. O neliniştise ştirea că îşi poate face rău fără să ştie.

Cât timp o să dureze eclipsa totală, tati?

Nu prea mult. Cam un minut.

Păi, atunci, mai fă câteva chestii din alea, că nu vreau să-mi ard ochii. Câţi Eclipsburgeri vrei?

Unu-i suficient. Dacă-i mare.

Bine.

Se întoarse să se ducă înapoi, la treburile ei.

Dovlecel?

Îl privi peste umăr: un bărbat scund şi solid, cu fruntea îmbrobonată de transpiraţie; un bărbat cu foarte puţin păr pe cap, aidoma celui cu care se va mărita peste ani şi ani. Însă bărbatul acesta nu avea nici ochelarii cu lentile groase ai lui Gerald şi nici pântecele lui proeminent. O clipă, faptul că bărbatul acesta era tatăl ei nu mai avu nici o importanţă. Era impresionată de înfăţişarea lui tinerească şi chipeşă. Chiar atunci, o picătură de sudoare i se prelinse încet pe abdomen, umezind centura şortului. Îi privi iarăşi chipul, devenind conştientă de felul ciudat în care se uita la ea. Deşi îngustaţi din cauza fumului, ochii aceia erau absolut minunaţi, având strălucirea cenuşie a

zorilor oglindite în apele îngheţate ale iernilor. Jessie simţi că i se uscase gâtul. Puite din cauza fumului. Poate că nu.

Da, *tati*?

O clipă, lungă cât o veşnicie, el nu scoase nici un cuvânt, ci doar o măsură din priviri, în vreme ce transpiraţia i se scurgea pe obraji, şi pe frunte, şi pe piept, şi pe abdomen. Lui Jessie i se făcu frică. Apoi el surâse şi totul reveni la normal.

Eşti foarte drăguţă azi, *dovlecel*. *Dacă-mi permiţi – să ştii că nu fac mişto de tine – aş spune că eşti frumoasă*!

Mulţumesc. *Şi ştiu că nu faci mişto de mine*.

Vorbele lui îi făcură atâta plăcere (mai ales după comentariile furioase ale mamei de noaptea trecută, sau, poate, tocmai din cauza lor), încât simţi în gât nodul care anunţa lacrimile. Dar se stăpâni, zâmbi, schiţă o plecăciune şi apoi, cu inima-i bătând să-i spargă pieptul, se repezi spre grătar. Ceva din spusele mamei ei, cel mai îngrozitor lucru, îşi croia drum spre suprafaţa minţii ei

(*te porţi de parcă ţi-ar fi…*)

dar Jessie îl alungă aşa cum alungi o viespe furioasă. Şi, totuşi, culmea culmilor, ea însăşi se pomeni cuprinsa de amestecul acela absurd de emoţii ce aparţine lumii adulţilor – îngheţată cu sos de friptură, pui la cuptor cu ciocolată – şi nu putea să scape de el. Nici măcar nu era sigură că *ar fi voit* să scape. Cu ochii minţii tot vedea picătura de sudoare ce se prelinsese încet pe abdomenul lui până când fusese absorbită de bumbacul şortului. Imaginea aceasta iscase întregul ei zbucium emoţional. O vedea, o tot vedea, şi o vedea iarăşi. Înnebunise.

Şi ce dacă? Oricum era o zi neobişnuită, nebună. Până şi soarele înnebunise. Ce rost avea să se frământe atât?

Da, o aproba vocea care, într-o bună zi, va purta numele lui Ruth Neary. *Ce rost are să te frământi*?

Eclipsburgerii, garnisiţi cu sote de ciuperci, şi ceapă roşie, au fost absolut delicioşi.

Eclipsează ultima mâncare făcută de maică-ta, îi spuse el şi Jessie râse până îi dădură lacrimile.

Au mâncat pe punte, ţinând în poală tăviţele din metal. Între ei se afla o măsuţă de voiaj ticsită cu condimente, farfurii de unică folosinţă şi accesorii pentru urmărirea eclipsei. Alături de bucăţile de sticlă afumată, reci acum, se afla şi o trusă de prim-ajutor. Tom îi explicase fiicei sale că mi tăiase prea bine geamul şi se temea să nu se rănească.

Ultimul lucru pe care mi l-aş dori pe lumea asta ar fi ca atunci când maică-ta vine acasă, să găsească un bilet în care să scrie că te-am dus la Camera de Gardă de la spitalul Oxford Hills, unde doctorii încearcă să îţi coasă câteva degete.

Mami n-a fost prea încântată că am vrut să rămân aici, nu? întrebă Jessie.

Tatăl ei o cuprinse într-o îmbrăţişare fugară.

Nu. Dar eu am fost. Am fost foarte încântat.

Şi îi zâmbi atât de sincer, încât se văzu nevoită să îi întoarcă surâsul.

Când se apropie începerea eclipsei – 4,29 după amiaza -, au folosit, mai întâi, cutiile reflectorizante. Soarele văzut, astfel, de Jessie, nu era mai mare ca un dop, însă era atât de strălucitor, încât fetiţa bâjbâi pe masă, găsi o pereche de ochelari de soare şi şi-i puse. Ceasul ei arăta că eclipsa ar fi trebuit, deja, să înceapă. Era 4,30 după-amiaza.

Cred că ceasul meu o ia înainte, vocea îi tremura, nervoasă. *Ori asta, ori astronomii ăia sunt o gaşcă de cretini*.

Mai uită-te o dată, zâmbi Tom.

Când privi iarăşi în cutia reflectorizantă, observă că cercul strălucitor al astrului nu mai *era perfect*. O semilună de întuneric îi acoperise partea dreaptă. Simţi un frison. Tom îi văzu reacţia, căci se uita fix la ea, nu la soare.

Dovlecel? *Te simţi bine*?

Da. Dar... Te cam sperie, nu?

Da, îi răspunse el.

Îi aruncă o privire şi îşi dădu seama că vorbeşte serios. Tatăl ei părea la fel de înfricoşat pe cât se simţea ea. Nici măcar nu-i trecu prin minte că s-ar fi putut să fie speriaţi de două lucruri complet diferite.

Vrei să stai la mine în braţe, Jess?

Îmi dai voie?

Sigur.

Se aşeză în poala tatălui ei, strângând încă în mâini cutiuţa reflectorizantă. Se fâţâi puţin până îşi găsi o poziţie confortabilă, inspirând cu plăcere mirosul pe care îl emana pielea lui: transpiraţie şi after-shave – „Redwood“ parcă se chema. Rochia de plajă se ridică, dezvelindu-i coapsele (nici nu se putea întâmpla altfel, fiind atât de scurtă şi de strâmtă) şi de-abia dacă îşi dădu seama că o mână a tatălui său se odihnea pe piciorul ei. În fond, era tatăl ei – *tăticul ei* – nu puştiul de la şcoală după care suspinau toate colegele ei.

Minutele treceau încet, din când în când mai foia, încercând să se aşeze şi mai comod – după-amiaza asta tatăl ei părea făcut din colţuri dure – şi, la un moment dat, probabil a aţipit trei sau patru minute! Poate şi mai mult, căci briza care o trezi era surprinzător de rece pe braţele ei transpirate. Şi întreaga după-amiază se transformase. Culorile strălucitoare, înainte ca ea să îşi sprijine capul de umărul lui şi să închidă ochii, erau palide acum şi însăşi lumina zilei slăbise în intensitate. Ca şi cum ziua de vară ar fi fost strecurată printr-un tifon. Privi în cutie şi descoperi, uluită, că nu mai rămăsese decât jumătate din soare. Se uită la ceas: era cinci şi nouă minute.

Acum, tati! *Acum dispare soarele*!

Da, încuviinţă el.

Dar vocea lui era ciudată – fermă, în aparenţă, dar înceţoşată în străfunduri.

Chiar la vreme!

Remarcă faptul că mâna lui i se mai urcase puţin pe picior câtă vreme dormise.

Pot să mă uit prin geamul afumat, tati?

Încă nu.

Mâna îi urcă şi mai mult pe coapsă. Caldă, transpirată. Dar senzaţia nu era neplăcută. Îşi puse mâna peste mâna lui şi zâmbi cu toată gura.

E palpitant, nu?

Da, îi răspunse cu aceeaşi voce venită din ceţuri întunecate.

Da, aşa e, dovlecel. E chiar mai palpitant decât mi-aş fi închipuit.

Mai trecu o vreme. Luna continua să ronţăie din soare. Cinci şi douăzeci şi cinci de minute. Cinci şi jumătate. Aproape întreaga-i atenţie îi era concentrată asupra imaginii observate în cutia reflectorizantă. Însă o parte din ea deveni iarăşi conştientă de duritatea pe care o căpătase corpul tatălui ei în această după-amiază. Ceva îi apăsa fundul. Nu dureros, dar stăruitor. Lui Jessie i se părea că este mânerul vreunei unelte – al unei şurubelniţe sau al ciocanului de bătut şniţele al mamei.

Se foi iarăşi, încercând să se aşeze mai bine, iar Tom îşi înăbuşi un geamăt.

Taţi? *Sunt prea grea*? *Te-am lovit*?

Nu, nu. Stai bine.

Se uită la ceas. Cinci şi treizeci şi şapte. Încă patru minute până la eclipsa totală. Poate puţin mai mult dacă ceasul ei mergea înainte.

Pot să mă uit prin sticlă, acum?

Nu încă, dovlecel. Foarte curând.

La radio, crainicul anunţa că cerul era acoperit de nori în regiunea New Hampsire, drept pentru care cei de acolo nu puteau urmări eclipsa, fiind extrem de dezamăgiţi.

Noi nu suntem dezamăgiţi, tati, nu?

Deloc.

Se mişcă iarăşi sub ea.

Cred că suntem cei mai fericiţi oameni din lume.

Jessie uită de toate când privi în cutie.

Acum, din soare rămăsese doar o semilună subţire şi strălucitoare.

Jessie, *uită-te la lac*!

Ochii fetiţei se măriră de uimire în spatele ochelarilor de soare. Fascinată de imaginea observată în cutie, uitase să urmărească ce se întâmplă în jur. Peisajul era pictat acum în acuarele vechi. Lacul Dark Score era învăluit într-un crepuscul timpuriu – fermecător şi, totodată, înfricoşător pentru fetiţa de zece ani. Undeva, în pădure, o bufniţă bătrână ţipă şi Jessie se cutremură. Ţipătul era înspăimântător – *foarte* înspăimântător. Acum, Tom o cuprinse în braţe. Jessie i se cuibări, recunoscătoare, la piept.

E nasol, *tati*!

N-o să mai dureze mult, *iubito*. *Şi probabil că n-o să mai vezi aşa ceva. Încearcă să te linişteşti şi bucură-te de tot ce vezi*.

Privi în cutie. Acolo nu mai era nimic.

La radio, Marvin Gaye cânta: *iubesc prea pătimaş*, *mi se spune*...

Tata? *Taţi*? *Nu măi e*. *Pot să*?...

Da. *Acum poţi*. *Dar când o să-ţi spun că trebuie să te opreşti*, *să mă asculţi*. *Fără ceartă*. *Bine*?

Bine. Sigur că da. Povestea cu retina arsă o speriase mai tare decât ţipătul bufniţei. Dar trebuia *măcar* să arunce o privire pe furiş la eclipsă. *Măcar* atât.

Dar cred... continua să cânte Marvin, cu frenezia unui sectant... *da*, *cred*... *că aşa trebuie să iubeşti o femeie*...

Tom Mahout îi dădu un cleştişor şi trei bucăţi de sticlă afumată, puse una peste alta. Respira greu şi agitat; şi lui Jessie i se făcu milă de el. Probabil că şi pe el îl înspăimântase eclipsa, dar, desigur, fiind adult, nu putea să recunoască aşa ceva.

În multe privinţe, oamenii mari erau nişte fiinţe tare triste. Se gândi să se întoarcă înspre el şi să îl liniştească, dar îşi dădu seama că gestul ei l-ar fi stânjenit foarte tare. L-ar fi făcut să se simtă ridicol. Şi Jessie înţelegea. Cel mai mult în lume detesta să se simtă ridicolă. Aşa că luă bucăţile de sticlă şi privi prin ele.

Gagicilor, *tre să-mi daţi dreptate*, urla Marvin, *nu aşa-i treaba*. *Hai*, *să vă aud*. *Hai*, *să vă aud*: *DA*! *DA*!

Când privi prin sticla afumată, Jessie văzu...

17

În acest moment, Jessie cea încătuşată de pat în casa de vacanţă de pe malul nordic al lacului Kashwakamak, acea Jessie care nu mai avea zece ani, ci treizeci şi nouă, acea Jessie care era văduvă de aproximativ douăsprezece ore, îşi dădu seama de două lucruri: în primul rând, că adormise; şi, în al doilea rând, că nu *visase* ziua eclipsei, ci mai degrabă, o *retrăise*. Crezuse că nu era *decât* un vis, aidoma celui cu aniversarea lui Will, vis în care majoritatea invitaţilor erau fie morţi, fie cunoscuţi din viaţa ei viitoare. Acest nou film al minţii ei poseda calitatea suprarealistă a celui anterior, însă nu se putea bizui pe acest soi de comparaţie, deoarece *întreaga* zi a eclipsei fusese suprarealistă şi iluzorie. Mai întâi soarele care dispăruse şi, apoi, tatăl ei...

Nu mai vreau, hotărî Jessie. *Nu mai vreau*. *Trebuie să mă trezesc*.

Cu un efort disperat, încercă să răzbată la realitate din vis sau din amintire. Efortul său mental îi contorsiona trupul. Lanţurile cătuşelor zornăiră când se răsuci violent dintr-o parte în cealaltă. Aproape reuşi; o fracţiune de secundă, aproape reuşi. Şi *ar fi putut* să o facă. *Ar fi trebuit* să o facă. Dar, în ultima clipă, se gândi mai tare.

Dacă s-ar fi trezit, s-ar fi pomenit faţă în faţă cu groaza copleşitoare, groaza ce i-o provoca o siluetă – o siluetă nemişcată, o siluetă în aşteptare, o siluetă care ar fi putut face ca întâmplarea aceea de demult, de pe punte, să pară un nimic... În cazul în care s-ar fi trezit şi ar fi trebuit să o înfrunte.

Dar poate nu trebuie să o înfrunt deocamdată.

Şi poate ca nevoia de a-şi găsi refugiul în somn nu era totul. Poate că era vorba şi de o parte din ea care voia să spună adevărul, să scoată totul la lumină o dată pentru totdeauna, indiferent cât ar fi costat-o.

Îşi lăsă capul pe pernă, cu ochii închişi, braţele întinse, ca o ofrandă ce va fi sacrificată zeilor amintirilor întunecate, chipul palid şi crispat.

— "Mai ales voi, fetelor" – murmură în bezna încăperii.

— "Mai ales voi, fetelor..."

Se reîntoarse în ziua eclipsei.

18

Era atât de straniu şi nepământesc ceea ce văzu Jessie prin filtrele artizanale, încât, în prima clipă, mintea ei refuză să priceapă. Pe cerul după-amiezii atârna un neg mare şi rotund.

Vorbesc în somn... pentru că nu mi-am mai văzut puica de o săptămână...

Eclipsa nu îl tulburase pe Marvin.

Şi chiar în momentul acela simţi mâna tatălui pe sânul drept. Îl strânse uşor; apoi îl atinse pe stângul, de parcă ar fi vrut să le compare mărimea. Respiraţia i se accelerase şi mai mult. Şi Jessie simţi iarăşi lucrul acela tare care îi apăsa fundul.

Vreau un martor! urla Marvin Gaye. *Martor*, *martor*!

Taţi? *Te simţi bine*?

Simţi ceva ciudat în zona sânilor – plăcere şi durere; curcan la cuptor cu compot şi sos de ciocolată – însă mai simţi şi o stare ciudată de frică şi tulburare.

Da, îi răspunse.

Dar vocea aceea era vocea unui străin.

Da. *Mă simt bine*. *Dar nu te uita înjur*!

Îşi schimbă poziţia. Mâna de pe sân se îndreptă în altă parte; mâna de pe coapsă se deplasă şi mai sus, ridicându-i rochia.

Ce faci, *tati*?

Întrebarea ei nu era atât de speriată pe cât era de curioasă. Totuşi, în tonul fetiţei exista o nuanţă de teamă. Deasupra-i, un focar de lumină stranie lucea fioroasă în jurul cercului întunecat de pe cerul indigo.

Mă iubeşti, *dovlecel*?

Da, *sigur*...

Atunci, nu te speria. *Ştii că nu ţi-aş putea face vreun rău*. *Vreau să te drăgălesc*. *Tu uită-te la eclipsă şi lasă-mă să te drăgălesc*.

Nu prea cred că vreau, *tati*.

Tulburarea era mai profundă acum.

Mi-e teamă c-o să-mi ard ochii. *C-o să-mi ard alea*, *retinele*.

Dar cred – continua, nepăsător, Marvin – *că femeia e cel mai bun prieten al bărbatului*... *Şi o să-i rămân alături*... *Până la capătul zilelor*.

Nu te speria.

Acum gâfâia.

Mai durează cel puţin încă douăzeci de secunde. *Nu te speria*. *Şi nu te uita înjur*.

Jessie auzi plesnetul elasticului – al lui, nu al ei. Chiloţii ei se aflau la locul lor; şi chiar i-ar fi putut vedea, atât de sus îi ridicase rochia.

Mă iubeşti? o întrebă din nou.

Deşi fu cuprinsă de o premoniţie înfiorătoare care încerca să îi explice cum răspunsul corect la această întrebare s-ar

fi putut transforma într-un răspuns greşit, nu avea decât zece ani şi nu-i putea răspunde decât într-un singur fel: *da*.

Martor, *martor* – cerea Marvin.

Tatăl ei se mişcă, apăsând şi mai tare obiectul acela dur de fundul ei. Şi, dintr-o dată, Jessie îşi dădu seama ce anume era – nici vorbă să fi fost mânerul unei şurubelniţe – iar panica ei se combină cu o senzaţie ciudată de dulce plăcere a răzbunării dirijate înspre mama ei.

Uite ce păţeşti dacă nu eşti de partea mea, gândi, privind cercul negru de pe cer prin straturile de cioburi afumate.

Şi apoi:

Asta păţim amândouă.

Ochii i se înceţoşară şi gustul dulce al răzbunării deveni amar, apoi dispăru. Panica rămase.

Vai de mine – îşi spuse. *Retinele mele... Retinele mele încep să se ardă*.

Mâna de pe coasă i se strecură între picioare. Sus. Mai sus. – Până se opri în dreptul sexului pe care îl cuprinse strâns.

N-ar trebui să facă asta, gândi.

Nu se cuvenea ca mâna lui să se afle acolo. Doar dacă...

Te pipăie – exclamă o voce din interiorul minţii ei.

Mai târziu, peste ani şi ani, vocea aceasta căpătase şi un nume. Era Nevasta cea Supusă Burlingame. Şi a scos-o deseori din răbdări. Uneori, era vocea prudenţei; adesea – vocea culpabilizării; şi, aproape întotdeauna, vocea negării. Punctul de vedere al Supusei era următorul: lucrurile neplăcute, lucrurile înjositoare, lucrurile dureroase... dispar numai dacă reuşeşti să nu le bagi absolut deloc în seamă.

Vocea aceasta era predispusă să susţină cu obstinaţie că evenimentele catastrofale erau, de fapt, evenimente pozitive, părţi ale unui plan benefic – plan prea mare şi prea complicat pentru debila înţelegere a muritorilor de rând.

O vreme, pe când a avut unsprezece şi doisprezece ani, vocea aceasta s-a numit Domnişoara Petrie. Aşa o chema pe învăţătoarea ei din clasa a doua. Şi au fost momente când chiar îşi astupa urechile ca să nu mai audă glasul rece, monoton, turuind neîncetat. Gest inutil, bineînţeles, căci vocea venea dinlăuntru-i. Însă, în clipa aceea când eclipsa a întunecat cerul statului Maine, iar stelele ardeau în străfundurile lacului Dark Score, în clipa aceea de panică tot mai crescândă, când a înţeles ce face mâna dintre picioarele ei, a auzit doar blândeţe şi simţ practic în vocea care-i vorbea din învălmăşeala de gânduri zdrenţuite.

Te pipăie, Jessie, nimic mai mult.

Eşti sigură?

Da – tonul era hotărât.

Şl, o dată cu trecerea timpului, Jessie va ajunge să îşi dea seama că vocea aceasta este aproape întotdeauna hotărâtă, sigură, indiferent dacă are, sau nu, dreptate.

E o simplă glumă. Se joacă cu tine. Nici nu-i trece prin minte că te-a speriat, aşa că taci din gură şi nu strica ziua asta superbă. Nu se întâmplă nimic.

N-o crede, ţucal – strigă vocea cealaltă, vocea dură, vocea care se va numi Ruth. *Uneori se poartă de parcă i-ai fi iubită, amantă, nu fiică. Şi aşa se poartă chiar acum, ticălosul*! *Nu te PIPĂIE, Jessie. Te FUTE*!

Era convinsă că vocea o minte, era convinsă – aproape convinsă – că acel cuvânt ciudat şi interzis se referă la o acţiune ce nu poate fi realizată doar cu o mână. Însă a fost cuprinsă de îndoieli. Îşi aminti că, odată, Karen Aucoin îi spusese să nu lase niciodată vreun băiat să îi bage limba în gură, pentru că s-ar putea să îi apară un bebeluş în gât. Karen ştia că aşa se întâmplă în majoritatea cazurilor, iar dacă o femeie încearcă să vomite, ca să scape de copil, moare de cele mai multe ori. Şi moare şi copilul. *Niciodată, niciodată, niciodată n-am să las vreun băiat să mă sărute franţuzeşte*, îi spusese Karen. *Dacă l-aş iubi cu adevărat,*

poate l-aş lăsa să mă pipăie. Dar în ruptul capului n-aş vrea să-mi apară un bebe în gât. Cum aş mai MÂNCA?

La vremea respectivă, lui Jessie i se păruse de-a dreptul cretină teoria asta a graviditătii. Dar la ce te puteai aştepta de la Karen Aucoin care se întreba dacă lumina rămâne aprinsă în frigider şi după ce închizi uşa? Acum, însă, ideea înflori în gândurile ei, cu o logică stranie. Să presupunem – *să presupunem*, numai că ar fi adevărată? Dacă rămâi însărcinată doar din cauza limbii unui băiat, dacă *aşa ceva* se poate întâmpla, atunci...

Şi obiectul acela dur îi apăsa în continuare fundul. Obiectul acela care nu era mânerul vreunei şurubelniţe.

Jessie încercă să îşi strângă picioarele. El oftă – sunet dureros şi înfricoşător – şi îşi apăsă mai tare degetele pe zona sensibilă. O duru puţin. Se încorda şi gemu.

Mult mai târziu, îşi dădu seama că tatăl ei interpretase geamătul ei ca fiind născut din pasiune şi de aceea se purtase aşa.

Indiferent ce ar fi crezut, atunci se petrecu punctul culminant al acestui straniu interludiu. Se arcui brusc sub ea, ridicând-o uşor în sus. Mişcarea era înspăimântătoare şi, totuşi, plăcută... Era atât de puternic.

Aproape a înţeles, în clipele acelea, natura acţiunii – periculoasă şi fascinantă – şi ea ar fi putut să deţină controlul. Dacă *ar fi vrut* să deţină un asemenea control.

Nu vreau – îşi spuse. *Nu vreau să am de-a face cu aşa ceva. Orice-ar fi, e scârbos şi oribil şi mă sperie.*

Şi obiectul acela dur, apăsat de fundul ei (obiectul acela care nu era mânerul unei şurubelniţe), a fost cuprins de spasme şi un lichid fierbinte îi pată chiloţii.

E transpiraţie – explică cu promptitudine vocea ce, într-o bună zi, va aparţine Nevestei Supuse.

Asta e. A simţit că ţi-e frică de el, că ţi-e frică să-i stai în braţe şi asta l-a enervat. Ar trebui să-ţi fie ruşine şi să-ţi pară rău.

Transpiraţie, pe dracu! o repezi vocea ce se va numi Ruth.

Tonul ei era liniştit, puternic, didactic.

Ştii foarte bine ce e, Jessie. E chestia aia despre care ai auzit-o pe Maddy vorbind cu prietenele ei. Cindy Lessard zicea că se cheamă „spermă“, că e albă şi că ţâşneşte din scula unui tip ca pasta de dinţi dintr-un tub pe care-l apeşi tare. Din asta ies copiii, nu din sărutul franţuzesc.

Câteva clipe a fost legănată pe creasta valului lui, ameţită şi speriată, şi, totuşi, excitată, ascultându-l cum gâfâie aspru. Apoi şoldurile şi coapsele i se relaxară şi o aşeză pe Jessie la locul ei.

Nu te mai uita la eclipsă, dovlecel, spuse.

Şi, deşi gâfâia încă, vocea-i era aproape normală. Emoţia îi dispăruse din glas, iar Jessie simţi o uşurare profundă. Ce se întâmplase – dacă, într-adevăr, se întâmplase ceva – se terminase acum.

Taţi...

Nu, nici o vorbă. Gata!

Cu blândeţe, îi luă din mână cioburile afumate. Cu şi mai multă blândeţe o sărută pe gât, în vreme ce Jessie privea fix bezna nebunească ce învăluise lacul. Îşi dădea seama, ca prin vis, că bufniţa nu-şi încetase ţipetele şi că greierii, păcăliţi de întunericul pogorât peste ei, îşi începuseră cearta cu două-trei ore mai devreme. În faţa ochilor îi stăruia încă o imagine: un tatuaj negru şi rotund înconjurat de un halou de foc verde. Şi gândi:

Dacă m-am uitat prea mult, dacă mi-am ars retinele, probabil că o să văd imaginea asta tot restul vieţii.

Ce-ar fi să te duci înăuntru şi să-ţi pui blugii, dovlecel? Cred că n-a fost o idee prea bună să te îmbraci cu rochia de plajă.

Tonul îi era sec, lipsit de emoţie şi părea a o acuza că rochia de plajă fusese, de fapt, ideea ei.

Şi chiar dacă n-a fost ideea ta, ar fi trebuit să-ţi dai seama că te bagă în bucluc, spuse domnişoara Petrie.

Un gând nou o izbi ca o palmă: dacă el îi va spune mamei ce s-a întâmplat? Gândul acesta era atât de îngrozitor, încât Jessie izbucni în hohote de plâns.

Iartă-mă, tati – îl strânse în braţe, inspirând aroma vagă a after-shave-ului.

Dacă n-am fost cuminte, îmi pare foarte, foarte rău!

Of Doamne, nici vorbă, încercă el să o liniştească.

Dar tonul îi era la fel de sec şi gânditor de parcă ar fi chibzuit dacă e bine să îi spună lui Sally ce făcuse Jessie sau dacă să facă uitată întreaga poveste.

Ai fost foarte cuminte, dovlecel.

Mă mai iubeşti? insistă ea.

I se păru o tâmpenie că întreabă aşa ceva, o tâmpenie că riscă să primească un răspuns care ar fi distrus-o, dar *trebuia* să îl întrebe. *Trebuia*.

Bineînţeles.

Răspunsul lui nu se lăsă aşteptat, iar vocea i se păru mai însufleţită; îndeajuns de însufleţită cât să o convingă de faptul că spunea adevărul (of, şi cât de uşurată se simţise!), dar bănuia că anumite lucruri s-au schimbat definitiv din cauza unei poveşti pe care nu a reuşit să o înţeleagă pe de-a-ntregul. Ştia că

(*era pipăială, pipăială era puţină pipăială*)

fusese ceva în legătură cu sexul, însă habar nu avea cât de serioasă fusese toată treaba. Probabil că nu „mersese până la capăt“, cum spuneau prietenele lui Maddy. Însă faptul că el hm îşi pusese obiectul în obiectul ei nu însemna că scăpase de a se vedea cu burta la gură.

Auzi în minte vocea mamei, puternică şi furioasă: *Nu se spune că roata care scârţâie trebuie unsă întotdeauna*?

Simţi cum pata fierbinte şi umedă de pe fund continuă să se întindă.

Da, gândi. *Are dreptate. Roata care scârţâie tocmai a fost unsă*.

Taţi…

El ridică mâna, gest pe care îl făcea deseori în timpul cinei când mama sau Maddy (mama, de obicei) începeau să se ciorovăiască dintr-un motiv oarecare. Niciodată nu făcuse gestul acesta înspre ea; şi deveni tot mai convinsă că tocmai se întâmplase ceva ce nu trebuise să se întâmple, că se vor petrece nişte schimbări fundamentale şi neplăcute, ca rezultat al unei greşeli îngrozitoare – faptul că se îmbrăcase cu rochia de plajă – pe care o făcuse. Gândul acesta îi provocă un sentiment de amărăciune, atât de profund, încât parcă simţea cum degete invizibile o frământă nemilos pe dinlăuntru-i, scormonindu-i maţele.

Cu coada ochiului, observă că şortul tatălui ei se strâmbase şi de sub el atârna ceva, ceva roz, care nu semăna nici pe departe cu mânerul unei şurubelniţe.

Înainte de a-şi lua privirea din direcţia aceea, Tom Mahout o surprinse şi îşi aranja repede şortul, acoperind obiectul roz. Chipul i se strâmbă, dezgustat; iar Jessie se crispa. O prinsese că trage cu ochiul la ceva nepermis şi îi interpretase privirea întâmplătoare drept o curiozitate aprinsă.

Ce s-a întâmplat… începu el.

Se opri să îşi dreagă vocea.

Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat, dovlecel, dar nu chiar acum. Fugi înăuntru şi schimbă-ţi hainele. Eventual fă şi un duş. Grăbeşte-te, ca să nu pierzi sfârşitul eclipsei.

Nici vorbă să o mai intereseze eclipsa, deşi nu i-ar fi spus asta pentru nimic în lume. Dădu din cap şi se întoarse înspre el.

Am păţit ceva, tati?

Păru surprins, nesigur, prudent – iar mâinile furioase începură să scormonească mai abitir stomacul fetiţei… Şi Jessie înţelese că şi el se simţea la fel de rău ca şi ea. Poate chiar mai rău. Şi, străfulgerată de înţelegere, pentru o clipă, gândi: *Aşa-ţi şi trebuie*! *Tu ai început*!

Nu, îi răspunse… Dar tonul lui nu reuşi să o convingă.

Totul e în regulă, Jess. Acum, du-te în casă şi schimbă-te.

Bine.

Se forţă să zâmbească – se forţă din toate puterile – şi chiar reuşi să schiţeze umbra unui surâs. Surprins, tatăl ei îi întoarse zâmbetul. Asta o linişti întru câtva, iar mâinile care îi frământau intestinele, transformate în cocă, parcă nu mai erau atât de mânioase. Dar senzaţia că e sfâşiată pe dinăuntru reveni imediat ce ajunse în dormitorul pe care îl împărţea cu Maddy. Cel mai mult o înspăimânta gândul că el se va simţi obligat să îi povestească mamei ce se întâmplase. Şi ce-o să creadă mama?

Asta e Jessie a noastră: roata care scârţâie.

Dormitorul fusese împărţit în două cu cearşafuri agăţate pe o frânghie de rufe, cearşafuri pe care fetele le împodobiseră cu desene vesele făcute cu cariocile lui Will. S-a amuzat foarte tare când au împărţit camera şi când au făcut desenele. Numai că acum, toate astea i se păreau nişte prostii de copii tâmpiţi. Iar umbra ei alungită, proiectată pe cearşaf, era înspăimântătoare. Era umbra unui monstru. Până şi aroma proaspătă a răşinii de pin, care îi plăcea atât de mult de obicei, i se părea acum grea şi dezgustătoare.

Asta-i Jessie a noastră: nu-i niciodată mulţumită până când lucrurile nu ies exact cum vrea ea. Nu e niciodată satisfăcută de planurile făcute de altcineva. Nu-i niciodată în stare să lase şi de la ea.

Se năpusti în baie, încercând să scape de vocea aceea, ştiind însă foarte bine că nu va reuşi. Aprinse lumina şi îşi scoase rochia peste cap, dintr-o singură smucitură. O azvârli în coşul de rufe, fericită să scape de ea. Se privi, cu ochi mari, în oglindă şi văzu chipul unei fetiţe coafate ca o adolescentă. Părul îi scăpase din agrafe şi buclele îi acopereau obrajii. Şi trupul din oglindă aparţinea unei fetiţe de zece ani; piept plat şi şolduri de băiat. Dar nu va mai arăta aşa prea multă vreme. Începuse, deja, să se

modifice, şi această transformare îi provocase tatălui ei o reacţie necuvenită.

Nu vreau să am niciodată ţâţe mari şi şolduri curbate. La ce folosesc astea dacă duc la aşa ceva?

Gândul îi aminti de pata umedă de pe spatele chiloţilor. Şi-i scoase – chiloţi din bumbac, de la magazinul „Sears“, verzi cândva, dar atât de decoloraţi acum încât deveniseră gri – şi îi ridică, examinându-i curioasă. Da. Era ceva pe spatele lor. Şi nu era transpiraţie. Nu era nici pastă de dinţi. Semăna, mai degrabă, cu un detergent lichid alb. Îi mirosi. Simţi un iz slab care îi aducea aminte de aroma lacului într-o zi fierbinte. Îi aducea aminte şi de mirosul apei din fântână. Odată îi adusese tatălui ei un pahar cu apă din fântână, apă care mirosea foarte tare şi îl întrebase dacă *el* simte mirosul acela.

Tom Mahout clătinase din cap.

Nu – tonul lui era bine dispus. *Dar asta nu înseamnă că nu miroase. Înseamnă doar că eu fumez al dracului de mult. Cred că miroase a săruri, dovlecel. Minerale. Dar nu-ţi fac nici un rău. Mă jur pe ce am mai scump.*

Minerale – gândi ea acum şi adulmecă iarăşi izul coclit. Nu înţelegea ce anume o fascinează, dar asta simţea. *Miros de săruri...*

Atunci interveni vocea cea hotărâtă. În după-amiaza eclipsei avea inflexiunile din tonul mamei sale (în primul rând, îi spunea „drăgălaşo“, aşa cum făcea Sally când era supărată pe Jessie), însă Jessie bănuia că era chiar vocea ei de om mare. Apăruse cam devreme în viaţa ei, ce-i drept. Dar era aici. Era aici şi îşi dădea toată silinţa să o facă să îşi revină, să îşi adune gândurile. Puterea din voce o făcu să se liniştească.

E chestia aia despre care vorbea Cindy Lessard- e sperma lui. Cred că ar trebui să mulţumeşti cerului că a ajuns pe chiloţii tăi şi nu în altă parte. Da încetează cu poveştile despre mirosul lacului sau sărurile din fântână. Karen Aucoin e o nătângă, dar Cindy Lessard nu este. Ba chiar

cred că a văzut chestia asta şi acum ai văzut-o şi tu. Zeamă de bărbat. Spermă.

Revoltată brusc – nu atât de ceea ce era, cât de persoana care o produsese – Jessie îşi aruncă chiloţii în coşul pentru rufe murdare, deasupra rochiei. Apoi îşi închipui cum mama, care spăla rufele la subsol, descoperea această pereche de chiloţi mai specială şi descoperea şi acest sediment foarte special. Ce va gândi? Bineînţeles că neastâmpărata familiei, roata-care scârţâie, a fost, în sfârşit, unsă... Ce altceva să creadă?

Repulsia se transformă în groază vinovată şi Jessie scoase repede chiloţii din coş. Imediat, mirosul stătut îi atacă nările, gros şi dezgustător. *Scoici şi cocleală*, gândi. Atât. Se prăbuşi în genunchi în faţa closetului şi vomită, strângând chiloţii în mâna crispată. Trase repede apa, înainte ca mirosul hamburgerului parţial digerat să se răspândească prin casă, apoi îşi clăti gura cu apă rece. Începuse să îi mai treacă teama că îşi va petrece următoarea oră în faţa closetului vomitând. Stomacul i se mai liniştise. Măcar de nu ar mai simţi izul acela de cocleală...

Ţinându-şi respiraţia, spălă chiloţii sub jetul de apă rece, îi stoarse şi îi azvârli înapoi în coşul pentru rufe. Inspiră adânc, îndepărtându-şi părul de pe faţă cu dosul mâinilor umede. Dacă mama avea s-o întrebe ce caută o pereche de chiloţi uzi în coşul cu rufe murdare...

Deja gândeşti ca un criminal – se văicări vocea care, într-o bună zi, va aparţine Nevestei Supuse.

Vezi unde ajungi dacă nu eşti cuminte, Jessie? Vezi? Sper din tot sufletul că...

Tacă-ţi gura, cretino – mârâi cealaltă voce. *Poţi s-o baţi la cap cât vrei, dar mai târziu. Acum, însă, încercăm să rezolvăm o problemă. Ai înţeles?*

Tăcere. Asta era bine. Jessie îşi trecu, iarăşi, nervoasă, mâna prin păr. Dacă mama o s-o întrebe ce caută chiloţii uzi în coşul pentru rufe, Jessie o să-i spună că a fost atât de

cald, încât a făcut o baie în lac fără să se mai schimbe. N-ar fi fost prima oară.

Atunci, ţuca, ce-ar fi să-ţi uzi şi şortul şi bluza?

Corect – încuviinţă Jessie. *Bună idee*.

Îşi puse halatul şi reveni în dormitor ca să îşi ia şortul şi tricoul purtate cu o mie de ani în urmă, în dimineaţa aceea când plecaseră mama, şi Will, şi Maddy. Nu le găsi şi îngenunche să se uite sub pat.

Şi cealaltă femeie e în genunchi – observă o voce. *Şi simte acelaşi miros. Miros de cocleală*.

Jessie auzi, dar nu o luă în seamă. Mintea-i era numai la şort şi la tricou – alibiul ei. Cum bănuise, erau sub pat. Întinse mâna.

Mirosul vine din fântână – continuă vocea. *E mirosul din fântână*.

Da, da, bine – gândi Jessie, înşfăcând hainele şi îndreptându-se către baie. *Mirosul vine din fântână. Fantastic*!

Ea l-a împins în fântână – spuse vocea şi, acum, Jessie înţelese.

Se opri brusc, în uşa băii, cu ochii mari şi gura căscată. Era iarăşi speriată. Mult mai speriată decât fusese înainte. Mult mai speriată decât fusese vreodată. Acum, când o asculta, îşi dădea seama că această voce nu seamănă cu nici una dintre celelalte. Era ca o voce pe care o prinzi, cu greu, noaptea târziu, la radio. O voce care părea că vine de foarte, foarte departe.

Nu de foarte departe, Jessie. Şi ea se află pe drumul eclipsei.

Dispăru holul de la etaj, înlocuit fiind de tufe cu mure, fără umbre sub cerul întunecat de eclipsă. Simţi şi un miros pătrunzător de sare marină. Jessie văzu o femeie costelivă, îmbrăcată într-un capot, cu părul cărunt strâns într-un coc. Era îngenuncheată lângă un maldăr de scânduri despicate. Lângă ea, un ghemotoc de ţesătură

albă. Jessie era sigură că acel ghemotoc era lenjeria femeii.

Cine eşti? o întrebă Jessie.

Dar femeia dispăruse.

Fetiţa aruncă o privire peste umăr ca să vadă dacă nu cumva femeia aceea slabă şi fantomatică i se strecurase în spate. Dar holul era pustiu. Jessie era singură. Pielea de pe braţe i se făcuse ca de găină.

O iei razna – se văicări iarăşi vocea care se va numi Nevasta cea Supusă.

Of Jessie, n-ai fost cuminte. N-ai fost deloc cuminte. Şi acum o să plăteşti pentru asta pierzându-ţi minţile.

Ba nu! o contrazise.

Îşi privi chipul palid şi crispat în oglinda de la baie.

Ba nu!

Mai aşteptă o clipă cât o eternitate să audă vreuna dintre voci, sau să vadă femeia îngenuncheată lângă scânduri, cu lenjeria mototolită alături. Dar nici nu auzi, nici nu văzu ceva anume. Se pare că dispăruse şi vocea *aceea* care îi spusese lui Jessie că femeia împinsese un bărbat în fântână.

Bagă-ţi minţile în cap, ţuca – o sfătui vocea care va purta numele lui Ruth.

Jessie era convinsă că intenţia vocii nu era alta decât să o readucă cu picioarele pe pământ.

Te-ai gândit la o femeie care avea lenjeria de corp lângă ea, pentru că în după-amiaza asta nu te-ai gândit decât la chiloţi. Nimic mai mult. Dacă as fi în locul tău, aş uita tot şi mi-aş vedea de treabă.

Excelent sfat. Cu iuţeala fulgerului, Jessie udă şortul şi tricoul, le stoarse şi intră sub duş. Se săpuni, se limpezi, se şterse, se întoarse repede în dormitor. În mod obişnuit nu îşi punea halatul doar ca să traverseze holul, însă de această dată făcu o excepţie.

Se opri iarăşi în dormitor, muşcându-şi buzele, rugându-se să nu-i revină în minte vocea ciudată, rugându-se să nu

mai aibă vreo halucinaţie. Nu se întâmplă nimic. Aruncă halatul pe pat, se grăbi spre dulapul ei şi scoase chiloţi şi un şort curaţi.

Simte acelaşi miros, gândi. *Oricine-ar fi femeia aceea, simte acelaşi miros care vine din fântâna în care ea a împins un bărbat. Şi asta se petrece chiar acum, în timpul eclipsei. Sunt sigură...*

Se întoarse, cu o bluză în mână şi încremeni. Tatăl ei stătea în pragul uşii şi o urmărea atent.

19

În lumina lăptoasă a zorilor, Jessie se trezi gândindu-se la femeia aceea ciudată – femeia cu cocul cărunt; femeia îngenuncheată lângă tufele cu mure, având alături, strânsă ghemotoc, lenjeria-i de corp; femeia care privea în jos printre scândurile rupte şi care simţea mirosul acela respingător.

Nu se mai gândise la ea de ani de zile şi acum reapăruse din visul, sau, mai bine spus, din amintirea zilei aceleia din 1963, când avusese parte de această viziune supranaturală, viziune provocată de emoţii puternice şi nervozitate.

Însă nu mai avea nici o importanţă – nici halucinaţia ei, nici ce făcuse tatăl ei pe punte şi nici ce se întâmplase mai târziu, când acesta intrase în dormitorul ei. Toate astea se petrecuseră cu multă vreme în urmă. Iar acum...

Sunt în căcat. Sunt în căcat până peste cap.

Se sprijini de perne şi îşi privi braţele prinse de pat. Se simţea ameţită şi neputincioasă ca o musculiţă prinsă în pânza unui păianjen. Nu îşi dorea nimic altceva decât să doarmă din nou – fără vise, de această dată, dacă soarta se îndura de ea – ducându-şi într-un alt univers braţele moarte şi gâtul uscat.

Ghinion.

De undeva, de aproape – de foarte aproape – se auzea un bâzâit leneş. *Ceasul* – gândi Jessie. Apoi, după câteva minute, îşi spuse: *detectorul de fum*. Şi se pomeni cuprinsă de un val de speranţă, absolut nemotivată, care, însă, o aduse mai aproape de realitate. Îşi dădu seama că sunetul auzit nu semăna deloc cu cel emis de un detector de fum. Sunetul... Bâzâitul... Era...

Da, ţuca, sunt muşte.

Vocea cea serioasă părea obosită şi ştearsă.

Astea sunt muşte verzi şi mari care joacă base-ball pe Gerald Burlingame, faimos avocat şi adorator al cătuşelor.

— Doamne, trebuie să mă dau jos din pat, croncăni Jessie, aproape nerecunoscându-şi vocea.

Adică ce mama dracului vrei să zici?! se întrebă şi răspunsul nu întârzie: *Nimic. Absolut nimic*.

Acum era complet trează. *Nu voia* să fie trează, dar se gândi că ar trebui să accepte realitatea şi să încerce să se descurce cumva. Dacă aşa ceva era posibil.

Ar fi bine să suni deşteptarea pentru mâini şi braţe. Asta în cazul în care n-au murit.

Îşi privi braţele: întâi cel drept, apoi cel stâng. Şi le privea ca şi cum ar fi admirat nişte obiecte de mobilier aşezate în vitrina unui magazin nou. Braţele acelea nu aveau nimic de-a face cu Jessie Burlingame. Şi, de fapt, era cât se poate de firesc. Nu mai exista nici un fel de viaţă în ele.

Încercă să se ridice puţin şi constată, îngrozită, că răzmeriţa braţelor era mai serioasă decât îşi închipuise. Ignorau complet comenzile creierului.

Le privi iarăşi. Nu i se mai părea că ar semăna cu nişte obiecte de mobilier; ci, mai degrabă, cu nişte halei de Carne atârnate în cârligele unei măcelării. Jessie scoase un urlet răguşit de spaimă şi furie.

Stai puţin, fetiţo. Linişteşte-te. Nu-i nimic. Braţele sunt, deocamdată, foarte amorţite. Dar situaţia nu se va schimba dacă o iei razna sau dacă intri în panică. Ce-ţi fac

degetele? *Dacă ai putea cuprinde stâlpii patului, atunci, poate... Sau poate că nu.*

Degetele îi erau la fel de ţepene ca şi braţele. După ce încercă să şi le mişte, după câteva minute de efort – buze muşcate până la sânge, transpiraţie rece – simţi doar un spasm în degetul mare de la mâna dreaptă.

— Doamne, Dumnezeule, imploră cu vocea înăbuşită, parcă, în nisip şi sticlă pisată.

Nu mai era furioasă. Acum îi era doar foarte frică.

Sigur că mureau oameni în accidente; văzuse sute, poate mii de cazuri la televizor. Saci din plastic în care erau transportate cadavrele din automobile făcute praf, din clădiri prăbuşite, sau incendiate, din restaurante unde avusese loc un atentat cu bombă; martori oculari cu chipuri livide, voci împleticite, răguşite, arătând spre băltoacele cu sânge lipicios şi întunecat de pe alei sau de pe podelele barurilor. Programele de ştiri repetau obsesiv toate aceste imagini. Ştia, prin urmare, că aveau loc accidente, că se comiteau crime, că mureau oameni. Dar, până în clipa aceea, nu îşi dăduse seama că aceia erau oameni adevăraţi, oameni obişnuiţi, oameni aidoma ei, oameni cărora nici nu le trecuse prin minte că nu vor apuca să mai mănânce un cheeseburger, că nu vor apuca să se mai uite la „Rişti şi câştigi“, că nu vor mai apuca să îşi invite prietenii joi la o partidă de pocher, sau că nu vor mai apuca să meargă la cumpărături sâmbăta. S-a terminat cu berea, s-a terminat cu amorul, iar dorinţa de a face dragoste într-un hamac în vremea unei furtuni năprasnice nu se va îndeplini niciodată. De ce? Pentru că toţi oamenii aceştia aveau o treabă mult mai importantă. Erau morţi. Orice dimineaţă când te dădeai jos din pat se putea dovedi a fi ultima din viaţa ta.

Casa – frumuşica noastră casă de pe malul lacului ar putea fi prezentată la ştirile de vineri sau sâmbătă seara. Corespondent o să fie scârbosul ăla de Doug Rowe şi o să o numească „vila în care au decedat remarcabilul avocat din

Portland, Gerald Burlingame, şi soţia sa, Jessie“. *Apoi va da legătura în studio, de unde Bill Green va prezenta ştirile sportive. Şi asta nu e o poveste morbidă, Jessie, nici vorbă. Nici Supusa şi nici Ruth n-o să-ţi spună aşa ceva.. Asta este...*

Jessie ştia deja: era adevărul. Un accident stupid despre care citeşti o ştire mică în ziarul de dimineaţă, clatini din cap şi spui: „Ia ascultă chestia asta, iubitule!“ şi citeşti articolul soţului tău, în timp ce acesta îşi bea cafeaua sau îşi mănâncă grepul. Nimic altceva decât un accident stupid. Numai că, de data aceasta, victima este *ea*. Era de înţeles, dar total lipsită de relevanţa insistenţa cu care mintea ei încerca să explice că e vorba de o greşeală. Nu exista nici un Departament al Plângerilor unde să poată explica faptul că lui Gerald îi aparţinuse ideea cu cătuşele şi că ar fi fost normal şi drept ca ei să i se dea drumul. Dacă toată această oribilă greşeală putea fi îndreptată, ei îi revenea sarcina de-a o face.

Jessie îşi drese glasul, închise ochii şi vorbi către tavan:

— Doamne? Dumnezeul meu? Te rog, ascultă-mă o clipă doar.

Am nevoie de ajutorul Tău. Am mare nevoie. Sunt la ananghie şi sunt îngrozitor de speriată. Te rog, ajută-mă să ies din încurcătura asta. Mă rog... Mă rog în numele lui Isus Cristos.

Se strădui să îşi dezvolte rugăciunea şi izbuti să adauge doar câteva propoziţii învăţate de la Nora Callighan şi care, acum, erau rostite de toată lumea:

— Doamne, dă-mi seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul de a le schimba pe cele ce pot fi schimbate şi înţelepciunea de a le putea deosebi. Amin.

Nici o schimbare. Nu simţi nici seninătate, nici curaj şi nici urmă de înţelepciune. Rămase aceeaşi femeie cu braţe moarte şi cu soţ mort, legată de pat ca o potaie în lanţ, lăsată să moară într-o curte părăsită.

— Te rog, atunci, fă în aşa fel încât să nu sufăr – îi tremură glasul.

— Dacă trebuie să mor, Doamne, ajută-mă să nu sufăr. N-aş putea suporta durerea şi chinul.

Nu-i o idee prea bună să te gândeşti la moarte în asemenea clipe.

Vocea lui Ruth ezită preţ de o secundă, apoi adăugă: *Dacă mă gândesc mai bine s-ar putea să ai dreptate. Dar asta e o gândire negativă*.

Nu comentez. Nu e bine să mă gândesc la moarte. Şi, atunci, la ce să mă gândesc?

Cum să faci să rămâi în viaţă – răspunseră în acelaşi timp Supusa şi Ruth.

Bine; să rămân în viaţă. Şi îşi aminti iarăşi de braţele amorţite.

Sunt amorţite pentru că au stat ridicate toată noaptea. Sunt agăţată de ele. Ar trebui să încerc să le uşurez de greutatea mea.

Încercă să se ridice în şezut cu ajutorul picioarelor şi spaima urâtă şi neagră îi înceţoşa mintea când şi picioarele refuzară să se mişte. În primul moment. Încercă să îşi recapete calmul şi apoi începu să împingă picioarele în sus şi în jos, mototolind cuvertura, cearşaful şi salteaua spre celălalt capăt al patului. Gâfâia ca un biciclist care urcă o pantă abruptă. Fundul – şi el amorţit – începu să se trezească, fulgerat de zeci de cârcei.

Frica o trezise definitiv. În cele din urmă, începu să simtă ceva în braţe – o undă de viaţă venită de foarte departe.

Dacă nu ţine nimic altceva, ţuca, atunci gândeşte-te la apa care ţi-a mai rămas în pahar. Gândeşte-te că n-o să fii în stare să pui mâna pe paharul ăla dacă n-o să funcţionezi la capacitate maximă.

Se lumina de ziuă şi Jessie continua să se ridice împingându-şi corpul cu ajutorul picioarelor. Sudoarea îi lipise părul pe tâmple şi i se scurgea pe obraji. Îşi dădea

seama că efortul îi mărea setea. Însă nu avea de ales. Nu exista nici o altă şansă.

Ai dreptate, ţuca. Nu există nici o altă şansă.

Ţuca-n sus şi ţuca-n jos – gândi, cu minţile duse aiurea. *Vrei, te rog, să încetezi, curvă guralivă*?

În cele din urmă, începu să se deplaseze încet către capătul patului. Cu fiecare mişcare, Jessie îşi încorda muşchii stomacului, încet, încet, unghiul făcut între partea superioară şi cea inferioară a trupului său se apropie de nouăzeci de grade. Coatele începură să i se îndoaie, pe măsură ce scădea greutatea atârnată de braţe şi umeri. Iar muşchii acestora începură să dea semne de-viaţă prin mii de înţepături dureroase. Când ajunse în poziţia şezând, nu îşi încetă mişcarea picioarelor, deoarece dorea să îşi menţină ritmul accelerat al bătăilor inimii.

O picătură de transpiraţie îi căzu în ochiul stâng. O ustura. Scutură nervoasă capul, alungând-o; şi continuă să îşi mişte picioarele. Braţele o înţepau din ce în ce mai tare. Şi, după vreo cinci minute, o fulgeră prima crampă musculară – dureroasă ca o izbitură de topor.

Cu capul dat mult pe spate, împrăştiind în jur stropi de transpiraţie, Jessie urlă. Când încercă să inspire adânc, veni a doua crampă. Şi mai dureroasă. Ca şi cum umărul stâng i-ar fi fost strâns într-un laţ din sârmă ghimpată. Urlă iarăşi. Pumnii i se încleştară iar degetele i se înfipseră în podul palmelor cu atâta sălbăticie, încât i se rupseră două unghii şi rădăcinile începură* să-i sângereze. Ochii, înfundaţi în orbite, i se închiseră strâns, dar, totuşi, lacrimile ţâşniră şi începură să i se scurgă pe obraji, amestecându-se cu picăturile de sudoare.

Dă din picioare, ţuca! *Nu te opri tocmai acum*!

— Nu-mi mai spune „ţuca“! strigă Jessie.

Chiar înainte de revărsarea zorilor, câinele vagabond se apropiase de verandă. Tresări puternic auzindu-i vocea. Chipul lui canin se strâmbă într-o expresie uluită.

— Nu-mi mai spune aşa, curvo! Curvă nenoro...

Altă crampă, la fel de neaşteptată şi dură ca un atac de cod îi fulgeră umărul stâng până înspre subţioară şi cuvintele i se transformară într-un ţipăt prelung, tremurător, de agonie. Totuşi, îşi mişca, în continuare, picioarele.

Cumva, reuşea să îşi mişte în continuare picioarele.

20

Când îi trecură crampele musculare – sau, cel puţin, când ea *spera* să-i fi trecut -, se sprijini de capătul din mahon al patului cu ochii închişi. Respiraţia i se liniştea treptat: salturi, marş forţat şi, în final, plimbare lejeră. Cu toată setea, se simţea surprinzător de bine.

Făcuse gimnastică în copilărie şi în adolescenţă şi continuase să facă gimnastică până în urmă cu vreo zece ani. Deci, putea recunoaşte, încă, o eventuală secreţie de endorfină. Ce gând idiot, în situaţia asta!

Poate nu-i chiar atât de idiot, Jess. Poate endorfină o să-ţi folosească. Poate o să-ţi facă ordine în gânduri. Poate, din cauza asta, oamenii se concentrează mai bine după ce au făcut puţină gimnastică.

Şi, *într-adevăr*, mintea i se limpezise, gândurile începură să i se aşeze în ordine. Panica dispăruse aidoma fumului alungat de o rafală puternică de vânt şi se simţea lucidă. Simţea că, acum, putea gândi raţional. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că este posibil aşa ceva. I se părea incredibilă neobosita adaptabilitate a minţii omeneşti care încearcă din răsputeri să supravieţuiască.

Ia te uită ce vioaie sunt şi nici măcar nu mi-am băut cafeaua – gândi amuzată.

Dar imaginea cafelei – fără zahăr sau frişca, turnată în cana ei preferată, cu floricele albastre – o făcu să înghită în sec. Şi, totodată, o făcu să se gândească la *programul zilei*.

Căci începuse o nouă zi şi, în întreaga ţară, bărbaţi şi femei – neîncătuşaţi – stăteau în bucătărie, beau suc şi cafea, mâncau cornuleţe şi ouă, sau poate fulgi de ovăz – fulgii ăia despre care se spune că îţi fac bine la inimă şi îţi ajută digestia. Se uitau la programele de dimineaţă de la televizor. Şi nici unul dintre aceşti oameni n-avea habar că în vestul statului Maine tocmai avea loc un accident. Nici unul dintre ei n-avea habar că unul dintre semenii lor nu-şi putea bea sucul şi cafeaua, nu-şi putea mânca ouăle jumări şi nu se putea uita la televizor pentru mult prea simplul motiv că era prinsă în cătuşe de un pat, la nici trei metri de soţul ei gol-puşcă, mort, sfâşiat de un câine flămând şi bâzâit de muşte verzi.

Privi înspre dreapta şi se uită la paharul cu apă al lui Gerald. Cu cinci ani în urmă n-ar fi existat nici un pahar pe etajeră; dar, având în vedere creşterea consumului nocturn de scotch al soţului ei, proporţional crescuse şi consumul diurn de alte lichide – apă, de obicei, dar şi mult sifon şi ceai rece. În cazul lui Gerald, sintagma „probleme cu băutura“ nu era un eufemism, ci purul adevăr.

Păi, dacă avea „probleme cu băutura“, acum s-a vindecat definitiv, oftă Jessie.

Paharul se afla exact acolo unde îl lăsase; şi dacă oaspetele ei din timpul nopţii nu fusese un vis (*încetează cu tâmpeniile, sigur c-a fost un vis* – o repezi, nervoasă, Supusa), probabil că nu. i-a fost sete.

Trebuie să iau paharul – îşi spuse Jessie. *Dar trebuie să am mare grijă cum mă mişc. S-ar putea să mă apuce iar cârceii.*

De această dată, i-a fost mult mai uşor să apuce paharul. Adevărata surpriză plăcută a constituit-o însă paiul. Pentru că se uscase, bucata din carton, răsucită, funcţiona mult mai bine decât cu o seară în urmă. Supse ultimele picături de apă din pahar şi îi trecu prin minte că, dacă ar fi gândit puţin şi ar fi lăsat paiul artizanal să se usuce, nu ar fi irosit atâta apă. Era prea târziu acum şi, oricum, mortul de la

groapă nu se mai întoarce – cum zice proverbul. „Mortul“ – mda, nostim!

Cele câteva picături de apă nu reuşiră decât să îi înteţească setea. Puse paharul la loc, pe etajeră. Şi râse în sinea ei. Obişnuinţa era un animal ciudat. Chiar şi în asemenea împrejurări neobişnuite, tot animal ciudat rămăsese. Pusese, frumos, paharul la locul lui, pe etajeră, în loc să îl azvârle cât colo şi să îl spargă de perete. De ce oare? Pentru că cel mai important lucru în viaţă este *ordinea*. De-aia. Asta o învăţase Sally Mahout pe drăgălaşa ei, pe rotiţa care scârţâie, dar nu este niciodată unsă suficient şi care nu este niciodată în stare să lase de la ea – drăgălaşa ei, care ar fi făcut orice i-ar fi stat îh putere, ba chiar şi-ar fi sedus propriul tată, numai ca să obţină ce îşi dorea.

Cu ochii minţii, Jessie o văzu pe acea Sally Mahout pe care o văzuse atât de des pe vremuri: obraji înroşiţi de furie, buze strânse, pumnii pe şolduri.

— Şi ai fi crezut absolut tot – murmură Jessie.

— Nu-i aşa, nenorocito?

Nu-i corect, răspunse, tulburară, o parte a minţii ei. *Nu-i corect, Jessie*.

Dar *era* corect şi ea ştia. S-ar fi putut spune orice despre Sally, dar nu şi că ar fi fost o mamă bună. Mai ales în anii aceia când căsnicia ei cu Tom se străduia să funcţioneze, aidoma unui automobil vechi, cu zahăr în rezervorul cu benzină. Pe toată durata acelor ani, comportamentul ei fusese deseori paranoic, fusese complet lipsit de logică. Din motive necunoscute Will era scutit de scandalurile ei, însă îşi înspăimântase fetele de nenumărate ori.

Acum părea a fi redevenit o persoană cât de cât normală. Locuia ui Arizona, iar scrisorile pe care Jessie le primea de la ea erau doar nişte însemnări banale şi plictisitoare ale unei bătrâne a cărei singură bucurie era jocul de bingo din serile de joi şi care îşi amintea perioada când îşi crescuse copiii ca fiind cea mai liniştită şi fericită parte-a vieţii ei. Se

pare că nu-şi mai aducea aminte cum uriaşe din toate puterile la Maddy, ameninţând-o că o va omorî dacă va mai uita să îşi împacheteze tampoanele folosite în hârtie igienică, înainte de a le arunca la gunoi. Şi, de asemenea, se pare că uitase cu desăvârşire dimineaţa aceea de duminică, dimineaţă când (Jessie nu reuşise să înţeleagă niciodată motivul gestului ei) năvălise în camera mezinei sale, aruncase în ea o pereche de pantofi cu toc şi apoi ieşise trântind uşa.

Uneori, când primea scrisori sau cărţi poştale de la mama ei – *Mă simt bine, iubito, primesc mereu veşti de la Maddy, mi-a mai, crescut pofta de mâncare de când s-a răcorit* – Jessie simţea un impuls năvalnic să pună mâna pe telefon, să o sune pe mama ei şi să îi urle în receptor: *Chiar ai uitat tot, mamă*?*Ai uitat ziua când ai aruncat în mine cu pantofii şi mi-ai spart vaza preferată şi atunci am plâns pentru că mi-am închipuit că ştii, mi-am închipuit că tata n-a mai rezistat şi ţi-a mărturisit totul, chiar dacă trecuseră trei ani de la ziua eclipsei*? *Ai uitat de câte ori ne-ai speriat cu urletele şi hohotele tale isterice de plâns*?

Nu-i corect, Jessie. Nu-i corect şi e lipsit de loialitate.

N-o fi corect, dar asta nu înseamnă că nu-i adevărat.

Dacă ar fi aflat ce s-a întâmplat în ziua aceea...

Din nou imaginea femeii în obezi – o fracţiune de secundă, prea iute pentru a putea fi recunoscută: mâinile ţintuite în instrumentul de tortură, părul acoperindu-i chipul, ca linţoliul unui condamnat, privitorii arătând-o, dispreţuitor, cu degetul. Privitorii – în majoritate femei.

S-ar fi putut ca mama ei să nu-i arate că ştie. Dar *bineînţeles* că ar fi crezut că totul s-a petrecut numai şi numai din vina lui Jessie care plănuise, în mod conştient, să îşi seducă tatăl. Nu era chiar aşa o mare diferenţă între

roata care scârţâie şi Lolita[2], şi vestea că o anumită activitate cu conotaţii sexuale se petrecuse între soţul şi fiica ei, ar fi făcut-o să înceteze să se gândească sau să amenințe cu divorţul, ci chiar să îşi pună amenințarea în practică.

Ar fi crezut? Pun pariu pe orice că ar fi crezut.

De această dată, vocea bunei-cuviinţe nu mai protestă. Şi Jessie înţelese dintr-o dată totul: tatăl ei pricepuse imediat ceea ce ea a priceput de-abia treizeci de ani mai târziu. El ştiuse totul, aşa cum ştiuse că orice vorbă rostită în sufrageria vilei răzbate până pe malul lacului.

În ziua aceea, tatăl ei profitase de ea în mai multe feluri.

Jessie aşteptă să fie cuprinsă de un val de emoţii negative în urma acestei constatări dureroase, căci, la urma urmei, fusese prostită de către bărbatul a cărui sarcină fundamentală era aceea de a o iubi şi a o proteja. Dar nu simţi nimic. Probabil pentru că i se ridicase o povară uriaşă de pe suflet: indiferent cât de traumatizantă fusese întreaga istorie, reuşise să se elibereze de remuşcări.

Singura emoţie pe care o simţea era uluiala la gândul că reuşise să păstreze secretul verii aceleia atât de multă vreme. Şi mai simţea şi un soi de perplexitate neplăcută. Oare câte dintre hotărârile pe care le luase în viaţă – începând din ziua aceea – au fost sau nu au fost influenţate în mod direct de ceea ce se petrecuse în ultimul minut petrecut în braţele tatălui ei când privea, prin cioburi afumate, un neg uriaş aşezat în mijlocul cerului. Şi, oare, nu cumva, situaţia în care se afla acum era o consecinţă a celor întâmplate în timpul eclipsei?

Hai, că exagerezi – se admonesta. *Dacă m-ar fi violat, poate că ar fi fost altă poveste. Însă cele petrecute pe*

---

2 „Lolita" – roman al lui Vladimir Nabukov, apărut în 1955 în Statele Unite. Traducerea în limba română îi aparţine lui Horia Popescu şi a fost publicat în 1994 la Editura Universal Dalsi. Lolita este o fată aflată la vârsta pubertăţii, care întreţine o relaţie sexuală cu Humbert, un bărbat cu 30 de ani mai în vârstă decât ea (n. red.).

punte în ziua aceea nefericită nu au fost decât un accident. Şi nici măcar unul grav. Dacă vrei, într-adevăr, să ştii cum arată un accident grav, uită-te acum înjur şi gândeşte-te în ce situaţie te afli. La fel de bine aş putea să dau vina pe doamna Gilette pentru toate necazurile mele – pe doamna Gilette, care m-a plesnit peste mână când aveam patru ani. Sau aş putea să dau vina pe păcatele mele dintr-o viaţă anterioară pe care trebuie să le ispăşesc în viaţa aceasta. Şi, de fapt, ce mi-a făcut pe punte a fost un mizilic în comparaţie cu ce mi-a făcut în dormitor.

Nu mai avea nevoie să adoarmă şi să viseze. Acum îşi amintea totul cât se poate de clar.

21

Când îşi văzu tatăl în uşa dormitorului, şi-a încrucişat, instinctiv, braţele peste piept. Apoi îi observă expresia întipărită pe chip. Tristă şi vinovată. Lăsă braţele jos şi simţi cum i se ridică sângele în obraji. Nu avea nimic de acoperit (mă rog, *aproape* nimic), dar se simţea complet dezbrăcată şi atât de stânjenită, încât putea să jure că pielea îi luase foc.

Se gândi: *Şi dacă ceilalţi se întorc mai devreme*? *Şi dacă EA intră chiar acum şi mă vede fără o bluză pe mine*?

Stânjeneala se transformă în ruşine, ruşinea se transformă în spaimă. Şi, totuşi, când îşi puse repede bluza şi începu să îşi încheie nasturii, mai simţi un alt sentiment în străfunduri. Furie. Furie asemănătoare cu cea pe care o va simţi mulţi ani mai târziu, când îşi va da seama că Gerald ştie exact ce anume vrea ea, dar se preface că nu înţelege. Furie, pentru că *nu merita* să se simtă ruşinată şi speriată. De fapt, EL era adultul. EL era cel care îi scuipase pe chiloţi scârboşenia aia cu miros urât. LUI trebuia să îi fie ruşine. Dar lucrurile nu stăteau chiar aşa.

După ce îşi încheie bluza, furia îi trecuse sau fusese alungată înapoi, în grota de unde venise. Nu se mai gândea decât la faptul că mama ar putea sosi mai devreme. N-ar fi contat că acum era îmbrăcată. Pe chipurile lor se putea vedea cu ochiul liber că se petrecuse un lucru rău. Un lucru rău, mare cât viaţa şi de două ori mai urât. Asta se citea pe chipul lui. Şi asta simţea că exprimă şi trăsăturile ei.

— Te simţi bine, Jessie? – tonul lui era calm.

— Nu te simţi slăbită, sau?...

— Nu. Deloc.

Încercă să zâmbească, însă eşua lamentabil. O lacrimă i se scurse pe obraz şi o şterse cu dosul mâinii; iute, vinovată.

— Îmi pare rău.

Vocea lui tremura şi Jessie observă cu stupoare îngrozită că şi ochii lui se umpluseră de lacrimi. Doamne, Dumnezeule, totul mergea din rău în mai rău.

— Îmi pare atât de rău.

Se repezi în baie, luă un prosop şi îşi şterse faţa. În tot acest timp, Jessie analiză repede întreaga situaţie.

— Taţi?

O privi pe deasupra prosopului. Dispăruseră lacrimile din ochi. Dacă nu l-ar fi văzut cu câteva clipe înainte, fetiţa ar fi putut să jure că lacrimile acelea nici nu existaseră.

Întrebarea îi puse un nod în gât. Dar trebuia să o pună. *Trebuia* să îl întrebe.

— Trebuie... trebuie să îi spunem mamei ce s-a întâmplat?

Tatăl ei oftă adânc. Ea aştepta răspunsul – cu inima, pasăre izbindu-se de gratiile coliviei – şi apoi el spuse:

— Cred că aşa s-ar cuveni. Tu ce crezi?

Jessie simţi că face apă la genunchi; simţi că tot creierul i se transformă într-o masă gelatinoasă; simţi că e în pragul leşinului.

Traversă camera clătinându-se, pe picioare parcă din cauciuc moale, şi îl îmbrăţişa.

— Te rog, tati. Nu-i spune. Te rog, nu-i spune. Te rog *mult de tot*. Te rog...

Vocea i se înecă în suspine şi îşi lipi fruntea de pieptul lui gol. După o clipă, o îmbrăţişa şi el. De această dată în cunoscuta manieră părintească.

— Nici eu n-aş vrea, spuse, pentru că, în ultima vreme, relaţia noastră nu a fost prea trandafirie, draga mea. Şi chiar m-ar surprinde să nu-ţi fi dat seama de asta. Iar ce s-a întâmplat astăzi o să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Vezi tu... Mama ta nu a fost prea... mă rog, prea afectuoasă în ultima vreme şi ăsta-i motivul principal pentru care astăzi s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Un bărbat are... are anumite necesităţi. O să înţelegi asta într-o bună zi...

— Da' dacă află, o să spună că numai *eu* am fost de vină.

— Nu... Nu cred, spuse Tom pe un ton surprins, meditativ care în urechile lui Jessie suna la fel de înspăimântător ca o condamnare la moarte.

— Nu, nu, nu... Sunt sigur, mă rog, *destul* de sigur că ea...

Îl privi cu ochii înroşiţi de plâns.

— *Te rog*, nu-i spune, tati! Te rog, nu-i spune! Nu-i spune! Te rog!

O sărută pe frunte.

— Dar, Jessie... *Trebuie* să-i spun. Trebuie să-i *spunem*.

— De ce?! *De ce*, tati?

— Pentru că...

22

Jessie se mişcă puţin. Lanţurile zornăiră; cătuşele se ciocniră de stâlpii patului. Lumina intra în cameră prin fereastra dinspre est.

— Pentru că nu o să fii în stare să păstrezi secretul – repetă ea vorbele spuse de tatăl său cu treizeci de ani în urmă.

— Pentru că, dacă tot o să afle, e mai bine să afle acum, decât peste o săptămână, sau peste o lună, sau peste un an. Chiar şi peste *zece* ani. E mai bine pentru amândoi Jessie.

Cu câtă iscusinţă o manipulase – mai întâi scuzele, apoi lacrimile şi, la final, scamatoria: transformarea problemei *lui* în problema *ei*. Până când îi jurase că va păstra secretul toată viaţa, că nici un instrument de tortură, inventat de Inchiziţie sau de nazişti, nu o va face să deschidă gura.

Chiar îşi amintea că îi promisese ceva în genul ăsta. Bolborosise ceva printre şuvoaiele fierbinţi de lacrimi izvorâte dintr-o spaimă profundă. În cele din urmă, el nu mai clătină din cap, contrazicând-o, şi privi în gol cu ochii îngustaţi şi buzele strânse, îi văzu expresia în oglindă şi fu sigură că el ştie că îl vede.

— Să nu spui nimănui, niciodată.

Jessie îşi aduse aminte că aproape leşinase de bucurie la auzul cuvintelor lui. Era mai puţin important ce anume spunea.

Tonul lui conta. Jessie auzise acest ton de nenumărate ori înainte. Era tonul care o scotea din minţi pe mama ei, care ştia că Jessie – şi nu ea, Sally – îl poate face să vorbească astfel.

Mă răzgândesc – spunea tonul lui. *Şi mă răzgândesc, deşi raţiunea şi bunul-simţ se împotrivesc. Dar mă răzgândesc. M-am răzgândit şi am trecut de partea ta.*

— Nu, încuviinţase ea.

Îi tremura vocea şi a trebuit să îşi înghită lacrimile.

— N-o să spun, tati. Niciodată.

— Nu e vorba doar de mama ta, spuse el. E vorba de *toată lumea. Nimănui. Niciodată.* E o responsabilitate uriaşă pentru o fetiţă, dovlecelul meu. S-ar putea să fii tentată să vorbeşti. De pildă, când înveţi cu vreo colegă şi ea îţi mărturiseşte un secret, s-ar putea să vrei şi tu să...

— *Niciodată*! *Niciodată*! *Niciodată*!

Probabil că pe chipul ei se vedea că spune adevărul. Simplul gând că vreo colegă ar fi aflat ce se întâmplase o umplea de o groază cumplită. Mulţumit de ceea ce obţinuse până atunci, tatăl ei continuă cu problema pe care Jessie o considera acum a fi constituit principala lui preocupare.

— Sau surorii tale.

O îndepărtă de lângă el şi o privi cu asprime o clipă, lungă cât o veşnicie.

— S-ar putea întâmpla ca, la un moment dat, să vrei să-i spui...

— Nu, tati! Nu! Niciodată n-aş...

— Taci puţin şi lasă-mă să spun ce vreau, dovlecel. Sunteţi apropiate. Ştiu. Aşa cum ştiu că, uneori, fetele simt nevoia să îşi împărtăşească anumite secrete pe care nu le-ar spune şi altora. Ai putea să-ţi ţii gura faţă de Maddy?

— *Da*!

În disperata-i dorinţă de a-l convinge, începuse iarăşi să plângă. Sigur că exista probabilitatea ca, într-o bună zi, să simtă nevoia să îi povestească totul lui Maddy. Dacă exista cineva pe lumea asta căruia să îi poată destăinui un secret atât de întunecat, acel cineva nu putea fi decât sora ei mai mare... însă exista o problemă: între Maddy şi Sally exista aceeaşi relaţie specială care exista între ea şi Tom. Şi dacă îi spunea vreodată lui Maddy despre cele petrecute pe punte era mai mult ca sigur că mama lor va afla imediat. Deci, numai gândindu-se la asta, Jessie ştia că va putea rezista, cu multă uşurinţă, tentaţiei de a-i povesti lui Maddy istoria acelei zile.

Tatăl ei ezita încă:

— Eşti sigură?

— Da! Foarte, foarte sigură!

O îngrozea faptul că începuse iarăşi să clatine din cap a părere de rău.

— Totuşi, dovlecel, mă gândesc că poate ar fi mai bine să îi spunem chiar astăzi. Să luăm taurul de coarne. Că doar n-o să ne *omoare*...

Dar Jessie îi auzise furia din voce când, cu o seară în urmă, tati îi ceruse să o lase acasă... Şi furia nu era totul. Nu-i convenea să se gândească la asta, însă, acum, nu-şi mai putea permite să se prefacă a nu fi observat. În vocea lui Sally mai auzise gelozie şi încă ceva foarte asemănător cu ura. Pentru o fracţiune de secundă, o imagine extrem de clară, care o paraliza prin spaima transmisă, i se desfăşură înaintea ochilor: ea şi tatăl ei azvârliţi pe drumuri, ca Hansel şi Gretel, vagabondând prin întreaga Americă...

... Şi, bineînţeles, dormind împreună. Împreună. Noaptea.

Atunci izbucni în hohote isterice de plâns, implorându-l să păstreze secretul, promiţându-i că va fi foarte-foarte-foarte cuminte, va fi foarte cuminte toată viaţa. Doar să nu povestească mamei cele întâmplate. Şi el o lăsase să plângă până când a simţit că sosise momentul cel mai bun şi îi spuse pe un ton extrem de grav:

— Eşti extraordinar de puternică pentru vârsta ta, dovlecelul meu.

Ochii ei, inundaţi de lacrimi încă neplânse, se umplură de speranţă.

El dădu afirmativ din cap şi începu să îi şteargă lacrimile cu prosopul pe care îl folosise înainte.

— Niciodată n-am fost în stare să te refuz. Şi nici acum nu pot. O să încercăm să facem cum vrei tu.

I se aruncă în braţe şi îi acoperi faţa cu sărutări. Undeva, în străfundurile minţii, apăru un licăr de spaimă. Spaimă că ceea ce făcea s-ar fi putut să (*îl excite*) o ducă iarăşi în bucluc, însă prudenţa îi fusese complet înăbuşită de recunoştinţă. Şi nu intră în nici un bucluc.

— Mulţumesc! Îţi mulţumesc, tati! Mulţumesc!

O prinse de umeri şi o ţinu iarăşi la distanţă. Zâmbea. Dar tristeţea îi rămăsese întipărită pe chip; şi acum, după treizeci de ani, Jessie era convinsă că nu se prefăcuse. Era

convinsă că tristeţea fusese sinceră, căci fapta lui fusese oribilă.

— Atunci, ne-am înţeles, zise. Nu spun nimic, nu spui nimic. Bine?

— Bine!

— Nu spunem nimic nimănui şi nu mai discutăm subiectul ăsta niciodată. Din momentul ăsta, considerăm că nu s-a întâmplat nimic. Da?

Jessie se grăbi să fie întru totul de acord. Însă, în aceeaşi clipă, îi reveni în nări amintirea mirosului şi înţelese că mai exista o întrebare care, trebuie pusă înainte de a fereca ziua aceea cu o mie de lacăte.

— Trebuie să îţi mai spun încă o dată că îmi pare rău, Jess.

Ce am făcut eu a fost ceva josnic şi ruşinos.

Îşi aminti că îşi ferise privirea când repeta scuzele. Tot timpul cât o manipulase, aducând-o în pragul isteriei din cauza vinovăţiei *ei*, a spaimei *ei*, a păcatului *ei* de neiertat, tot timpul cât încercase să se asigure de tăcerea ei – ameninţând-o că va dezvălui toată întâmplarea – o privise drept în ochi. Când, la sfârşit, îşi ceruse iertare, privirea-i hoinări prin încăpere, ocolind fetiţa cu ochii înlăcrimaţi din faţa lui. Acest fragment al amintirii o umplu de durere şi furie. Fusese în stare să o privească în ochi când îi înşira toate minciunile şi numai rostirea adevărului îl silise să îşi îndrepte ochii în altă direcţie.

Îşi mai aminti că a vrut să îi spună că nu trebuie să îşi ceară iertare. Dar renunţă, căci se temea că s-ar putea răzgândi; şi, pe de altă parte, chiar dacă avea doar zece ani, îşi dădea seama că scuzele îi aparţin pe drept.

— Sally s-a purtat mai rece cu mine, ăsta-i adevărul. Dar purtarea ei n-ar fi trebuit să mă facă *pe mine* să mă port aşa. E o scuză de tot rahatul. Habar n-am ce m-a apucat.

Firicelul de râs suna fals şi forţat. Încă nu îşi întorsese privirea spre ea.

— Poate a fost un efect al eclipsei şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că n-o să mai apucăm să mai vedem vreuna.

Acum, se prefăcea că îşi vorbeşte sieşi:

— Isuse, dar dacă noi nu spunem nimic şi ea tot află cumva, nu ştiu cum, mai târziu…

Jessie îşi sprijini fruntea de pieptul tatălui său:

— N-o să afle. N-o să-i spun niciodată, tati. Şi, oricum, *ce* aş putea să-i spun?

— Ai dreptate, zâmbi el.

— N-ai avea ce să-i spui, pentru că nu s-a întâmplat nimic.

— Şi eu nu sunt… Adică, nu…

Ridicase privirea spre el, aşteptând răspunsul la întrebarea încă nepusă. El îşi ridică sprâncenele a mirare. Trăsăturile, destinse în zâmbet, se încordară într-o expresie atentă, preocupată.

Jessie izbucni:

— N-am rămas gravidă, nu?

Tresări şi chipul i se crispase ca şi cum ar fi vrut să înăbuşe o emoţie puternică. Groază sau mâhnire – îşi închipuise ea atunci. De-abia acum, după atât de mulţi ani, a înţeles că, de fapt, tatăl ei încerca din răsputeri să îşi reprime hohotele de râs. O sărută pe vârful nasului:

— Nu, puiule, sigur că nu. Nu s-a întâmplat ceea ce le lasă pe femei însărcinate. Nu s-a întâmplat *nimic* de genul ăsta. M-am jucat puţin cu tine, atâta tot.

— Şi m-ai pipăit.

Îşi aminti cât de clar rostise cuvintele.

— M-ai pipăit, asta ai făcut.

El zâmbise:

— Mda, cam aşa ceva. N-ai păţit absolut nimic, dovlecel. Şi acum, ce zici? închidem subiectul?

Dăduse aprobator din cap.

— Nu o să se mai întâmple niciodată aşa ceva – ştii asta, nu?

Încuviinţase din nou, dar surâsul i se ofilise. Cuvintele lui ar fi trebuit să o liniştească, însă gravitatea din tonul lui şi

tristeţea care i se întipărise pe chip o speriară iarăşi. Îşi aminti că îl apucase strâns de mână.

— Da' mă mai iubeşti, tati, nu? Mă mai iubeşti încă? îi spuse că o iubea mai mult ca oricând.

— Atunci, strânge-mă în braţe! Tare!

Şi el o îmbrăţişa, dar Jessie îşi aminti acum că partea de jos a trupului lui nu o atinsese.

Nu m-a atins atunci şi nici altă dată. Nici când am absolvit colegiul, singura dată când l-am văzut cum plânge de bucurie. Atunci m-a îmbrăţişat având corpul îndoit aproape în unghi drept. Bietul om. Mă întreb dacă vreunul din partenerii lui de afaceri l-a văzut vreodată atât de debusolat cum l-am văzut eu în ziua eclipsei. Atâta tristeţe, atâtea mustrări de conştiinţă. Pentru ce? Pentru un incident cu conotaţii sexuale, la fel de serios ca o unghie ruptă. Ce viaţă, Dumnezeule! Ce viaţă de căcat!

Începu, fără să îşi dea seama ce face, să îşi mişte uşor braţele în sus şi în jos, ca să nu întrerupă iarăşi circulaţia sângelui. Probabil că era aproape opt dimineaţa, ceea ce însemna că era încătuşată de pat de optsprezece ore. Incredibil! Incredibil, dar adevărat.

Vocea lui Ruth Neary, spumegând de furie şi dispreţ, o făcu să tresară:

Încă îi mai cauţi scuze! Încă mai încerci să-i motivezi mârşăvia şi să te convingi că tu – şi numai tu – ai fost de vină! Şi au trecut aţâţi ani. E uimitor!

— Încetează – în vocea răguşită a lui Jessie se simţea furia.

— Nimic din toată povestea aia n-are vreo legătură cu rahatul în care sunt vârâtă!

Ce puţă de maimuţă eşti, Jessie!

— ... Şi chiar dacă ar fi aşa, chiar dacă *ar fi aşa*, tot n-are nici o legătură cu felul în care ar trebui să *ies* din tot cătatul ăsta! Lasă-mă-n pace!

N-ai fost Lolita, chiar dacă aşa a vrut el să crezi. Diferenţa dintre tine şi Lolita era ca diferenţa dintre noapte şi zi.

Jessie refuză să răspundă. Ruth refuză să tacă.

Dacă încă te mai încăpăţânezi să-ţi închipui că scumpul tău tătic era cavalerul din poveşti care te apăra de balaurul cu şapte capete, ar trebui să-ţi faci o lobotomie.

— Taci!

Jessie începu să îşi mişte mai repede braţele în sus şi în jos. Zornăit de lanţuri; zdrăngănit de cătuşe.

— Taci! Eşti îngrozitoare!

A plănuit totul, Jessie. Chiar atât de greu îţi e să pricepi? N-a fost ceva spontan – un tată nefutut care caută să-şi satisfacă nevoile. A plănuit totul.

— Minţi, mârâi Jessie,

Stropi mari de sudoare i se rostogoleau pe tâmple.

Aşa să fie? Ia gândeşte-te puţin: a cui a fost ideea să te îmbraci în rochia de plajă? Rochie prea scurtă şi prea strâmtă. Cine ştia precis că tragi cu urechea – şi că eşti topită de admiraţie – la discuţia lui cu maică-ta? Cine ţi-a pus mâna pe ţâţe cu o seară înainte şi cine purta, în ziua eclipsei, numai un şort şi nimic altceva?

Şi-l închipui pe un cunoscut crainic al postului local de televiziune întrebând-o, în vreme ce un cameraman o filma:

Când ţi-ai dat seama pentru prima-oară că tatăl tău nutreşte pentru tine sentimente nu tocmai părinteşti?

Jessie închise ochii. Trăsăturile i se înăspriră.

Nu mai suport – îşi spuse. *Pot să mă obişnuiesc să vorbesc cu Ruth şi cu Supusa... Chiar şi cu vocile necunoscute. Dar refuz să dau un interviu când sunt în pielea goală. Refuz aşa ceva chiar şi în imaginaţie!*

Spune-mi, Jessie – auzi vocea Norei Callighan.

Spune-mi doar atât şi încheiem discuţia: când ţi-ai ieşit din fire, ieri după-amiază, şi te-ai luptat, pe cine ai pocnit? Pe Gerald?

— *Sigur* că pe Ge… începu, apoi se întrerupse când în faţa ochilor i se înfăţişă o imagine uluitor de clară.

Saliva care atârnase pe bărbia lui Gerald. Văzu cum picură pe abdomenul ei, chiar deasupra buricului. Puţină salivă, un strop.

Mare lucru, după toţi anii de săruturi pasionate şi limbi alergându-se, ce să-ţi zic! Ea şi Gerald schimbaseră o cantitate mare de lubrifiant şi nu s-au ales decât cu câteva guturaiuri.

Nici vorbă că nu fusese ceva ieşit din comun. Nici vorbă! Până ieri, când refuzase să îi scoată cătuşele; până ieri, când refuzase să îi îndeplinească rugămintea; până ieri, când ar fi trebuit să o lase în pace. Nici vorbă că nu fusese ceva ieşit din comun, până când simţise izul acela coclit, iz pe care îl asocia cu mirosul apei din fântâna de la Dark Score şi cu duhoarea lacului în zilele fierbinţi de vară… zile precum 20 iulie 1963.

Văzuse salivă; *se gândise* la spermă.

Nu, nu-i adevărat, gândi. Dar, de această dată, nu mai avea nevoie de vocea lui Ruth care să o contrazică. Ştia că *era* adevărat. *Sperma lui blestemată şi scârboasă* – îşi spusese atunci şi apoi, fără să se gândească ce anume face, îl lovise cu un picior în abdomen şi cu celălalt în coaie. Nu era salivă, ci spermă. Nu se împotrivise jocului, iniţiat de Gerald, ci se îngrozise în faţa amintirii împuţite ieşite la suprafaţă, aidoma unui monstru al lacului.

Jessie privi înspre trupul mutilat al soţului ei. Ochii i se umplură de lacrimi. O fracţiune de secundă. Atât. Secară apoi. Îşi spuse că nu îşi permitea luxul să plângă dacă avea de gând să supravieţuiască. Dar îi părea rău. Sigur, îi părea rău că Gerald murise. Dar şi mai rău îi părea de ea însăşi, de situaţia, aparent fără ieşire, în care se afla.

Ochii i se ridicară înspre locul unde îşi închipuia că s-ar afla reporterul imaginar. Surâse stins.

— Cam asta-i toată povestea. Şi, apropo, vrei să fii amabil să-mi desfaci cătuşele? Ţi-as fi extrem de recunoscătoare.

Reporterul nu răspunse. Normal.

23

Jessie dragă, dacă vrei să supravieţuieşti, ţi-aş sugera să nu laşi amintirile acolo unde le-ai îngropat şi să te gândeşti la viitor... Începe cu următoarele zece minute. Din câte ştiu, cei care mor de sete se chinuie cumplit până îşi dau duhul.

Asta cam aşa era. Şi poate că setea nu era chiar cel mai rău lucru. Se tot gândea la răstignirea pe cruce. Cândva, la un curs de istorie, citise o lecţie referitoare la această absolut minunată metodă de tortură şi execuţie. Şi aflase, cu surprindere, că fixarea în cuie a mâinilor şi picioarelor era numai începutul. Farmecul răstignirii de-abia de acum urma.

Spasme şi crampe musculare. Jessie îşi dădu seama că toate durerile suportate până acum erau doar nişte mângâieli în comparaţie cu ce o aştepta. Îi vor strânge în menghină braţele, diafragma, abdomenul – tot mai necruţătoare, tot mai dese. Membrele îi vor amorţi definitiv, dar asta nu-i va alina nici durerea cumplită pe care va începe să o simtă în piept şi nici înfiorătoarele crampe din stomac.

Ce ai de gând să faci acum, când încă nu te doare nimic şi eşti în stare să gândeşti?

— Orice pot – horeai femeia -, aşa că tacă-ţi gura şi lasă-mă să mă gândesc.

Te rog.

Va porni cu cea mai logică soluţie. Şi care *era* cea mai logică soluţie? Cheile, proasto! Sigur că da! Se aflau pe măsuţă unde le pusese Gerald.

Hai să ne închipuim că ar putea – nu ştim cum, încă – împinge patul de-a lungul camerei, până la măsuţă. Ar

putea apuca vreuna din cele două chei identice? Şi dacă da, ar putea să o folosească? Poate că ar reuşi să apuce cheia cu dinţii. Şi apoi? Nu va fi în stare să ajungă până la cătuşe. Măcar atât o învăţase experienţa cu paharul.

Bine. Renunţăm la chei. Coborâm o treaptă pe scara probabilităţilor. Ce reprezintă treapta aceasta?

Se gândi vreo cinci minute, fără să descopere răspunsul. În tot acest timp îşi mişcă braţele în sus şi în jos. La un moment dat, ochii i se opriră asupra telefonului aflat pe măsuţa de lângă fereastră. Înainte considerase că aparatul aparţine unui alt univers, dar poate se pripise. Măsuţa aceasta era mai aproape de pat, iar telefonul era mult mai mare decât cheia cătuşelor.

Dacă ar reuşi să deplaseze patul până lângă măsuţă, ar fi, oare, în stare să ridice receptorul cu laba piciorului? Şi, presupunând că ar reuşi, poate, folosindu-şi degetul mare de la picior, ar fi capabilă să apese tasta centralei. E drept că întreaga scenă părea desprinsă dintr-un vodevil ieftin. Şi totuşi...

Apăs tasta, aştept şi apoi încep să urlu cât pot de tare.

Sigur. Şi, o jumătate de oră mai târziu, va sosi o ambulanţă, paramedicii îi vor scoate cătuşele, o vor consulta şi o vor duce din casa coşmarelor. Bun. Este o idee nebunească, dar tot aşa a fost şi transformarea cartelei din revistă într-un pai. Oricât de lipsită de logică părea, ar fi putut, totuşi, să dea rezultatul scontat. Şi, oricum, părea mult mai realizabilă decât povestea cu cheile. Rămânea însă o problemă; o problemă dificilă: cum va reuşi să deplaseze patul?

Probabil că acesta cântărea cam o sută cincizeci de kilograme. Poate chiar mai mult.

Dar măcar poţi să încerci, ţuţurica; şi s-ar putea să reuşeşti. Nu uita că podeaua a fost ceruită în septembrie.

Şi dacă un amărât de câine costeliv a putut deplasa ditamai matahala de fost soţ al tău, tu de ce n-ai putea deplasa patul? N-ai nimic de pierdut dacă încerci.

Bună idee.

Jessie îşi mută încet picioarele înspre stânga, iar spatele şi umerii înspre dreapta. Se răsuci, apoi, pe şoldul stâng. Picioarele-i depăşiră marginea patului şi alunecară pe duşumea. Un spasm muscular îi fulgeră prin trupul contorsionat.

Lanţul cătuşelor se întinse la maximum; şi, preţ de o clipă, agonia din corp se stinse, lăsând loc focului dureros care îi incendiase braţul şi umărul drept, ca şi cum cineva ar fi încercat să i le smulgă din articulaţie.

Acum ştiu ce simte o friptură de curcan – umorul negru nu o părăsise încă.

Dintr-o dată, Jessie fu convinsă că va muri în această poziţie. Va amorţi, încetul cu încetul, în vreme ce inima-i mult prea obosită nu va mai reuşi să pompeze sânge în trupul ei răsucit. Panica puse iarăşi stăpânire pe ea şi urlă după ajutor. Urlă, uitând că nu există altcineva în jur decât un câine vagabond cu burta plină cu carne de avocat. Încercă, disperată, să apuce, cu mâna dreaptă, stâlpul patului; numai că alunecase prea departe de acesta.

— Ajutori Vă rog! Ajutor! Ajutor!

Nici un răspuns. Normal. Sigur. Unicele sunete auzite în dormitorul însoriţii aparţineau: urletul răguşit, respiraţia şuierătoare, inima zbătându-se nebuneşte. Singură. Şi dacă nu reuşea să se caţere înapoi în pat, urma să moară ca o vită agăţată în cârligul unui măcelar. Şi situaţia continua să se înrăutăţească: fundul îi aluneca peste marginea patului, iar braţul drept făcea un unghi ciudat cu restul trupului.

Fără să se gândească (sau, poate, corpul ei, înnebunit de atâta durere, începuse să aibă propriile-i idei), Jessie îşi propti călcâiul stâng în podea şi împinse din toate puterile. Şi reuşi. Apucă stâlpul patului cu disperarea cuiva care apucă un colac de salvare.

Îşi trase corpul înapoi în pat, fără să-i mai pese de ferăstrăul tocit care îi rodea spatele şi bicepşii.

În cele din urmă ajunse în poziţia iniţială, cu braţele întinse şi spatele sprijinindu-i-se de perna îmbibată cu sudoare. Îşi odihni capul pe scândurile din mahon, respirând agitată, acoperită cu o cămaşă din sudoare – lichid pe care nu-şi putea permite să îl piardă. Închise ochii şi încercă să râdă.

Ce mai aventură, Jessie! Cred că nu ţi-a mai bătut inima atât de repede din 1985, când, la o petrecere, ai vrut să te culci cu Tommy Delguidance. Încercarea moarte n-are. Nu gândeai aşa? Ei, acum te-ai lămurit.

Da. Se lămurise. Şi îşi mai dăduse seama de încă ceva.

Nu zău? Ce anume, ţuca?

— Ştiu că nu am cum să ajung la telefonul ăla blestemat, zise.

Când se proptise în călcâiul stâng şi încercase să împingă patul, o făcuse cu entuziasmul acela orb pe care numai disperarea şi panica îl pot crea. Patul nu se mişcase nici un milimetru. Şi, de fapt – îşi spuse, gândindu-se mai bine – avusese noroc. Presupunând că l-ar fi împins până la măsuţa pe care se afla telefonul, atunci…

— Atunci aş fi atârnat pe partea cealaltă – îşi continuă gândul, râzând şi plângând în acelaşi timp.

— Doamne, pune pe cineva să mă împuşte ca să nu mă mai chinuiesc atât!

Situaţia e nasoală – spuse una din vocile necunoscute. *Se pare că am epuizat toate posibilităţile.*

— Nu-i adevărat. Trebuie să mai existe ceva. Nu mai există nimic. Oricum, nici n-au fost prea multe soluţii de la bun început şi le-ai studiat pe toate.

Închise iarăşi ochii şi, a doua oară de la începutul acestui coşmar, văzu proiectat pe mătasea cenuşie a pleoapelor, terenul de joacă din curtea şcolii ei. Doar că, de această dată, cele două fetiţe, care se legănau în scrânciob, dispăruseră. În locul lor era un băieţel – fratele ei, Will – care se juca la bara fixă.

Deschise brusc ochii şi încercă să examineze mai bine capătul patului.

Şi dacă aş putea să mă joc şi eu la fel? Să îmi închipui că bârna de la căpătâiul patului este o bară fixă şi să mă dau peste cap şi să...

— Şi să aterizez în picioare, şopti.

Periculos, dar, probabil, realizabil. Va trebui, bineînţeles, să îndepărteze patul de lângă perete, pentru că nu poţi să te dai peste cap pe bara fixă, dacă nu ai unde să aterizezi. Credea că va reuşi. Dădea etajera la o parte, îşi ridica picioarele deasupra capului, le proptea de perete şi împingea. Acum trebuia să reuşească să deplaseze patul pentru că va avea un punct de sprijin. Murmură:

— Aceeaşi greutate înmulţită cu zece prin sistemul de pârghii. Mare lucru e şi fizica asta!

Întinse mâna stângă spre etajeră, intenţionând să o răstoarne de pe suporţi, însă privirea i se opri, a câta oară?, asupra cătuşelor şi a lanţurilor lor cumplit de scurte. Dacă Gerald le-ar fi prins puţin mai sus, între prima şi a doua scândură transversală, Jessie ar fi riscat să îşi pună în aplicare planul. Probabil că şi-ar fi fracturat încheieturile, dar ajunsese în acel punct al disperării în care încheieturile fracturate ar fi reprezentat un preţ rezonabil în schimbul eliberării. Şi, de fapt, se vor vindeca, nu? Din nefericire, cătuşele erau fixate între a doua şi a treia scândură – mult prea jos – pentru exerciţiul pe care avea de gând să îl facă. Tentativa de a se da peste cap nu i-ar fi fracturat doar mâinile, ci i-ar fi dislocat complet şi umerii.

Şi cât de nostim ar fi să încerci să împingi patul cu mâinile rupte şi umerii dislocaţi!

— Ba nu. N-ar fi deloc nostim.

Hai să dăm cărţile pe faţă: *eşti înţepenită aici*. *Cine sunt eu*? *Poţi să mă numeşti „vocea disperării“*, *dacă aşa vei reuşi să-ţi păstrezi mintea acasă*. *Dar*, *de fapt*, *eu sunt vocea adevărului*, *iar adevărul este că nu ai scăpare*.

Jessie scuturã capul, încercând sã facã sã amuţeascã aceastã voce care pretindea cã reprezintã adevãrul. Nu reuşi însã, aşa cum nu reuşise sã amuţeascã nici celelalte voci care o bântuiserã.

Cãtuşele tale sunt adevãrate; *nu sunt jucãrii*. *Eşti imobilizatã şi nu eşti nici fachir*, *nu te cheamã nici Houdini*, *nici David Copperfield*. *Nu te supãra pe mine*, *dar eu spun exact ceea ce înţeleg din toatã povestea asta*. *Şi înţeleg cã eşti definitiv în budã*.

Îşi aminti ce se întâmplase în ziua eclipsei, dupã ce tatãl ei ieşise din dormitor; îşi aminti cum a plâns în hohote, şi a plâns, şi a tot plâns, pânã când a simţit cã inima i se va frânge, sau i se va topi, sau îşi va înceta bãtãile. Iar acum, când buzele începurã sã-i tremure în uvertura hohotelor de plâns, semãna extrem de bine cu fetiţa de pe vremuri: obositã, nedumeritã, înspãimântatã şi pierdutã. Mai ales pierdutã.

Jessie începu sa plângã. Dar ochii i se uscarã de la sine dupã primele câteva lacrimi. Continuã sã hohoteascã, iar suspinele-i erau la fel de uscate ca şi nisipul care o îneca.

24

În New York, postul de televiziune NBC îşi încheiase programul.

Pe malul lacului Kashwakamak, în locuinţa de vacanţã a familiei Burlingame, proaspãta vãduvã cãzu într-un somn agitat şi începu, iarãşi, sã viseze. Un coşmar care pãrea mult mai real din cauza somnului ei superficial.

În acest coşmar, Jessie zãcea în întuneric şi un bãrbat – sau ceva ce semãna cu un bãrbat – se ivise, din nou, în colţul încãperii. Bãrbatul acesta nu era tatãl ei, bãrbatul acesta nu era soţul ei; bãrbatul acesta era un strãin. Era *strãinul* care ne bântuie cele mai paranoice închipuiri şi

cele mai profunde spaime. Era o creatură la care nu se gândise niciodată Nora Callighan. Făptura aceasta a întunericului nu era definită în nici un dicţionar de psihologie.

Dar mă cunoşti! spuse străinul cu chipul cadaveric.

Se aplecă şi îşi ridică valiza. Jessie observă, fără urmă de surpriză, că mânerul acesteia era un os de maxilar, iar valiza însăşi era confecţionată din piele de om. Străinul desfăcu încuietorile şi o deschise. Şi iarăşi femeia văzu oase şi bijuterii. Iar străinul începu din nou să scotocească prin ele. Zgomotele pe care le făcea îi umplură gura lui Jessie cu gustul amar al fierii.

Nu, nu te cunosc – spuse – *nu ştiu cine eşti. Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu.*

Prostuţă mică, sunt Moartea. Ce ţi-ai fi închipuit? Şi voi reveni la noapte. Dar în noaptea aceasta nu voi rămâne nemişcat în colţ. În noaptea aceasta, cred că am să mă reped asupra ta, uite aşa!

Creatura se repezi înspre ea, aruncând valiza (oase, şi medalioane, şi inele, şi coliere se împrăştiară către cadavrul mutilat al lui Gerald) şi îşi întinse mâinile. Jessie îi observă unghiile negre şi murdare – atât de lungi încât semănau mai mult cu nişte gheare – şi tresări, trezindu-se din somn, continuând însă să şoptească: „nu, nu, nu“ – ca un disc zgâriat.

A fost un vis! *încetează, Jessie, n-a fost decât un vis*!

Sigur că a fost un vis – o variantă a coşmarului din noaptea trecută. Dar, Doamne, Dumnezeule, cât de adevărat i se păruse! Şi mult mai îngrozitor decât cel cu aniversarea zilei de naştere a lui Will sau cel în care retrăise nefericitul incident petrecut în timpul eclipsei. Şi, ciudat, îşi petrecuse dimineaţa fără să se gândească la el. Fără să se gândească deloc la silueta cu braţe mult prea lungi şi cu valiza cu suveniruri macabre. Dar acum adormise şi avusese iarăşi acelaşi coşmar.

În minte i se strecură un fragment dintr-un cântec vechi: *Mi se spune cow-boy-ul cosmic... o, da... Mi se spune gangsterul iubirii...*

Jessie se cutremură. *Cow-boy-ul cosmic*. Aşa era. Un străin, cineva, ceva care n-are nimic de-a face cu nimeni, o sălbăticiune cosmică, un...

— Da, un străin, şopti.

Îşi aminti rânjetul care crâmpoţise obrajii creaturii. Iar acest detaliu aduse cu sine şi alte aduceri aminte: dinţii din aur, buzele aidoma botului unui animal, fruntea lividă şi nasul ascuţit. Şi, bineînţeles, valiza...

Încetează, *Jessie*! *Nu te mai gândi la hidoşeniile astea*! *Nu crezi că ai suficiente probleme şi fără bau-baul ăsta*?

Sigur că avea. Însă, acum, când începuse să îşi amintească acel coşmar, îşi dădu seama că masochismul din ea o împiedica să se oprească. Şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât coşmarul pierdea din calitatea de vis şi devenea tot mai mult o întâmplare reală.

Şi dacă am fost trează? – o zgâlţâi gândul. Şi, o dată ideea pusă în cuvinte, îşi dădu, îngrozită, seama că o parte din ea ştiuse tot timpul că străinul era real.

Nu, *o*, *Isuse*, *nu*! *A fost doar un vis urât*. *Atâta tot*.

Dar dacă n-a fost vis? *Dacă n-a fost*?

Moartea – încuviinţă străinul cu chipul alb ca varul.

Ai văzut Moartea. *Mă voi întoarce la noapte*, *Jessie*. *Iar mâine noapte*, *în valiza mea cu suveniruri*, *se vor afla şi inelele tale*.

Jessie fu cuprinsă de frisoane violente. Ochii-i holbaţi de spaimă priveau neajutoraţi în colţul unde a stat,

(*cow-boy-ul cosmic gangsterul iubirii*)

colţ luminat acum de soarele dimineţii, dar în care păienjenii întunericului îşi vor ţese plasele la noapte. I se făcu pielea ca de găină. Gândul îi şopti iarăşi adevărul crud: va muri aici.

În cele din urmă o să te găsească cineva, *Jessie*. *Dar s-ar putea să dureze multă vreme până atunci*. *Şi cei care te*

vor găsi vor presupune că tu şi Gerald v-aţi dedat unui joc sexual, sado-masochist. Şi de ce nu? întotdeauna aţi avut grijă să daţi impresia că trăiţi o lună de miere eternă. Doar voi doi ştiaţi că Gerald obţine o erecţie relativ mică – dar, totuşi, erecţie – numai dacă te vede legată de pat. 'Oare nu s-a jucat cineva şi cu el în ziua eclipsei?

— Tacă-ţi gura! mormăi femeia. Tăceţi toţi!

Mai devreme, sau mai târziu, cunoştinţele vor intra în panică şi vor începe să vă caute. Probabil că cei dintâi vor fi colegii lui Gerald. Deşi există câteva cucoane în Portland, pe care le numeşti prietene, dar cărora nu le-ai permis niciodată să privească înlăuntrul vieţii tale. Sunt doar nişte simple cunoştinţe cu care bei ceai, bârfeşti şi răsfoieşti reviste de modă. Nici una dintre ele nu îşi va face griji dacă nu vei da nici un semn de viaţă o săptămână său zece zile. Pe de altă parte însă, Gerald are de lucru la birou şi, dacă nu apare până vineri, colegii lui vor începe să îl caute. Da, probabil că aşa va fi. Însă cred că îngrijitorul vă va descoperi cadavrele. Te va acoperi cu o pătură. Dar îşi va feri,privirea, căci nu va vrea să-ţi vadă degetele albe şi ţepene. Nu va vrea să-ţi vadă rictusul îngheţat al gurii şi nici spuma de pe buze, uscată în cruste. Dar, mai ales, nu va vrea să vadă expresia de groază care ţi s-a întipărit în ochii larg deschişi.

Jessie clătină, nefericită, din cap. Absurd gest de negaţie în aceste împrejurări.

Bill, îngrijitorul, va chema poliţia. Vor veni criminalişti şi medicul legist. Şi vor sta în jurul patului şi vor fuma ţigări din foi. Afară se va afla o echipă de filmare. Şi când medicul va da pătura la o parte, vor tresări cu toţii. Da – cred că şi cel mai dur dintre el va tresări. Unii chiar vor ieşi urgent din cameră. Se va face, mai târziu, mişto pe socoteala lor. Toţi vor fi de acord că persoana care a murit în pat a avut parte de chinuri cumplite. Vor spune: „Nu. trebuie decât să te uiţi la ea ca să-ţi dai seama de asta.“ Dar nu vor fi în stare să-şi închipuie adevărul-adevărat. Nu

vor şti că ai gura încremenită într-un urlet mut şi că spaima din ochii-ţi morţi este mai cumplită decât o pot descrie romanele de groază pentru că ai văzut ceva înainte de a muri. Ai văzut ceva venind înspre tine din întuneric, Se prea poate ca tatăl tău să fi fost primul tău amant, Jessie, dar ultimul va fi străinul cu chipul scofâlcit şi alb şi cu valiza confecţionată din piele de om.

— Te implor, ÎNCETEAZĂ! gemu Jessie. Nu mai vreau să aud voci. Vă rog frumos, nu mai vreau să aud *voci!*

Dar această voce nu voia să tacă. Continua să îi descrie felul în care va arăta viitorul, şoptindu-i de undeva din străfundurile subconştientului. Stranie voce, aidoma unei bucăţi de mătase fină înmuiată în noroi şi în lături.

Te vor duce la spitalul din Augusta şi legistul te va tăia ca să îţi examineze maţele. Asta e regula în cazuri de moarte dubioasă. Adică, exact cazul tău. Va arunca o privire în stomac şi va vedea ce a mai rămas din ultimul tău prânz; şi îţi va tăia o bucăţică din creier pe care o va examina la microscop. Concluzia: moarte accidentală. Va spune: „Doamna şi domnul jucau un joc nevinovat. Numai că domnul a avut proasta inspiraţie să facă un atac de cord într-un moment esenţial, iar doamna a fost lăsată să...

Mă rog, e mai bine să nu intrăm în mai multe amănunte decât este absolut necesar. Este suficient să afirmăm că doamna a murit în chinuri cumplite – doar privind-o vă puteţi da seama de asta. Aşa o să fie, Jess. Poate că cineva va observa că nu mai ai verigheta, dar mă îndoiesc că o vor căuta. Şi legistul nici măcar nu va băga de seamă că unul din oasele tale – unul cu totul şi cu totul neimportant, a treia falangă de la piciorul drept, să zicem – a dispărut. Dar noi vom şti, Jessie, nu? De fapt, ştim deja. Ştim cine îţi va fi luat şi verigheta şi falanga. Străinul de pe alte tărâmuri. Cowboy-ul cosmic. Ştim...

Jessie îşi izbi capul de tăblia patului. Stele verzi începură sarabanda în faţa ochilor ei. O durea – o durea îngrozitor

de tare – dar a meritat, căci vocea îşi întrerupse brusc povestirea despre viitor.

— Aşa, spuse. Şi dacă o iei de la capăt, am să fac acelaşi lucru. Nu glumesc. M-am săturat să tot ascult...

De această dată, propria-i voce se întrerupse brusc. Căci observase ceva licărind în soarele dimineţii, la vreo treizeci de centimetri distanţă de mâna sfârtecată şi întinsă a lui Gerald. Un cercel cu perlă. Căzuse când vizitatorul ei nocturn îi arătase conţinutul valizei.

— Nu, şopti, nu, nu-i posibil.

Dar cercelul *se afla* acolo, sclipind în razele soarelui. Şi era la fel de real ca şi cadavrul soţului ei.

E al meu! *A căzut din caseta mea cu bijuterii*. *L-am pierdut astă vară şi de-abia acum l-am descoperit*!

Din păcate însă, ea nu avea cercei cu perle.

Din păcate însă, podeaua a fost cernită în septembrie şi dacă *ar fi fost* vreun cercel pe jos, unul dintre muncitori l-ar fi luat şi l-ar fi pus fie pe noptieră, fie în propriul lui buzunar.

Din păcate însă, acolo mai era ceva.

Nu. *Nu-i absolut nimic*. *Nu e şi nu cumva să îndrăzneşti să mă contrazici*.

Chiar lângă cercel.

Şi *chiar dacă ar mai fi ceva acolo*, *n-am de gând să mă uit*!

Din păcate însă, privirea-i nu o ascultă. Ochii i se fixară pe duşumea, lângă uşă. Acolo era o pată uscată de sânge, dar nu sângele îi atrăsese atenţia. Sângele era al lui Gerald. Era normal să fie acolo. Nefirească era prezenţa unei urme de picior lângă pata de sânge.

Nu contează! *Înseamnă că a fost şi ieri acolo*!

Oricât de mult şi-ar fi dorit Jessie să creadă asta, urma *nu* fusese acolo cu o zi în urmă. Podeaua fusese curată, fără nici o scamă, darămite o urmă de picior. Şi nici ea, nici Gerald nu o lăsaseră. Era o urmă de noroi uscat, noroi provenit, probabil, de pe cărarea năpădită de buruieni care

şerpuia de-a lungul lacului, înainte de a se afunda în pădure. Cineva fusese în dormitor noaptea trecută. Şi acum, când gândul acesta îşi făcea, violent, loc în mintea mult prea tulburată a lui Jessie, femeia începu să urle. Afară, pe pridvorul din spatele casei, câinele îşi ridică botul murdar şi zgâriat dintre labe. Ciuli urechile. Apoi îşi pierdu interesul, şi se culcă iarăşi. Urletul nu reprezenta nici un pericol. Nu era decât stăpâna, în plus, duhoarea acelei arătări a întunericului care venise noaptea trecută era impregnată şi în femeia imobilizată în pat. Era o duhoare pe care câinele o cunoştea foarte bine. Era duhoarea morţii. Fostul Prinţ închise ochii şi adormi.

25

În cele din urmă îşi recapătă stăpânirea de sine. Şi reuşi să facă asta în cel mai ridicol mod cu putinţă: se apucă să recite poezia învăţată de la Nora Callighan.

Cu vocea uscată şi croncănitoare recita versurile pe care şi le amintea, le sărea pe celelalte. Ochii-i erau strâns închişi. Spuse poezioara de vreo şase ori. Îşi dădea seama că i se linişteşte tumultul inimii şi că se risipeşte cea mai mare partea spaimei.

Deschise ochii şi privi încăperea ca o femeie care tocmai s-a trezit dintr-un somn scurt dar odihnitor. Evită, totuşi, să se uite înspre Gerald şi înspre uşă. Nu voia să vadă cercelul. Şi, cu atât mai mult, nu voia să vadă urma tălpii noroioase.

Jessie?

Vocea era foarte blândă, foarte nesigură. Jessie se gândi că Supusa a renunţat la fermitatea şi negarea de dinainte.

Jessie, *pot să-ţi spun ceva*?

— Nu! o repezi pe tonul de cioburi tăioase.

— Du-te-n pizda mă-tii. Am terminat-o cu voi, scârbelor. *Te rog*, *Jessie*. *Te rog*, *ascultă-mă*.

Închise ochii şi îşi dădu seama că era în stare să îşi imagineze cum arată acea parte a personalităţii sale pe care o numise „Supusa Burlingame.“ Supusa era încă încătuşată în obezi, dar acum îşi înălţă capul – dureros gest, având în vedere apăsarea necruţătoare a lemnului pe ceafă.

Jessie îi desluşi chipul şi fu surprinsă să vadă o tânără în locul Supusei.

Mda, *dar eu sunt ea*.

Hohote de râs înăbuşite îi zgâriau gâtul.

Tocmai se gândise la Nora; şi una dintre ideile fixe ale Norei era aceea că adulţii trebuie să aibă mare grijă de „copilul din ei“. Nora susţinea că cel mai des întâlnit motiv de nefericire în viaţă era eşecul de a trata cum trebuie acel „copil dinlăuntrul adultului“.

Jessie o aprobase cu seriozitate, deşi era ferm convinsă că ideea Norei era doar o nebunie din epoca „hippie“. Îi plăcuse Nora, chiar dacă, de cele mai multe ori, nu o crezuse. Şi de-abia acum vedea limpede „copilul din ea“. Conceptul avea o oarecare conotaţie simbolică, iar, în împrejurările actuale, obezile erau metafora cea mai potrivită. Persoana din obezi era Supusa, era Ruth, era Jessie. Era fetiţa pe care tatăl ei o numea „dovlecel“.

— Spune, zise Jessie.

Ţinea încă ochii închişi. Iar amestecul de nervozitate, foame şi sete dădea contururi reale fetei prinse în obezi. Deasupra capului ei, pe o bucată de pergament bătută în cuie, stăteau scrise cuvintele: A SE FOLOSI PENTRU ADEMENIRE SEXUALĂ. Şi, bineînţeles, cuvintele acestea erau scrise cu luciu de buze.

Imaginaţia ei încă nu îşi epuizase toate resursele. Lângă „dovlecelul lui tăticu“ se afla altă pereche de obezi, cu o altă fată încătuşată în ele. O fată grasă, de vreo şaptesprezece ani, cu tenul plin de coşuri. În spatele celor

două prizoniere se întindea o păşune pe care păşteau câteva vaci. Bătăile unui clopot se auzeau de undeva, din apropiere.

Îţi pierzi minţile, *Jess*, îi şopti gândul.

Poate că aşa şi era, însă faptul în sine i se părea cu totul lipsit de importanţă. Nu peste multă vreme, nebunia aceasta s-ar putea să i se pară o binecuvântare.

Izgoni gândul şi se reîntoarse la fata în obezi, cuprinsă de tandreţe şi de furie. Această imagine a lui Jessie Mahout era mai vârstnică decât fetiţa molestată în timpul eclipsei – nu mult mai vârstnică: doisprezece, paisprezece ani, cel mult. Şi, la această vârstă nu există nici un motiv pentru care să fie pusă în obezi. Nu comisese *nici un fel* de infracţiune, cu atât mai puţin nu ademenise pe nimeni. *Ademenire sexuală*? Ce glumă proastă! Cum pot fi oamenii atât de cruzi? Atât de orbi? Atât de încăpăţânaţi?

Ce vrei să-mi spui, *dovlecel*?

Nimic altceva decât că este adevărat, răspunse fata prizonieră în obezi.

Chipul îi era alb de durere, dar privirea-i era serioasă, preocupată şi lucidă.

E adevărat şi tu ştii asta. *La noapte ăla o să se întoarcă*. *Şi cred că n-o să se mai mulţumească doar să se uite la mine*. *Trebuie să scap de cătuşe înainte de apusul soarelui*. *Trebuie să ies din casa asta înainte ca* el *să se întoarcă*.

Îşi simţi lacrimile în gât, uscate, usturânde.

Nu pot! strigă.

Am încercat tot ce mi-a stat în puteri! *Nu pot să scap singură*!

Ai uitat ceva – îi spuse fata în obezi.

Nu ştiu cât de important e, *dar cred că merită să încerci*.

Ce?

Fata îşi răsuci mâinile şi îi arătă palmele roz şi curate.

Aminteşte-ţi că Gerald a vrut să cumpere alt tip de cătuşe, *dar nu a găsit*. *Ţi-a povestit când a venit acasă*.

Deschise ochii şi privi cătuşele. Da, îi povestise. Mai degrabă, bolborosise ceva încă de când îi dăduse telefon în dimineaţa zilei respective. Voia să ştie dacă erau singuri acasă – niciodată nu reuşise să ţină minte zilele libere ale menajerei. Apoi îi ceruse să se îmbrace cu ceva lejer. „Cu cât ai mai puţine haine pe tine, cu atât mai bine“, îi spusese. Îşi aminti că telefonul lui Gerald o nedumerise. Cu atât mai mult cu cât vocea lui suna ciudat, de parcă, din clipă în clipă, ar fi urmat să îi sară o siguranţă. Bănui că iar are idei perverse. Din punctul ei de vedere nu exista nici o problemă: aveau aproape patruzeci de ani şi dacă Gerald avea chef să experimenteze ceva nou, îşi dorea şi ea să îi facă pe plac.

Venise acasă într-un timp record, iar cea mai vie amintire a lui Jessie referitoare la ziua aceea era agitaţia tot mai crescândă a lui Gerald, obrajii lui congestionaţi şi ochii strălucitori. Când obişnuia să se gândească la soţul ei, nu îl asocia cu noţiunea de sex, ci cu cea de *siguranţă*, însă în ziua aceea cele două noţiuni îşi schimbaseră locurile. Desigur că el nu se gândea la altceva decât la sex, iar scula lui politicoasă şi modestă de avocat ameninţa să îi străpungă pantalonii.

Când rămase în pielea goală, deschise cutia pe care o adusese. Din ea a scos cele două perechi de cătune şi i le arătă. Pulsul îi zvâcnea la baza gâtului. Da, îşi amintea şi asta. Probabil că şi inima i se zbuciuma, cuprinsă de o excitaţie puţin obişnuită.

Of, Gerald, mi-ai fi făcut cel mai mare serviciu dacă o puneai de un infarct chiar atunci şi acolo.

Şi-ar fi dorit să-i fie silă de ea însăşi pentru că nutrea asemenea sentimente urâte faţă de omul alături de care îşi petrecuse atât de mulţi ani. Nu reuşi. Cinismul gândului rămase. Apoi veni furia.

— De ce nu m-ai lăsat, dracului, în pace? puse întrebarea tardivă.

— De ce te-ai purtat că o puţă belită? Ca un porc?

Nu mai contează. Şi nu te mai gândi la Gerald. Gândeşte-te la cătuşe.

Stomacul şi pieptul i se înfiorară ca în adierea brizei calde.

Nu trebuie sa simt aşa ceva – îşi spuse.

Şi dacă simt, o să-mi închipui că e un început de indigestie.

Imposibil. Căldura aceea avea un nume: speranţă. Tot ce putea face era să o pună în balanţă cu realitatea şi să îşi amintească prima încercare de a scăpa din cătuşe. Dar, în ciuda eforturilor de a-şi aminti durerea şi disperarea eşecului, se tot gândea cât de aproape – cât de al dracului de aproape – a fost de libertate. Oasele de la degetele mari blocaseră brăţările cătuşelor, dar în nici un caz nu avea de gând să moară în patul ăsta din cauza degetelor mari. Sigur că nu!

Cu greu, goni gândul şi reveni la ziua în care Gerald adusese cătuşele acasă. Se întinsese pe pat, îmbrăcată cu o cămăşuţă albă din dantelă şi mătase şi îl privise cu un amestec de amuzament, curiozitate şi, parcă, emoţie... Dar amuzamentul se afla pe primul loc în ziua aceea.

Fireşte. Gerald încercase o viaţă să poarte masca de „tip imperturbabil“ şi acum se fâţâia prin dormitor ca un armăsar în călduri. Purta încă şosetele „aducătoare de noroc“. Da, era caraghios. Jessie îşi aminti cum îşi muşcase buzele ca să îşi înăbuşe hohotele de râs care i se adunaseră în gât. Apoi, brusc, Gerald îşi încetase logoreea şi pe chip i se întipări o expresie de uluire comică.

— Ce-i, Gerald? îl întrebase.

— Tocmai mi-am dat seama că nu ştiu dacă *eşti de acord*. Mă tot agit încolo şi-ncoace, aproape că mi-am dat drumul, ştii tu, dar nu te-am întrebat dacă...

Atunci Jessie îi zâmbise. Pe de-o parte, pentru că se săturase până peste cap de jocul cu eşarfele şi nu ştia cum să îi spună asta; iar pe de altă parte, pentru că îi plăcea să îl vadă, iarăşi, atât de excitat. Sigur că da, era puţin cam

ciudat să ai o erecţie doar la gândul că îţi vei încătuşa soţia de pat, înainte de a plonja înlăuntru-i. Şi ce dacă? Nu ştia nimeni altcineva, în afară de ei doi şi, în fond, totul era un simplu joc.

Nu mai reuşise să se abţină şi izbucnise în râs. Gerald o privise lung. Colţul stâng al gurii i se ridicase într-un început de surâs. Ajunsese să cunoască extrem de bine această expresie de-a lungul celor şaptesprezece ani de convieţuire – expresia aceasta putea însemna două lucruri: „ai grijă, că mă enervezi“, sau „ce bine ne distrăm noi doi“. De obicei însă, Gerald era imprevizibil.

— Vrei s-o facem aşa? o întrebase.

Nu îi răspunsese imediat. Îşi înghiţi hohotele de râs, şi îi aruncă o privire care ar fi făcut cinste şi celei mai sadice curve apărute vreodată pe coperta vreunei reviste pentru bărbaţi. Apoi ridică braţele şi rosti trei cuvinte care îl rostogoliră înspre pat pe soţul ei, Gerald, avocatul cu organ modest şi pântece proeminent:

— Vino încoace, ticălosule.

Cu iuţeala fulgerului, Gerald îi puse cătuşele. Căpătâiul patului din casa lor din Portland nu avea stinghii orizontale; aşa că, dacă s-ar fi întâmplat ca inima lui Gerald să îşi înceteze bătăile *acolo*, şi-ar fi scos cătuşele peste capetele stâlpilor. Bărbatul gâfâia, aranja meticulos cătuşele, o freca între coapse cu genunchiul şi vorbea încontinuu. Îi explica ceva despre cătuşele pentru femei şi cătuşele pentru bărbaţi, despre faptul că nu găsise cătuşe pentru femei, despre faptul că o femeie şi-ar putea scoate cu uşurinţă mâinile din cătuşele pentru bărbaţi.

— Noroc că ai oasele mari. De-asta am cumpărat cătuşe pentru bărbaţi. Şi, în plus, nu mai aveam răbdare. Ia să vedem…

Îi închise cătuşele în jurul încheieturilor şi îi ceru să încerce să iasă din ele. Jessie nu reuşi, deoarece brăţara metalică se opri în osul degetului mare. Gerald se declară satisfăcut:

— Cred că sunt foarte bune.

Da, aşa spusese; şi femeia îşi aminti acum şi următoarele lui cuvinte:

— O să ne distrăm nemaipomenit.

Cu amintirea acelei zile proaspete în minte, Jessie începu iarăşi să îşi tragă mâinile din cătuşe. De această dată, durerea – fier înroşit în foc – o săgeta în muşchii suprasolicitaţi ai umerilor şi ai braţelor. Strânse din dinţi, închise ochii şi continuă să tragă. În momentul în care cătuşele răzuiră din nou carnea de pe mâini, începu să urle.

Ligamentul posterior – îşi aminti. Chipul i se transformase într-o mască a durerii. *Ligamentul posterior*, *ligamentul posterior*, *futu-l în cur de ligament posterior*!

Nimic. Asta era tot ce putea face. Îşi dădu seama că acolo mai erau şi două oscioare păcătoase de-a lungul extremităţilor mâinilor, două oscioare păcătoase de la care, probabil, i se va trage moartea.

Ţipând – durere şi dezamăgire contopite -, Jessie îşi relaxa mâinile. Umerii şi braţele îi tremurau din cauza epuizării. S-a zis cu eliberarea din cătuşele pentru bărbaţi. Dezamăgirea era încă mai cumplită decât durerea: îi ustura sufletul ca o tufă de urzici.

— Pulă-pizdă-cur-căcat! urlă către pereţii muţi. Pulă-pizdă-cur-căcat! Pulă-pizdă-cur-căcat! Pulă-pizdă-cur-căcat!

Se înfurie şi mai tare când auzi drujba începându-şi lucrul, undeva, pe malul lacului. Tot tipul de cu o zi în urmă. Vreo puţă de maimuţă, într-o cămaşă cu carouri roşii şi negre, care se joacă de-a „Sfarmă Lemne“ şi visează la futaiul de la noapte... Sau poate visează la vreun meci de fotbal sau la câteva beri reci la barul din sătuc. Jessie îl desluşea pe bulangiul în cămaşă cadrilată la fel de limpede ca pe fata prizonieră în obezi. Şi, dacă puterea gândului ar fi putut ucide, capul individului i-ar fi ieşit prin găoz chiar în momentul acela.

— Nu-i cinstit! urlă. Nu-i!...

Urletul i se înecă în deşertul gâtului şi tăcu. Speriată. Simţise osul care bloca alunecarea cătuşelor. Şi, of Doamne, Dumnezeule, cât de aproape fusese de libertate! Acesta era izvorul furiei sale – nu durerea şi nici măcar necunoscutul tăietor de lemne. Aproape simţise libertatea. Atât, şi nimic mai mult. Putea să strângă, în continuare, din dinţi şi să îndure durerea. Dar totul va fi în zadar. Nu va reuşi decât să îşi umfle încheieturile, înrăutăţindu-şi, astfel, şi mai mult situaţia.

— Să nu cumva să-mi spui că am căcat-o. Să nu care cumva *să îndrăzneşti* să-mi spui asta. Nu vreau să aud aşa ceva!

Trebuie să scapi – îi şopti tânăra. *Pentru că se va întoarce*. *Monstrul*. *Creatura*. *Se va întoarce*. *La noapte*. *După ce apune soarele*.

— Nu te cred – croncăni cu vocea-i uscată. Nu cred că silueta aia e adevărată. Şi nici nu vreau să mă gândesc la cercel şi la urma lăsată pe podea. Pur şi simplu, nu te cred.

Ba da, *mă crezi*. *Ba nu*! *Mă crezi*.

Jessie îşi lăsă capul pe umăr, fără să îşi mai poată controla tremurai buzelor. Da. Credea.

26

În ciuda setei şi a zvâcnetului înţepător din braţe, Jessie reuşi să aţipească. Ştia că nu-i bine să doarmă, că se va trezi încă şi mai sleită de puteri. Dar, în fond, ce mai conta? Încercase tot ce era omeneşte posibil ca să scape de acolo, însă rămăsese pe mai departe Frumoasa încătuşată a Americii. În plus, tânjea după uitarea pe care i-o aducea somnul – tânjea după ea, aşa cum un toxicoman tânjeşte după droguri. Însă, chiar înainte de a aluneca în

somn, mintea-i tulburată îi fu zdruncinată de o idee atât de simplă încât părea aproape ireală.

Crema de faţă. Borcanul cu cremă de faţă de pe etajeră.

Nu te ambala iarăşi, Jessie. O eventuală dezamăgire s-ar putea să te doboare de-a binelea. Dacă borcanul n-a căzut pe podea când ai săltat etajera, înseamnă că a alunecat undeva unde n-ai absolut nici o şansă să ajungi. Te rog, nu te ambala.

Problema era că nu putea să nu se ambaleze, nu putea să nu dea frâu speranţei, căci, dacă borcanul cu cremă se mai afla încă acolo şi putea să ajungă la el, îşi va putea unge încheieturile mâinilor şi va scăpa din cătuşe.

Dar nu era un borcan mare, Jessie. Era doar un eşantion din plastic. Mai mult ca sigur că a alunecat pe podea.

Dar nu, nu alunecase. Jessie îşi întoarse capul mult înspre stânga şi reuşi să distingă o formă albastră pe etajeră.

Nu e acolo, ai halucinaţii – şopti acea parte a ei care renunţase să mai lupte, care se resemnase în faţa sfârşitului.

ŢI SE PARE că-i acolo, dar, de fapt, nu e. E Fata Morgana, Jessie. Vezi ceea ce îţi doreşti cu ardoare să vezi.

Se uită iarăşi înspre stânga, înfruntând durerea din tendoanele gâtului. Forma albastră nu dispăruse. Dimpotrivă: acum o vedea şi mai clar. Da. Acolo era. Borcanul cu cremă. Când ridicase etajera, o carte alunecase şi blocase căderea borcanului cu cremă Nivea. Era uluitor, era de necrezut că viaţa i-ar fi putut fi salvată de o carte despre oamenii cavernelor.

Bine. Şi chiar dacă-i acolo, tot n-o să fii în stare să ajungi la el, o avertiză vocea resemnată, dar Jessie nu-i dădu atenţie.

Acum se gândea că *poate* lua borcănaşul de pe etajeră. Era aproape sigură de asta.

Cu mare grijă, îşi răsuci mâna stângă şi începu să pipăie etajera, în nici un caz nu îşi putea permite să facă o greşeală tocmai acum şi să împingă borcanul de-a lungul

etajerei sau, chiar, să îl răstoarne. Căci era sigură că îşi va pierde minţile dacă se va întâmpla aşa ceva. Da. Sigur. Va auzi cum borcanul se rostogoleşte pe podea şi atunci... Atunci... Atunci va înnebuni de-a binelea. Deci trebuie să aibă mare – mare – mare grijă. Şi dacă are grijă, poate va reuşi. Mai exista această ultimă şansă pentru că...

Pentru că poate că există un Dumnezeu – gândi – *şi acest Dumnezeu nu vrea să mă lase să mor aici, ca un iepure prins în capcană. Am luat borcănaşul de pe etajeră atunci când câinele se ospăta din Gerald, dar mi-am dat seama că e prea mic şi prea uşor ca să rănească animalul, presupunând că l-aş fi nimerit. Şi, în situaţia în care mă aflam, îngreţoşată, tulburată şi speriată de moarte, ar fi fost normal să îl las din mână şi să caut altceva pe etajeră. Dar eu ce-am făcut? L-am pus la loc. Complet lipsit de logică. De ce? Pentru că Dumnezeu există, de-aia. E unicul răspuns care-mi trece prin minte şi e unicul care are sens. Dumnezeu m-a* i *pus să păstrez borcanul pentru că ştia că voi avea nevoie de el.*

Îşi plimbă foarte uşor degetele pe etajeră. Ai grijă, Jessie! Ştia că, lăsându-L pe Dumnezeu, sau soarta, sau providenţa, sau orice ar fi fost, aceasta era ultima ei şansă. Şi când atinse borcănaşul, mintea-i începu să fredoneze un fragment dintr-un blues vechi, compus, probabil, de Woody Guthrie:

Şi *dacă vrei să ajungi în rai,*
Ascultă-mă:
Trebuie să-ţi ungi tălpile
Cu puţin seu de oaie.
Numai aşa vei scăpa din ghearele diavolului
Şi vei aluneca înspre Tărâmul Făgăduinţei;
Uşurel.
Unge-te.

Cuprinse borcanul în palmă cu mişcări încete, grijulii, mângâietoare, şi îl trase către ea.

Uşurel.

Unge-te.

Oare fuseseră rostite cuvinte mai adevărate în întreaga istorie a omenirii?

— Nu crrred, drrragă, o imită pe Liz Taylor în „Pisica pe acoperişul fierbinte“.

Nu îşi auzi vocea. De fapt, nici măcar nu îşi dădu seama că vorbise. Simţea cum o cuprinde balsamul binecuvântat al uşurării: la fel de dulce şi tămăduitor ca prima înghiţitură de apă – apă proaspătă şi rece – care îi va stinge focul din gât. Va scăpa din ghearele diavolului şi va aluneca înspre Tărâmul Făgăduinţei. Aşa va fi. Aşa va fi, dacă va avea mare – mare – mare grijă. Fusese pusă la încercări inimaginabile; fusese călită în focul iadului; acum urma să îşi primească recompensa. Tâmpită fusese când se îndoise de asta!

Cred că ar fi mai bine să nu mai gândeşti aşa – vocea Supusei era îngrijorată. *Bucuria o să îţi răpească din concentrare şi ştii foarte bine că cei neatenţi nu reuşesc să scape din ghearele diavolului*.

Corect. Dar avea de gând să fie foarte – foarte – foarte atentă, îşi petrecuse în iad ultimele douăzeci şi una de ore; şi nimeni nu avea habar ce înseamnă asta. Nimeni *nu va şti vreodată* ce înseamnă asta.

— O să am grijă – şuieră aspru Jessie.

— Voi chibzui cu mare atenţie fiecare mişcare. Promit, jur că aşa voi face. Şi apoi o să... O să...

O să facă... Ce?

O să se ungă, bineînţeles. Şi o să iasă din cătuşe.

Jessie începu să vorbească cu Dumnezeu:

Vreau să-ţi promit ceva. Îţi promit că o să fac o mare curăţenie. Mai întâi în mintea mea, de unde o să arunc toate vechiturile – toate vechiturile care nu fac altceva decât să ocupe locul degeaba şi să-mi provoace incendii în conştiinţă. Ba chiar o s-o sun pe Nora Callighan şi o s-o rog să mă ajute. Am să încerc şi să-i dau de urmă lui Ruth Neary. Ascultă-mă bine, Doamne. Nu ştiu dacă există

Tărâmul Făgăduinţei, dar Îţi promit că am să fac curăţenie, am să mă ung şi am să încerc să alunec înspre un asemenea loc. Eşti de acord?

Şi văzu – ca un semn de răspuns la rugăciunea ei – exact cum urmau să se desfăşoare lucrurile. Cel mai greu îi va fi să scoată capacul borcanului. Va avea nevoie de multă răbdare şi de infinită grijă. Va fixa borcănaşul în palma stângă şi îşi va folosi degetul mare pentru a-i deşuruba capacul.

O să-l deşurubez, ţuca si sigură – se înverşuna Jessie.

Probabil că cel măi delicat moment va fi acela în care căpăcelul va începe să se rotească. Dacă nu va fi foarte – foarte foarte atentă, ar putea scăpa borcanul din mână.

— Nici vorbă! se adresă încăperii pustii. Nici vorbă, scârbă mică!

Jessie ridică borcănaşul, ţinându-l strâns în pumn. Nu era prea uşor să vezi prin plasticul din care era fabricat, însă era sigură că era mai mult de jumătate plin. O dată ce va fi scos capacul, va răsturna borcănaşul în palmă şi va lăsa crema să se prelingă. Apoi îşi va ridica mâna iar crema îi va aluneca între încheietură şi brăţara metalică. O va întinde rotindu-şi mâna. Ştia unde trebuie să ajungă unsoarea: chiar sub degetul mare. Apoi îşi va smuci mâna. Va suporta durerea şi va trage, va tot trage până când mâna îi va aluneca din cătuşe şi va fi, în sfârşit, liberă. În sfârşit, liberă. Doamne Atotputernic, va fi, în sfârşit, liberă. Putea să facă asta. Ştia că poate.

— Dar cu mare – mare – mare grijă, murmură. Fixă borcănaşul în podul palmei, prinse capacul cu degetele şi…

— E DESFĂCUT! Vocea-i tremura de emoţie.

— Doamne, Dumnezeule, E DESFĂCUT!

Aproape nu-i venea să creadă – iar vocea pesimistă dinlăuntru-i refuza să creadă.

Dar era adevărat.

Ai grijă, Jessie. Ai mare – mare – mare grijă. Uşurel, acum.

Da. Doar că, în această clipă, în minte îi apăru o imagine neobişnuită: era chiar ea, aşezată la biroul din casa lor de la oraş, îmbrăcată cu cea mai frumoasă rochie neagră pe care o avea, scurtă, elegantă. Părul proaspăt spălat şi mirosind a parfum, în loc să duhnească a transpiraţie acră, era prins cu o agrafă din aur. Biroul era mângâiat de razele prietenoase ale soarelui de după-amiază. Iar ea, Jessie, scria o scrisoare adresată Corporaţiei „Nivea“. *Stimaţi domni, îmi face o deosebită plăcere să vă aduc la cunoştinţă faptul că produsul dumneavoastră mi-a salvat viaţa...*

Capacul borcănaşului se roti uşor. Exact aşa cum îşi închipuise. *Parcă visez* – gândi. *Îţi mulţumesc, Doamne. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc foarte, foarte, foarte...*

Ochiul său surprinse o mişcare în încăpere şi primul gând care-i trecu prin minte nu a fost acela că a venit cineva să o salveze, ci că s-a reîntors cowboy-ul cosmic ca să o răpească, înainte ca ei să îi reuşească evadarea. Scoase un strigăt strident. Privirea-i îngrozită începu să cerceteze camera. Degetele-i strânseră borcănaşul cu cremă, într-un spasm involuntar.

Era câinele. Doar câinele care se întorsese pentru prânz. Se afla în pragul uşii. Când Jessie îşi dădu seama cine este cel care o vizitează, îşi mai dădu seama de încă ceva. Mult mai grav. Tragic. Strânsese prea tare borcanul în palmă şi acum îi aluneca printre degete ca o boabă de strugure curăţată de pieliţă.

— NU!

Reuşi să îl prindă. Dar îl scăpă imediat. Borcanul se rostogoli pe pat, îi lovi şoldul, apoi căzu pe duşumea, cu un zgomot sec. Cu zgomotul despre care Jessie crezuse că o va face să îşi piardă definitiv minţile. Însă nu se întâmplă aşa ceva. În schimb, descoperi o spaimă încă şi mai profundă: în pofida tuturor nenorocirilor care i se întâmplaseră, îşi păstrase raţiunea nealterată. Şi, indiferent ce clipe oribile o mai aşteptau, acum, când îi

fusese răpită şi ultima şansă, va fi nevoită să înfrunte lucidă toate grozăviile.

— De ce a trebuit să vii tocmai acum, nenorocitule? îl întrebă pe fostul Prinţ.

Vocea aceasta scrâşnită, plină de ură, reuşi să sperie câinele, cum nu reuşiseră nici urletele şi nici ameninţările dinainte.

— De ce acum? Blestemat să fii. De ce *acum*?

Câinele îşi dădu seama că, în ciudă schimbării de ton, stăpâna era tot inofensivă. Dar nu o scăpă din priviri în vreme ce se îndreptă înspre rezerva lui de carne. Trebuia să fie prudent. Aceasta fusese o lecţie pe care o învăţase într-un mod foarte dureros şi nu avea de gând să o uite vreodată. Întotdeauna trebuie să fii prudent.

Se mai uită o dată la Jessie, apoi prinse în colţi unul dintre testiculele lui Gerald şi îl smulse. Imaginea aceasta era înfiorătoare, însă mult mai cumplit s-a simţit Jessie când a văzut cum de pe cadavrul soţului ei se ridică un roi de muşte verzi. Bâzâitul lor făcu să se stingă şi ultima speranţă de supravieţuire ascunsă într-un colţ al inimii femeii.

Câinele se retrase încet cu bucata de carne în fălci. Părăsi încăperea. Muştele se regrupară pe cadavru. Jessie închise ochii, începu să se roage iarăşi. Însă acum nu se mai ruga să fie liberă. Acum îl ruga pe Dumnezeu să se îndure şi să o ia cât mai repede la El, înainte de apusul soarelui şi sosirea străinului cu chipul alb.

27

Următoarele patru ore au fost cele mai cumplite din viaţa lui Jessie Burlingame. Spasmele musculare s-au intensificat, însă nu această durere a constituit motivul pentru care femeia a devenit din ce în ce mai îngrozită

între ora unsprezece şi ora trei după-amiază. Adevăratul motiv era refuzul încăpăţânat al minţii ei de a-şi abandona luciditatea şi de a se cufunda în bezna uitării de sine. În liceu citise povestirea lui Poe, „Inima care îşi spune taina“, însă de-abia acum înţelegea pe propria-i piele sensul macabru al cuvintelor de început: *Nervos*. *Adevărat*, *sunt şi am fost foarte nervos*, *dar de ce spui că sunt nebun*?

Nebunia ar fi un mod de evadare. Dar nebunia nu voia să vină. Aşa cum nici somnul nu voia să vină. Moartea ar fi putut fi o scăpare. Întunericul îşi va îndeplini cu siguranţă sarcina. Era complet neputincioasă – zăcea de o eternitate în pat, supravieţuia într-o realitate cenuşie pe care doar săgeţile roşii ale spasmelor musculare o străpungeau din când în când. Nu mai contau decât spasmele; şi mai conta şi luciditatea-i obositoare, înfiorătoare. Nimic altceva. Lumea din afara acestei camere îşi pierduse orice semnificaţie. Ba chiar ajunsese să fie sigură că nici *nu mai exista* vreo lume în afara camerei, că oamenii care o populaseră îşi sfârşiseră rolurile, că toate decorurile fuseseră strânse şi împachetate.

Timpul se transformase într-o mare îngheţată, prin care conştiinţa ei se străduia să înainteze, clătinându-se, aidoma unei nave în derivă. Auzea vocile-fantomă… Apropiindu-se… Îndepărtându-se… Majoritatea îi vorbeau din minte. Dar, la un moment dat, o auzi pe Nora Callighan spunându-i ceva din baie. Apoi, Jessie purtă o discuţie cu mama sa, care se ascundea undeva pe coridor. Mama venise să îi explice că nu ar fi intrat niciodată într-o asemenea încurcătură dacă ar fi fost un copil cuminte.

Între timp, continua să îşi mişte încet mâinile şi picioarele. Dar nu pentru că ar mai fi nutrit vreo fărâmă de speranţă că ar fi reuşit, în cele din urmă, să descopere soluţia salvatoare; căci şi inima-i şi mintea-i înţeleseseră că nu mai există vreo asemenea soluţie. Borcanul cu cremă fusese ultima ei şansă. Îşi mişca mâinile şi picioarele doar

pentru că, astfel, mai domolea durerea pe care i-o provocau spasmele musculare.

Totodată, simţea cum frigul îi pătrunde în picioare şi în mâini, acoperindu-i pielea cu o pojghiţă de gheaţă. Dispăruse senzaţia de somnolenţă şi credea că amorţeala aceasta rece îi va învinge, în final, spasmele şi că, totuşi, moartea se va dovedi a fi îndurătoare. Singura problemă era că nu se grăbea deloc să vină.

Timpul trecea, însă nu era un timp aparţinând lumii reale, ci, mai degrabă, un flux nemilos de informaţii care făcea naveta între simţurile ei treze şi mintea-i înfiorător de lucidă. Pentru ea nu mai exista decât acest dormitor-închisoare, bâzâitul muştelor care îşi făcuseră culcuş pe Gerald şi mişcarea lentă a umbrelor pe podea, pe măsură ce soarele străbătea cerul de mucava al toamnei. Şi, la un moment dat, în după-amiaza aceea nesfârşită, simţi primele crampe în abdomen şi apoi, în diafragma suprasolicitată, îngheţându-i muşchii pieptului şi blocându-i plămânii. Cu disperare în ochii-i ieşiţi, parcă, din orbite, fixa umbrele care se jucau pe tavan, încercând din răsputeri să continue să respire calm şi regulat până când crampele se mai domoleau. Avea senzaţia că e îngropată până la gât în ciment rece şi umed.

Nu-i mai era foame. Dar îi era îngrozitor de sete. Şi, în vreme ce ziua aceasta nesfârşită îşi ţesea plasa otrăvită de păianjen în jurul ei, ajunse la concluzia că doar setea (atât şi nimic mai mult) ar putea realiza ceea ce nu au fost în stare să facă nici durerea şi nici moartea ce va să vină: să o înnebunească. Fiecare centimetru al corpului ei urla după puţină apă. Până şi pupilele îi erau însetate.

Având de înfruntat aceste probleme, ar fi trebuit ca frica de cow-boy-ul cosmic să se diminueze sau să dispară cu totul. Însă, pe măsură ce după-amiaza se topea în înserare, gândul la străinul cu faţa albă o durea mult mai tare decât crampele, decât setea. Avea mereu în faţa ochilor silueta acestuia, şi îşi dădea seama că reuşeşte să vadă, din ce în

ce mai clar, rânjetul strâmb, respingător al acestuia, în timp ce soarele îşi ţâra razele înspre apus. Chiar îi răsuna în urechi clinchetul prăfuit al oaselor şi al bijuteriilor din valiza demodată a străinului.

Va veni după ea. Când se va întuneca, va veni după ea. Cow-boy-ul cel mort, străinul, spectrul dragostei.

CHIAR l-ai văzut, Jessie. Era Moartea şi CHIAR i-ai văzut chipul, aşa cum îl văd cei care mor singuri. SIGUR că şi ei văd: groaza le este întipărită pe chipurile contorsionate, în ochii ieşiţi din orbite. Era Moartea şi, când va apune soarele, va veni să te ia.

După ora trei începu să bată vântul. Uşa din spatele casei se zbătea în ritmul rafalelor. Apoi drujba îşi încetă mârâitul; şi Jessie auzea cum valurile lacului se lovesc de mal. Nu îl mai auzi însă pe cufundar; probabil că se hotărâse că a venit, totuşi, vremea să zboare înspre sud, sau, măcar, să se mute într-un loc de unde să nu mai audă zbieretele doamnei din casa singuratică.

Am rămas singură. Până când va sosi EL.

Nici măcar nu mai încerca să se convingă de faptul că făptura întunericului nu fusese decât o festă pe care i-o jucase imaginaţia. Lucrurile merseseră, deja, mult prea departe.

Dinţii ascuţiţi ai unei crampe se înfipseră cu poftă în braţul ei stâng şi buzele crăpate ale lui Jessie se contorsionară într-o grimasă de durere. Era ca şi cum un bucătar neîndemânatic i-ar fi scormonit inima cu o furculiţă. Apoi, muşchii de sub sâni i se strânseră într-un ghem de sârmă ghimpată, iar nervii din plexul solar luară foc aidoma unui morman de paie uscate. A fost cea mai cumplită durere simţită de la începutul acestei aventuri. Încercă să se zbată şi nu izbuti. Încercă să urle şi nu izbuti.

Dar, până la urmă, trecu şi această durere.

Se relaxa uşor, gâfâind, cu capul îndreptat înspre tavan. Se concentra numai asupra ghemului de foc de sub sâni, aşteptând să îşi dea seama dacă, într-adevăr, durerea

dispăruse sau dacă avea să explodeze iarăşi. A trecut... Cu părere de rău, parcă. Şi, oricum, promiţându-i că va reveni, cât de curând. Jessie închise ochii, rugându-se să poată adormi. Moartea se dovedea a fi o acţiune lungă şi obositoare, de aceea acum ar fi fost bine venită o pauză oricât de scurtă.

Somnul nu veni. Veni, în schimb, fata din obezi, „dovlecelul lui tăticu“. Liberă ca pasărea cerului, chiar dacă ademenise sau nu pe cineva, mergea desculţă prin islazul satului de puritani în care locuia şi era fericită şi singură. Nu mai era obligată să îşi ţină ochii în pământ, ruşinată. Iarba era o catifea verde şi, în depărtare, pe coama dealului, păştea o turmă de oi. Clopotul, pe care Jessie îl auzise şi înainte, răsuna monoton, anunţând sfârşitul zilei.

Dovlecel purta o cămaşă de noapte din bumbac albastru, pe pieptul căreia era desenat un semn de exclamaţie mare şi galben. Jessie ştia bine cămaşa asta şi se bucură nespus să o vadă din nou. O purtase de nenumărate ori între zece şi doisprezece ani când, în sfârşit, fusese convinsă să o arunce.

Părul „dovlecelului lui tăticu“ era prins acum cu o fundă din catifea albastră. Fetiţa arăta minunat şi părea profund fericită. Jessie nu se miră deloc: de fapt, fetiţa reuşise să scape; era *liberă*. Femeia nu simţi nici urmă de invidie, dar simţea o dorinţă puternică de a-i spune că trebuie să facă mult mai mult decât să se bucure de această libertate; că trebuie să o păstreze cu sfinţenie, să o păzească şi să o folosească.

Cred că am adormit. Trebuie că am adormit, pentru că ăsta este precis un vis.

O altă crampă îi înţepeni muşchii coapsei drepte, iar piciorul începu să îi zvâcnească incontrolabil. Deschise ochii şi văzu dormitorul – închisoarea ei – scăldat acum în Tazele oblice ale soarelui care se pregătea de culcare. Apusul se apropia grăbit. Uşa din spatele casei se tot izbea

de canaturi, lovită de rafalele vântului; sudoarea şi urina şi respiraţia femeii duhneau a acru. Nu se schimbase absolut nimic. Absolut nimic. Timpul trecuse, urmându-şi propriul ritm. Simţi că braţele-i sunt mai reci, dar nu mai amorţite decât fuseseră înainte de a aţipi. Şi, de fapt... Nici măcar nu aţipise şi nici nu visase... Totuşi, făcuse *ceva*.

Şi pot s-o fac iarăşi, îşi spuse şi închise ochii.

Se reîntoarse, astfel, imediat, pe păşunea din catifea verde. Fetiţa o privi grav, cu ochi blânzi.

Mai e un lucru pe care încă nu l-ai încercat, Jessie.

Ba nu! – răspunse femeia. *Am încercat TOTUL. Trebuie să mă crezi. Şi mai ştii ceva? Dacă n-aş fi scăpat borcănaşul cu cremă când m-a speriat câinele, aş fi reuşit să scap din brăţara stângă. Ghinion, asta a fost. Sau destin. Câinele ăla blestemat a fost instrumentul destinului meu.*

Fetiţa se apropie de ea. Iarba şopti sub tălpile-i desculţe.

Nu-i vorba despre cătuşa stângă, Jessie, ci despre cea dreaptă. Crede-mă: se poate. Dar, mai întâi, trebuie să-ţi pun o întrebare foarte importantă: VREI cu adevărat să trăieşti?

SIGUR că vreau!

Fetiţa se apropie şi mai mult. Ochii aceia – de un fumuriu care visa să devină albastru – păreau a o privi drept în inimă.

Chiar vrei? Mă cam îndoiesc.

Da' ce? Eşti nebună? Îţi închipui că vreau să rămân legată de patul ăsta când...

Ochii lui Jessie – visând încă să devină albaştri după toţi aceşti ani – se deschiseră iarăşi. Cercetară întreaga încăpere. Se opriră asupra cadavrului sfârtecat al lui Gerald.

— Nu vreau să fiu legată de patul ăsta când se va întuneca şi se va întoarce monstrul! se adresă ea pereţilor muţi.

Închide ochii, Jessie.

Îi închise. Dovlecel se afla în faţa ei, îmbrăcată în cămăşuţa veche din bumbac. O privea calm. Jessie o zări, acum, şi pe cealaltă – pe fata grasă cu faţa plină de coşuri. Ea nu fusese la fel de norocoasă ca „dovlecelul lui tăticu“. Pentru aceasta nu exista nici un fel de scăpare, decât dacă, uneori, moartea însăşi se poate dovedi o scăpare – ipoteză cu care Jessie ajunsese, aproape, să fie de acord. Fata cea grasă fie se sufocase, fie suferise o comoţie cerebrală. Chipul îi era vânăt ca norii de furtună. Un ochi îi era larg deschis. Celălalt îi explodase ca o boabă de strugure strivită sub tălpi. Limba-i sângerândă îi atârna printre buze.

Tremurând înfiorată, Jessie se întoarse înspre Dovlecel.

Nu vreau să sfârşesc astfel. Să mi se întâmple orice, dar să nu mor aşa. Cum ai reuşit TU să scapi?

Am alunecat – răspunse fetiţa. *Am alunecat din ghearele diavolului înspre Tărâmul Făgăduinţei*.

Oricât de epuizată s-ar fi simţit, Jessie nu îşi putu stăpâni accesul de furie.

Chiar n-ai auzit nimic din tot ce ţi-am spus? *Am scăpat borcanul cu cremă, căca-m-aş*! *A venit câinele, m-am speriat şi l-am SCĂPAT*! *Ce mai pot să…*

Şi mi-am adus aminte şi ziua eclipsei, o întrerupse fetiţa, pe un ton nerăbdător:

Aşa am reuşit să scap. Mi-am amintit eclipsa şi mi-am mai amintit şi ce s-a întâmplat pe punte când a dispărut soarele. Aşa trebuie să faci şi tu. Cred că e unica ta şansă. Nu mai poţi să fugi şi să te ascunzi de adevăr Jessie. Trebuie să ieşi din întuneric şi să-l priveşti drept în faţă.

Iarăşi? Atât, şi nimic mai mult? Jessie se înecă într-un val uriaş de epuizare şi dezamăgire. O clipă simţise cum speranţa îi dădea, din nou, târcoale. Însă totul fusese în zadar. Doar iluzii deşarte.

Nu pricepi – spuse femeia. *Am mai făcut o dată drumul ăsta – până la capăt. Da, cred că există o legătură între ce mi-a făcut tata atunci şi ce mi se întâmplă acum. Se prea*

poate să ai dreptate. Dar de ce să mai trec prin tot adevărul ăla dureros şi scârbos când mă aşteaptă încă atât de multă durere până când Dumnezeu se va fi plictisit să mă mai chinuiască şi se va hotărî, în sfârşit, să tragă obloanele?

Nu-i răspunse nimeni. Dispăruse fetiţa în cămaşă de noapte albastră; fetiţa, care fusese ea, cu un miliard de ani în urmă, dispăruse. Pe căptuşeala cenuşie a pleoapelor lui Jessie nu se mai contura nici o imagine. Deschise ochii şi privi bine camera unde urma să moară. Uşa de la baie... Tablourile... Cadavrul soţului ei, acoperit de roiul de muşte verzi de gunoi...

Potoleşte-te, Jess. Întoarce-te la eclipsă!

Ochii i se măriră, neîncrezători. Părea a fi fost o voce adevărată – o voce reală, care nu venea nici din baie, nici din coridor, nici din propriile-i gânduri. Era o voce care izvora din aerul din jur.

— Dovlecel?

Vocea-i era un croncănit de cioară singură şi tristă. Încercă să se ridice în şezut, dar o altă crampă îi ameninţă mijlocul. Renunţă, se relaxa şi aşteptă ca durerea să-i treacă.

— Tu eşti, Dovlecel? Tu eşti, draga mea?

I se păru că aude ceva, că vocea ar mai fi spus încă ceva, dar, chiar dacă aşa a fost, nu fusese în stare să desluşească vorbele. Apoi, linişte.

Întoarce-te la eclipsă, Jessie!

— N-am ce soluţii să găsesc acolo – mormăi.

— Acolo nu găsesc decât durere şi prostie şi... Şi mai ce? Ce anume?

Bătrânul Adam. Cuvintele i se strecurară firesc în minte – amintire a vreunei predici pe care o ascultase, plictisită, aşezată în strană între părinţii ei, şi încercând să vadă cum se reflectă lumina din vitralii pe pantofii ei albi, de lac. Două cuvinte care se lipiseră pe hârtia de prins muşte a subconştientului ei. *Bătrânul Adam* – poate la asta se

rezuma totul. Un tată care, probabil cu bună ştiinţă, aranjase totul în aşa fel încât să rămână singur cu fetiţa lui – fetiţa lui cea frumuşică şi vioaie. Şi la fel de probabil este faptul că îşi repetase tot timpul în sinea lui: *Nu se va întâmpla nimic rău. N-are ce să se întâmple. Totul va fi bine*. Apoi începuse eclipsa şi ea s-a aşezat la el în braţe, îmbrăcată în mult prea scurta şi prea strâmta rochie de plajă – pe care el însuşi îi ceruse să o poarte – şi se întâmplase ceea ce se întâmplase. Un incident scurt, libidinos, care îi făcuse pe amândoi să se simtă ruşinaţi şi vinovaţi, îşi împroşcase sămânţa pe rochia ei; atât şi nimic mai mult. Mare scofală. De fapt, îşi vărsase vâscozitatea pe fundul chiloţeilor ei. Sigur, acesta nu era un comportament normal pentru nici un tată. Dar...

Bine, haide să privim adevărul în faţă – îşi spuse Jessie. *Situaţia putea fi mult mai gravă. Practic, n-am păţit nimic. Lucruri din astea se întâmplă destul de des. Tatăl meu nu a fost nici primul, nici ultimul reprezentant proeminent al clasei de mijloc care să aibă o erecţie din cauza fiicei lui; iar eu n-am fost nici prima, nici ultima fiică ce s-a trezit cu fundul chiloţilor plin de spermă. Asta nu înseamnă că ceea ce a făcut el a fost un lucru firesc şi nici nu i se pot găsi scuze. Îmi ajunge doar să ştiu că nu a mers mai departe*.

Sigur că da. Şi în momentele acestea, îngroparea acelei zi în negurile uitării părea o idee mult mai bună decât a o retrăi, indiferent de părerea „dovlecelului lui tăticu“. Da, să o îngroape în negurile uitării, în bezna adusă de eclipsa de soare. Căci avea alte treburi acum: trebuia să se pregătească pentru agonia dinaintea morţii în acest dormitor împuţit şi plin de muşte.

Închise ochii şi aroma parfumului folosit de tatăl ei îi inundă nările. Aroma parfumului şi izul transpiraţiei lui. Simţi cum ceva tare îi împunge fundul. Îi auzi geamătul când ea încercă să îşi găsească o poziţie confortabilă. Simţi cum mâna lui îi caută sânii mult prea mici. Îşi aduse aminte că îl întrebase dacă se simte rău. Apoi el începuse

să respire repede, prea repede. Şi la radio cânta Marvin Gaye: *Iubesc cu pasiune, îmi spun prietenii, dar cred... cred... că numai aşa poţi iubi o femeie...*

Mă iubeşti, dovlecel?

Da, sigur...

Atunci nu te speria. Nu ţi-aş face rău pentru nimic în lume.

Cealaltă mână a bărbatului urca pe piciorul ei gol, ridicându-i rochia.

Vreau...

— Vreau să fiu drăguţ cu tine, murmură Jessie.

Chipul femeii devenise pământiu.

— Asta mi-a spus. Isuse, chiar *aşa* mi-a spus!

Nu prea ştiu dacă vreau, tati... Mi-e frică să nu-mi ard ochii.

Mai avem încă cel puţin douăzeci de secunde. Aşa că nu-i cazul să-ţi faci probleme. Şi, mai ales, nu privi în jur.

Apoi, zgomotul elasticului desfăcut – al lui, nu al ei – când îl scosese pe „Bătrânul Adam".

Cu toată deshidratarea, o lacrimă singuratică i se rostogoli pe obrazul stâng.

— Uite că fac ce mi-ai spus. Îmi amintesc absolut tot. Sper că eşti mulţumită.

Da – răspunse Dovlecel.

Şi, deşi Jessie nu o mai vedea, se simţea scăldată în privirea dulce şi blândă a fetiţei.

Ai mers însă prea departe pe cărarea amintirilor. Întoarce-te puţin. Foarte puţin.

O uriaşă senzaţie de uşurare o copleşi pe Jessie când înţelese că Dovlecel îi cerea să îşi amintească ce s-a întâmplat *înainte* de avansurile sexuale ale tatălui ei.

Păi, atunci de ce a trebuit să trec iarăşi prin toată scârboşenia asta?

Răspunsul era la mintea cocoşului: nu contează dacă vrei să mănânci o sardină sau douăzeci, tot trebuie să deschizi conserva, să le vezi pe toate şi să simţi duhoarea de peşte.

Şi, în fond, amintirile nu ucid. Cătuşele, da. Cătuşele care o ţineau prizonieră, o puteau omorî. Dar nu şi amintirile, oricât de dureroase erau ele. Era timpul să înceteze cu văicărelile şi să afle ce anume voia Dovlecel de la ea.

Întoarce-te la momentele dinainte ca el să înceapă să te pipăie. Întoarce-te la motivul pentru care eraţi amândoi acolo, întoarce-te la eclipsă.

Jessie închise ochii şi mai strâns şi se întoarse în timp.

28

Dovlecel? Te simţi bine?

Da, dar... te sperie un pic, nu?

Ziua a început să se întunece, de parcă un nor negru, de furtună, acoperă soarele. Numai că nu este vorba de un nor. Era luna. Era eclipsa.

Da – îi răspunse tatăl.

Când îl priveşte, Jessie îşi dă seama că vorbeşte serios.

Vrei să stai la mine în braţe, Jess?

Îmi dai voie?

Sigur.

Şi i se caţără în braţe, bucuroasă că îi simte căldura şi mirosul dulce – „mirosul tăticului“. Iar ziua continuă să se cufunde în beznă. Şi e bucuroasă că stă în braţele tatălui ei pentru că fenomenul astronomic la care asistă *este*, într-adevăr, înfricoşător; mult mai înfricoşător decât îşi închipuise. Cel mai mult o sperie felul în care dispar umbrele de pe ponton. Niciodată nu le văzuse dizolvându-se astfel şi, în mod sigur, nu va mai vedea aşa ceva altădată în întreaga ei viaţă. Nici că mi-ar păsa – îşi spune – şi se cuibăreşte mai bine în braţele tatălui său, fericită că a redevenit „dovlecelul lui tăticu“ şi nu mai este Jessie cea prea înaltă, prea lălâie, prea antipatică...

Pot să mă uit prin ciobul afumat, tati?

Încă nu.

Mâna lui, grea şi fierbinte, pe piciorul ei. O acoperă cu mânuţa ei, se întoarce cu faţa la el şi râde cu gura până la urechi.

Nu-i aşa că-i palpitant?

Da. *Sigur că e*, *dovlecel*. *E chiar mai palpitant decât mi-am închipuit că va fi*.

Fetiţa se foieşte iarăşi, încercând să găsească o poziţie în care obiectul acela tare să nu o mai deranjeze, să nu îi mai strivească funduleţul. Tatăl ei gâfâie.

Taţi? *Sunt prea grea*? *Te doare*?

Nu, *nu*. *E foarte bine*.

Pot samă uit prin ciobul de sticlă?

Încă nu, *dovlecel*. *Curând*. *Foarte curând*.

Amurgul s-a lăsat în mijlocul zilei. O bufniţă ţipă în pădure. Jessie se înfioră. În curând, la radio, va începe să cânte Marvin Gaye.

Priveşte lacul! îi spuse tatăl ei.

Un crepuscul ciudat se insinuează peste o suprafaţă mohorâtă din care a fost extrasă orice culoare vie. Cenuşiul domină. Se cutremură şi spune că e oribil. Tatăl ei spune că nu are nici un motiv de spaimă, ci, dimpotrivă, ar trebui să se bucure de aceste clipe unice. Această afirmaţie o va examina Jessie cu multă grijă – cu foarte multă grijă – peste ani şi ani, căutându-i subînţelesul.

Tata? *Taţi*? *A dispărut*. *Pot să*...

Da. *Acum ai voie*. *Dar când îţi spun să nu te mai uiţi*, *mă asculţi*. *Ne-am înţeles*? *Fără linguşeli şi proteste*. *Bine*?

Îi dă o mănuşă de bucătărie şi apoi trei cioburi de sticlă afumată. Cu mănuşa de bucătărie trebuia să îşi protejeze degetele de muchiile tăioase ale cioburilor afumate. Şi, în minte, îşi aude tatăl spunând:

Ultima chestie de care am avea nevoie...

29

… ar fi. şase întoarcă maică-ta şi să găsească un bilet pe care să scrie…

Jessie deschise brusc ochii şi primul lucru pe care îl văzu a fost paharul gol. Paharul pentru apă al lui Gerald. Pe etajeră. Pe etajeră, chiar lângă mâna ei încătuşată. Mâna dreaptă.

… că te-am dus la camera de gardă a spitalului ca să îţi coasă degetele.

De-abia acum pricepu Jessie scopul acestei amintiri vechi, supurânde ca o rană infectată. De-abia acum pricepu Jessie ce anume încerca să îi spună Dovlecel. Soluţia nu avea absolut nici o legătură cu „bătrânul Adam“ sau cu sperma împroşcată pe chiloţii ei din bumbac. Soluţia era direct legată de cioburile de sticlă afumată. Pierduse borcănelul cu cremă, dar mai exista încă o sursă de lubrifiere a încheieturilor. Mai exista încă o posibilitate de a ajunge pe Tărâmul Făgăduinţei. Sângele. Sângele ei.

Până când se închega, sângele era aproape la fel de unsuros ca şi uleiul.

O să te doară îngrozitor, *Jessie*.

Sigur. O să o doară al dracului de tare. Dar îşi aminti că auzise sau citise undeva că în încheieturile mâinilor se aflau mai puţini nervi importanţi pentru supravieţuire. Şi, oricum, era deja pe jumătate amorţită.

— Am avut mintea amorţită când l-am lăsat să-mi pună cătuşele. Asta-i adevărul – de-abia reuşi Jessie să articuleze cuvintele.

Şi dacă greşeşti şi tai prea adânc, o să ai parte de o sinucidere în stil „Roma Antică“.

Şi asta-i drept. Dar, dacă nu încearcă, o să zacă aici, în continuare, până ce va muri din cauza deshidratării… Sau până ce va reveni prietenul ei cu valiza plină cu oase. La noapte. – Bine, spuse.

Inima i se zbătea aproape să îi spargă pieptul; şi, pentru prima oară după atâta vreme, se simţea complet trează. Acum timpul se scurgea prea repede.

— Bine. M-ai convins.

Fii atentă, rosti cu îngrijorare o voce – amestec de Ruth şi Supusa.

Fii atentă, *Jess*.

— Sunt, se adresă femeia încăperii goale.

Privea fix paharul. Făcuse parte dintr-un set cumpărat cu câţiva ani în urmă. Deja vreo opt se spărseseră. Curând, se va mai sparge încă unul.

— Sunt foarte atentă.

Foarte bine. *Pentru că*, *dacă te apuci de treabă*, *n-o să mai poţi da înapoi*. *Totul trebuie să se petreacă repede*, *căci organismul tău este deja deshidratat*. *Dar ţine minte*: *chiar dacă lucrurile nu ies cum trebuie*...

— Ba o să fie bine, se grăbi Jessie să contrazică vocea.

Şi, de fapt, acesta era adevărul. Nu? Soluţia era atât de simplă, deşi putem spune că o caracteriza un anumit rafinament înspăimântător. *Nu voia* să moară din cauza sângelui – prea mult – scurs din trup. Fireşte că *nu voia*. Cine ar fi vrut? Dar soluţia era bună şi reprezenta o posibilitate de a scăpa de crampele musculare, tot mai dureroase. O posibilitate de a scăpa de sete. O posibilitate de a scăpa de el. De MONSTRU. De halucinaţia minţii ei rătăcite. De realitatea pe care, poate, o reprezenta.

Limba-i uscată încercă să umezească buzele-i crăpate. Încercă să îşi pună gândurile în ordine. Dar, parcă, devenea din ce în ce mai greu să gândeşti. Tot auzea

(*unge-te*)

fragmente din bluesul vechi; nările-i erau inundate de aroma coloniei folosite de tatăl ei; fundu-i simţea iarăşi obiectul acela tare. Şi să nu-l uităm pe Gerald. Gerald cel mort, Gerald cel mâncat de un câine, Gerald cel care devenise colonie de muşte. Gerald părea a-i vorbi:

Se va întoarce, Jessie. Nu-l poţi împiedica nicicum. O să-ţi dea o lecţie de neuitat, frumoasa mea domniţă.

Îl privi în treacăt, apoi ochii i se aţintiră iarăşi asupra paharului. Gerald rânjea cu bucata de falcă rămasă intactă. Mai încercă să îşi ordoneze gândurile şi, în cele din urmă, reuşi.

Vreme de zece minute analiză fazele acţiunii sale pas cu pas; iarăşi şi iarăşi. De fapt, nu avea prea mult de analizat: acţiunea implica riscul unei eventuale sinucideri, însă nu era absolut deloc complicată. Şi totuşi, în minte, repetă fiecare mişcare, căutând vreo scăpare, vreo greşeală cât de mică ce ar putea să o coste chiar viaţa. Nu găsi nici una. Exista o singură problemă extrem de importantă: trebuia să acţioneze foarte repede, înainte ca sângele să înceapă să se închege. Şi nu existau decât două posibile rezultate: fie va scăpa, fie îşi va pierde cunoştinţa şi va muri.

Recapitula încă o dată gesturile pe care le avea de făcut, în vreme ce soarele îşi continua, impasibil, drumul către apus. În spatele casei, câinele se ridică, renunţând la bucata de cartilaj pe care o rodea. Se îndreptă înspre pădure. O adiere adusese duhoarea aceea întunecată.

30

Douăsprezece-douăsprezece-douăsprezece – clipea ceasul. Şi, indiferent ce oră ar fi fost, sosise clipa cea mare.

Mai e ceva. Moralul tău e bun acum. Minunat. Dar ai mare grijă să rămâi concentrată asupra a ceea ce faci. Dacă scapi pe jos paharul, ai căcat-o definitiv.

— Să mă laşi în pace, câine blestemat! zbieră Jessie, neştiind că bietul animal îşi căutase, deja, adăpost în pădure.

Mai şovăi o clipă, gândindu-se să mai spună o rugăciune. Dar îşi dădu seama că spusese toate rugăciunile pe care le ştia. Acum îşi va pune toată nădejdea numai în vocile ei... şi în ea însăşi.

Întinse mâna dreaptă după pahar, fără grija şi meticulozitatea dinainte. O parte din fiinţa ei – probabil partea aceea care o admira pe Ruth Neary – înţelegea că această ultimă şansă pe care i-o oferea soarta nu avea nici o legătură cu mişcările grijulii, ci cu o atitudine de mare curaj.

Acum voi deveni doamna samurai, surâse.

Apucă strâns paharul, îl privi curioasă – aidoma unui grădinar care examinează o plantă necunoscută pe care tocmai a descoperit-o printre răsadurile de fasole sau mazăre. Închise ochii pentru a-i proteja de cioburile care se vor răspândi în juru-i. Apoi izbi paharul de etajeră. Cu forţă. Cu toată forţa pe care o mai avea. Zgomotul de sticlă spartă i se păru ridicol de cunoscut, ridicol de normal. N-avea nimic special în el; nimic special care să îl deosebească de alte pahare pe care le spărsese, din greşeală, de-a lungul vieţii; nimic special care să indice faptul că femeia urma să îşi rişte viaţa tocmai pentru a şi-o salva.

Un singur ciob rătăcit îi lovi fruntea. Alt ciob – mai mare – căzu pe duşumea. Cu buzele strânse într-o linie albă, Jessie anticipa prima săgeată de durere: cea din degete. Căci strânsese tare paharul spart. Însă nu simţi nici o durere, ci doar o senzaţie de căldură, plăcută, chiar, în comparaţie cu crampele care o sfâşiaseră în ultimele ore.

Poate că s-a spart aşa cum îmi trebuie. *Poate a venit, în sfârşit, clipa în care norocul să-şi întoarcă faţa spre mine*.

Îl privi. Din nefericire, paharul nu se spărsese aşa cum trebuia, îi tăiase vârfurile degetelor, din care, acum, ieşeau cioburi, aidoma unor ghimpi dintr-o lume de sticlă. Probabil că mâna îi era atât de amorţită, încât nu mai percepea durerea.

La vederea sângelui şi a acelor din sticlă care-i înţepau degetele, simţi o senzaţie de vomă, deşi ştia foarte bine cât de gol îi este stomacul.

Una din vocile necunoscute o apostrofă batjocoritor:

Mei *măcar doamnă samurai nu eşti în stare să fii*.

— Sunt degetele mele! strigă. Nu vezi? Sunt degetele mele!

Panica întinse înspre ea mâini de întuneric. Le respinse şi privi mai bine ciobul pe care încă îl mai ţinea în mână. Era cam un sfert din pahar, spart în două muchii netede. Poate că era bine. Totul era să nu cedeze tocmai acum, căci ciobul de sticlă i se părea un iatagan al unui spiriduş năzdrăvan care avea de reglat nişte conturi personale cu o ciupercă otrăvitoare.

Ai luat-o pe mirişte, *draga mea* – îi spuse Dovlecel.

Ai senzaţia că poţi să-ţi permiţi asta?

Nu. Sigur că nu.

Jessie aşează cu grijă ciobul pe etajeră. Sclipea în razele crepusculare. Acum, problema era următoarea: trebuia să aibă mare grijă şi să nu apese prea tare, pentru că ciobul s-ar fi putut rostogoli de pe etajeră.

Fii atentă, îşi spuse. *Nu trebuie să apeşi*, *dacă ai grijă*. *Închipuie-ţi*...

Însă continuarea gândului

(*că tranşezi carne de vită*)

nu o ajuta prea mult, aşa că îl făcu să amuţească. Îşi ridică braţul drept – cât îi permitea lanţul – şi încheietura-i ajunse deasupra ciobului.

Ai repetat în gând mişcarea aceasta de nenumărate ori. *Haide*, *Jessie*... *Haide*... *Nu te îneca exact la mal*.

— Nici vorbă – scrâşni vocea lui Jessie.

Desfăcu mâna, scutură uşor încheietura, sperând să scape de cioburile mici din degete. Reuşi în mare parte. Mai rămase doar un ciob îngropat adânc în carnea de lângă unghia degetului mare. Hotărî să îl lase acolo şi să îşi vadă de treabă.

E cea mai mare nebunie din lume! exclamă o voce agitată. O voce mult prea bine cunoscută. Vocea mamei ei.

Nu sunt câtuşi de puţin surprinsă. Îţi stă în fire să faci numai tâmpenii. Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine. Stai puţin şi gândeşte-te. Raţionează măcar o dată în viaţă. Ce rost are să te tai şi să mori, poate, din cauza asta? Până la urmă, tot o să vină cineva să te salveze. Oricare altă variantă este pur şi simplu inimaginabilă. Cum adică: să mori în vila de vacanţă?! *Mai mult, încă, să mori,în cătuşe*?! *Pur şi simplu ridicol. Aşa că, măcar pentru o dată în viaţă, încetează să-ţi mai plângi de milă. Nu-ţi tăia mâna în ciobul ăla*! *Să nu îndrăzneşti*!

Da. Era vocea mamei ei. Atât de reală. Atât de aproape. Înfricoşător. Da, vocea mamei ei, care voia să te facă să crezi că în spatele cuvintelor aspre nu se ascunde decât dragoste şi raţiune. Şi, cu toate că femeia aceasta nu fusese complet lipsită de sentimente ce semănau cu dragostea, Jessie îşi dădu seama că adevărata Sally Mahout a fost cea care intrase în dormitorul ei şi o lovise cu o pereche de pantofi, absolut fără nici o explicaţie.

În plus, vocea nu înşirase decât minciuni. Minciuni *speciale*.

— Nu – îi răspunse. N-am de gând să te ascult. N-o să vină nimeni să mă salveze... Decât, poate, tipul de azi-noapte. Hai să încep.

Jessie coborî încheietura mâinii drepte înspre lama sclipitoare a ciobului.

31

Era vital să vadă ce face, pentru că, la început, nu simţi aproape nimic. Putea foarte bine să îşi sfâşie încheietura în panglici sângerânde şi să nu simtă nimic altceva decât vagi

senzaţii de căldură. Răsuflând uşurată, îşi dădu seama că ciobul de sticlă se afla în raza ei vizuală.

Apăsă încheietura pe ciob – exact pe locul unde se află ceea ce ghicitorii în palmă numesc „Brăţările Norocului“. Fascinată, urmări cum vârful ciobului pătrunde în piele. Apăsă mai mult. Sticla îi pătrunse şi mai mult în încheietură. Înţepătura se umplu de sânge. Dar nu suficient.

Mare dezamăgire. Ciobul de sticlă nu reuşise să declanşeze şuvoiul de sânge pe care îl dorise şi de care, în acelaşi timp, se temuse. Dar, imediat, muchia tăioasă reteză venele superficiale aflate aproape de suprafaţa pielii şi sângele începu să curgă: şuvoi rapid, constant, ca apa care curge dintr-un robinet deschis la maximum. Apoi se sfâşie o venă mai mare şi şuvoiul se transformă în inundaţie. Umplu etajera, i se scursese pe braţ. Oricum, era mult prea târziu să mai dea înapoi. Intrase în joc. Şi jocul acesta era ultima ei şansă.

Măcar ia-ţi mâna de-acolo! urlă vocea mamei ei. *E suficient*! *încearcă acum*!

Sfatul era ispititor, dar Jessie ştia că ceea ce făcuse până acum nu era suficient. Nu era medic şi, deci, nu cunoştea termenul „demănuşare“, folosit îndeosebi în cazurile pacienţilor cu arsuri grave; însă înţelegea că nu se putea baza doar pe sânge ca să iasă din cătuşe. S-ar fi putut ca sângele să nu fie suficient pentru ce intenţiona să facă.

Îşi răsuci uşor încheietura mâinii, despicându-i pielea. De-abia acum simţi furnicături ciudate în palmă. Două dintre degetele mâinii drepte păreau a fi fost ucise. Celelalte începură să zvâcnească în toate direcţiile. Deşi, slavă Domnului, era complet amorţită, lui Jessie i se păreau hidoase aceste semne ale automutilării. Cele două degete-cadavre erau mult mai îngrozitoare decât tot sângele deja scurs.

Brusc, o crampă ce-i fulgeră printre coaste o făcu să uite şi de sânge şi de pielea despicată. Strânse din dinţi. Exact

acum nu se putea mişca. Cu siguranţă că ar fi răsturnat ciobul de pe etajeră.

— Încetează – mârâi printre dinţii încleştaţi. Încetează, ticăloase Lasă-mă-n pace!

Rămase nemişcată. Dar crampa musculară ameninţa să i se caţere dintre coaste de-a lungul braţului drept. Şi atunci?...

— Nu! gemu Jessie. Cară-te! Du-te-n pizda mă-tii de-aici!

Aşteptă, cu toate că ştia foarte bine că nu îşi poate permite să aştepte. Ştiind, la fel de bine, că nu putea face nimic altceva. Aşteptă. Aşteptă şi ascultă cum stropi ai sângelui ei se preling pe podea.

Nu mai e timp, *Jessie*! o repezi Ruth. *Haide*!

De fapt, nu mai am noroc. *Despre ce noroc vorbesc*? *Sunt nebună*. *N-am avut nici un pic de noroc de când a început tot coşmarul ăsta*.

Simţi cum crampa slăbeşte strânsoarea de menghină. Simţi într-adevăr, sau încercă să îşi închipuie că ar simţi aşa ceva. Îşi roti mâna în cătuşă şi urlă de durere când crampa îşi mai înfipse o dată colţii în trupul ei. Totuşi, continuă şi îşi apăsă dosul încheieturii pe muchia tăioasă a ciobului. Pielea din interior era, deja, răsfrântă, ca o gură vineţie ce părea a-şi râde de ea. Crampa îi încreţea diafragma, ciobul îi tăia încheietura. Roti mâna în poziţia iniţială, împrăştiind asupra-i o ploaie de sânge. Ciobul folosit pentru această operaţie de front se rostogoli pe podea şi se sfărâmă. Lui Jessie nu-i mai păsa: ciobul îşi îndeplinise misiunea. Nu mai avea decât un singur, un unic obiectiv de atins. Şi anume: dacă brăţara metalică va continua să o ţină cu gelozie, în continuare, de mână; sau dacă sângele şi pielea jupuită o vor ajuta să scape. În cele din urmă.

Crampa îi trecu, însă Jessie nu îi mai dădea atenţie, căci, acum, simţea întreaga forţă a propriei sale concentrări – îi ardea mintea, aidoma unei torţe – şi toată era îndreptată asupra mâinii sale drepte. Şi-o examina, atentă, în lumina

portocalie a apusului. Degetele îi erau acoperite cu un strat foarte gros de sânge închegat. Parcă un zugrav nebun îi mâzgălise antebraţul cu bale de vopsea roşie. Cătuşa de-abia se mai distingea din şuvoiul de sânge. Jessie îşi dădu seama că venise clipa. Trase mâna aşa cum făcuse şi înainte. Cătuşa alunecă... Alunecă mai mult... Reveni la loc. Fusese iarăşi blocată de osul proeminent al degetului mare.

— NU! – urlă femeia, trăgând şi mai tare. REFUZ SA MOR ASA! AUZI?! REFUZ SĂ MOR ASA!

Cătuşa îi sfâşie carnea şi Jessie fu convinsă că nu se va mai mişca nici măcar un milimetru, că va fi desfăcută de un poliţai care îi va pregăti cadavrul pentru medicul legist. Nu mai avea ce face, nici o putere pământească nu o mai putea face să se mişte şi nici îngerii din cer, nici mai marii iadului nu o mai puteau face să se mişte.

Simţi cum încheietura îi este lovită de fierbinţeala unui fulger; încheietura îi luă foc. Dar, uluitor, cătuşa începuse să se mişte.

Se mişca deoarece se cojea şi pielea încheieturii. Tăietura circulară se lărgise, scoţând la iveală buchete firave de tendoane.

Îmi cojesc pielea – gândi Jessie. *Doamne*, *Dumnezeule*, *mi-o cojesc ca pe o portocală*.

— Dă-mi drumul! urlă către brăţara care o ţinea prizonieră.

Nu-şi mai putea stăpâni furia. Cătuşa se personificase, dintr-o dată, transformându-se într-o hidoşenie cu mulţi dinţi, un tipar cu nouă ochi, o nevăstuică turbată.

Brăţara alunecase mult mai mult decât înainte, dar refuza cu obstinaţie să depăşească cei câţiva milimetri rămaşi. Inelul din oţel, de-abia desluşit, cuprindea acum o încheietură jupuită de piele, dezvăluind o reţea lucioasă de tendoane, de culoarea prunelor coapte. Când tocmai se gândea dacă nu era, cumva, cazul să tragă, o ultimă dată,

mâna şi, astfel, să scape din cătuşă, brăţara se poticni iar. Şi se opri. Definitiv.

Fireşte că s-a poticnit! strigă Dovlecel. *Uită-te*! *S-a strâmbat*! *Dacă ai putea să-i redai forma iniţială*...

Fără să se gândească la durerea ce va urma, Jessie trase iarăşi, folosindu-şi ultimele rămăşiţe de forţă. Pielea-i alunecă o dată cu brăţara. Ultimul obstacol rămăsese proeminenţa osoasă. Suficient. Jessie trase şi mai tare. Nimic.

Asta este. *Aşa trebuie să arate sfârşitul*.

Şi tocmai când era pe punctul de a-şi relaxa braţul, brăţara metalică alunecă peste osul care o împiedicase atâta vreme, zbură peste vârfurile degetelor şi se izbi de capătul patului. Totul s-a întâmplat într-o fracţiune de secundă şi mintea lui Jessie nu reuşi să cuprindă realitatea: SE ÎNTÂMPLASE ÎNTR-ADEVĂR. Mâna-i nu mai semăna cu o mână, dar era mâna *ei* şi era liberă.

Liberă.

Privi brăţara goală, şiroind de sânge; îşi privi mâna schilodită şi începu să priceapă.

Arată ca o pasăre care a intrat în motorul unui avion şi a fost scuipată pe partea cealaltă. *Dar e liberă*. *Liberă*.

— Nu-mi vine să cred, gemu Jessie. Nu pot să cred, în pizda mă-sii!

Lasă asta, *Jessie*. *Trebuie să te grăbeşti*.

Tresări, ca trezită brusc din somn. Să se grăbească? Da. Sigur. Habar nu avea cât sânge pierduse – poate o jumătate de litru – dar ştia că dacă mai sângera, va leşina şi drumul de la leşin la moarte va fi foarte scurt.

Aşa ceva n-o să se întâmple.

Vocea era aspră şi hotărâtă. Dar, de această dată, era vocea ei. Se simţi fericită.

N-am trecut prin tot căcatul ăsta doar ca să reuşesc să mă ridic din pat şi apoi să mă prăbuşesc, *leşinată*, *pe podea*.

Bine, *dar picioarele*...

Halal încurajare! Deşi ştia foarte bine că, în ciuda eforturilor făcute pentru a le ţine în formă, ar fi fost o mare greşeală să se bazeze pe ele. S-ar putea să aibă cârcei. S-ar putea să nu-i poată susţine greutatea. Orice se putea întâmpla. Dar se zice că previziunea este mama înţelepciunii. Auzise, de-a lungul vieţii, multe sfaturi, proverbe, vorbe de duh, însă nici unul dintre acestea nu o pregătise pentru încercarea prin care tocmai trecuse. Dar, bine, sigur, va avea multă grijă.

Se rostogoli uşor pe partea stângă. Braţul drept i se ţâra în urmă, aidoma unei cozi de zmeu sau a unei ţevi de eşapament bătrâne şi bolnave. O durea înfiorător de tare. Dar şi mai tare o durea senzaţia că braţul său drept voia să divorţeze de restul trupului. Straniu însă durerea era învinsă de valul uriaş de speranţă şi triumf care o copleşise. Simţea, chiar, o bucurie fără margini pentru simplul fapt că reuşea să se rostogolească pe pat fără să fie oprită de cătuşe.

O altă crampă musculară îi înnodă abdomenul, încercând să îi risipească buna dispoziţie, dar Jessie nici nu o luă în seamă. Să spună, oare, că ceea ce simţea era fericire? Nici vorbă. Cuvântul era mult prea blând. Extaz simţea. Extaz adevărat. Cel mai pur…

Jessie! *Marginea patului*! *Opreşte-te*, *pentru Dumnezeu*!

Nu semăna cu o margine de pat; semăna cu un capăt al lumii din hărţile desenate înainte de expediţia lui Columb.

Dincolo s-ar putea să fie monştri şi vipere, gândi.

Dincolo s-ar putea să te trezeşti cu mâna stângă fracturată. *Opreşte-te*, *Jess*!

Dar trupul ei nu ascultă ordinul: continuă să se rostogolească şi Jessie de-abia a avut timp să îşi rotească încheietura stângă în cătuşe, înainte de a cădea din pat. Picioarele-i atinseră podeaua, însă geamătul lui Jessie nu era tocmai un geamăt de durere, cât unul de bucurie. Picioarele i se aflau iarăşi pe podea. *Erau pe podea*.

Trebuie să mă ridic. Acum. Trebuie să mă ridic chiar acum. Altfel, o să mi se scurgă şi ultima picătură de sânge din trup.

Încercă să îşi fixeze bine picioarele pe duşumea. Şi mare i-a fost mirarea când şi-a dat seama că nu erau nici pe de parte atât de slăbite şi moi pe cât se aştepta. Dimpotrivă, păreau gata să treacă la treabă. Se ridică şi se trezi într-o poziţie în care, la un moment dat, crezuse că nu va mai sta vreodată: în picioare, lângă patul ce-i fusese închisoare... Lângă patul ce-i fusese – aproape – sicriu.

Un sentiment de recunoştinţă profundă încercă să pună stăpânire pe ea, dar îl respinse cu tot atât de multă hotărâre cu cât respinsese panica. Mai târziu, da, mai târziu va avea tot timpul din lume pentru a-şi manifesta recunoştinţa. Însă acum era imperios necesar să îşi amintească faptul că nu scăpase definitiv de patul ăsta blestemat şi că mai avea mult prea puţin timp ca să scape din capcană. Şi, cu toate că nu se simţea deloc slăbită, sau în pragul leşinului, era convinsă că dacă aşa ceva se va întâmpla, se va întâmpla brusc. Se vor arde siguranţele, se vor stinge toate luminile şi bezna o va învălui.

Dar sentimentul că te sprijini pe propriile-ţi picioare – atât şi nimic mai mult – fusese vreodată atât de înălţător? Atât de minunat?

— Nu, murmură Jessie, nu cred.

Sprijinindu-şi braţul drept de piept, şi apăsând cu putere despicătura din interiorul încheieturii de sâni, Jessie se răsuci până ajunse cu fundul lipit de perete. Inspiră adânc şi îşi rugă din tot sufletul mâna dreaptă să o mai ajute încă o dată.

Braţul se ridică tremurând şi scârţâind, aidoma braţului unei jucării mecanice vechi şi stricate, iar mâna se sprijini pe etajeră. Cele două degete moarte nu-i mai erau de nici un folos, dar reuşi să apuce etajera cu celelalte trei şi o rostogoli de pe consolă. Placa din lemn ateriza pe pat, chiar pe locul care purta întipărită, încă, forma trupului ei.

Salteaua era mototolită, îmbibată de sudoare şi sânge. Când o privi, Jessie simţi că îi vine să vomite. Când o privi, Jessie se simţi furioasă. Când o privi, Jessie se simţi speriată.

Îşi ridică mâna dreaptă până în dreptul gurii şi încercă să scoată, cu dinţii, ciobul din degetul mare. Aşchia de sticlă alunecă între caninul şi un incisiv şi despică adânc gingia superioară. Gura i se umplu de sânge, sânge dulce-sărat. Nu-i mai păsa. I se întâmplaseră lucruri mult mai dureroase în ultimele minute. Trase iarăşi ciobul din degetul mare. Îl scoase şi îl scuipă pe pat, o dată cu sângele cald care îi umpluse gura.

— Aşa, murmură.

Începu să îşi strecoare trupul între perete şi pat. Patul se deplasă de lângă perete mult mai uşor decât crezuse că va fi posibil.

Când se întoarce roata norocului, se întoarce complet. Ţi-ai tăiat gingia, Jess, dar încă nu ai călcat pe nici un ciob. Aşa că împinge mai departe patul, draga mea şi…

Piciorul i se izbi de ceva. Privi în jos şi văzu că obstacolul era umărul durduliu al lui Gerald. Sângele ei îi stropi pieptul şi faţa. O picătură căzu într-un ochi holbat. Nu simţea nici un strop de milă, nici un strop de ură, nici un strop de dragoste. Simţea, în schimb, un soi de dispreţ faţă de sine, deoarece toate sentimentele nutrite de-a lungul anilor – acele sentimente aşa-zis „civilizate“ – s-au dovedit a fi nimic altceva decât zugrăveala scorojită a unui cinematograf de mahala în comparaţie cu instinctul de supravieţuire, care (în cazul ei, cel puţin) a fost dominator, profund şi brutal ca o lamă de buldozer.

— La o parte, Gerald, spuse şi îl lovi.

(Nu voi să recunoască satisfacţia produsă de acest gest, chiar dacă îi încălzea sufletul).

Gerald refuză să se mişte. Era şi foarte greu. Doar muşchii se înălmăşiră deasupra burţii lui. Atât.

— Mi se rupe! se răţoi Jessie.

Începu să împingă iarăşi patul. Reuşi să păşească peste Gerald cu piciorul drept, dar îl calcă chiar pe abdomen cu cel stâng. Gura căscată a cadavrului emise un râgâit al cărui miros îţi întorcea stomacul pe dos.

— Spune „pardon“, Gerald – mormăi; şi trecu pe lângă el fără să îl mai privească.

Trebuia să ajungă la măsuţă. La măsuţa pe care se aflau cheile de la cătuşe.

Roiul de muşte se reorganiza şi îşi reluă activitatea. Toată lumea avea foarte multă treabă. Şi nu prea mai era timp.

32

Cel mai mult se temuse de faptul că piciorul patului se va bloca fie în uşa de la baie, fie în colţul camerei, ceea ce ar fi obligat-o să încerce să îl strecoare prin spaţiul mult prea mic aşa cum încerci – în zadar – să strecori un camion în spaţiul de parcare al unui Fiat. Dar patul ocoli obstacolele cu multă graţie. O singură dată îi corectă alunecarea pe podeaua ceruită, pentru a reuşi să îl aducă cât mai aproape de măsuţa pe care se aflau cheile de la cătuşe. Şi exact atunci o cuprinse ameţeala. Se sprijini de capătul patului, aidoma unei femei atât de bete încât nu se mai poate ţine pe picioare. Poate că *întunecare a minţii era* sintagma ce-i descria mai bine starea. Sentimentul predominant era cel de pierdere – nu numai pierdere a raţiunii şi a voinţei, ci şi pierdere a capacităţii senzoriale. O fracţiune de secundă, cu minţile rătăcite, avu senzaţia că timpul se transformase într-o praştie şi o aruncase într-un loc ce nu era nici Dark Score, nici Kashwakamak. Un cu totul alt loc, o insulă dintr-un ocean, nu malul unui lac. În nări simţea mirosul sărat al apei marine. Dispăruse duhoarea coclită a lacului încălzit de o vară mult prea toridă. Totuşi, era, din nou, ziua eclipsei. Eclipsa rămăsese.

Se ascunsese în tufele cu mure ca să scape de alt bărbat, de alt Tătic, ce voia să îi facă mult mai multe decât doar să îşi scuipe sperma pe chiloţii ei. Şi, acum, acesta se afla pe fundul fântânii.

Senzaţia de *deja-vu* se scurse peste ea ca o apă murdară.

Doamne, *Dumnezeule*, *ce-i asta*?

Nu primi însă nici un răspuns, în faţa ochilor continuă să i se desfăşoare imaginea aceea ciudată la care nu se mai gândise de când îşi schimbase hainele în ziua eclipsei: o femeie slăbănoagă, îmbrăcată într-o rochie de casă, cu părul negru strâns într-un coc şi cu un morman de bucăţi de pânză albă lângă ea.

Ho! Ajunge! – îşi spuse Jessie, agăţându-se de pat cu mâna schilodită şi încercând să îşi păstreze echilibrul.

Nu te lăsa, *Jessie*, *nu te lăsa*. *Nu contează nici femeia*, *nu contează nici mirosurile*, *nu contează nici întunericul*. *Ţine-te tare şi întunericul va dispărea*.

Se ţinu tare. Şi întunericul dispăru. Începu să se estompeze şi imaginea femeii care stătea îngenuncheată lângă maldărul de lenjerie. Dormitorul se lumină iarăşi, în culorile blânde ale crepusculul de toamnă. Întunericul plecase, dar îi lăsase un ţiuit în urechi. Îşi privi picioarele; erau pline de sânge. Sânge pretutindeni. Mergea prin sânge. Lăsa urme de sânge pe duşumea.

Trece timpul, *Jessie*.

Ştia.

Începu să împingă, din nou, patul. Parcă i-a fost mai greu de data aceasta, însă reuşi în cele din urmă. Două minute mai târziu, se afla lângă măsuţa pe care o privise, neajutorată şi lipsită de speranţă, atât de multă vreme, din capătul celălalt al camerei. Buzele i se crâmpoţiră într-un surâs uscat.

Parcă toată viaţa aş fi visat să văd piramidele. *Şi acum*, *când mă aflu chiar lângă ele*, *nu-mi vine să cred că este adevărat*. *E ca un alt vis*, *dar un vis real pentru că mă mănâncă nasul*.

Pe măsuţă era aruncată cravata lui Gerald, cu nodul nedesfăcut. Foarte rar se întâmpla ca visele să îţi ofere asemenea detalii. Şi, lângă cravată, se aflau două chei micuţe. Cheile cătuşelor.

Jessie îşi examina mâna dreaptă. Cele două degete moarte nu aveau cum să îi fie de vreun folos. Oare cât de mult îşi lezase nervii? Lasă asta. La asta o să mă gândesc mai târziu. Cele mai importante elemente în acţiunea pe care urma să o întreprindă erau celelalte trei degete – mai ales cel mare. Tremurau, ca şi cum ar fi plâns decesul fraţilor lor, dar încă mai răspundeau la comenzi.

— Trebuie să vă opriţi din tremurat, le spuse Jessie.

— După ce ne terminăm treaba puteţi face ce vreţi. Dar acum trebuie să mă ajutaţi. *Trebuie*.

Da. Aşa. Căci numai gândul că ar putea scăpa cheile din mână şi acestea s-ar putea rostogoli sub măsuţă, după ce ajunsese atât de departe, era suficient să o trimită la balamuc, îmbrăcată în cămaşă de forţă. Îşi privi sever degetele. Nu se opriseră complet din tremurat, dar parcă se mai liniştiseră.

— Bine – şopti – nu ştiu ce va ieşi din toată povestea asta, dar vom afla în curând.

În toată nenorocirea exista şi o rază de speranţă. Erau două chei. Şi erau identice. Deci, avea două şanse. Nu era nimic straniu în faptul că Gerald le adusese pe amândouă, căci Gerald era o persoană meticuloasă, căreia îi plicea ca totul să fie planificat în cel mai mic detaliu. Gerald detesta imprevizibilul. Dar tocmai imprevizibilul îi venise de hac, deoarece nu îşi plănuise infarctul. Drept pentru care Gerald nu mai era meticulos. Era mort. Pur şi simplu. Mort.

— Papa pentru căţel, mormăi Jessie, fără să îşi dea seama că vorbeşte cu glas tare.

— Gerald, marele bărbat, dar căţelul l-a păpat. Aşa-i Ruth? Aşa-i, Dovlecel?

Prinse una dintre cheiţe între degetul mare şi arătătorul mâinii cuprinse de flăcări. Când atinse metalul, avu iarăşi senzaţia că totul nu este altceva decât un vis. O ridică, o privi, apoi privi brăţara care-i ţinea prizonieră mâna stângă. Ca să o descui, trebuia doar să introduci cheia în încuietoare şi apoi să o roteşti puţin.

Îndreptă cheia înspre încuietoare, dar un nou val de întuneric îi inundă mintea. Se clătină pe picioare, iar mâna-i începu iarăşi să tremure.

— Încetează! urlă şi, cu disperarea celui ce se îneacă, împinse cheia în încuietoare.

— Încetează!...

Cheia se lovi de metalul brăţării, îi alunecă în degetele pline de sânge, se unse – am putea spune – şi îi scăpă din strânsoare, căzând pe podea. Acum îi mai rămăsese doar o cheie. Dacă o scăpa şi pe asta...

N-ai s-o scapi, şopti Dovlecel. *Jur că n-ai s-o scapi. Pune mâna pe ea înainte de a-ţi pierde curajul. Haide*!

Îşi ridică mâna în dreptul ochilor. Privi atentă degetele-i sângerânde. Parcă nu mai tremurau atât de tare; dar, oricum, nu-şi putea permite să mai aştepte. Îi era teamă că va leşina cât de curând.

Întinse mâna şi... Aproape răsturnă de pe măsuţă unica speranţă rămasă. Amorţeala era de vină. Ticăloasa, blestemata amorţeală care nu voia să îi lase degetele în pace. Inspiră adânc. Îşi ţinu respiraţia. Strânse pumnul şi strânse din dinţi, căci durerea era copleşitoare. Apoi expiră, şuierând prelung. Parcă se simţea ceva mai bine. Acum trase uşor cheia înspre ea.

Dacă o scapi, *Jessie*... se jelui Supusa. *Dacă o scapi şi pe-asta*, *of*, *Doamne*, *Dumnezeule*.

— Tacă-ţi fleanca, Supuso, spuse Jessie.

Prinse cheia şi, încercând să nu se gândească la ce s-ar întâmpla dacă ar da greş, o ridică şi o îndreptă înspre brăţara metalică. Trăi câteva secunde de coşmar când în faţa ochilor îi dansau două încuietori... Apoi patru. Închise

ochii; inspiră, iarăşi, adânc, apoi îi deschise. Acum vedea o singură încuietoare. Exact aşa cum trebuia să vadă. Introduse cheia în locaşul ei, înainte ca privirea-i să înceapă iarăşi să îi joace feste.

— Aşa… ia să vedem acum.

Învârti cheiţa în sensul acelor de ceasornic. Nimic. Panica îi apucă gâtul cu mâini de gheaţă. Dar îşi aminti imediat că se descuie înspre stânga şi se încuie înspre dreapta.

— Uşor la stânga, murmură Jessie şi încercă să rotească cheiţa în sens opus mişcării acelor de ceas.

Nu îşi dădu seama că brăţara se descuiase. A crezut că sunetul pe care îl auzise fusese făcut de cheia sfărâmată în interiorul încuietorii şi urlă disperată, împroşcând cu sânge pereţii, patul şi podeaua. Ba chiar şi cravata cea roşie a lui Gerald. Roşu de sânge peste roşu de mătase. Apoi observă că brăţara era desfăcută şi înţelese că reuşise – că, într-un mod absolut miraculos – reuşise.

Jessie Burlingame îşi trase mâna stângă, puţin umflată în jurul încheieturii, dar în rest, în stare bună, din cătuşă. Şi, cu o expresie de adâncă şi uluită evlavie, îşi ridică ambele mâini în dreptul ochilor. Se uită la cea stângă. Apoi la cea dreaptă. Mâna stângă. Mâna dreaptă. Nu conta că dreapta era plină de sânge. Deocamdată voia să aibă certitudinea că era, cu adevărat, liberă.

Îşi tot privi mâinile preţ de vreo treizeci de secunde. Mâna stângă. Mâna dreaptă. Stânga. Dreapta. În cele din urmă, îşi dădu capul pe spate, inspiră adânc, şi scoase un urlet răsunător: bucurie-durere, triumf-disperare. Valul de întuneric, uriaş, otrăvit, bătu iarăşi la malul fiinţei ei. Nu-l luă în seamă şi continuă să urle. I se părea că nu are de ales: ori urlă, ori moare. Nebunie emana acest urlet. Dar nebunia pleca. Victoria îi rămase. Ascuns în pădure, fostul Prinţ îşi ridică botul şi privi neliniştit înspre casă.

Parcă nu-şi mai putea dezlipi privirea de la mâini. Parcă nu se mai putea opri din urlat. Niciodată, niciodată în viaţa ei, nu se simţise aşa cum se simţea acum şi un gând ridicol

îi trecu prin mintea-i care se zvârcolea în delirul succesului:

Dacă orgasmul ar fi măcar pe jumătate la fel de bun ca ceea ce simt eu acum, oamenii s-ar regula la fiecare colţ de stradă. Pur şi simplu, n-ar putea să se abţină.

Apoi îşi pierdu respiraţia. Ameţi. Se clătină. Se agăţă de capătul patului, dar era prea târziu. Îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi pe podeaua dormitorului. În cădere, Jessie înţelese că, de fapt, o parte din ea se aşteptase ca lanţurile cătuşelor să o ţină în loc. Ce caraghios.

Îşi lovi rana deschisă din interiorul încheieturii drepte. Durerea îi aprinse braţul aşa cum se aprind luminile în uriaşul brad de Crăciun din New York. Şi, acum, urlă *doar* de durere. Simţi că e pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. Deschise brusc ochii şi se trezi faţă în faţă cu ce mai rămăsese din chipul sfâşiat al fostului, al decedatului, al ticălosului ei soţ. Gerald o privea cu o expresie sticloasă de uluire şi autocompătimire nesfârşită: *Nu mie trebuia să mi se întâmple asta. Eu sunt un mare avocat. Am şi numele scris pe uşa biroului.*

Musca, ce îşi făcuse rondul pe buza superioară a lui Gerald, intră, acum, într-una dintre nările cadavrului. Scârbită, Jessie întoarse repede capul. Se lovi de parchet şi văzu stele verzi. Când deschise iarăşi ochii, privi capătul patului de pe care se scurgeau pârâiaşe de sânge. Părea atât de sus, atât de departe.

Ridică-te, Jess!

Dovlecel. Ţipa ca nebuna. Cu tot chipul ei drăgălaş şi dulce, fetiţa asta era, uneori, al dracului de tare.

— Nu e a dracului – şopti, închizând ochii. Buzele i se unduiră în surâsul cald al amintirii.

— E roata care scârţâie. *Ridică-te, în pizda mă-tii*!

Nu pot. Trebuie să mă odihnesc puţin. Dacă nu te ridici chiar acum, o să te odihneşti pe vecie! *Mişcă-ţi curu*!

De-abia acum reacţiona:

— De când vorbeşti aşa urât, mimoză mică?

Încercă să se ridice. Dar îşi dădu imediat seama că, cel puţin pentru moment, aceasta era o idee proastă. În plus, n-ar fi rezolvat nimic ridicându-se, deoarece trebuia să ajungă la baie, iar piciorul patului bloca uşa.

Jessie se strecură sub pat, deplasându-se cu mişcări line, graţioase, de înotător. Ajunse în baia cufundată în umbre şi nările i se umplură cu un miros nou: miros întunecat, miros igrasios de apă. Apă picurând din robinetele căzii, apă picurând din duş, apă picurând din robinetele chiuvetei. Simţea chiar izul unui prosop jilav aruncat în coşul cu rufe murdare. Apă. Apă. Pretutindeni numai apă. Apă ce-i va ostoi setea. Gâtul uscat i se contractă într-un ţipăt mut de nerăbdare şi Jessie îşi dădu seama că, de fapt, chiar *atingea* apa – o băltoacă formată sub sifonul neetanşat al chiuvetei, la care instalatorul părea a nu fi în stare să ajungă, indiferent de câte ori i se ceruse să îl repare. Gâfâind, Jessie se târî mai aproape de băltoacă. Şi... începu să lingă linoleumul. Nici cele mai minunate versuri scrise vreodată nu ar fi reuşit să descrie gustul apei... Atingerea mătăsoasă a apei pe buzele crăpate până la sânge... Dulceaţa apei pe limba transformată într-un ghemotoc de sârmă ghimpată. Nimic nu ar fi putut întrece senzualitatea acestor clipe.

Dar nu era îndeajuns. Parfumul încântător al apei o înconjura din toate părţile, însă băltoaca de sub chiuvetă secase. Iar setea nu i se potolise. Dimpotrivă: de-abia acum i se strânise cu toată forţa. Parfumul acesta, parfumul de izvoare răcoroase şi de fântâni adânci, reuşi ceea ce Dovlecel nu fusese în stare să facă: Jessie se ridică în picioare.

Se apucă de marginea chiuvetei. O femeie de vreo opt sute de ani o privea din oglindă. Deschise robinetul de apă rece. Şi din el ţâşni apă proaspătă – apă cât să te îneci în ea. Încercă să îşi urle din nou triumful, însă nu reuşi decât să ofteze din adâncul sufletului. Se aplecă peste chiuvetă şi pătrunse în parfumul de apă proaspătă. Simţi şi izul de

cocleală, care o bântuise toţi anii aceştia trecuţi din ziua eclipsei. Dar nu-i mai păsa. Alungase toţi monştrii. Acesta nu mai era, acum, mirosul spaimei şi al ruşinii, ci devenise parfumul vieţii. Bău. Şi tot bău, până când o crampă – nedureroasă, de data aceasta – o făcu să vomite toată apa înghiţită. Respiră adânc de câteva ori şi bău din nou.

Acum, apa îi rămase în stomac.

33

Apa o făcu să îşi revină. Şi când, în cele din urmă, închise robinetul şi se privi în oglindă, constată că arată ca o copie, destul de corectă, a unei fiinţe omeneşti – slăbită, rănită, tremurând din toate încheieturile... Dar în viaţă şi conştientă. Îi trecu prin minte că niciodată nu va mai simţi ceva atât de minunat ea primele înghiţituri de apă proaspătă. Nici măcar primul orgasm nu-i produsese o stare de atât de profundă satisfacţie. În ambele cazuri raţiunea fusese complet înlăturată de cel mai pur extaz. *Nu voi uita niciodată clipele astea*, îşi spuse, ştiind că deja le uitase, aşa cum uitase şi valurile de miere ale primului orgasm. Ca şi cum trupu-i ar fi respins amintirea... Sau ar fi refuzat să îşi asume responsabilitatea păstrării ei.

Lasă astea acum, *Jessie*. *Trebuie să te grăbeşti*!

Ce-ar fi să mă laşi în pace?

Încheietura rănită nu-i mai zvâcnea. Dar în schimb, din ea se scurgeau şuvoaie de sânge. Patul, reflectat în oglinda de la baie, era o piesă de decor dintr-un film de groază, cu salteaua mustind de sânge. Citise undeva că oamenii pot pierde o mare cantitate de sânge, fără ca acest fapt să îi afecteze în vreun fel. Însă, atunci când îi cuprindea ameţeala, totul se sfârşea brusc. Trebuia să se panseze.

Deschise dulăpiorul cu medicamente, privi cutia cu fâşii de leucoplast şi izbucni în hohote amare de râs. În spatele

sticlelor cu colonie şi after-shave se afla un pachet cu tampoane „Always“. Răsturnă sticlele cu parfum când scoase tampoanele şi aerul se umplu cu un amestec greţos de arome. Desfăcu un tampon pe care şi-l înfăşură, apoi, în jurul încheieturii. Semăna cu o brăţară albă şi foarte groasă, pe care înflori imediat flori de mac.

Cine oare ar fi crezut că soţia avocatului are atâta sânge – hohotele amare de râs o sugrumară din nou.

Cu mâna stângă, luă o rolă de leucoplast de pe raftul de sus al dulăpiorului. Mâna dreaptă nu mai era în stare decât să sângereze şi să urle de durere. Cu toate acestea, simţea o dragoste profundă faţă de ea. Şi, de ce nu? O ajutase când nu mai avea nici o speranţă.

N-a fost doar mâna, Jessie – spuse Dovlecel. *Am fost TOATE. Ştii asta.*

Da. Ştia.

Cu mişcări neîndemânatice, reuşi să fixeze cu leucoplast tamponul pe încheietură. Sfâşie cu dinţii banda lipicioasă. Ezită o clipă, apoi improviza un soi de garou din aceeaşi bandă adezivă chiar sub cotul braţului drept.

Când puse rola pe raft, observă un flacon verde cu pastile de Excedrin. Îşi folosi dinţii pentru a smulge capacul din plastic alb. Mirosul aspirinelor era acru, pătrunzător, uşor oţetit.

Nu cred că-i o idee bună – răsună vocea speriată a Supusei Burlingame. *Aspirina e vasodilatatoare şi încetineşte închegarea sângelui.*

Avea dreptate, dar nervii răzuiţi de pe spatele mâinii drepte zbierau ca sirena unei maşini de pompieri. Trebuia să îi potolească în vreun fel, înainte ca durerea să o facă să se rostogolească, gemând, pe duşumea. Luă două pastile, şovăi puţin, şi mai lua încă două. Deschise iarăşi robinetul şi le înghiţi. Îşi privi bandajul improvizat. Era complet roşu. Când îl va scoate şi îl va stoarce, din el vor curge valuri de sânge, ca o apă fierbinte şi roşie. Cumplită imagine... Şi părea că nu şi-o mai poate alunga din minte.

Nu faci decât să-ţi înrăutăţeşti situaţia şi... – o dojeni Supusa.

Of! *Mai lasă-mă, dracului, în pace*! – răspunse vocea lui Ruth. *Dacă mor acum pentru că am pierdut prea mult sânge, cum o să dau vina pe patru aspirine amărâte după ce aproape mi-am scalpat mâna ca să mă pot da jos din-pat*? *E ilogic*!

Chiar aşa. *Totul* părea ilogic acum. Doar că „ilogic" nu era cuvântul cel mai potrivit. Cuvântul potrivit era...

— Supra-ilogic, murmură Jessie.

Da. Asta era cuvântul. Jessie se întoarse înspre uşa băii. Panica o cuprinse. Partea creierului care îi supraveghea echilibrai îi raportă că începuse să se învârtă şi să se tot învârtă pe loc, fără să îşi găsească direcţia. Se sperie şi mai tare când i se păru că lumina căpătase o calitate palpabilă – aidoma unei piei galbene de şarpe care se încolăcea în juru-i. Particulele aurii de praf erau fragmente de diamant. Îşi auzea bătăile inimii, inspira mirosul de sânge şi apă.

Acum o să leşin.

Nu, Jess. Nu-ţi poţi permite să leşini.

Corect. Dar era sigură că asta se va întâmpla. N-avea ce face.

Ba da. Şi ştii ce anume.

Îşi privi mâna jupuită. O ridică. Numai durerea pe care o va simţi când mâna se va izbi de colţul dulăpiorului o va putea scoate din starea aceasta. Îşi încleşta maxilarele. Se pregăti... Lăsă mâna jos. Nu putea. Pur şi simplu nu putea. Era prea mult. Era *o durere* în plus şi nu mai putea suporta.

Atunci, mişcă-te.

Nici asta nu pot să fac.

Nu putea spune că se simţea obosită. Era mult mai mult decât atât. Parcă ar fi inhalat cel mai pur drog adus de Cartelul Caii. Nu-şi dorea nimic altceva decât să rămână

aici, să urmărească dansul prafului diamantin, să mai guste din apa proaspătă. Spaima o copleşi:

— Doamne. Doamne, Dumnezeule.

Trebuie să ieşi din baie, Jessie. TREBUIE. Asta ai de făcut acum. Şi cred că ar fi mai bine să încerci să te caţeri pe pat, căci nu cred că vei mai reuşi să treci pe sub el.

Dar... Dar pe pat e un pahar spart. Dacă mă tai?

Vocea lui Ruth îi sfredeli timpanele ca un burghiu:

Ţi-ai jupuit aproape toată mâna dreaptă. Ce mai contează dacă te mai tai? Ţuca, ia gândeşte-te cum ar fi să mori în baie cu un tampon pentru pizdă pus pe încheietură şi cu un rânjet tâmp pe faţă? Cum ar fi? Mişcă-te, idioato!

Cu mare grijă, reuşi să ajungă în uşa băii. Se opri o clipă, clătinându-se ameţită şi orbită de lumina soarelui, aidoma unei persoane care îşi petrecuse toată ziua în bezna unei săli de cinematograf, încă un pas şovăitor şi ajunse lângă pat. Îşi sprijini genunchiul stâng pe salteaua îmbibată cu sânge şi apucă strâns un stâlp al patului, pentru a-şi păstra echilibrul. Se urcă pe pat. Nu-i trecuse prin minte că va simţi atâta groază şi atâta scârbă. Niciodată nu va mai putea dormi în patul acesta aşa cum niciodată nu îşi va putea închipui că va dormi în propriul său sicriu.

Nu trebuie să te împrieteneşti cu el, Jessie. Trebuie doar să treci peste el.

Şi reuşi; evitând etajera şi cioburile paharului. De fiecare dată când privirea i se oprea asupra cătuşelor care atârnau de căpătâiul patului o brăţară deschisă; cealaltă plină de sânge, sângele *ei* – o sufocau suspine de greaţă şi disperare. Cătuşele i se păreau vii. Vii şi înfometate.

Ajunse la capătul patului, se rostogoli pe burtă şi îşi coborî picioarele pe podea. Panica o cuprinse iarăşi la gândul că nu va avea suficientă putere să se ridice, că va zăcea acolo până când va leşina şi se va prăbuşi pe duşumea. Inspiră adânc şi se împinse în mâna stângă. Acum era în picioare. Se clătina şi mai tare acum – ca un marinar beat muci – dar era în picioare. Slavă Domnului!

Un alt val de întuneric îi acoperi mintea, aidoma unei eclipse.

Fără să vadă nimic în jur, clătinându-se din ce în ce mai tare, gândi:

Te rog, Dumnezeul meu, ajută-mă să nu leşin. Te rog, Doamne. Te rog.

Într-un sfârşit, camera începu să se lumineze. Eclipsa trecuse. Jessie se îndreptă, încet, înspre măsuţa pe care se afla telefonul. Pentru a reuşi să îşi menţină echilibrul, îşi ţinea mâna stângă uşor ridicată. Receptorul i se păru la fel de greu ca un volum din Enciclopedia Britannica. Îl duse la ureche. Nici *un* sunet. Nimic. Absolut nimic. Telefonul era mort. Nu se miră. Dar o întrebare nu-i dădea pace: oare fusese Gerald cel care deconectase telefonul, aşa cum obişnuia când veneau aici; sau musafirul ei de azi-noapte tăiase cablul?

— Nu, n-a fost Gerald – se bâlbâi femeia. L-aş fi văzut.

Apoi îşi dădu seama că nu fusese obligatoriu să vadă ce anume făcuse Gerald când ajunseseră la casa de vacanţă, deoarece ea se dusese direct la baie. Gerald ar fi putut foarte bine să deconecteze telefonul în timpul acela.

Nu, draga mea – spuse Supusa. *Telefonul e conectat. Gerald nu a umblat la el. Nu funcţionează, pentru că cel care a fost aici noaptea trecută i-a tăiat cablul.*

N-o mai asculta! se supără Ruth. *Se caca pe ea de frică. Gerald a deconectat telefonul şi firul s-a agăţat de un picior al scaunului. De altfel, e uşor să-ţi dai seama, nu*?

Sigur. Trebuia doar să dea scaunul la o parte şi să se uite în spatele lui. Şi, dacă ştecherul era scos din priză, să îl bage la loc.

Şi dacă, după toate astea, telefonul tot n-o să funcţioneze? *Atunci ce-o să mai zici*? întrebă Supusa.

Ruth:

Termină cu tâmpeniile. Ai nevoie de ajutor. Şi ai nevoie de ajutor al dracului de repede.

Şi asta era adevărat. Dar numai gândul că ar trebui să tragă scaunul o epuiza. Putea s-o facă, sigur. Putuse să împingă patul, care era mult, mult mai greu. Nu era vorba de scaun. Greu era gândul de a mai face încă un efort. Şi, apoi, ar fi trebuit să se aşeze în genunchi, să se târască în colţul plin de praf din spatele măsuţei ca să găsească priza.

Eşti nebună, ţucal strigă, speriată, Ruth. *Nu ai de ales*! *Credeam că, în cele din urmă, am căzut toate de acord asupra unui lucru esenţial*: *ai nevoie de ajutor*. *Şi ai nevoie de ajutor re…*

Jessie o plesni, cu palma gândului, peste gură. Tare. În loc să tragă scaunul, se aplecă peste el, îşi luă fusta şi şi-o puse cu mare grijă. Stropi de sânge pictară pe materialul fustei un tablou suprarealist. Jessie nici nu observă. Încerca să amuţească larma vocilor mânioase sau uluite care îi tocau mărunt nervii. Şi, de fapt, cum ajunseseră toate vocile astea în mintea ei? Când i se transformase mintea într-un hotel supraaglomerat? În plus, toate vocile astea îşi manifestau, în diferite moduri, neîncrederea în intenţiile ei. Dar lui Jessie nu-i păsa absolut deloc. Era vorba despre viaţa ei. Viaţa ei era în joc. *Viaţa ei*.

Îşi puse şi bluza, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru vremea caldă de afară. Nu ar fi putut să poarte o mânecă lungă peste încheietura jupuită.

Mă gândesc să încerc să plec de-aici cu maşina – comunică ea vocilor. *Ceea ce e o tâmpenie, când cea mai bună soluţie ar fi să împing scaunul şi să bag telefonul în priză. Am pierdut prea mult sânge şi am luat-o razna. Asta el* – Sigur că da. Numai că nu era vorba despre scaun şi nici despre echipajul de poliţie care ar fi găsit-o în aceeaşi încăpere cu cadavrul gol şi morfolit al soţului ei. Jessie era convinsă că va pleca cu maşina chiar dacă telefonul ar fi funcţionat şi ea ar fi chemat în ajutor toate echipajele de poliţie şi ambulanţele din zonă. Căci telefonul nu avea

absolut nici o importanţă. Absolut nici una. Ceea ce era cu adevărat important era...

...că trebuie să mă car dracului de aici chiar acum.

Se cutremură:

Pentru că acel cineva o să vină iarăşi.

Corect: problema nu era nici Gerald, nici scaunul, nici poliţiştii care vor descoperi scena aceasta de coşmar, nici telefonul. Problema era cow-boy-ul cosmic, vechiul ei prieten: doctorul Blestem. Şi *acesta* era motivul pentru care se grăbea să se îmbrace, împroşcând toate lucrurile din jur cu sânge, în loc să încerce să restabilească o modalitate de comunicare cu lumea de afară. Cu lumea reală; căci străinul se afla foarte aproape. Era convinsă de asta. Creatura adâncurilor de smoală aştepta căderea întunericului, iar întunericul se grăbea să vină. Dacă ar leşina, încercând să împingă scaunul sau să se aplece până la priza telefonului, s-ar putea să se afle aici la sosirea oaspetelui cu valiza plină cu oase. Mai rău: s-ar putea să fie încă în viaţă.

Şi, în plus, musafirul ei *tăiase* cablul telefonului. Inima ei era sigură că aşa se întâmplase. Aşa că ce rost avea să ajungă până la priză?

De fapt, care-i problema? *Vreau să ajung cu maşina până la şosea. Trebuie să fie o joacă de copil, în comparaţie cu operaţia chirurgicală pe care mi-am făcut-o cu ciobul paharului şi în comparaţie cu faptul că, deşi am pierdut, probabil, jumătate de litru de sânge, am reuşit să împing un pat dublu de-a lungul dormitorului.*

Mercedesul e o maşină bună şi drumul până la şosea e drept. O să merg cu 20 de kilometri pe oră şi, o dată ajunsă pe autostradă, dacă mă voi simţi prea slăbită, o să opresc, o să aprind luminile de avarie şi o să claxonez până când va veni cineva să mă ajute. N-am de ce să nu reuşesc. În plus, maşina se poate încuia pe dinăuntru. Se poate încuia şi creatura nu va putea să intre peste mine.

Creatura – încercă Ruth să îşi bată joc de ea. Fără succes, însă. Până şi vocea lui Ruth era înfricoşată.

Chiar aşa – îi replică Jessie. *Nu-mi spuneai tot timpul să încetez să raţionez atâta şi să-mi ascult instinctele*? *Şi ştii, Ruth, ce-mi spun instinctele acum*? *Îmi spun că Mercedesul e singura mea şansă*. *Şi, dacă ţi se pare nostim, n-ai decât să râzi până plesneşti*. *Orice-ai spune, eu m-am hotărât*.

Se pare că lui Ruth nu-i venea să râdă. Ruth tăcuse.

Gerald mi-a dat cheile de la maşină ca să-şi poată lua servieta. *Aşa s-a întâmplat*. *Chiar aşa*. *Te rog, Doamne, Dumnezeul meu, fă să îmi amintesc exact cum s-au petrecut lucrurile*.

Îşi strecură mâna în buzunarul stâng al fustei şi nu găsi decât două batiste din hârtie. Uşor, cu mâna dreaptă, pipăi şi celălalt buzunar şi scoase un oftat de uşurare. Erau acolo. Cheile maşinii şi brelocul pe care i-l dăruise Gerald la ultima ei aniversare. Pe breloc erau inscripţionate cuvintele: CE SEXY EŞTI! Ei bine, Jessie era de părere că niciodată nu se simţise mai puţin sexy decât în aceste momente. Şi ce dacă? Nu-i păsa absolut deloc. Avea cheile şi asta conta. Cheile erau paşaportul ei.

Pantofii erau sub măsuţă, dar femeia îşi spuse că nu merită să facă efortul de a încerca să se încalţe. Era suficient de îmbrăcată.

Porni, cu paşi şovăitori, de bolnav, înspre uşa de la intrare, îşi spuse că ar putea, totuşi, să încerce telefonul din hol.

De-abia depăşise patul, când lumina zilei scăzu pe neaşteptate. Ca şi cum razele soarelui erau conectate la un circuit variabil şi cineva apăsase întrerupătorul.

O, nu! *Nu acum*! se rugă Jessie. *Te implor, nu-ţi bate joc de mine*.

Dar lumina se topea şi mai mult în întuneric, iar Jessie îşi dădu seama, îngrozită, că se clatină iarăşi pe picioare. Bâjbâi după ceva care să o ajute să îşi recapete echilibrul.

Şi, în loc să apuce tăblia patului, se agăţă de cătuşele însângerate din care de-abia scăpase.

Fragmente de gând incoerent îi fulgerau prin minte:

20 iulie 1963.5,42 după-amiaza. *Eclipsă totală*. *De unde să iau un martor*?

Nările i se umplură de miros de sudoare, miros de spermă şi de arma coloniei folosite de tatăl ei. Îi venea să vomite, dar nu avea putere. După încă doi paşi şovăitori, se prăbuşi pe salteaua îmbibată cu sânge. Ochii îi erau deschişi şi clipeau. În rest însă, părea o femeie înecată, aruncată de valuri negre pe o plajă pustie.

34

Când îşi reveni, îşi spuse că întunericul a învăluit-o pentru că a murit. Apoi se gândi că, dacă ar fi, într-adevăr, moartă, nu ar putea să simtă durerea care-i ardea mâna dreaptă. Şi, în sfârşit, înţelese, înspăimântată, că este întuneric pentru că a apus soarele şi s-a lăsat noaptea.

Realitatea o trezi urgent din starea în care zăcuse până atunci. Nu reuşi să îşi amintească de ce era atât de cumplit apusul soarelui. Şi, brusc

(*cow-boy-ul cosmic – monstrul dragostei*)

totul îi reveni în minte, zguduind-o ca un şoc electric. Obraji cadaverici; frunte înaltă; ochi înspăimântători.

Câtă vreme zăcuse inconştientă pe pat, vântul se înteţise iarăşi, iar uşa din spatele casei îşi reluase ritmul de tobă. Dintr-o dată, se auzi un urlet prelung. Lui Jessie i se păru că era cel mai înfiorător sunet pe care îl auzise vreodată. Ţipătul cuiva îngropat de viu, dezgropat, apoi, dar cu minţile rătăcite.

Urletul se topi în noaptea fremătând de nelinişti (căci *era* noapte). După o clipă însă, îl auzi din nou: inuman, îngrozit. Se năpusti asupra ei aidoma unei păsări de pradă,

făcând-o să se cutremure, neajutorată, încercând să îşi astupe urechile. Şi chiar aşa, al treilea urlet tot reuşi să îi sfredelească timpanele.

— Nu, te rog, nu – a gemut femeia.

Niciodată nu-i fusese atât de frig, atât de frig, atât de frig.

— Nu... Nu...

Urletul se stinse încet în vântul nopţii. Jessie îşi recapătă cumpătul şi îşi dădu seama că, de fapt, nu fusese decât un câine – probabil chiar *câinele* care îi transformase soţul într-o cantină a săracilor.

Dar strigătul sfâşietor se înălţă din nou şi era absolut imposibil de închipuit că ar putea aparţine vreunei fiinţe din lumea reală. Cu siguranţă era o banshee[3] sau un vampir în inima căruia fusese înfipt un par. Şi, dintr-o dată, Jessie înţelese de ce începuse câinele să urle.

Revenise. Creatura. Exact aşa cum se temuse că se va întâmpla. Şi câinele ştia. Simţea. Şi lui îi era frică de moarte.

Tremura toată. Cu ochi înnebuniţi de spaimă privi înspre colţul unde oaspetele nepoftit îşi petrecuse noaptea trecută. Colţul în care îşi pierduse cercelul şi unde lăsase urma noroioasă. I se păru că îl vede şi un strigăt de-abia înăbuşit o sufocă. Închise ochii. Îi deschise iarăşi; şi, de această dată, nu văzu nimic altceva decât umbrele copacilor care se zbăteau în bătaia vântului. Pe linia orizontului, dincolo de siluetele contorsionate ale pinilor, panglica aurie a soarelui se destrăma în întuneric.

S-ar putea să fie deja ora şapte, deşi, dacă însă se mai vede amurgul, nu cred că-i atât de târziu. Asta înseamnă că am fost leşinată cam o oră, o oră şi jumătate, cel mult. Poate nu-i prea târziu să fug de-aici. Poate...

---

3 banshee = zână care prevesteşte moartea prin tânguiri (mitologia scoţiană şi irlandeză) (n. red.).

De data aceasta, urletul de groază al câinelui păru aproape omenesc. Jessie simţi nevoia să-i răspundă, urlând la rându-i. Se sprijini de tăblia patului, pentru că ameţise şi începuse iarăşi să se clatine pe picioare. Şi, brusc, îşi dădu seama că nu-şi amintea când şi cum se dăduse jos din pat. Atât de tare o înspăimântaseră urletele câinelui.

Ţine-ţi firea, fetiţo. Inspiră adânc şi liniştеşte-te.

Inspiră adânc şi întreaga-i fiinţă se umplu de mirosul atât de bine cunoscut. Mirosul acela care o bântuise în toţi aceşti ani. Mirosul acela coclit. Mirosul acela care, pentru ea, reprezenta noţiunile de sex, apă şi tată. *Era* acel miros; şi, totuşi, parcă în el se amestecaseră şi alte duhori: usturoi mucegăit... ceapă putrezită... picioare nespălate. Mirosul o azvârli într-un tunel al timpului şi o copleşi cu groaza mută, neajutorată a copilului care crede că sub patul lui se ascunde un Monstru. Un Monstru care aşteaptă, răbdător, până în clipa în care copilul îşi va scoate un picior de sub plapumă... Şi atunci... Îl va înhăţa... Şi apoi...

Vântul şuieră. Uşa se izbi. Şi, undeva, prin casă, duşumeaua scârţâi uşor.

S-a întors – îi şoptiră, în cor, toate vocile care i se împleteau printre gânduri.

Asta a simţit câinele. Asta ai simţit şi tu. Mirosul. Duhoarea. De-asta a scârţâit duşumeaua. Cel care a fost aici noaptea trecută s-a întors să te ia cu el.

— Doamne, Dumnezeule. Te rog, fă să nu fie adevărat – gemu femeia. Te rog, Doamne, nu mă lăsa. Te rog, Dumnezeul meu.

Încercă să se mişte, dar picioarele-i prinseseră rădăcini. Spaima o paralizase, aşa cum se întâmplă cu un iepure surprins, pe şosea, de farurile vreunei maşini. Urma să rămână pe loc, gemând disperată şi încercând să spună o ultimă rugăciune, până când ar fi venit, *ar fi venit după ea* – cow-boy-ul cosmic, dragostea absolută, comis-voiajorul

morţii cu valijoara-i plină cu mostre de oase şi inele, în loc de perii de păr.

Urletul prelung al câinelui acoperi şuieratul vântului şi stârni un uragan în mintea lui Jessie.

Visez – îşi spuse. *Din cauza asta nu-mi aduc aminte cum m-am dat jos din pat. Coşmarurile sunt variantele prescurtate ale filmelor de groază. Da – am leşinat. De asta sunt sigură, numai că, în loc să mă cufund într-o stare de inconştienţă, m-am cufundat în somn. Şi, probabil că nici nu mai sângerez, căci nu-mi închipui că dacă eşti în pragul morţii mai poţi să dormi şi să mai ai şi coşmaruri. Dorm şi acum. Asta-i. Dorm şi visez cel mai oribil vis din lume.*

Minunat, alinător gând. Doar că avea o hibă: nu era adevărat. Adevărate erau umbrele copacilor. Adevărată era măsuţa de lângă perete. Adevărată era şi duhoarea care umpluse casa. Era trează şi trebuia să plece imediat de-acolo.

Nu pot să mă mişc! – se văicări.

Ba poţi! o repezi Ruth. *Nu ţi-ai belit o mână ca să ieşi din căcaturile alea de cătuşe doar ca să mori acum de frică, ţuca. Mişcă-ţi curu*! *Acum*! *Ştii cum, da*?

— Da, şopti Jessie.

Îşi lovi mâna dreaptă de pat. Durerea îi explodă în tot corpul. Panica ce o îngheţase se sparse în mii de bucăţi; şi Jessie de-abia dacă mai auzi urletul câinelui – mâna-i era mai aproape şi urla mult mai tare.

Acum ştii ce ai de făcut, ţuca. Da?

Da – venise vremea să plece dracului de-acolo. O clipă, se gândi dacă puşca lui Gerald i-ar fi de vreun folos. Dar nu. Şi, apoi, nici măcar nu ştia unde o pusese soţul ei.

Cu picioare tremurânde, traversă încet încăperea. Coridorul i se înfăţişă privirii ca un caleidoscop de umbre şi lumini. La dreapta se afla uşa... Mercedesul... Şi, poate, libertatea.

Cincizeci de paşi. Mai puţin, chiar. Hai să pornim.

Dar nu reuşi. Împietrise în pragul uşii de la dormitor. Deşi ar putea părea ciudat, dormitorul, care fusese închisoarea ei timp de aproape treizeci de ore, reprezenta un soi de siguranţă. Dezagreabilă – de acord. Scârboasă – ce să mai vorbim. Dar, totuşi, siguranţă.

În schimb, coridorul... Orice putea sta la pândă acolo. *Orice*. *Oricine*.

Chiar atunci, ceva se izbi de peretele exterior al casei. Jessie ţipă îngrozită şi de-abia apoi îşi dădu seama că nu erau decât crengile, bătute de vânt, ale bătrânului molid de lângă casă.

Revino-ţi! o admonesta Dovlecel. *Revino-ţi şi ieşi de-aici*!

Se împletici către uşa din spate, gâfâind şi numărând paşii. Depăşi camera de oaspeţi la al doisprezecelea pas. La al cincisprezecelea, ajunse lângă biroul lui Gerald. Atunci auzi un şuierat gros, aidoma celui făcut de aburul care iese dintr-un boiler vechi. La început, Jessie crezu că nu e altceva decât respiraţia ei grea, răguşită, aspră. Apoi, chiar când făcea al şaisprezecelea pas, intensitatea sunetului crescu. Îl auzi foarte clar acum şi îşi dădu seama că nu ea îl putea scoate, pentru că *ea* îşi ţinea respiraţia.

Încet, foarte încet, întoarse privirea înspre biroul unde soţul ei nu va mai lucra niciodată la vreun proces, fumând ţigară de la ţigară şi fredonând melodii vechi.

Casa întreagă începuse să mârâie, aidoma unei corăbii prinse de furtună. Acum mai auzea şi pocnetul unei jaluzele, pe lângă uşa care continua să se trântească. Dar toate zgomotele acestea aparţineau unei alte lumi. O lume în care soţiile nu erau încătuşate. O lume în care bărbaţii ascultau ce li se spune. O lume în care creaturile nopţii nu stăteau la pândă. Întoarse capul. Gâtul îi trosni. Ochii îi pulsau în orbite aidoma unor cărbuni aruncaţi în flăcări.

Nu vreau să mă uit! strigară gândurile lui Jessie. *Nu vreau să mă uit*! *Nu vreau să văd*!

Dar, împotriva voinţei sale, se uită. Ca şi cum nişte mâini invizibile, mai puternice decât ea, i-ar fi întors capul în

direcţia de unde se auzea sunetul. Şi rafalele vântului se înteţiseră. Şi uşa se mai trânti o dată. Şi jaluzeaua mai pocni o dată. Şi câinele mai urlă, o dată, jalnic şi disperat, înspre cerul întunecat de octombrie, întoarse capul până când ajunse să privească în biroul soţului ei mort. Da. Sigur. Acolo se afla. Lângă fotoliul lui Gerald. Siluetă înaltă, chip cadaveric asemănător unui craniu vechi. La picioarele lui se întrezărea umbra valizei cu suveniruri.

Încercă să ţipe, însă nu reuşi decât să ofteze.

Atât şi nimic mai mult.

Undeva, în cealaltă lume, urina fierbinte i se scurse de-a lungul picioarelor. Iar vântul se înteţi şi zgâlţâi casa din temelii. Crengile molidului loviră iarăşi zidul. Biroul lui Gerald se transformase într-o lagună în care umbrele dansau; şi, iarăşi, îi era foarte greu să îşi dea seama ce anume vede... Sau dacă vede ceva.

Din nou: urletul înfricoşat al câinelui.

Da, îl vezi. Poate nu la fel de bine cum îl simte câinele, dar îl vezi.

De parcă ar fi vrut să îi risipească orice urmă de îndoială, vizitatorul nocturn îşi înclină capul, oferindu-i lui Jessie posibilitatea de a-l vedea mai bine. Chipul care i se dezvălui privirii venea de pe alte tărâmuri; şi, deşi încercase să împrumute trăsături omeneşti, nu reuşise. În primul rând, era prea îngust – mai îngust decât orice chip pe care îl văzuse vreodată Jessie. Nasul semăna cu tăişul unui cuţit de bucătărie. Fruntea-i înaltă era umflată ca un cartof. Sprâncenele se uneau într-un unghi ascuţit, iar ochii nu erau altceva decât nişte cercuri negre. Buzele-i vineţii erau groase şi păreau a-şi modifica permanent forma.

Nu, nu-şi modifică forma – gândi femeia cu luciditatea extremă ce apare, uneori, în perioade de groază cumplită.

Nu se modifică. Zâmbesc. Încearcă să-mi zâmbească.

Silueta se aplecă să ridice valiza şi Jessie nu-i mai văzu chipul. Făcu un pas împleticit înapoi şi încercă, iarăşi, să

ţipe. Spaima care îi blocase corzile vocale nu o lăsă decât să scoată un alt oftat şuierător. Vântul gemu prin streşini, în locul ei.

Oaspetele deschise valiza. Şi atunci, Jessie îşi dădu seama de două lucruri – nu pentru că ar fi dorit să analizeze situaţia în amănunţime, ci pentru că acea calitate a minţii de a alege pentru examinare numai ceea ce voia fusese complet distrusă. Primul lucru avea legătură cu duhoarea pe care o simţise mai devreme. Nu era usturoi, nici ceapă, nici sudoare, nici picioare nespălate. Era came putredă. Apoi, braţele creaturii. Acum se afla mai aproape şi putea să vadă mai bine (deşi îşi dorea din tot sufletul să nu fie aşa), iar braţele acelea lungi semănau cu nişte tentacule. Creatura îi arătă valiza şi acum Jessie observă că nu era, de fapt, o valiză, ci o cutie mare din răchită.

Am mai văzut o cutie ca asta – gândi femeia. *Nu ştiu dacă la televizor sau în viaţa mea adevărată, dar am mai văzut aşa ceva. Când eram mică. Au scos-o dintr-o dubă lungă şi neagră.*

Auzi una din vocile necunoscute:

A fost odată, ca niciodată, pe vremea când trăia preşedintele Kennedy iar toate fetiţele se numeau „Dovlecel" şi sacii pentru cadavre nu fuseseră inventaţi încă – a fost odată, ca niciodată, pe vremuri, în Timpul Eclipsei – o asemenea cutie din răchită. Dragă Jessie, prietenul tău îşi ţine suvenirurile într-o cutie veche de morgă.

Şi îşi mai dădu seama de încă ceva. Ceva evident: musafirul ei mirosea atât de urât pentru că era mort. Creatura din biroul lui Gerald nu era tatăl ei, ci un cadavru sculat din mormânt. Ceea ce era cam tot acelaşi lucru.

Nu... Nu, nu se poate...

Ba da. Se putea. Exact aceeaşi duhoare o emana şi Gerald. Clocotea în carnea lui fără viaţă, şi putea ca o maladie exotică de care numai morţii se puteau îmbolnăvi.

Acum, oaspetele ei deschise iarăşi cutia şi îi arătă conţinutul. Văzu din nou strălucirea aurului şi sclipirea diamantelor printre grămezile de oase. Şi, de parcă ar fi vizionat un film transmis în reluare, observă cum mâna scheletică a mortului amestecă obiectele din cutie – cutie care fusese, probabil, folosită, în trecut, pentru transportul cadavrelor de copii. Şi auzi iarăşi zgomotul oribil făcut de oasele care se ciocneau între ele – ca nişte castaniete acoperite cu noroi.

Incapabilă să se mişte, Jessie se holba, hipnotizată, la comorile oaspetelui său. Îşi pierdea minţile, simţea asta, *auzea* asta şi nu era nimic de făcut, pe planeta verde pe care o crease Dumnezeu, care să o împiedice să înnebunească.

Ba da! *Se poate face ceva*! *Poţi să fugi*! *TREBUIE să fugi*! *Chiar acum*!

Dovlecel. Care scotea ţipete stridente... De foarte departe... De undeva, din adâncurile unui defileu săpat în mintea lui Jessie. De fapt, acolo erau *nenumărate* defilee şi prăpăstii; *nenumărate* văi întortocheate care nu simţiseră niciodată căldura soarelui – locuri în care eclipsa era nesfârşită. Interesant. Interesant să îţi dai seama că mintea omului nu este nimic altceva decât un cimitir construit deasupra unui crater pe fundul căruia şerpuiesc reptile. Da. Interesant.

Câinele urlă iarăşi – Jessie, găsindu-şi, în sfârşit, vocea, urlă, la rându-i. Urletul femeii era geamănul urletului scos de câine. La fel de lipsit de orice urmă de raţiune. Ca urletul auzit de dincolo de zidurile groase ale unui ospiciu. Ca un urlet prelung cât viaţa.

Nu, *Jessie*! *Nu ceda*! *Păstrează-ţi cumpătul şi fugi*! *Fugi*!

Musafirul îi rânjea cu gingiile. În fundul gurii se desluşeau sclipiri aurii, sclipiri ce-i aminteau de Gerald. Măsele din aur. Creatura avea măsele *din* aur, ceea ce însemna că...

Înseamnă că este adevărat. Sigur că da. Dar ştiam asta. Problema este ce anume ai de gând să faci acum. Ai vreo idee, Jessie? Dacă da, atunci treci la treabă, pentru că nu mai ai deloc timp.

Creatura mai făcu un Pas înainte, cu geanta încă deschisă, ca şi cum ar fi vrut ca femeia să îi admire conţinutul. De-abia acum observă că oaspetele ei purta un colier ciudat. Duhoarea greţoasă deveni şi mai puternică. Mai puternică era şi senzaţia inconfundabilă de răutate şi violenţă. Jessie încercă să facă un pas înapoi, dar îşi dădu seama că nu îşi poate mişca picioarele pe care spaima cumplită i le lipise de podea.

Vrea să te omoare, ţuca – spuse Ruth, iar Jessie nu se mai îndoi de adevărul din cuvintele fostei ei colege de cameră.

Ai de gând să-l laşi?

Vocea lui Ruth, lipsită de furie sau sarcasm, exprima numai curiozitate.

După toate câte ţi s-au întâmplat, ai de gând să te îneci la mal? Ai de gând să-l laşi să te omoare?

Câinele urlă. Mâna amestecă obiectele din valiză. Oasele şoptiră. Diamantele şi rubinele aruncau licăriri tainice în noapte.

Fără să îşi dea seama, Jessie îşi scoase inelele de pe inelarul mâinii stângi. Ultima oara când încercase să şi le scoată a trebuit să îşi ungă degetul cu săpun. Nu şi de această dată. De această dată le-a scos foarte uşor.

Întinse mâna dreaptă, însângerată, înspre creatură, care traversase tot biroul până la biblioteca situată lângă uşă. Acum se opri. Rânjetul diform i se transformă într-o expresie de furie şi confuzie.

— Uite, mârâi aspru Jessie.

— Uite, ia-le! Ia-le şi lasă-mă în pace.

Înainte ca musafirul să schiţeze vreo mişcare, femeia îşi aruncă inelele în valiza deschisă. Creatura se afla la mai puţin de un metru şi jumătate depărtare de ea şi valiza era deschisă larg, astfel încât inelele căzură înăuntru. Auzi clar

clinchetul inelului de logodnă şi al verighetei care se loviră de oasele unor necunoscuţi de multă vreme morţi.

Buzele creaturii rânjiră, dezvelindu-i iarăşi gingiile. Şi, din nou, începu să scoată şuieratul ciudat. Înainta cu încă un pas şi, atunci, ceva – ceva ce zăcuse împietrit pe podeaua minţii ei – se trezi la viaţă.

Nu! ţipă femeia.

Se răsuci pe călcâie şi se repezi, înainte, pe coridor; iar vântul bătea în rafale, şi uşa se trântea, şi oblonul pocnea, şi câinele urla, şi creatura se afla chiar în spatele ei, chiar în spatele ei, căci îi auzea şuieratul; şi, dintr-o clipă în alta, îşi va întinde mâna subţire, lungă şi albă înspre ea; şi ea va simţi cum degete putrezite îi înşfacă gâtul…

Se trezi în faţa uşii din spatele casei, o deschise, se năpusti pe verandă, se împiedică şi căzu. În cădere îşi aminti că trebuie să aterizeze pe partea stângă. Se răsuci, dar lovitura a fost, totuşi, suficient de puternică. Se rostogoli pe spate, înălţă capul şi privi spre uşă, aşteptând să vadă chipul cadaveric al cow-boy-ului cosmic conturându-se ameninţător în prag. Dar nu îl văzu; şi nici nu mai auzea şuieratul. Dar toate astea nu însemnau mare lucru. Creatura se putea ivi în orice clipă. Apoi ar fi prins-o şi i-ar fi frânt gâtul.

Cu greu, Jessie reuşi să se ridice, făcu un pas, dar picioarele-i tremurânde din cauza spaimei şi a sângelui pierdut i se înmuiară. Femeia se prăbuşi iarăşi pe scânduri, lângă pubelele pentru gunoi. Gemu şi privi cerul pe care, nori filigranaţi de o lună pe trei sferturi plină alergau cu viteză nebună, goniţi de vânt, de la vest înspre est. Umbre se rostogoleau pe chipul ei, aidoma unor tatuaje lucrate cu măiestrie. Câinele urlă iarăşi, furnizându-i fărâma de motivaţie de care avea nevoie. Întinse mâna şi apucă mânerul pubelei. Sprijinindu-se de acesta, se ridică, din nou, în picioare.

Rămase câteva clipe nemişcată, până când lumea îşi încetă balansul. Apoi, se îndreptă încet înspre Mercedes, folosindu-şi ambele braţe pentru a-şi menţine echilibrul.

Ia uită-te! *În lumina lunii casa mea seamănă cu un craniu*! îşi spuse când aruncă o privire fugară peste umăr.

Ce mult seamănă cu un craniu! *Uşa e gura*, *ferestrele – ochii*, *umbrele copacilor – părul*...

Un alt gând îi răscoli minţile. Gând amuzant, fără doar şi poate, căci izbucni în hohote ascuţite de râs în noaptea bântuită de vânt.

Si creierul – să nu uiţi creierul! *Bineînţeles că Gerald e creierul*. *Creierul mort şi putrezit al casei*.

Râse tare şi când ajunse la maşină. Câinele urlă, în semn de răspuns.

Câinele meu are puricei cu păr pe ei.

Genunchii i se îndoiră şi se agăţă de mânerul portierei ca să nu cadă. Continuă să râdă. Nu îşi putea explica *exact* de ce anume râde. Va fi în stare să înţeleagă doar dacă acele părţi ale minţii ei, care se blocaseră într-un gest de autoapărare, se vor mai trezi vreodată la viaţă. Dar asta nu se va întâmpla dacă nu scăpa de aici. Dacă nu va scăpa vreodată de aici.

— S-ar putea, totuşi, să am nevoie şi de o transfuzie, îşi spuse, izbucnind în alte hohote de râs.

Râdea încă şi atunci când încercă să scoată cheile din buzunarul drept. Şi atunci, simţi iarăşi duhoarea şi îşi dădu seama că musafirul cel nepoftit se afla chiar în spatele ei.

Întoarse capul, sugrumându-şi hohotele, şi, preţ de o clipă, *chiar* văzu obrajii scobiţi şi ochii răi, cufundaţi în orbite. Dar văzu toate acestea numai din cauza

(*eclipsei*)

faptului că era înspăimântată, nu pentru că în spatele ei s-ar fi aflat, într-adevăr, ceva. Veranda era tot pustie. Uşa desena un dreptunghi de întuneric.

Dar ai face bine să te grăbeşti, îi spuse Supusa Burlingame.

Da, grăbeşte-te, şi fugi cât încă mai poţi.

— Bine. O şterg de-aici, fu de acord Jessie şi izbucni iarăşi în râs.

Scoase cheia, care aproape îi alunecă printre degete. Reuşi să o prindă de brelocul mare, din plastic.

— Ce sexy eşti, îi spuse, râzând în hohote.

În tot acest timp uşa se trântea, iar cow-boy-ul morţii, spectrul iubirii, ieşi din casă, învăluit într-un nor alb-murdar din praf de oase. Când Jessie mai aruncă o privire înspre casă, acolo nu era nimic. Doar vântul care trântea uşa – atât şi nimic mai mult.

Deschise portiera, se strecură în spatele volanului şi reuşi să îşi urce în maşină picioarele, care nu îşi încetaseră tremurul. Trânti portiera şi, când apăsă butonul care încuie toate uşile maşinii (inclusiv portbagajul, căci nu există nimic pe lume capabil să egaleze eficienţa germană), se simţi uşurată şi în siguranţă. Uşurată, în siguranţă şi încă într-un fel. Cumva, altfel. Acest „altfel“ părea a fi sănătate mentală. Niciodată nu simţise ceva asemănător acestei dulci şi perfecte reveniri la viaţă a minţii ei tulburate... Cu excepţia primei înghiţituri de apă de la robinet.

Cât mai aveam până să înnebunesc de-a binelea? *Cât mai aveam*?

Juca dragă, înţelege că nu vrei să afli răspunsul la întrebarea asta – îi spuse Ruth Neary pe un ton grav.

Nu. S-ar putea ca Ruth să aibă dreptate. Jessie introduse cheia în contact şi o roti. Nimic.

Râsul îi îngheţă pe buze, dar nu intră în panică. Se simţea întreagă şi lucidă. Încă.

Gândeşte, *Jessie*!

Se gândi şi găsi imediat răspunsul. Cu toată eficienţa germană, Mercedesul avea câţiva ani buni şi transmisia începuse să facă figuri. Trebuia să rotească cheia în contact, în timp ce trăgea de maneta care activa

transmisia. Pentru această operaţie avea nevoie de ambele mâini, iar gândul de a-şi folosi şi mâna dreaptă o făcu să se crispeze. Cu siguranţă că rana i se va deschide şi va începe iarăşi să sângereze.

— Te rog, Doamne, ajută-mă puţin – şopti Jessie şi roti din nou cheia în contact.

Tot nimic. Nici un sunet. O idee i se furişă în gânduri, aidoma unui spărgător de case: faptul că nu reuşea să pornească maşina nu avea nici o legătură cu transmisia. Era o altă ispravă a musafirului ei. Tăiase cablul telefonului; ridicase capota Mercedesului şi îi umblase la motor.

Uşa se trânti. Privi nervoasă într-acolo, absolut convinsă că văzuse în pragul uşii chipul rânjind al creaturii, pată albă în întuneric. Va ieşi imediat din casă. Va sparge parbrizul maşinii cu o piatră. Apoi, va lua un ciob mare şi…

Jessie îşi folosi ambele mâini. Transmisie. Contact. Nimic. Iarăşi şi iarăşi. Doar hohotul de râs tăcut şi mitocănesc al creaturii care o urmărea. Îl auzea clar. Foarte clar, căci creatura râdea în mintea ei.

— *Te implor*, *Doamne*, *dă-mi un dram de noroc*! – urlă femeia, învârti din nou cheia în contact şi, de data aceasta, mârâind gros, motorul se trezi din amorţeală.

— *Ja*, *mein Fuhrer*!

Suspină uşurată şi aprinse farurile. De pe alee o priveau fix doi ochi portocalii. Urlă iarăşi. Inima încercă să i se caţere în gât, cu un zvâcnet. Dar ochii arzători aparţineau câinelui care fusese ultimul client al lui Gerald.

Fostul Prinţ rămase nemişcat, orbit de strălucirea farurilor. Dacă Jessie ar fi pornit maşina imediat, ar fi trecut peste el şi l-ar fi omorât. De fapt, gândul – lipsit de intensitatea pe care i-ar fi conferit-o dorinţa – chiar îi trecuse prin minte. Dar nu îi mai era frică de câine. Şi nici nu îl mai ura. Văzu cât de slab era, observă blana rară şi plină de scaieţi. Îl văzu cum se fereşte de lumină, cum îşi pleoştеşte, speriat, urechile; îl văzu cum tremură.

Deşi mi se părea imposibil, iată că există cineva încă şi mai jalnic decât mine.

Apăsă claxonul cu podul mâinii stângi. Mercedesul scoase un râgâit scurt, suficient, însă, ca să trezească animalul din paralizia indusă de panică. Se întoarse şi se repezi în adăpostul oferit de întunericul pădurii.

Urmează-i exemplul, Jess. Fugi de-aici cât încă mai poţi.

Bună idee. Porni. Maşina începu să ruleze încet pe aleea pavată. Copaci bătuţi de vânt – umbre de balerini fără experienţă – se unduiau stângaci de-o parte şi de alta a drumului, aruncându-şi frunzele moarte înspre cerul nopţii.

Plec – se gândi Jessie fără strop de uluire.

Chiar plec. Sunt aproape în siguranţă.

Se îndrepta spre aleea fără nume care o va duce către Aleea Golfului care, la rândul ei, o va duce la Dramul Naţional 117 şi către civilizaţie.

Privind în oglinda retrovizoare casa – care semăna şi mai mult, acum, cu un imens craniu alb, luminat de luna unui octombrie furtunos – se gândi:

Dar, oare, de ce mă lasă să plec? Şi chiar mă lasă? Mă lasă? Pe bune?

O parte din ea – acea parte înnebunită de spaimă, care nu ar fi scăpat niciodată nici din cătuşe, nici din dormitorul casei de vacanţă – era convinsă că nu exista nici un fel de scăpare, deoarece creatura nu făcea altceva decât să se joace cu ea, aşa cum se joacă o felină cu un şoarece rănit. Nu peste mult timp, înainte, chiar, de a reuşi să ajungă la capătul aleii, se va repezi la ea, va apuca bara de protecţie şi va opri maşina. Eficienţa germană nu dădea nici un rezultat când aveai de-a face cu cineva venit din mormânt…

Dar casa continua să se micşoreze în urma-i şi nimeni/nimic nu se zărea ieşind pe uşa din spate. Jessie ajunse la capătul aleii şi o luă la dreapta înspre Aleea Golfului.

Uluitor. Într-adevăr, *scăpa* de coşmar. Bornele, pe care ajunsese, de-a lungul anilor, să le înveţe pe de rost, apăreau în lumina farurilor şi dispăreau imediat în spatele maşinii. Mai avea doar trei kilometri până la autostradă.

— Am să reuşesc. Totul este să nu mă grăbesc şi să fiu atentă, îşi spuse.

Deschise radioul. Bach – discret, maiestuos, şi, mai cu seamă, *raţional* – inundă interiorul maşinii. Era din ce în ce mai bine.

— Fii atentă, îşi repetă.

Se topeau şi bucăţelele de gheaţă ale spaimei care o cuprinsese când văzuse ochii arzători ai câinelui. În schimb, începuse să tremure.

— Dacă sunt atentă, am să reuşesc.

Şi *era* atentă. Vitezometrul de-abia dacă indica şaisprezece kilometri pe oră. Se simţea minunat în siguranţa pe care i-o oferea maşina. Începuse chiar să se întrebe dacă nu cumva propria-i imaginaţie crease coşmarul acela cumplit, dacă nu cumva propria-i imaginaţie dăduse viaţă umbrelor. Pe de altă parte, dacă mai fusese cineva/ceva în casă, acel cineva/ceva ar fi putut ieşi pe o altă uşă. Era posibil să o urmărească şi era posibil să o şi ajungă dacă avea de gând să se târască doar cu şaisprezece kilometri pe oră.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare dorind să se asigure că ideea aceasta nu era altceva decât un efect nefast al paranoiei induse de panică şi epuizare.

Simţi cum inima-i îşi opreşte bătăile. Mâna-i stângă alunecă de pe volan şi i se prăbuşi, leşinată, în poală. Nu simţi nici o durere. Absolut nici una.

Creatura se afla pe bancheta din spate. Ochii cei negri se holbau la ea cu o înfricoşătoare lipsă de interes.

Vezi... Văd... Vedem... doar umbre! strigă Dovlecel.

Dar strigătul ei venea de foarte departe, de undeva de la capătul universului.

Şi nici nu era adevărat. Ceea ce vedea în oglindă nu era un joc de umbre. E drept că arătarea de pe banchetă era *învăluită* în umbre, dar nu era *alcătuită* din fulgere de lumină şi pete de întuneric. Îi desluşea mult prea bine chipul: frunte bombată, ochi negri, nas ascuţit, buze deformate.

— Jessie – şopti fericit cow-boy-ul cosmic – Nora! Ruth!

Măi, măi, măi! Plăcintă cu Dovlecel!

Ochii ei, îngheţaţi pe oglindă, văzură cum creatura se apleacă înspre ea, văzură cum se apropie de urechea-i dreaptă, ca şi cum ar fi vrut să îi spună un secret. Buzele umflate ale arătării se strâmbară în rânjet, dezvelind dinţii proeminenţi. În acest moment mintea lui Jessie Burlingame se prăbuşi în prăpastia fără fund a nebuniei.

— *Nu*! *Te rog*! *Nu*! *Nu-i cinstit*!

— Jessie!

Respiraţie duhnind a cavou, a mucegai, a eclipsă. Respiraţie mai rece decât interiorul unui congelator.

— Nora! Jessie! Ruth! Jessie! Dovlecel! Supusa! Jessie!

Mami!

Cu ochii ieşiţi din orbite observă cum chipul cel alb era pe jumătate ascuns în părul ei, iar gura-i rânjită se apropiase de urechea ei într-un sărut al morţii, repetând, iar şi iar şi iar şi iar, minunatul secret:

Jessie! *Nora*! *Supusa*! *Dovlecel*! *Jessie*! *Jessie*! *Jessie*!

Ochii-i explodară alb, lăsând în urmă-le o uriaşă gaură neagră. Jessie se prăbuşi în aceasta, cu ţiuitul ecourilor ultimului său gând coerent:

N-ar fi trebuit să mă uit – mi-am ars ochii.

Apoi leşină. Mercedesul se izbi de unul dintre pinii uriaşi care străjuiau drumul. Lovitura nu a fost atât de puternică încât să afecteze motorul care continua să murmure fericit. Eficienţa germană triumfase din nou.

Jessie zăcea, cu obrazul lipit de fereastră, aidoma unei fetiţe obosite care adormise în pădure, fără să mai poată ajunge la casa bunicuţei. În oglinda retrovizoare se reflecta

bancheta din spate. Goală. Aşa cum goală era şi aleea luminată de raze reci de lună.

35

Ninsese toată dimineaţa – vreme mohorâtă, dar perfectă pentru scris scrisori. Şi, când o rază de soare se opri pe tastatura computerului, Jessie ridică, surprinsă, ochii, smulsă din gânduri. Ceea ce văzu pe fereastră o umplu cu o emoţie pe care nu o mai simţise de o veşnicie şi pe care nici nu se mai aştepta să o simtă vreodată. Bucurie – bucurie profundă, completă, inexplicabilă.

Ninsoarea nu încetase, dar un soare strălucitor de februarie reuşise să străpungă norii, transformând zăpada în pulbere de diamante. Dincolo de fereastră se întindea faleza oraşului Portland. Priveliştea aceasta o alinase şi o fascinase pe Jessie întotdeauna, indiferent de anotimp; dar parcă niciodată până astăzi soarele şi fulgii de nea nu transformaseră atmosfera cenuşie în coliere de curcubee.

Izbucni în râs. Hohotele-i sunau ciudat, aşa cum ciudată i se părea bucuria care o inundase, căci nu mai râsese din luna octombrie a anului trecut. Când vorbea despre orele nesfârşite – ultimele din viaţa ei pe care le petrecuse pe malul lacului Kaswakamak (ultimele pe care avea de gând să le petreacă pe malul oricărui lac) – le numea „perioada aceea cumplită“. I se părea că expresia descrie totul.

N-ai mai râs deloc de atunci? *Absolut deloc*! *Eşti sigură*?

Nu. Nu era *absolut sigură*. Probabil că a râs în somn – Dumnezeu era martor că plânsese de foarte multe ori în somn – dar nici măcar nu schiţase vreun zâmbet în timpul orelor de veghe, îşi amintea că nu se putuse opri din râs atunci, cu o mie de ani în urmă, când încercase să scoată cheile Mercedesului din buzunar. Apoi, linişte.

— Atât şi nimic mai mult, murmură.

Îşi aprinse o ţigară. Doamne, Dumnezeule, cuvintele acestea o făceau să retrăiască totul. Acelaşi efect îl avea şi cântecul oribil al lui Marvin Gaye. Îl mai auzise o dată la radio când se întorcea de la una din şedinţele de terapie care, iarna aceasta, au constituit centrul universului ei. Marvin se văicărea cu vocea-i şoptită, libidinoasă: „Toată lumea ştie... mai ales voi, fetelor...“. Închisese imediat aparatul de radio. Imediat şi, totuşi, prea târziu. Începuse să tremure atât de tare încât nu mai putea să conducă. Oprise maşina şi aşteptase să se liniştească. Însă nopţile erau cumplite; nopţile când, dacă nu se trezea murmurând versul din „Corbul“ lui Poe, se auzea fredonând fragmente din cântecul tuturor coşmarelor ei.

Trase adânc din ţigară. Fumul dansă în jurul computerului de pe birou.

Când se întâlnea cu idioţi sau cu persoane lipsite de tact ce îi puneau felurite întrebări despre chinurile îndurate – (şi descoperise, în ultima vreme, că printre cunoştinţele sale se aflau mult mai mulţi tâmpiţi şi oameni lipsiţi de tact decât şi-ar fi putut imagina vreodată) – le răspundea că nu îşi aminteşte prea multe. După primele două sau trei interogatorii începuse să spună şi poliţiştilor acelaşi lucru. Singura excepţie era un fost coleg al lui Gerald, Brandon Milheron. Doar lui îi spusese întregul adevăr; şi făcuse asta pentru că, pe de-o parte, avea nevoie de ajutorul lui, dar, mai ales, pentru că Brandon fusese singurul care păruse a înţelege chinul prin care trecuse... chinul prin care trecea încă. Nu pierduse timpul cu manifestări zgomotoase şi teatrale de compasiune şi, of, Doamne, câtă alinare îi adusese calmul lui. Jessie ajunsese să îşi dea seama că mila exprimată de semenii săi, că toată mila din lume nu valora nici măcar cât un pişat de câine în zăpadă.

În orice caz, şi poliţiştii şi ziariştii crezuseră povestea cu amnezia. Asta era important. Şi, în fond, de ce să nu o creadă? Se întâmplă ca, cei care au suferit traume fizice şi psihice să îşi îngroape amintirea a ceea ce s-a petrecut.

Poliţiştii cunoşteau acest fenomen mai bine decât avocaţii iar Jessie îl cunoştea mai bine decât oricine altcineva. Din octombrie şi până acum aflase o mulţime de lucruri despre astfel de traume. Cărţile şi articolele citite îi furnizaseră suficiente motive plauzibile pentru a nu vorbi despre ceea ce nu voia, cu nici un chip, să vorbească. Însă nu găsise încă vreun caz asemănător cu al ei – caz despreţ femeie prinsă în cătuşe de pat, femeie obligată să urmărească transformarea soţului ei în hrană pentru câini.

Jessie izbucni iarăşi în râs. Râs sănătos, din toată inima. Era atât de nostim? Se pare că da, însă era una dintre acele istorioare amuzante pe care nu le poţi povesti niciodată altcuiva. Aşa cum nu poţi să povesteşti că tatăl tău s-a excitat atât de tare din cauza eclipsei, încât a ejaculat pe chiloţeii tăi. Sau, cum chiar ai crezut că s-ar putea să rămâi însărcinată din cauza asta.

Majoritatea cazurilor pe care le cercetase explicau faptul că, deseori, mintea umană reacţionează în faţa traumelor aşa cum reacţionează sepia când simte pericolul – aruncă în jurul ei valuri de cerneală neagră. E drept, ştii că s-a întâmplat *ceva*. Ceva rău. Nimic mai mult. Restul era ascuns în cerneala sepiei. O mulţime de oameni păţiseră asta – oameni molestaţi, oameni care suferiseră grave accidente de maşină, oameni ale căror case au luat foc şi ei s-au târât să moară în debara, chiar şi o paraşutistă a cărei paraşută nu s-a deschis, dar care s-a prăbuşit într-o mlaştină, scăpând, astfel, cu viaţă.

Ce aţi simţit când vă prăbuşeaţi? o întrebaseră. *La ce v-aţi gândit când v-aţi dat seama că paraşuta nu s-a deschis*? *Că nu o să se deschidă*?

Iar femeia a răspuns: *Nu-mi amintesc. Ştiu doar că am sărit din avion. Apoi eram pe o targa şi întrebam cât de grav sunt rănită. Tot ce s-a întâmplat între timp e ca o ceaţă deasă. Cred că m-am rugat, însă nu sunt sigură.*

Sau poate îţi aminteşti totul, draga mea prietenă – gândi Jessie – *şi ai minţit ca mine. Poate chiar din aceleaşi*

motive. Din câte ştiu, fiecare om care a trecut prin aşa ceva a minţit după aceea.

Poate. Adevărul era că *ea* îşi amintea ceasurile petrecute încătuşată de pat. Îşi amintea absolut totul – de la momentul când Gerald îi prinsese cătuşele, până când oglinda retrovizoare îi arătase creatura aşezată pe bancheta din spate. Îşi amintea acele clipe ziua; şi le retrăia noaptea, în coşmaruri. Iar în coşmaruri, paharul aluneca de pe etajeră şi se făcea ţăndări pe podea; câinele vagabond renunţa la bufetul rece oferit de cadavrul avocatului şi se îndrepta spre mâncarea fierbinte de pe pat; înfiorătorul vizitator nocturn o întreba, cu vocea tatălui ei: *Mă iubeşti, Dovlecel*? iar din vârful penisului în erecţie ţâşneau viermi.

Însă a-ţi *aminti* ceva şi a *retrăi* acel ceva nu impuneau obligativitatea de a *vorbi* despre asta, chiar dacă amintirile te scăldau în sudoare rece iar coşmarurile te făceau să urli. Slăbise vreo cinci kilograme de atunci (minţi! spune, mai degrabă, opt kilograme); se apucase iarăşi de fumat (un pachet şi jumătate pe zi); arăta ca o mumie şi părul îi încărunţise parcă peste noapte. Putea să rezolve problema părului – doar se vopsea de cinci ani -; dar încă nu avea suficientă putere ca să se ducă la un salon de cosmetică. Şi, în fond, ce interes avea să arate bine? În nici un caz nu intenţiona să bântuie barurile în căutarea cuiva care să-i aline hormonii.

Splendid. Un „ Gică-muşchi“ o să mă întrebe dacă vreau să beau ceva, eu o să accept şi, în vreme ce o să ne aşteptăm băuturile, îi voi povesti – pe un ton nonşalant – că tot visez că tata ejaculează viermi în loc de spermă. Şi, o dată demarată această atrăgătoare şi extrem de interesantă conversaţie, individul îmi va cere să îmi petrec noaptea cu el. Ha!

Pe la mijlocul lui noiembrie, când îşi dăduse seama că poliţiştii o vor lăsa în pace şi că elementele de natură sexuală ale poveştii nu vor apărea în ziare, se hotărâse să

reia şedinţele de terapie cu Nora Callighan. Cât de diferită i-ar fi fost viaţa dacă ar fi reuşit să îi povestească Norei ce se întâmplase în ziua eclipsei? Poate nu s-ar fi schimbat nimic... Poate s-ar fi schimbat totul.

Poate *absolut* totul.

Formă numărul de telefon al asociaţiei de consilieri din care făcea parte Nora şi încremeni când află că Nora murise de leucemie cu un an în urmă. Dar poate Jessie ar dori să devină pacienta lui Laurel Stevenson – o întrebă secretara. Jessie şi-o amintea pe Laurel – o frumuseţe înaltă şi întunecată, care părea a se bucura de sex numai dacă stătea deasupra. Răspunse că se va gândi. Şi cu asta, puse punct ideii de a relua şedinţele de terapie.

În cele trei luni care trecuseră de când aflase despre moartea Norei, a avut şi zile bune (când îi era doar frică) şi zile rele (când era atât de îngrozită, încât nu îndrăznea nici măcar să iasă din cameră). Astfel, numai Brandon Milheron aflase ce i se întâmplase lui Jessie în casa de vacanţă de pe malul lacului... Iar Brandon nu a crezut toate grozăviile pe care le auzea. Se dovedise plin de înţelegere şi blândeţe, dar nu o crezuse. La început.

— Nu exista nici un cercel cu perlă, îi explică după ce Jessie îi povestise despre străinul cu chipul cadaveric.

— Nu existau nici urme de noroi. Poliţia nu a descoperit nimic din ce zici că ai văzut.

Jessie ridicase din umeri şi nu spusese nimic. *Ar fi putut* spune o mulţime de lucruri, dar i se păruse mai înţelept să tacă. În săptămânile care au urmat coşmarului trăit în casa de vacanţă, avusese o nevoie cumplită de un prieten, iar Brandon era cel mai indicat pentru rolul acesta. Prin urmare, Jessie nu voia să şi-l înstrăineze din cauza unor vorbe prosteşti.

Pe de altă parte, poate că Brandon avea dreptate. Poate că musafirul ei nocturn nu fusese altceva decât un joc de lumini şi umbre.

Încetul cu încetul, reuşise să se convingă singură că ăsta era adevărul. Cow-boy-ul cosmic fusese doar un desen al umbrelor şi al propriei imaginaţii înspăimântate. Dar nu se simţea vinovată. Dacă nu ar fi fost înzestrată cu imaginaţie, nu ar fi reuşit să găsească o modalitate prin care să pună mâna pe pahar... Sau să transforme cartonul din revistă într-un pai. Nu. Imaginaţia ei câştigase dreptul de a avea, din când în când, halucinaţii. Cel mai important lucru era să înţeleagă faptul că fusese complet singură în noaptea aceea. Se va face sănătoasă când va fi în stare să delimiteze realitatea de fantezie. Îi împărtăşi lui Brandon gândurile acestea. Bărbatul surâse, o îmbrăţişa, o sărută pe tâmplă şi îi spuse că începuse să se însănătoşească din multe puncte de vedere.

Cineva ciocăni la uşă şi Jessie tresări înspăimântată. Aşa cum făcea mereu din ziua aceea nefastă. Spaima se evaporă la fel de repede pe cât apăruse. Se evaporă... Dar nu complet.

— Tu eşti, Meggie?

— Eu, doamnă.

— Intră!

Megan Landis, menajera angajată de Jessie în decembrie (când începuse să primească alocaţia din asigurare) îi aduse un pahar cu lapte. Lângă pahar se afla o pastilă colorată în gri şi roz. La vederea paharului, Jessie simţi mâncărimi îngrozitoare la încheietura mâinii drepte. Nu avea întotdeauna această reacţie. Cel puţin nu mai simţea că pielea avea să îi cadă în întregime de pe oase. Pusese o perioadă, înainte de Crăciun, când Jessie crezuse că nu se va mai atinge în viaţa ei de vreun pahar din sticlă.

— Ce vă mai face mânuţa? o întrebă Meggie, de parcă i-ar fi simţit ea însăşi mâncărimea, printr-un soi de telepatie.

Întrebările lui Meggie, stârnite de intuiţia ieşită din comun a femeii, erau, uneori, înspăimântătoare, dar niciodată ridicole.

Mâna bolnavă era protejată de o mănuşă neagră, căptuşită. Jessie bănuia că această mănuşă, destinată vindecării arsurilor, fusese perfecţionată în timpul vreunui conflict internaţional. Dar nu refuzase să o poarte din cauza asta. Dimpotrivă, era chiar foarte recunoscătoare. După o a treia grefă de piele ajungeai să îţi dai seama că starea de recunoştinţă era un obstacol – unul dintre puţinele obstacole pe care viaţa era capabilă să ţi le furnizeze – împotriva nebuniei.

— Binişor, Meggie.

Sprânceana stângă a femeii săltă puţin în poziţia: „Nu te cred, orice mi-ai spune“.

— Nu mai spuneţi?! Dacă aţi lucrat la calculator toate astea trei ore de când sunteţi închisă aici, pun pariu că deja a început să cânte „Ave Maria“.

— Atât de multă vreme am stat aici?

Se uită la ceas. Aşa era. Se uită la ecranul computerului şi văzu că ajunsese la a cincea pagină a documentului la care începuse să lucreze imediat după micul dejun. Acum era aproape ora prânzului. Iar mâna nu o durea prea tare. Nu simţea nevoia imperioasă de a lua calmantul chiar acum.

Dar îl luă, totuşi. Bău şi paharul cu lapte. Ochii i se opriră asupra textului afişat pe ecranul computerului:

> Nu m-a găsit nimeni în noaptea aceea; m-am trezit singură când s-a făcut dimineaţă. Motorul se oprise, dar în maşină încă mai era cald. În pădure cântau păsările, iar lacul semăna cu o oglindă. Era frumos, dar imaginea lui mă umplea de ură, mă umplea de scârbă. De atunci numai gândul la el mă umple de ură, mă umple de scârbă. Poţi să înţelegi, Ruth? Eu nu pot. Să fiu a naibii dacă pot.
>
> Mâna mă durea îngrozitor de tare. Efectul aspirinei trecuse de mult. Şi totuşi, în ciuda durerii, mă copleşise o senzaţie incredibilă de linişte şi de bine. Mai era, însă, ceva ce nu-mi dădea pace. Ceva ce uitasem. Nu-mi puteam aminti. Cred că mintea mea *nu voia* să-şi amintească. Apoi, dintr-o dată, scena învie în gândurile mele. Creatura fusese pe bancheta din spate şi îmi şoptise numele tuturor vocilor mele.

M-am uitat în oglinda retrovizoare şi am văzut că nu era nimeni în spatele meu. M-am liniştit puţin, dar...

Aici se oprise. Cursorul clipea la capătul frazei neterminate, părând a o îndemna să continue. Jessie îşi aminti o poezie din cartea lui Kenneth Patchen, *Chiar şi aşa*. Poezia suna astfel: *Ei, copile, dacă am fi vrut să-ţi facem rău crezi că ne-am mai fi furişat pe potecă în întunericul de moarte al pădurii*?

Bună întrebare, îşi spuse femeia şi îşi întoarse privirea înspre Meggie Landis. Îi plăcea irlandeza asta care deborda de energie, îi plăcea tare mult – *îi datora* enorm – dar dacă ar fi surprins-o că citeşte cele scrise pe ecranul computerului, ar fi dat-o imediat afară.

Dar Megan nu se uita la computer, ci privea pe fereastră. Soarele strălucea printre fulgii, tot mai rari, de zăpadă.

— Dracu'-şi bate nevasta.

— Ce spui? zâmbi Jessie.

— Asta spunea maică-mea când ningea cu soare.

Meggie părea stânjenită şi întinse mâna după paharul gol.

— Dar habar n-am ce vrea să însemne.

Stânjeneala de pe chipul lui Meggie Landis se transformase în ceva ce aducea a tulburare. Preţ de o clipă, Jessie nu reuşi să înţeleagă motivul tulburării lui Meggie. Apoi îşi dădu seama cât de simplu era totul. Zâmbetul. Meggie nu era obişnuită să o vadă zâmbind. Jessie ar fi vrut să o liniştească, să îi spună că totul era în ordine, că zâmbetul nu era primul semn al vreunei crize de nebunie furioasă. Însă spuse:

— Mama zicea: „Soarele nu străluceşte pe poponeaţa aceluiaşi căţel în fiecare zi.“ Nici eu nu ştiu ce vrea să însemne asta.

Acum menajera privi computerul ca şi cum ar fi vrut să îi spună: *Ar cam fi timpul să mai lăsaţi joaca*.

— Pastila o să vă facă somn dacă nu mâncaţi ceva. V-am pregătit un sandvici şi supa e pusă la încălzit.

Supă şi sandvici – mâncare pentru copii, mâncare tocmai bună după o dimineaţă de săniuş, când orele de la şcoală au fost anulate din cauza viscolului, şi mănânci cu poftă, iar obrajii încă îţi mai ard din cauza gerului. Minunat, dar...

— Nu mi-e foame, Meg.

Meggie se încruntă, iar gura i se strâmbă a nemulţumire. Jessie văzuse deseori această expresie pe chipul menajerei, mai ales la începutul convieţuirii lor, când plângea cerându-i încă un calmant. Meggie nu cedase niciodată în faţa lacrimilor ei. Iar Jessie credea că tocmai acesta fusese motivul pentru care o angajase pe micuţa irlandeză: îşi dăduse seama, de la bun început, că Meggie are un caracter puternic. Jessie însăşi era foarte încăpăţânată... Dar nu reuşea să o determine pe Meggie să îi facă pe plac.

— Trebuie să mănânci, Jess. Arăţi ca o sperietoare de ciori. Acum biciuia cu privirea scrumiera plină.

— Şi trebuie să renunţi şi la *căcatul* ăla.

O să te fac eu să renunţi, *preafrumoasă domniţă*, îi şopti Gerald în gânduri. Jessie se înfiora.

— Jessie? Te simţi bine? Nu cumva stai în curent?

— Nu am nimic. Surâse stins.

— De câte ori ţi-am spus că nu e bine să lucrezi atât de mult!... Cu mâna îmbrăcată în doliu, o atinse uşor pe Meggie.

— Mi se vindecă, nu?

— Da. Dacă eşti în stare s-o foloseşti atâta vreme la maşinăria aia şi să nu urli după un calmant chiar în clipa în care mă vezi, înseamnă că te vindeci mai repede decât a prevăzut doctorul Magliore. Şi totuşi...

— Şi totuşi, mi se vindecă, şi asta-i bine.

— Sigur că-i bine.

Privirea menajerei părea a se îndoi de sănătatea mentală a lui Jessie.

— Acum încerc să vindec şi restul. Iar primul pas este scrisoarea asta adresată unei vechi prietene. Mi-am jurat

că, dacă scap cu viaţă, o să-i scriu. Dar am tot amânat. Acum am început şi nu îndrăznesc să mă opresc. Mi-e teamă că mi-aş pierde curajul.

— Dar ai luat calmantul...

— Cred că mai am destulă vreme să o termin înainte de a mi se face somn. După aia o să dorm puţin şi, când o să mă trezesc, o să mănânc. O să mănânc mult şi bine.

Fruntea lui Meggie rămase boţită de încruntare.

— Jessie, ştii bine că îţi face rău dacă nu mănânci la timp.

Pe cel mai blând ton, Jessie îi răspunse:

— Există lucruri mai importante decât mâncarea. Ştii asta, nu?

Menajera privi iarăşi computerul apoi oftă şi o aprobă dând din cap. Când vorbi, atitudinea ei era aceea a unei persoane care se înclină în faţa unei convenţii, în care, de fapt, nu crede câtuşi de puţin.

— Cam aşa e. Şi chiar dacă n-aş fi de acord, tu eşti şefa.

Şi Jessie îşi dădu seama, acum, că relaţia lor nu era o pură ficţiune păstrată de dragul aparenţelor.

— Da. Eu sunt şefa.

Sprânceana lui Meggie săltase iarăşi până la jumătatea frunţii.

— Ce-ar fi, totuşi, să-ţi aduc sandviciul şi să ţi-l las pe birou?

Jessie surâse larg:

— S-a făcut!

De această dată, Meggie zâmbi la rândul ei. Trei minute mai târziu, când aduse sandviciul, Jessie era cufundată în scris. Menajera nu se strădui să nu facă zgomot – era genul de femeie care nu ar fi fost în stare să umble în vârful picioarelor nici dacă viaţa i-ar fi depins de asta – însă Jessie nu o auzi. Scosese dintr-un sertar un teanc de articole tăiate din ziare şi se oprise să le frunzărească. Majoritatea articolelor erau însoţite de fotografii. Fotografii reprezentând un bărbat cu chipul îngust şi fruntea bombată, un bărbat cu ochii negri şi rotunzi

adânciţi în orbite – ochi ce nu exprimau absolut nimic, un bărbat cu buze cărnoase şi nasul ascuţit.

Meggie rămase o clipă lângă Jessie, aşteptând ca aceasta să îi simtă prezenţa în cameră, apoi îşi drese glasul şi ieşi. După vreo trei sferturi de oră Jessie observă sandviciul, rece acum. Îl înfulecă. Se întoarse la computer. Cursorul îşi continuă dansul conducând-o, tot mai adânc, în pădure.

36

M-am mai liniştit. Dar gândurile continuau să mă sperie: „Poate stă ghemuit şi de-aia nu-l văd în oglinda retrovizoare“. Cu greu am reuşit să mă întorc. Eram îngrozitor de slăbită. Şi parcă cineva îmi tot împungea mâna cu un vătrai încins. Sigur că nu era nimeni în spatele meu; şi am încercat să îmi tot repet că nu fusese decât un desen al umbrelor… Al umbrelor şi al imaginaţiei mele întinse ca o coardă gata să plesnească în orice clipă.

Şi totuşi, Ruth, nu-mi venea să cred – nici măcar atunci, când soarele răsărea, iar eu scăpasem din cătuşe, scăpasem din casă şi mă încuiasem în maşină. Mi-a venit o idee şi mai fioroasă: dacă nu e pe bancheta din spate, atunci, precis că s-a ascuns în portbagaj; şi, dacă nu era în portbagaj, era, precis, ghemuit în spatele maşinii, lângă bara de protecţie. Cu alte cuvinte, aveam ideea fixă că nu mă părăsise nici o clipă. Trebuie să te fac să înţelegi asta. Asta trebuie să explic – ţie şi lumii întregi. *Nu m-a părăsit nici o clipă*. Chiar şi atunci când logica îmi spunea că nu e altceva decât un amestec de umbre şi raze de lună, eu îl vedeam. El era cu mine. În timpul zilei, oaspetele meu este „bărbatul cu chipul alb“ – înţelegi ce vreau să spun? Iar după ce soarele apune, se transformă în „creatura cu chipul ca un craniu“. Raţiunea mea l-ar fi alungat în cele din urmă, dar simţurile mele s-au opus cu înverşunare. Căci, de fiecare dată, noaptea – mai ales -, când trosneşte mobila prin casă, ştiu sigur că s-a întors. De fiecare dată când apare câte o umbră pe perete, ştiu sigur că s-a întors. De fiecare dată când aud paşi necunoscuţi pe alee, ştiu sigur că s-a întors. S-a întors ca să îşi termine treaba. Era în Mercedes în dimineaţa când m-am trezit. Şi vine aici, în casa mea, aproape în fiecare noapte. Se ascunde în spatele draperiilor, sau poate se ascunde în dulap. La picioare îi este

aşezată valijoara cu suveniruri. Nu există nici un ţăruş magic pe care să îl poţi înfige în inima monştrilor adevăraţi. Of, Ruth, crede-mă, sunt *sătulă* până peste cap.

Se opri, goli scrumiera şi îşi aprinse o altă ţigară. Mişcările îi erau lente. Mâinile începuseră să îi tremure uşor şi nu voia să se ardă. O dată ţigara aprinsă, trase câteva fumuri, o aşeză pe marginea scrumierei şi îşi continuă scrisul.

Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă s-ar fi terminat bateria maşinii. Cred că aş fi rămas acolo până când s-ar fi întâmplat să treacă cineva pe drum. Dar motorul a pornit imediat. M-am îndepărtat de copacul de care mă izbisem şi am plecat de acolo. Voiam să mă uit în oglinda retrovizoare, dar mi-era teamă. Mi-era teamă că am să-l văd iarăşi. Nu că ar fi fost acolo – ştiam că nu e -, ci pentru că mintea mea m-ar fi făcut *să-l văd*.
Când am ajuns pe Aleea Golfului, *m-am uitat*. N-am reuşit să mă mai abţin. Bineînţeles că nu era nimeni/nimic pe bancheta din spate. M-am simţit puţin mai liniştită. Am ajuns pe Drumul Naţional 117 şi am oprit la Magazinul Mixt al lui Dakin. Aici îşi pierd vremea localnicii când sunt prea lefteri ca să se ducă la Rangeley sau la vreun bar din Motton. Stau la tejghea, mănâncă gogoşi şi pălăvrăgesc despre închipuitele aventuri trăite sâmbătă noaptea. Am parcat maşina lângă pompele de benzină şi am rămas acolo privind indivizii care intrau şi ieşeau din magazin. Nu-mi venea să cred că sunt adevăraţi. Îmi tot spuneam că nu sunt nimic altceva decât nişte năluci create de mintea mea bolnavă şi că, imediat ce ochii mi se vor obişnui cu lumina zilei, vor deveni transparenţi şi voi putea să văd prin ei. Mi se făcuse iarăşi sete; şi setea mi se intensifica pe măsură ce tot vedeam oameni ieşind din magazin cu pahare albe din plastic, pline cu suc sau cafea. Dar încă nu aveam curaj să ies din maşină... şi să mă amestec printre năluci.
Sigur că la un moment dat n-aş mai fi rezistat, însă, înainte de a-mi lua inima în dinţi, Jimmy Eggart îşi parcă maşina lângă mine. Jimmy e un pensionar din Boston, care locuieşte numai în casa de pe malul lacului de când i-a murit nevasta, în 1987 sau 1988. A coborât din maşină, s-a uitat la mine, m-a recunoscut şi colţurile buzelor i s-au ridicat într-un început de surâs. Apoi expresia i s-a schimbat brusc: mai întâi îngrijorare, apoi groază. Se apropie de Mercedes şi se aplecă să mă vadă mai bine. A fost atât de uluit

încât parcă toate ridurile i-au fost şterse de pe chip. Mi-amintesc foarte limpede: uluirea l-a întinerit pe Jimmy Eggart.
Am observat cum articulează cuvintele: „Jessie, te simţi bine?“ Am vrut să deschid portiera, dar n-am îndrăznit. N-am îndrăznit, pentru că cea mai idioată idee pusese stăpânire pe gândurile mele: cow-boy-ul cosmic fusese şi acasă la Jimmy, dar Jimmy nu avusese parte de norocul meu. Aşa că musafirul lui l-a omorât, i-a decupat faţa şi şi-a pus-o el, aşa cum îţi pui o mască în seara de Halloween. *Ştiam* că e o idee tâmpită, însă n-o puteam împiedica să nu treacă – tăvălug – peste stropul de raţiune rămas. Şi nu aveam curaj să deschid portiera aia afurisită.
Nu ştiu cum arătam în dimineaţa aceea şi nici *nu vreau să* ştiu, dar probabil că eram într-un hal fără de hal, pentru că expresia de uluire de pe chipul lui Jimmy Eggart se transformă iute într-o expresie de spaimă teribilă. Părea că, dintr-o clipă într-alta o s-o ia la goană, o să se ascundă în tufişuri şi o să-şi vomite şi maţele. Dumnezeul să-l aibă în paza-l, Jimmy a rămas pe loc. A deschis portiera şi m-a întrebat ce am păţit – am avut vreun accident sau m-a atacat cineva?
Am privit în jos şi mi-am dat seama de ce era atât de speriat. Sânge. Era sânge peste tot. Mi se redeschisese rana şi bandajul mustea, iar fusta îmi era o baltă de sânge de parcă aş fi avut menstruaţie cât pentru un regiment de femei. Sânge. Sânge peste tot. Şedeam în sânge, volanul era plin de sânge, sânge pe bord, sânge pe schimbătorul de viteze... sânge pe parbriz. Sânge uscat şi maroniu. Sânge proaspăt şi roşu. Ruth dragă, nici nu-ţi poate trece prin minte cât sânge există într-o fiinţă omenească. Nu-i de mirare că Jimmy s-a speriat atât de tare.
Am încercat să cobor din maşină. Cred că am vrut să îl liniştesc dovedindu-i că sunt încă vie şi în putere. Din nefericire, mi-am lovit mâna dreaptă de volan şi întreaga lume s-a preschimbat în cenuşă. N-am leşinat. Nu cred. Dar am simţit că mă prăbuşesc şi îmi amintesc că m-am gândit că o să-mi sparg dinţii de asfalt. Exact ce-mi trebuia ca să închei o minunată aventură. Bomboana pe colivă. Şi cheltuisem o avere ca să îi îmbrac. Jimmy m-a prins... chiar de ţâţe. L-am auzit cum strigă la cei din magazin: „Hei! Veniţi şi ajutaţi-mă!“ Vocea-i era subţire, stridentă, voce de bătrân senil. Şi mi-a venit să râd... Însă eram mult prea secătuită de puteri. Mi-am sprijinit capul de pieptul lui. Îmi simţeam inima agitându-se ca un iepuraş prins în capcană, dar nu-i simţeam bătăile. Cenuşa care acoperise lumea a început să se mai risipească şi ziua s-a luminat şi a căpătat culoare. Vreo zece bărbaţi se grăbeau înspre noi. Era şi Lonnie Dakin printre ei.

Mesteca o brioşă şi purta un tricou rozaliu pe care scria: NIMENI NU E BEŢIV. FACEM CU RÂNDUL. E atât de ciudat să te agăţi de imagini din astea când eşti pe moarte.
„Cine ţi-a făcut asta, Jessie“? m-a întrebat Jimmy. Am încercat să-i răspund, dar parcă amuţisem. Slavă Domnului, pentru că încercam să articulez cuvintele: „Tatăl meu“.

Jessie îşi stinse ţigara şi privi fotografia din ziar. Ochii adânciţi în orbitele scobite pe chipul îngust al lui Raymond Andrew Joubert o fixau cu lăcomie rea... Exact aşa cum o fixaseră din colţul dormitorului în prima noapte, şi din biroul proaspăt decedatului ei soţ în cea de-a doua. Studie fotografia vreme îndelungată. Apoi, tresărind ca trezită brusc din somn, îşi smulse privirea de pe ziar, îşi aprinse o altă ţigară şi reîncepu să scrie.

După douăzeci de minute – douăzeci de minute în care mi-am dat seama cât de drăguţi, cât de săritori, cât de amuzanţi şi cât de perfect inutili pot fi bărbaţii (Lonnie Dakin m-a întrebat dacă *nu* vreau nişte antinevralgice) – mă aflam într-o ambulanţă care mă ducea, cu giro-farurile sclipind albastru şi cu sirena urlând a jale, la spitalul din Cumberland. O oră mai târziu mă aflam în secţia de terapie intensivă, îmi puseseră perfuzii. Un cretin de infirmier cânta – fals, dar foarte tare – despre viaţa nasoală, pe care o duce de când l-a părăsit nevasta şi i s-a stricat maşina.
Aşa se încheie prima parte a poveştii mele, Ruth. Putem s-o numim „Cum am scăpat din cătuşe şi mi-am croit drum spre libertate“. Povestea mai are încă două părţi: „Consecinţele“ şi „Morala“. O să trec repede peste „Consecinţe“, deoarece partea aceasta este interesantă doar dacă eşti psiholog sau medic şi te preocupă grefele de piele şi durerea. De fapt, vreau să ajung cât mai repede la „Morală“; cât mai repede, înainte ca oboseala să mă copleşească. Cât mai repede, cât mai sunt încă lucidă, ca să pot scrie ceea ce vreau să scriu. Cât mai repede, ca să pot scrie aşa cum meriţi. În fond, „Morala“ este partea care m-a determinat să îţi scriu.
Înainte, însă, trebuie să îţi mai spun câte ceva despre Brandon Milheron, care reprezintă chintesenţa perioadei numite „Consecinţe“. Brandon a apărut chiar în prima parte, partea cea dureroasă şi urâtă, a vindecării mele şi aş putea spune că m-a adoptat. Mi-aş dori să îl pot descrie ca fiind un bărbat încântător şi deosebit, căci mi-a fost alături toată perioada aceea

îngrozitoare. Dar nici „încântător“ şi nici „deosebit“ nu sunt cele mai potrivite cuvinte. Spun prea puţin şi nu il caracterizează aşa cum trebuie. Bărbatul acesta este mult mai mult. Blândeţea lui nu poate fi descrisă. Nici înţelegerea de care a dat dovadă. Dar timpul trece şi trebuie să mă grăbesc. E suficient să spun că sarcina lui era doar să aibă grijă ca firma de avocaţi unde lucrase Gerald să nu fie implicată în scandal. Însă Brandon a fost mereu lângă mine, m-a sprijinit şi m-a încurajat, l-am pătat reverele cu lacrimi. Poate că nu ţi-aş spune atâtea despre el dacă ieri nu s-ar fi întâmplat ceva anume. Puţină răbdare, draga mea, o să ajungem şi acolo.
În ultimele paisprezece luni de viaţă Gerald a colaborat foarte mult cu Brandon şi relaţiile dintre ei au fost extrem de cordiale. Am senzaţia însă că Brandon urma să fie avansat şi să îi ia locul lui Gerald. Deocamdată, el era singurul în stare să ţină situaţia sub control şi să împiedice apariţia întregii poveşti în ziare.
Brandon *este* un om blând şi înţelegător şi onest, dar trebuia să îşi ducă sarcina la bun sfârşit. Ştii bine că am fost măritată aproape douăzeci de ani cu un avocat şi ştiu pe propria-mi piele cât de asemănători unui cameleon pot fi cei din breasla asta, câtă grijă au să delimiteze cu mare stricteţe aspectele diverse ale vieţii şi personalităţii lor. Cred că tocmai acest comportament îi face să supravieţuiască în lumea scârboasă pe care o servesc, să supravieţuiască şi să nu o ia razna. Da. Dar acelaşi comportament îi face absolut detestabili.
Brandon nu era detestabil, dar avea o misiune: să facă orice ca să împiedice publicitatea proastă care ar fi prejudiciat firma. Adică publicitatea care ne-ar fi pus într-o lumină nefastă pe Gerald sau pe mine. Când trebuie să te ocupi de o situaţie atât de delicată nu e deloc greu să te trezeşti că tocmai ce ai călcat în strâchini. Mai vreau să îţi spun, ca să reuşeşti să înţelegi mai bine felul de a fi al lui Brandon, că niciodată – absolut niciodată – nu mi-a zis că a acceptat însărcinarea asta din respect faţă de amintirea lui Gerald. A acceptat-o pentru că, aşa cum Gerald însuşi ar fi spus, reprezenta o şansă de avansare – o scurtătură spre eşalonul superior. A reuşit: n-a călcat în strâchini, a fost avansat şi eu mă bucur nespus de mult. Mă bucur pentru el deoarece s-a purtat minunat cu mine. Nu a intrat niciodată în panică atunci când îmi dădea telefon vreun ziarist şi nu s-a comportat nici. Odată de parcă ar fi fost vorba de o simplă sarcină de serviciu – atât şi nimic mai mult. Vrei să ştii ce cred, Ruth? Cred că... deşi sunt cu şapte ani mai în vârstă decât bărbatul ăsta şi arăt de parcă m-a călcat trenul... cred că

Brandon Milheron s-a îndrăgostit de mine. De mine, sau de eroina pe care o vede cu ochii minţii. Nu cred că se gândeşte la sex (nu încă; la patruzeci de kilograme arăt ca o găină jumulită din galantarul unei măcelării), iar pe mine nu mă deranjează absolut deloc. Aş fi în al nouălea cer dacă n-aş mai face sex câte zile o să am. Aş minţi însă dacă aş afirma că nu mi-a făcut plăcere expresia din ochii lui – privirea care îmi spunea că acum eu sunt misiunea lui; eu, Jessie Angela Mahout Burlingame, eu, o persoană adevărată, nu un teanc de dosare cu titlul „Afacerea Burlingame“. Nu ştiu dacă Brandon mă pune înaintea intereselor firmei, sau după ele, sau alături. Şi nici nu-mi pasă. Mi-e suficient să ştiu că ocup un loc important în viaţa lui. Mi-e suficient să ştiu că nu sunt...

Jessie se opri şi îşi cântări cuvintele. Trase din ţigară şi continuă.

...doar un obiect al compasiunii lui.
Brandon a asistat la toate interogatoriile pe care mi le-a luat poliţia. Le-a înregistrat pe un reportofon. Pe un ton politicos, dar rece şi ferm, a atras atenţia tuturor celor prezenţi în jurul meu – inclusiv stenografelor şi infirmierelor – că acea persoană care nu va păstra confidenţialitate absolută asupra detaliilor cazului va avea de suportat represaliile celei mai mari firme de avocaţi din New England, firmă recunoscută pentru avariţia ei ieşită din comun. Brandon avea putere de convingere. Nimeni nu a făcut vreo dezvăluire.
Cel mai cumplit interogatoriu s-a desfăşurat într-una dintre cele trei zile cât am stat la „Reanimare“. Vrei să ştii ce consemnează rapoartele poliţiei? Bine. Iată: Am hotărât – Gerald şi cu mine – să ne petrecem ziua în vila noastră de vacanţă. După un interludiu sexual – agresiv, dar plăcut – am făcut duş împreună. Gerald a ieşit din baie şi m-a lăsat să mă spăl pe cap. Se văita că e balonat din cauza sandviciurilor mâncate pe drum şi m-a întrebat dacă avem ceva pansamente gastrice prin casă. I-am spus că nu ştiu, dar, dacă totuşi avem, medicamentele trebuie să fie ori pe măsuţă, ori pe etajera de la capătul patului. După vreo trei sau patru minute, când îmi limpezeam părul, l-am auzit strigând. Imediat după strigăt am auzit şi o bufnitură. M-am repezit afară din baie şi, când să intru în dormitor, am alunecat, am căzut şi mi-am lovit capul de colţul măsuţei. Am leşinat.
În această povestire – scornită de domnul Milheron şi doamna Burlingame şi, aş adăuga, acceptată cu entuziasm de poliţie – mi-

am revenit de câteva ori, doar pentru ca apoi să leşin iarăşi. Când m-am trezit, în cele din urmă, câinele se plictisise de Gerald şi începuse să mă muşte. M-am urcat în pat (în povestirea aceasta patul fusese deplasat de la locul lui de către echipa de muncitori care lustruiseră parchetul) şi am alungat câinele aruncând în el paharul şi scrumiera. Apoi, iar am leşinat şi, în următoarele ore, am zăcut inconştientă, umplând patul cu sânge. Într-un târziu, mi-am mai revenit, am reuşit să ajung la maşină şi am plecat. Pe drum m-a cuprins iarăşi ameţeala. Atunci am intrat cu maşina în pom,

O singură dată l-am întrebat pe Brandon cât de tâmpiţi pot fi poliţiştii ca să creadă toate balivernele astea. Mi-a răspuns: „Poliţia statală anchetează cazul şi firma noastră are o mulţime de prieteni aici.

Le-am cerut să ne ajute, dar nici măcar nu a fost nevoie să insist prea mult. Şi poliţiştii sunt tot oameni, Jessie. Nu-ţi închipui că nu şi-au dat seama de adevăr atunci când au văzut cătuşele atârnate de capătul patului. Şi, crede-mă, nu e prima dată când descoperă o pereche de cătuşe anchetând infarctul cuiva. Nimeni nu vrea să audă tot felul de bârfe murdare pe seama ta sau a soţului tău din cauza unui accident stupid.

La început nu am povestit nimănui – nici măcar lui Brandon – despre bărbatul pe care mi s-a părut că îl văd, despre urma de noroi sau despre cercelul cu perlă. Aşteptam momentul potrivit.

Jessie privi ultima propoziţie, clătină din cap şi continuă să scrie.

Nu. Mănânc căcat. Nu aşteptam momentul potrivit, ci aşteptam ca un poliţist să îmi aducă o pungă din plastic şi să îmi ceară să identific inelele din ea – inele, nu cercei. Şi să-mi spună: „Credem că vă aparţin, deoarece în interior sunt gravate iniţialele dumneavoastră şi ale soţului dumneavoastră. Le-am găsit pe jos, în biroul din casa de vacanţă.“

Tot aşteptam şi aşteptam şi aşteptam să se petreacă minunea asta. Căci, dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi însemnat că Musafirul de la Miezul Nopţii nu ar fi fost decât rodul imaginaţiei mele. Aşteptam şi aşteptam şi aşteptam... Şi nimic. Minunea nu s-a produs. În cele din urmă, chiar înainte de prima operaţie la mână, i-am spus lui Brandon că am avut senzaţia că nu am fost singură în casă în anumite momente, l-am spus că era foarte posibil ca imaginaţia să-mi fi jucat feste, însă totul mi se păruse extrem de real. N-am vorbit despre inelele pe care nu le mai

aveam, dar am pomenit despre urma de noroi şi despre cercelul cu perlă. Mai mult *m-am bâlbâit*, căci cercelul reprezenta coşmarul pe care nu voiam să îl destăinui nimănui, nici măcar lui Brandon. Pricepi, Ruth? Şi, povestindu-i, foloseam cuvinte care exprimă îndoială: „*Credea* am văzut“ şi „Eram *aproape* sigură.“
Trebuia să îi împărtăşesc temerile mele, trebuia să îmi descarc sufletul în faţa cuiva, pentru că spaima îmi ardea fiinţa ca acidul sulfuric, însă am încercat să îi demonstrez în toate felurile că nu confundam senzaţiile subiective cu realitatea obiectivă. Şi, mai ales, m-am ferit să-i arăt cât de *speriată* încă mai eram. Nu voiam să creadă că am înnebunit. Nu-mi păsa dacă îşi spunea că sunt puţin isterică. Acesta era preţul pe care îl plăteam pentru a nu ajunge să dezvălui alt secret mai îngrozitor: tatăl meu şi întâmplarea din ziua eclipsei.
Brandon m-a mângâiat pe mână şi mi-a spus că mă înţelege şi, date fiind împrejurările, probabil că era ceva obişnuit. A adăugat că cel mai important lucru pe care trebuia să îl ţin minte era faptul că am făcut duş cu Gerald imediat după zbenguiala din pat. Poliţia cercetase toată casa şi fără îndoială că ar fi găsit ceva urme care să ateste prezenţa vreunui străin.
— Poate *chiar* au găsit asemenea probe – am spus. Poate că un poliţist a furat cercelul.
— Sigur că lumea e plină de poliţişti cu lipici pe degete – mi-a răspuns Brandon – însă mi-e tare greu să cred că vreunul, oricât de tâmpit, şi-ar risca întreaga carieră pentru un cercel desperecheat. Pare mult mai verosimil că persoana care ţi se pare că a fost în casă s-a întors mai târziu şi l-a recuperat.
— Da! – am exclamat. E posibil!
Brandon îşi reprimă impulsul de a clătina dezaprobator din cap. Ridică din umeri:
— Orice e posibil, de la lăcomie până la greşeli ale poliţiştilor, dar…
Ezită. Apoi m-a luat de mână şi mă privi cu severitate.
— Teoria ta se bazează, în mare parte, pe ideea că poliţiştii care au cercetat casa au făcut o treabă de mântuială. Şi nu este aşa. Sunt absolut convins că, dacă ar mai fi fost cineva acolo, ar fi găsit vreo urmă cât de mică. Şi dacă ar fi găsit aşa ceva, mi-ar fi spus.
— De ce să-ţi spună?
— Pentru că prezenţa unei a treia persoane în casă te-ar putea pune într-o lumină extrem de nefavorabilă, situaţie în care poliţiştii nu mai sunt de treabă iar tu, din victimă, te transformi în suspect.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui.
Minţeam, Ruth. Începusem să înţeleg întreaga situaţie şi toate implicaţiile acesteia. Gerald avea obsesia asigurărilor şi, în calitate de văduvă, îmi revenea o sumă considerabilă.
— Soţului tău i s-a făcut o autopsie extrem de minuţioasă, îmi mai spuse Brandon.
— Concluzia la care s-a ajuns este că Gerald a murit în urma unui atac de cord obişnuit. Prin „obişnuit“, medicii înţeleg un infarct ce nu are nici un fel de legătură cu vreo intoxicaţie alimentară, efort prea mare sau traumă psihică.
Se uită mai atent la mine şi se întrerupse.
— Jessie, ce ai?
— Nimic, am şoptit.
— Ba da. Arăţi groaznic. Te doare?
Am reuşit să-l conving că mă simt bine. Cred că îţi închipui ce fel de gânduri îmi treceau prin minte. Mi-am amintit loviturile pe care i le-am dat lui Gerald: una în burtă, cealaltă în boaşe. Mi-am dat seama că am fost isteaţă când am declarat că partida de sex a fost dură, explicând, astfel, existenţa vânătăilor.
Totuşi, nu mă pot împiedica să mă întreb: oare loviturile mele i-au *provocat* atacul de cord? Nici unul dintre tratatele medicale pe care le-am răsfoit nu menţionează o asemenea posibilitate. Dar, hai să nu mă mai ascund după degete: probabil că am şi eu partea mea de vină, deşi refuz cu înverşunare să îmi asum întreaga responsabilitate. Gerald era mult prea gras, obişnuia să bea mult prea mult, obişnuia să fumeze mult prea mult. Infarctul îl pândea de după colţ. Dacă nu s-ar fi produs în ziua cu pricina, s-ar fi produs, cu siguranţă, în săptămâna următoare, sau în luna următoare. Şi dacă nu eşti de acord *cu* mine, poţi să îţi vâri exact în cur scrisoarea asta, Ruth. Sunt convinsă că mi-am câştigat dreptul să cred exact ceea ce *vreau* să cred. Cel puţin în cazul ăsta. *Mai* ales în cazul ăsta.
— M-am schimbat la faţă pentru că mi-e greu să-mi închipui că cineva ar fi în stare să creadă că i-am omorât pe Gerald ca să încasez asigurarea.
Brandon clătină iarăşi din cap:
— Nimeni nu crede aşa ceva. Medicul legist spune că Gerald a suferit un atac de cord care s-ar fi putut să fi fost precipitat de excitaţia sexuală. Poliţia acceptă acest diagnostic pentru că medicul este printre cei mai buni din statul nostru. Cel mult s-ar putea să se trezească nişte voci cinice care să te acuze că te-ai jucat de-a Salomeea.
— Tu asta crezi?

Îmi imaginam că l-aş putea şoca printr-o atitudine atât de directă şi o parte din mine murea de curiozitate să vadă cum arată un Brandon Milheron şocat. Se pare că încă nu îl cunoşteam prea bine. A surâs:
— Adică să cred că ai avut atâta fantezie diabolică încât să-i provoci lui Gerald un infarct fără să iei în considerare posibilitatea că ai putea muri prinsă în cătuşe de pat? Nu. Nu cred. Cred că totul s-a petrecut exact aşa cum mi-ai povestit. Îmi dai voie să-ţi vorbesc deschis?
— Nici n-aş accepta altceva.
— Bine. Uite cum stă treaba: am colaborat cu Gerald şi m-am înţeles bine cu el. Dar mulţi dintre colegii noştri nu-l înghiţeau deloc. Era cel mai mare ipocrit pe care l-am cunoscut vreodată. De aceea nu mă miră câtuşi de puţin faptul că ideea de a face amor cu o femeie legată l-a făcut să-şi piardă controlul şi i-a pus o bombă în inimă.
Se întunecase. Singura lumină din rezerva spitalului era veioza de deasupra patului meu. Nu-i desluşeam chipul, acum învăluit în umbre, însă eram convinsă că Brandon Milheron roşise.
— Îmi cer scuze dacă te-am jignit – vocea-i tremura, stânjenită.
Râsul îmi gâlgâia în gât. L-am sugrumat, pentru că l-aş fi rănit pe Brandon; dar se purtase ca un virgin de optsprezece ani.
— Nu m-ai jignit.
— Mă bucur. Trebuie să-ţi mar spun că poliţia are obligaţia să ia în considerare toate posibilităţile – inclusiv crima – şi să cerceteze probabilitatea ca tu să-l fi ajutat să facă atacul de cord.
— Da' nici măcar nu ştiam că are probleme cu inima! am exclamat.
— Şi se pare că nici companiile de asigurări n-au ştiut. Nu-i aşa că nu l-ar mai fi asigurat dacă ştiau?
— Companiile de asigurări asigură pe oricine le dă bani destui, mi-a răspuns; iar agenţii care au încheiat contractele nu l-au văzut pe Gerald nici beat, nici aprinzându-şi ţigară de la ţigară. Tu l-ai văzut. Chiar dacă nu-ţi convine, trebuie să fi bănuit că e predispus la infarct. Aşa gândesc şi poliţiştii. Şi îşi zic: „Dar dacă şi-a invitat un prieten la vilă fără să-i spună soţului? Dar dacă prietenul ăsta l-a speriat pe domnul Burlingame exact atunci când trebuia?“ Dacă ar avea probe în sensul ăsta, ai fi în rahat până peste cap, Jessie. Pentru că, în circumstanţe foarte speciale, o asemenea sperietură, care duce la infarct, poate fi considerată drept crimă cu premeditare. Pe de altă parte, faptul că ţi-ai petrecut două zile în cătuşe şi a trebuit să-ţi jupoi pielea ca să scapi exclude posibilitatea existenţei unui complice.

Rămăsesem mută. Îmi dădeam seama că mă aflasem pe marginea unui hău fără fund. Până atunci mi se păruse o glumă proastă şi fără sens ideea că poliţia ar putea să creadă că eu l-am omorât pe Gerald. Brandon a continuat:
— Înţelegi de ce e mai bine să nu spui nimic despre existenţa unei a treia persoane în casă?
— Da. Nu trebuie să răscolim căcatul. Nu trebuie să stârnim câinii.
Câinii... În faţa ochilor îmi apăru javra blestemată care îşi înfipsese colţii în braţul lui Gerald şi încerca să îl tragă înspre uşă. Am văzut cum din bot îi atârnă bucăţi de piele. Apropo, am aflat că, la câteva zile după „coşmarul“ meu, au găsit câinele – amărâtul îşi făcuse culcuş sub magazia familiei Laglan. Avea şi provizii: o halcă mare din Gerald, ceea ce însemna că se întorsese, cel puţin o dată, după ce îl gonisem cu farurile şi claxonul Mercedesului. L-au împuşcat. Purta o plăcuţă din bronz pe care îi era inscripţionat doar numele: „Prinţ.“
„Prinţ“ – poţi să-ţi închipui aşa ceva? Când şeriful Teagarden mi-a spus că l-au omorât, m-am bucurat. Nu-l condamn pentru că a făcut ce a făcut, căci situaţia lui nu era mult diferită de a mea, dar m-am bucurat atunci. Şi mă mai bucur, încă.
Am divagat. Îţi relatam discuţia mea cu Brandon după ce i-am spus că era posibil să fi fost un străin în casă. A accentuat ideea că nu trebuie să răscolim căcatul. Am fost de acord – mă liniştise faptul că i-am spus adevărul – dar mai aveam multe să-i povestesc.
— Telefonul m-a convins. L-am încercat după ce am scăpat din cătuşe.
Şi era mort. Mort ca preşedintele Lincoln. *Atunci* mi-am dat seama că nu mă înşelasem. Că *fusese* cineva în casă şi acel cineva a tăiat cablul telefonic. Asta m-a făcut să mă grăbesc. Să fug de-acolo cât de repede puteam. Nu ştii ce înseamnă spaima adevărată până când nu te trezeşti pierdută în mijlocul sălbăticiei alături de un musafir nepoftit.
Brandon surâdea. Din păcate, de această dată, surâsul era uşor ironic. Surâsul bărbaţilor în faţa prostiei femeilor. Surâsul bărbaţilor care cred că este ilegal să laşi o femeie singură pe stradă. Surâsul superior al bărbaţilor care ne cred neajutorate.
— Ai ajuns la concluzia că cineva a tăiat cablul după ce ai verificat un singur telefon – cel din dormitor – şi ai observat că e mort. Aşa e?
Lucrurile nu stăteau chiar aşa, dar am încuviinţat, pe de-o parte, pentru că era mai simplu, dar, mai ales, pentru că nu are absolut

nici un rost să încerci să convingi un bărbat care surâde astfel: „Femeile! Of! Nu poţi să trăieşti cu ele, nu poţi nici să le împuşti!“ Ruth, draga mea, dacă nu te-ai schimbat radical, sunt sigură că înţelegi ce vreau să spun şi sunt la fel de sigură că înţelegi că nu-mi doream nimic altceva decât să pun capăt discuţiei aceleia stupide.
— Pur şi simplu, era scos din priză, a spus Brandon.
— Probabil că Gerald n-a vrut ca după-amiaza, pentru care îşi făcuse atâtea planuri, să-i fie întreruptă de telefoane date de subalterni. A scos din priză şi telefonul din hol, însă nu şi pe cel din bucătărie. Poliţia le-a verificat pe toate.
Atunci mi-a picat fisa. Atunci am înţeles că toţi – toţi bărbaţii care anchetau întâmplarea mea îşi făcuseră, deja, o părere referitoare la maniera în care m-am comportat. Părerea lor mă favoriza, ce-i drept, şi, prin urmare, îmi simplifica întreaga situaţie. Însă mă irita faptul că această părere a lor nu se întemeia pe declaraţiile mele sau pe probele descoperite în casă, ci doar pe simpla constatare că sunt femeie şi femeile se manifestă în moduri întotdeauna previzibile.
Bărbaţii nu şi-au schimbat câtuşi de puţin atitudinea faţă de noi, Ruth. Sigur, mulţi au învăţat să rostească vorbe potrivite la momentul potrivit, dar, iată, maică-mea obişnuia să spună: „Chiar şi un canibal poate învăţa să recite Crezul Apostolilor.“
Vrei să-ţi mai sun ceva? Brandon Milheron *mă admiră* şi admiră felul în care m-am descurcat după moartea neaşteptată a lui Gerald. Da, mă admiră, l-am citit admiraţia în privire. Şi nu doar o dată. Dacă va trece pe la mine diseară – aşa cum face de obicei – voi avea iarăşi prilejul să mă scald în admiraţia lui. Brandon crede că am făcut o treabă a naibii de bună, o treabă a naibii de *curajoasă*... pentru o femeie. De fapt, când i-am povestit prima oară despre musafirul meu ipotetic, mi-a mărturisit că şi el s-ar fi comportat exact ca mine în această situaţie. În cazul în care ar fi avut febră foarte mare. Da. Sigur. Probabil că bărbaţii îşi închipuie că femeile nu sunt nimic altceva decât avocaţi bolnavi de friguri, malarie, febră galbenă. Poate că numai aşa aş putea să le explic comportamentul.
Mă refer la misoginism, dar mă refer şi la ceva mult mai important şi mult mai înfricoşător. Brandon nu m-a înţeles, dar nu din cauza diferenţei dintre sexe. Nu m-a înţeles, pentru că suntem cu toţii blestemaţi să fim oameni şi suntem blestemaţi să fim complet singuri. Cumplite lucruri s-au întâmplat în casa aia, Ruth; de-abia mai târziu am înţeles cât de cumplite, iar el *n-a înţeles absolut deloc*, l-am povestit tot ce am făcut pentru a

izgoni groaza aceea care mă devora de vie, şi el a dat din cap, şi a zâmbit, şi m-a compătimit, şi cred că toate astea mi-au făcut bine. Dar nu a reuşit nici măcar să bănuiască adevărul... Groaza aceasta care creşte, şi tot creşte, până când se transformă într-o casă uriaşă, şi întunecată, şi bântuită de fantome, care-mi înghite toate gândurile. Uşa-i este deschisă, invitându-mă să intru, dar eu *nu* vreau să mă întorc acolo, deşi, uneori, mă pomenesc că îi trec pragul şi, atunci, uşa se trânteşte în spatele meu şi se încuie. Cred că ar fi trebuit să mă liniştească vestea că telefonul nu fusese întrerupt. Şi, totuşi, nu... Căci o parte a minţii mele credea – şi încă mai crede – că telefonul din dormitor n-ar fi funcţionat chiar dacă m-aş fi târât pe sub măsuţă şi l-aş fi reconectat; că cel din bucătărie a funcţionat mai târziu, dar precis era mort în noaptea aceea; că singura mea şansă era să fug de-acolo ca să nu mă ucidă creatura.

Brandon s-a aplecat înspre mine:

— N-a fost nimeni în casă, Jessie. Cel mai bun lucru pe care-l poţi face pentru tine e să uiţi toată halucinaţia asta.

Am simţit nevoia imperioasă să îi spun că nu mai am inelele, dar eram epuizată şi mi-era rău. Aşa că am tăcut. După ce a plecat, am rămas trează multă vreme – nici măcar tranchilizantele nu mi-au adus somnul. M-am gândit, în treacăt, la operaţia care mă aştepta a doua zi. Dar, mai ales, m-am gândit la inele. La inele şi la urma de noroi pe care nimeni în afară de mine nu a văzut-o. M-am gândit dacă nu cumva creatura se întorsese în casă ca să facă ordine. Să şteargă semnele. Să înlăture probele. Înainte să adorm am ajuns la concluzia că nu au existat nici o urmă de noroi, nici un cercel cu perlă. Probabil că vreun poliţist mi-a găsit inelele pe podeaua biroului, lângă bibliotecă, şi le luase. *Acum ar trebui să fie în vitrina unei case de amanet*, mi-am spus. Gândul acesta ar fi trebuit să mă înfurie. Dimpotrivă: mi-a adus o nesperată senzaţie de linişte şi bine. Nici un străin; nici un străin; nici un străin; nicăieri. Nimeni altcineva decât un poliţist cu lipici pe degete. În ceea ce priveşte inelele, nici atunci nu mi-a păsat şi nici acum nu-mi pasă ce s-a întâmplat cu ele. Oricum, nu mai contează acum. În ultimele luni am devenit tot mai convinsă că bărbatul îţi pune inelul pe deget deoarece legea nu-i permite să ţi-l pună pe nas. Dar, iată: dimineaţa a lunecat în după-amiază, după-amiaza se precipită în înserare şi a venit vremea să vorbim despre Raymond Andrew Joubert.

Jessie se relaxa şi îşi aprinse o altă ţigară, fără să-şi dea seama că o durea capul, iar rinichii i se revoltaseră din

cauza îndelungatei perioade petrecute în faţa computerului. Casa era învăluită într-o tăcere de moarte – tăcere care nu însemna altceva decât că Megan Landis plecase la cumpărături şi la curăţătoria chimică. Lui Jessie nu-i venea să creadă că micuţa menajeră plecase, pur şi simplu, fără să mai încerce să o despartă de calculator. Dar Meggie ştia că orice efort în acest sens ar fi fost zadarnic. Probabil că şi-a zis: *Las-o să-şi facă damblaua*. *Poate aşa o să se simtă mai bine*. În fond, Meggie era o simplă angajată. Nu-i era rudă; nu-i era prietenă. De ce să-i pese? Gândul trimise o săgeată otrăvită prin inima lui Jessie.

Duşumeaua de la etaj scârţâi. Ţigara-i tremură între degete.

S-a întors! urlă Supusa. *Dumnezeule*, *Jessie*, *s-a întors*!

Nici vorbă. Ochii femeii alunecară, peste fotografia decupată din ziare. *Ştiu exact unde eşti*, *pui de curvă*.

Sigur că ştia. Însă o parte bolnavă a minţii ei continua să insiste asupra faptului că nu el, ci cow-boy-ul cosmic, spectrul dragostei se întorsese pentru a-şi savura dulcea-i răzbunare. Aşteptase să o prindă singură în casă. Dacă ar fi ridicat, acum, receptorul telefonului, ar fi descoperit că e mut, aşa cum mute au fost telefoanele din casa de pe malul lacului în noaptea aceea de coşmar.

Prietenul tău, *Brandon*, *n-are decât să zâmbească până când îi ajunge gura la urechi*, *dar noi ştim adevărul*. *Nu-i aşa*, *Jessie*?

Întinse mâna sănătoasă, înşfacă receptorul şi îl duse la ureche. Ţiuitul calm al tonului o linişti. Puse receptorul în furcă. Buzele i se strâmbară într-un surâs posomorât.

Da. *Ştiu exact unde eşti*, *pui de curvă*. *Indiferent de părerile Supusei şi ale celorlalte doamne care se joacă de-a v-aţi ascunselea printre gândurile mele*. *Dovlecel şi cu mine ştim că eşti îmbrăcat într-o salopetă portocalie şi te afli bine închis într-o celulă din închisoarea comitatului – la capătul aripii vechi a clădirii*, *mi-a spus Brandon*, *astfel*

încât ceilalţi deţinuţi să nu poată ajunge la tine şi să te fută înaintea juriului. Poate nu am scăpat definitiv de tine. Dar vom scăpa. Îţi jur că vom scăpa.

Privi ecranul computerului şi, deşi somnolenţa indusă de calmant îi dispăruse de mult, simţea o sfârşeală şi o completă lipsă de încredere în propriile-i forţe, în puterea de a duce la bun sfârşit ceea ce începuse.

A venit vremea să vorbim despre Raymond Andrew Joubert – scrisese. Dar venise, oare, vremea? Era, oare, în stare? În plus, era *atât* de obosită. Şi pe bună dreptate: lucrase întreaga zi. Poate că ar fi fost mai bine să se întindă şi să tragă un pui de somn. Stoca tot ce scrisese în memoria calculatorului şi continua dimineaţa următoare...

Vocea lui Dovlecel se opuse. Dovlecel îi vorbea din ce în ce mai rar în ultima vreme. Jessie o ascultă cu multă atenţie.

Dacă te opreşti acum, nu te mai obosi să stochezi ce ai scris. Şterge totul. Ştim amândouă că n-o să mai ai curaj să vorbeşti despre Joubert, să te confrunţi cu el.

— Da – murmură Jessie – îmi trebuie mult curaj. Foarte mult.

Stinse ţigara fumată numai pe jumătate. Privi pe fereastră.

Ninsoarea se oprise de mult şi soarele strălucea cu voioşie rece. Se va întuneca destul de curând. Februarie este un anotimp ingrat, un anotimp meschin.

— Ce zici, Dovlecel? se adresă Jessie încăperii pustii.

— Continuăm?

Nu primi nici un răspuns, dar nu avea nevoie. Se aplecă înspre computer şi începu iarăşi să scrie. Nu se opri multă vreme; nici măcar pentru a-şi aprinde vreo ţigară.

37

A venit vremea să vorbim despre Raymond Andrew Joubert. N-o să fie deloc uşor, însă promit să-mi dau toată silinţa. Aşa că, draga mea, mai toarnă-ţi o cană cu cafea; şi, sincer, nu cred că ţi-ar strica şi câteva picături de brandy. Iată Partea a Treia:

Am păstrat toate ziarele, însă nici articolele, nici ştirile, nici anchetele nu reuşesc să cuprindă tot ce ştiu eu. Şi nici eu nu ştiu absolut totul. Mă îndoiesc că există cineva pe lumea asta care să aibă habar de tot ce a făcut Joubert. Mă îndoiesc şi de faptul că Joubert însuşi ar fi conştient de toate faptele sale. Şi asta este o binecuvântare pentru noi toţi.

Ştirile din ziare au tonuri de coşmar; iar informaţiile care nu au fost publicate mi-au parvenit, săptămâna trecută, prin bunăvoinţa unui Brandon Milheron umilit şi tăcut. L-am rugat să treacă pe la mine de îndată ce legăturile dintre povestea lui Joubert şi întâmplarea mea au devenit mult prea evidente pentru a le mai putea ignora.

— Crezi că ăsta e individul, nu? Ăla care a intrat peste tine în casă? m-a întrebat.

I-am răspuns:

— Brandon, *ştiu că* el este.

A oftat, şi-a coborât privirea, apoi s-a uitat iarăşi în ochii mei.

— Îţi datorez scuze. Nu te-am crezut atunci.

— Ştiu – am folosit cel mai blând şi înţelegător ton.

— Dar te cred acum. Doamne, Dumnezeule, prin ce-ai trecut! Cât de mult vrei să ştii?

Am inspirat adânc:

— Cât de mult poţi să afli.

Voia să ştie ce motive am.

— Aş accepta dacă mi-ai spune că e treaba ta şi nu trebuie să mă vâr unde nu-mi fierbe oala. Dar tu îmi ceri să redeschid un caz pe care firma îl consideră închis. Dacă cineva îşi dă seama că mă interesează Joubert, s-ar putea...

— Să dai de belea, i-am continuat ideea.

Recunosc că nu mă gândisem la aşa ceva.

— Da, mi-a răspuns, dar nu-i nici o problemă. Ştiu să-mi port de grijă... mă rog... aşa cred. Sunt îngrijorat din cauza ta, Jess. Ai putea să reintri în atenţia presei. Şi ştii cât ne-am zbătut să înlăturăm reporterii. Da' nu asta-i problema. Nu. Nici pe departe. Vorbim acum despre cel mai îngrozitor criminal care a bântuit New England de vreo cincizeci de ani încoace. Toată povestea

asta e atât de periculoasă încât îţi trebuie un motiv ai naibii de serios ca să te implici.
Nesiguranţa şi teama se ghiceau în încercarea lui de a părea amuzat de ideile mele.
— Ce dracu'! Şi mie îmi trebuie un motiv serios ca să te ajut.
M-am apropiat de el şi l-am prins de mână.
— Nici într-un milion de ani nu aş fi în stare să-ţi explic de ce anume mă interesează. Dar pot să-ţi spun ce vreau să aflu. E bine?
Brandon a fost de acord.
— Trei lucruri. În primul rând, trebuie neapărat să aflu dacă Joubert este o persoană în carne şi oase. Apoi, trebuie să aflu dacă a făcut toate chestiile alea. Şi, în al treilea rând, trebuie neapărat să mă conving că nu mă voi mai trezi vreodată cu el în dormitor.
Aşa mi-am reamintit totul şi am izbucnit în plâns. Nu îmi forţasem lacrimile ca să-l impresionez pe Brandon. Plânsul meu era cât se poate natural. Mai mult încă, se părea că nu eram în stare să mă opresc din hohotit.
— Te implor, ajută-mă, Brandon. Îmi apare în faţa ochilor în fiecare noapte când sting lumina. Nu am pe nimeni. Te rog, te rog mult, ajută-mă. Trebuie să ştiu.
Îmi şterse lacrimile cu batista lui. Blând, aşa cum făcea şi mama în copilăria mea, când se întâmpla să îmi julesc genunchii. De mult, cu multă vreme înainte de a deveni roata care scârţâie.
— Bine. Linişteşte-te. Am să aflu tot ce pot şi am să-ţi relatez absolut tot, toate detaliile... tot... până când tu însăţi ai să mă rogi să încetez.
Am senzaţia că asta o să se întâmple foarte repede.
A reuşit să afle foarte multe. Acum le vei afla şi tu. Dar, Ruth, s-ar putea să simţi nevoia să nu citeşti până la capăt următoarele pagini. Nu-i nimic. Înţeleg perfect. Şi eu mi-aş dori să nu le scriu, însă cred că şi asta face parte din terapie.
Partea aceasta a povestirii mele – de fapt, a povestirii lui Brandon – începe prin 1984 sau 1985. În perioada aceea s-au înregistrat numeroase cazuri de profanări de morminte în vestul statului Maine, În zona lacurilor. Cazuri asemănătoare au fost raportate în câteva orăşele de la graniţa cu New Hampshire. Desigur că suntem obişnuiţi cu distrugeri de monumente funerare, cu inscripţii obscene, cu atât mai mult în jurul zilei de Halloween. Însă delictele despre care îţi vorbesc erau mai serioase, mai macabre. Păreau cu totul ieşite din comun atât celor care le descopereau cât şi celor care le anchetau. Însă

„modus operandi“ era meticulos, bine organizat şi cu o deosebită atenţie faţă de detalii. Cineva poate două sau trei persoane, însă mult mai probabil una singură – intra în cavourile din cimitirele oraşelor mici cu măiestria unui spărgător de case. Se pare că persoana respectivă se dotase cu burghie, bomfaiere şi un troliu.
Erau sparte numai criptele şi mausoleurile – niciodată mormintele individuale – şi numai iarna, când pământul este îngheţat iar cadavrele sunt depozitate până la sosirea primăverii. De îndată ce delincventul reuşea să pătrundă în cavouri, deschidea sicriele. Apoi jefuia cadavrele de toate bijuteriile cu care fuseseră înmormântate. Cu o pereche de cleşti le smulgea dinţii din aur, sau măselele plombate cu aur.
Sunt oribile infracţiunile acestea, dar, măcar, sunt de înţeles. Însă jaful constituia numai preambulul. Hoţul se transforma în criminal. Scotea ochi, tăia urechi, gâturi. În februarie 1989, în cimitirul Chilton Remembrance, au fost descoperite două cadavre fără nasuri – se pare că operase cu un ciocan şi o daltă. Poliţistul care le văzuse i-a spus lui Brandon: „Trebuie că a fost destul de uşor – erau îngheţate şi casante. Problema e alta: ce face individul ăsta cu două nasuri îngheţate? Le agaţă de breloc? Le înveleşte în brânză şi le vâră în cuptorul cu microunde? Ce dracu' face?“
Aproape toate cadavrele profanate au fost găsite fără mâini şi fără labele picioarelor. Câteodată, chiar fără braţe şi fără picioare. Au fost cazuri în care individul a luat şi capetele şi organele genitale. Probele criminalistice au dus la concluzia că folosea un topor şi un cuţit de măcelar, precum şi diferite scalpeluri. Lucra ordonat şi curat. „Un amator talentat“ – i-a spus alt poliţist lui Brandon. „Nu l-aş lăsa să îmi scoată vezica biliară, dar aş avea încredere în el dacă ar fi vorba să-mi opereze o aluniţă. Bine, presupunând că mi s-ar face anestezie generală.“
Uneori, despica trupurile şi/sau cutiile craniene şi le umplea cu excremente de animale. Deseori poliţia s-a confruntat şi cu cazuri de necrofilie. Nu făcea discriminări când era vorba să fure bijuterii, dinţi din aur sau membre.
Însă întreţinea raporturi sexuale numai cu cadavrele de sex masculin.
Cred că ăsta a fost marele meu noroc.
Modalitatea în care poliţia a tratat cazul meu constituie un exemplu al discreţiei întruchipate. De Joubert s-a ocupat în altă manieră. Ancheta a durat şapte ani; şi au colaborat două departamente ale poliţiei statale, patru şerifi, treizeci şi unu de ajutoare de şerifi şi numai Dumnezeu ştie câţi poliţişti. Prin 1989

botezaseră, chiar, infractorul. Îi spuneau Rudolph. Discutau despre atrocităţile comise de Rudolph când se întâlneau pe sălile tribunalelor – martori în diferite procese. Discutau despre Rudolph la diverse consfătuiri organizate în Augusta şi în Derry şi în Waterville. Discutau despre Rudolph în timpul pauzelor de masă. „Ba' chiar l-am luat şi acasă“ – i-a spus un poliţist lui Brandon. Ce te miri? în meseria noastră întotdeauna iei acasă pe cineva ca Rudolph. Discuţi despre ultimele detalii ale cazului în timp ce faci un grătar în curtea din spatele casei sau în timp ce copiii joacă fotbal. Şi discuţi, şi tot discuţi, pentru că nu ştii niciodată de unde sare iepurele.“

Şi aici este partea cu adevărat uluitoare (fără îndoială că îmi vei da dreptate, dacă nu care cumva icneşti aplecată asupra closetului); toţi aceşti ani, toţi aceşti poliţişti au ştiut că au de-a face cu un monstru, cu o hienă care bântuia prin regiunea de vest a statului Maine, însă *povestea nu a ajuns pe paginile ziarelor până când Joubert nu a fost prins*.

Desigur că, în loc să aprecieze discreţia poliţiştilor de provincie, un chiţibuşar s-ar putea declara nemulţumit de faptul că a durat atâta vreme până la arestarea lui Joubert. Brandon mi-a lămurit şi aspectul ăsta: animalul (chiar acest cuvânt era cel folosit de poliţişti) opera exclusiv în oraşe foarte mici, unde bugetul limitat îi obliga pe apărătorii legii (puţini şi ei la număr) să se ocupe numai de cazurile care nu sufereau amânare: crime împotriva celor vii, şi nu infracţiuni comise împotriva celor morţi. Sunt bandele de hoţi de maşini, sunt criminalii, sunt cei ce-şi molestează soţiile, sunt bandiţii, sunt cei ce suferă de beţia vitezei şi cei ce suferă de beţie, pur şi simplu. În plus, mai sunt şi drogurile – moartea albă. Se cultivă, se prelucrează, se cumpără, se vând, se comit crime în numele lor. Când eşti un amărât de poliţist suprasolicitat şi cu un salariu de mizerie, trebuie să ai anumite priorităţi. Iar un individ al cărui hobby este jocul cu morţii nu constituie, în nici un caz, o prioritate.

Am ascultat cu mare atenţie spusele lui Brandon şi am fost, în principiu, de acord:

— Au dreptate, nimic de zis. Dar e cam ciudat. Adică... tot ce făcea Joubert... era puţin mai mult decât un joc cu morţii. Nu? Greşesc eu, cumva?

— Nu greşeşti deloc, mi-a răspuns Brandon.

Ceea ce nici unul dintre noi nu îndrăznea să rostească era adevărul de necontestat că, vreme de şapte ani, monstrul acesta a făcut naveta din oraş în oraş, sodomizând cadavre. Şi, din punctul meu de vedere, capturarea acestei bestii era mult mai

importantă decât arestarea unor adolescente cu înclinaţii cleptomane.
Oricum, conta faptul că nimeni nu-l dăduse uitării şi toţi discutau despre el. Un animal ca Rudolph provoacă insomnii poliţiştilor din felurite motive, dar mai ales din cauză că unui individ atât de nebun încât să se poarte aşa cu morţii i-ar putea veni ideea şi mai nebunească să-şi încerce talentele şi asupra celor vii. Mai era şi misterul membrelor tăiate. La ce-i foloseau? Brandon mi-a povestit că printre poliţişti circulase, puţin timp, zvonul că Rudolph era canibal. Însă acest zvon a fost iute înăbuşit – nu pentru că ar fi fost ceva de neconceput, nici vorbă – ci pentru că se temeau că ar putea ajunge la urechile – mult prea bine dezvoltate – ale presei.
Când existau suficienţi agenţi şi suficient timp, secţiile de poliţie supravegheau câte unul dintre numeroasele cimitire din vestul statului Maine. Teoria pe care încercau să o pună în practică spunea că, dacă perseverezi suficient, vei ajunge să izbândeşti în cele din urmă. De fapt, chiar asta s-a şi întâmplat.
În urmă cu zece zile, Norris Ridgewick, şeriful comitatului Castle, supraveghea, împreună cu ajutorul lui, cimitirul Homeland. Era ora două dimineaţa şi tocmai se pregăteau să plece, când ajutorul şerifului, John LaPointe a auzit un zgomot de motor. N-au reuşit să vadă dubita până când aceasta n-a ajuns în faţa porţii cimitirului, căci ningea, iar maşina avea farurile stinse. LaPointe a vrut să-l înhaţe pe individ de îndată ce acesta a coborât din dubită şi a început să meşterească la poarta din fier forjat a cimitirului. Şeriful l-a oprit. „Ridgewick arată ca un cur plin de negi“ – a comentat, amuzat, Brandon – „dar îşi cunoaşte meseria.“
Zece minute după ce maşina a pătruns în cimitir, Ridgewick şi LaPointe au urmat-o. Au ajuns până la cripta aflată la poalele dealului. Amândoi se gândeau la Rudolph, însă nici unul nu i-a rostit numele.
Ridgewick a oprit înainte de criptă, explicându-i lui LaPointe că intenţionează să îi dea individului prilejul de a le furniza toate probele necesare. S-a dovedit că Rudolph, în mărinimia lui, Ie-a oferit mult mai multe probe decât ar fi sperat vreodată poliţiştii. Când, în cele din urmă, şeriful şi ajutorul său au năvălit în criptă, la lumina lanternelor, l-au surprins pe Raymond Andrew Joubert pe jumătate vârât într-un sicriu deschis. Într-o mână ţinea un topor, în cealaltă îşi ţinea penisul. LaPointe a spus, mai târziu, că părea gata să le folosească pe amândouă.

Cred că s-au speriat de moarte când l-au văzut pe Joubert în toată splendoarea lui. Nimeni nu-şi poate închipui mai bine ca mine ce înseamnă să dai cu ochii de o asemenea creatură, la ora două dimineaţa. Joubert suferă de acromegalie – boală declanşată de tulburări ale hipofizei şi care se manifestă prin creşterea exagerată a mâinilor, picioarelui şi capului. Din cauza asta avea fruntea atât de proeminentă şi buzele atât de umflate. Tot din cauza asta braţele-i erau atât de lungi, încât îi atârnau până în dreptul genunchilor.
Şeriful Ridgewick şi ajutorul lui, LaPointe, l-au închis pe Joubert în şopronul pe care îl folosesc drept magazie a secţiei de poliţie.
— Au *pretins* că era trei dimineaţa şi drumurile erau înzăpezite – mi-a spus Brandon – şi de-asta nu l-au putut duce la închisoarea din Chamberlain sau la cea din Norway. Dar cred că Ridgewick era curios să-l analizeze mai bine pe Joubert. În orice caz, Joubert nu le-a făcut nici o problemă – stătea cuminţel pe bancheta din spate, zglobiu – ciocârlie şi arătând ca un personaj din „Poveşti din criptă“.
Ridgewick a mai cerut, prin staţie, încă două ajutoare. L-a legat fedeleş pe Joubert, s-a asigurat că cele două ajutoare sunt bine înarmate şi au suficientă cafea tare şi, apoi, s-a întors cu LaPointe la cimitir ca să recupereze dubita. Şi-a pus mănuşi, s-a aşezat pe o folie din plastic şi a pornit înspre oraş. A deschis toate geamurile maşinii şi, totuşi, dubita încă mai duhnea ca un abator.
Ajunsese, deja, în oraş, când a aruncat o privire către bancheta din spate. Acolo se aflau mai multe membre putrezite, precum şi o valijoară mai mică decât cea pe care o văzusem eu. Alături, era o cutie cu unelte. Când Ridgewick a deschis valijoara, a descoperit şase penisuri înşirate pe o bucată de frânghie: un colier macabru. Mai târziu, Joubert a recunoscut că îl purta, deseori, mai ales în timpul expediţiilor sale nocturne prin cimitire; şi a declarat că acela era talismanul său, aducător de noroc. Dacă l-ar fi purtat în noaptea cu pricina, nu ar fi fost prins.
Însă cel mai îngrozitor lucru pe care l-a văzut şeriful a fost un sandvici aruncat pe bancheta din spatele dubitei. Între cele două felii de pâine era o limbă de om, acoperită, din belşug, cu muştar.
— Ridgewick a apucat să coboare din maşină înainte de a vomita – mi-a spus Brandon. Şi bine a făcut. Procuratura i-ar fi prins curul în pioneze dacă ar fi borât peste probe. Părerea mea este că ar fi trebuit să îl scoată la pensie dacă *n-ar fi vomitat*; adică, din considerente de natură psihologică.

În zori, l-au mutat pe Joubert la Chamberlain. În vreme ce Ridgewick îi citea drepturile pentru a doua sau a treia oară în decurs de numai câteva ore (Ridgewick este o persoană extrem de meticuloasă), Joubert l-a întrerupt, spunând ceva de genul: „cred că le-am făcut ceva rău lu' tati şi lu' mami – ce rău îmi pare."
Descoperiseră, deja, pe baza actelor găsite în portofelul lui Joubert, faptul că acesta locuia în Motton, un sat aflat în apropiere de Chamberlain şi, de îndată ce Joubert a fost închis în noua sa locuinţă, Ridgewick a anunţat atât poliţia din Chamberlain cât şi pe cea din Motton.
Pe drumul de întoarcere înspre Castle Rock, LaPointe a vrut să afle părerea lui Ridgewick despre ce anume va fi găsit acasă la Joubert. Ridgewick a răspuns:
— Habar n-am, dar sper că cei care vor face percheziţia îşi vor lua măştile de gaze cu ei.
Cuplul numit de Joubert „tati şi mami" – mama lui vitregă şi soţul acesteia – erau morţi. Toţi se aşteptau la aceasta. Însă erau morţi de câteva luni, cu toate că Joubert vorbea ca şi cum „răul" se întâmplase doar cu câteva ore în urmă. Îi scalpase pe amândoi şi îl mâncase, aproape în întregime, pe „tati".
Bucăţi din felurite cadavre erau răspândite prin toată casa. Unele putrede şi colcăind de viermi, în ciuda vremii friguroase; altele conservate şi păstrate cu dragoste de colecţionar. Marea majoritate a acestora din urmă erau organe genitale masculine. Pe un raft aflat lângă scara ce ducea înspre pivniţă, poliţia a descoperit vreo cincizeci de borcane pline cu buze, ochi, degete de mână, degete de picior şi testicule. Hobby-ul lui Joubert era să pună conserve. Casa era plină până la refuz cu obiecte furate mai ales din tabere de vară şi din cabane. Joubert se referă cu dragoste la ele, numindu-le „lucruşoarele mele" – diverse dispozitive, unelte şi destulă lenjerie cât să aprovizionezi un magazin de profil. Se pare că îi plăcea să o poarte.
Poliţia încă mai încearcă să separe bucăţile din cadavrele exhumate de cele care au altă provenienţă. Se crede că, în ultimii cinci ani, Joubert a omorât cel puţin zece oameni, majoritatea autostopişti pe care îi lua în dubită. S-ar putea să fi făcut mult mai multe victime – asta-i părerea lui Brandon – însă criminaliştii lucrează foarte încet. Iar Joubert nu le este de nici un folos; şi nu din cauză că nu ar vorbi, ci tocmai pentru că vorbeşte prea mult. Brandon mi-a spus că deja a mărturisit comiterea a peste trei sute de crime, printre care se numără şi asasinarea lui George Bush. În mintea lui Joubert, Bush este un actor dintr-un serial

difuzat sâmbăta seara. De la vârsta de cincisprezece ani, de când a fost arestat pentru agresiune sexuală asupra vărului său, Joubert a trecut prin diferite instituţii psihiatrice. Vărul său nu avea decât doi ani. Bineînţeles că, la rândul său, şi Joubert fusese victimă a abuzurilor sexuale: tatăl său, tatăl său vitreg, mama sa vitregă. Toţi l-au molestat. Cum se zice? Familia unită este cea care îşi rezolvă toate problemele fără a apela la străini.
Mai întâi, a fost internat la Gage Point şi a fost eliberat, pentru ani mai târziu, la vârsta de nouăsprezece ani, considerându-se că se vindecase. Asta s-a întâmplat în 1973. Apoi, anii 1875 şi 1976 l-au găsit pe Joubert internat într-un ospiciu pentru adolescenţi. Era în perioada de zoofilie. Poate că nu ar trebui să glumesc pe seama tuturor acestor orori. Dar, crede-mă, Ruth, nu ştiu cum aş rezista altfel. Dacă nu aş glumi, cred că aş începe să plâng; şi dacă voi începe să plâng nu voi mai fi în stare să mă opresc.
În 1979 a fost închis la „Juniper Hill“ pentru că violase şi scosese ochii unui băieţel de şase ani. Nimeni n-a crezut că o să mai iasă vreodată de acolo. Dar, atunci când este vorba de politică şi de instituţii aflate în proprietatea statului – îndeosebi ospicii – nimic nu este veşnic. În 1984, Joubert a părăsit, Juniper Hill, fiind, încă o dată, declarat „vindecat“. Şi eu şi Brandon credem că diagnosticul a avut mai mult de-a face cu reducerile bugetare decât cu miracolele psihiatriei moderne. În orice caz, Joubert s-a întors la Motton să locuiască împreună cu mama sa vitregă şi concubinul acesteia. Iar statul a uitat, pur şi simplu, de existenţa lui, după ce i-a eliberat permisul de conducere. Mi se pare uluitor faptul că a reuşit să treacă, fără probleme, examenul de şofer. Apoi, spre sfârşitul lui 1984, sau la începutul lui 1985, a început să facă turul cimitirelor din zonă.
Devenise o persoană extrem de ocupată. Iarna – criptele şi cavourile; toamna şi primăvara – taberele şi casele din întreaga regiune vestică a statului Maine, furând orice îi plăcea: „lucruşoarele mele“. Se pare că avea o deosebită slăbiciune pentru fotografiile înrămate. Poliţia a descoperit patru cufere în podul casei sale. Brandon mi-a spus că nu au terminat, încă, de numărat fotografiile din ele şi că se pare că sunt mai mult de şapte sute.
Este imposibil de speculat în ce măsură „tati“ şi „mami“ l-au ajutat pe Joubert în aventurile sale până când acesta i-a trimis pe lumea cealaltă. Probabil că „tati“ şi „mami“ erau întru totul de acord cu preocupările „copilaşului“, căci Joubert nu şi-a dat nici o clipă osteneala să îşi ascundă faptele. Iar vecinii... Vecinii aveau principii foarte ferme: „Îşi plăteau impozitele, nu erau

sociabili dar nici nu făceau scandal. Nu ne-au deranjat absolut deloc.“ Totul pare desprins dintr-un roman gotic – înfricoşător prin chiar discreţia şi perfecţiunea detaliilor.
În pivniţă a fost descoperită o valiză mai mare. Brandon a făcut copii după fotografiile poliţiei, dar a şovăit înainte să mi le arate. „A şovăit“... e un eufemism. A fost unica ocazie când a cedat tentaţiei de a-şi manifesta „macho“ din el. Ştii la ce mă refer, Ruth. Se transformase în John Wayne şi părea a-mi spune: „Micuţa mea doamnă, închide ochii pentru ca să nu vezi toate cadavrele astea de indieni. Lasă-mă să te conduc. Îţi voi spune când am trecut de scena măcelului.“
— Pot să accept că Joubert a intrat în casa voastră – mi-a spus Brandon. Altfel, ar însemna să neg toate dovezile. Totul se potriveşte. Dar aş vrea să ştiu un singur lucru: de ce insişti să afli toată povestea, Jessie? La ce-ţi foloseşte?
N-am avut argumente, Ruth, însă ştiam că nimic din ce aş fi putut face nu ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia. Nu am cedat. Iar Brandon şi-a dat seama că micuţei doamne nici prin gând nu-i trece să nu privească foarte atent cadavrele indienilor. Prin urmare, mi-a arătat fotografiile. A fost una anume pe care am privit-o îndelung. „Proba 217“. Era ca şi cum mi-aş fi privit cel mai îngrozitor coşmar, înregistrat, prin stranii tehnici science-fiction, pe o casetă video. Fotografia înfăţişa o valiză deschisă, iar în ea se aflau grămezi de oase, printre care se amestecaseră o sumedenie de bijuterii: unele false, altele extrem de valoroase; unele furate din casele de vacanţă, altele smulse de pe degetele, din urechile şi de la gâturile cadavrelor îngheţate.
Privind îndelung fotografia, m-am pomenit, călătoare în timp, iarăşi în vila de pe malul lacului. Eram chiar acolo, înţelegi, Ruth? Nu re-trăiam o amintire. Sunt acolo, încătuşată şi neputincioasă, şi urmăresc jocul de lumini şi umbre care-i schimbă înţelesurile rânjetului. Mă aud spunându-i că mi-e frică de el. Şi, atunci, se apleacă să ridice valiza, fără să îşi desprindă ochii arzători de pe chipul meu. Şi îl văd cum, cu mâna-i deformată, desprinsă din filmele de groază, începe să amestece oasele şi bijuteriile. Şi aud sunetul – castaniete înecate în noroi. Şi ştii ce mă obsedează cel mai mult? Faptul că am crezut că era vorba de tatăl meu – tăticul meu, întors din morţi, pentru a-şi duce treaba până la capăt.
„Haide“ – îi spun. „Fă ce vrei să faci, dar promite-mi că, după ce termini, ai să-mi desfaci cătuşele şi ai să-mi dai drumul. Atât te rog să-mi promiţi.“

Cred că aş fi spus acelaşi lucru chiar dacă i-aş fi cunoscut adevărata identitate. *Cred*? Nu-i adevărat. *Sunt convinsă* că aş fi spus acelaşi lucru. Înţelegi? L-aş fi lăsat să îşi vâre în mine scârbavnicul mădular – pula pe care o îndesa în gâtlejurile putrezinde ale morţilor, dacă mi-ar fi promis că n-am să mor ca un câine din cauza crampelor musculare şi ale convulsiilor care mă aşteptau. Dacă mi-ar fi promis că mă va *elibera*.

Jessie se opri. Respiraţia-i era rapidă, fierbinte şi aspră. Privi cuvintele de pe ecranul calculatorului – incredibila-i mărturisire de pe ecranul strălucitor – şi, dintr-o dată, simţi impulsul de nestăvilit de a şterge totul. Nu pentru că i-ar fi fost ruşine de Ruth. Îi era ruşine, ce-i drept, însă nu despre asta era vorba. Ceea ce şi-ar fi dorit era ca povestea să *nu fie reală*. Cuvintele au darul de a te face să le retrăieşti sensul.

Atinse tasta de ştergere, îşi retrase iute mâna. *Nu poţi să ştergi adevărul*.

— Da, şopti cu propria-i voce – nu a Supusei şi nici a lui Ruth – Da, ăsta-i adevărul.

Adevărul şi numai adevărul, aşa s-o ajute Dumnezeu. Indiferent cât de oribil este acest adevăr, nu va folosi tasta de ştergere. S-ar putea, însă, să se răzgândească şi să nu expedieze scrisoarea. De fapt, nici nu ştia dacă era cinstit din partea ei să o expedieze, să împovăreze o femeie pe care nu o mai văzuse de ani de zile cu toată durerea asta de coşmar. Dar nu, în nici un caz nu va şterge ce a scris. Însă trebuie să se grăbească şi să încheie chiar acum, înainte de a-şi pierde şi ultima fărâmă de curaj. Se aplecă, din nou, asupra tastaturii.

Brandon mi-a spus:
— Trebuie să înţelegi şi să accepţi faptul că nu există probe concrete care să-ţi susţină povestea. Da, ştiu că nu mai ai inelele. Însă e foarte posibil să fi avut dreptate când mi-ai zis că le-ar fi putut fura un poliţist.
— Şi cum rămâne cu „Proba 217“? Valiza? – l-am întrebat.
A ridicat din umeri, iar eu am avut una dintre acele revelaţii bruşte pe care poeţii le numesc epifanii. Se încăpăţâna să creadă

că valiza nu fusese nimic altceva decât o coincidenţă. Nu era uşor, dar era mult mai greu să accepte faptul că un monstru ca Joubert ar fi putut, în realitate, să intre în viaţa unei persoane pe care el ajunsese să o cunoască şi să o placă atât de mult. Pe chipul lui Brandon Milheron se citea o concluzie extrem de simplă: avea de gând să nesocotească un set întreg de probe conjuncturale şi să se concentreze tocmai asupra lipsei de probe. Intenţiona să nu abandoneze ideea că toată povestea nu fusese decât rodul imaginaţiei mele şi că m-am agăţat de „cazul Joubert“ pentru a reuşi să dau o tentă de realitate halucinaţiilor avute când eram încătuşată de pat.

Acestei revelaţii îi urmă o alta. Mai limpede, încă. Şi eu puteam face la fel. Mă puteam convinge că m-am înşelat. Dar, atunci, întreaga mea viaţă ar fi fost distrusă. S-ar fi întors vocile – nu numai vocea ta, Ruth, sau a lui Dovlecel, sau a Norei Callighan – ci şi vocea mamei mele, vocea surorii mele, vocea fratelui meu, vocile colegilor mei de liceu, vocile oamenilor pe care i-am cunoscut în treacăt şi Dumnezeu ştie câte şi câte altele.

Şi, crede-mă, Ruth, n-aş fi putut îndura aşa ceva, pentru că, timp de două luni după tragedia petrecută în casa de vacanţă, mi-am amintit o mulţime de lucruri pe care le îngropasem de-a lungul anilor, în acele două luni, când mă tot îndopau cu tranchilizante, mi-am adus aminte că, în cei câţiva ani dintre eclipsă şi petrecerea de ziua lui Will – când m-a pipăit – *am auzit aproape în permanenţă toate vocile astea*. Poate că gestul de golan al lui Will a avut efectul benefic al unei terapii. Poate că aşa este. Nu se spune că oamenii preistorici au inventat friptura după ce, multă vreme, au mâncat ce rămânea în urma incendiilor? Deşi, dacă stau şi mă gândesc mai bine, îmi dau seama că actul terapeutic nu a constat în gestul vulgar al fratelui meu, ci în reacţia mea de răspuns – pumnul pe care i l-am tras peste gură. De fapt... nici nu mai contează. Ce contează, însă, sunt cei doi ani care au urmat întâmplării din ziua eclipsei. Ani în care mi-am împărţit capul cu un cor de şoapte, cu zeci de voci care îmi judecau fiecare cuvânt şi fiecare gest. Unele erau blânde şi încurajatoare. Prea puţine, însă. Majoritatea erau speriate, erau derutate, tulburate. Majoritatea erau convinse că Jessie face degeaba umbră pământului, că merită din plin tot răul care i se întâmplă şi că trebuie să plătească dublu pentru orice bucurie, oricât de mică. Da, Ruth, doi ani de zile am auzit vocile astea şi, când au tăcut, le-am şi uitat. Nu treptat. Ci brusc.

Cum, oare, se poate întâmpla aşa ceva? Nu ştiu şi, sinceră să fiu, nici nu-mi pasă. Poate că mj-ar fi păsat dacă dispariţia vocilor m-

ar fi făcut să mă simt şi mai rău. Dar n-a fost deloc aşa. Cei doi ani, doi ani cât două veşnicii, dintre eclipsă şi petrecerea fratelui meu, au fost ani de coşmar. Parcă eram hăituită. Parcă mintea-mi fusese sfărâmată. Şi mi-am dat seama că, dacă aş fi fost de acord cu dragul, blândul, înţelegătorul Brandon Milheron, m-aş fi întors exact acolo de unde plecasem cu multă vreme în urmă: pe drumul spre balamuc. Însă, de data aceasta, nu mai are cine să-mi administreze o terapie de şoc. De data aceasta trebuie să mă descurc singură, aşa cum tot singură am reuşit să scap din cătuşele lui Gerald.

Brandon mă urmărea cu atenţie, încercând să-mi pătrundă în gânduri. Fireşte că nu a reuşit şi, atunci, mi-a mai explicat o dată:

— Înţelege că s-ar putea să te înşeli. Şi, în fond, nu vei afla niciodată adevărul. Încearcă să te resemnezi.

— Nici vorbă.

Îşi ridică sprâncenele a nedumerire.

— Încă mai există o posibilitate. Şi tu ai să mă ajuţi, Brandon.

Buzele lui începuseră să se arcuiască în grimasa misogină – „nu poţi nici să trăieşti cu ele, nu poţi nici să le împuşti".

— Cum anume să te ajut?

— Ai să mă duci să-l văd pe Joubert, i-am răspuns.

— Nici vorbă. Nu. Nu am de gând – *nu pot* – să fac asta, Jessie.

Te scutesc de amănuntele discuţiei care a urmat, discuţie în timpul cărora au fost emise judecăţi de valoare cu iz filozofic, de genul: „Eşti nebună, Jess", sau „Încetează să-mi conduci viaţa, Brandon". M-am gândit să îl ameninţ că voi face dezvăluiri presei – aşa ceva l-ar fi convins să se răzgândească. Însă n-a fost nevoie. N-a fost nevoie decât să izbucnesc în plâns, lată o altă ciudăţenie a relaţiei bărbat-femeie: nu a crezut că vorbesc serios până nu mi-a văzut lacrimile.

Haide să încerc să scurtez povestea: a dat câteva telefoane şi a aflat că Joubert compărea a doua zi în faţa tribunalului din Cumberland. Apoi mi-a spus că, dacă încă mai insistam să fiu de faţă – şi dacă aveam o pălărie cu voal – o să mă ducă acolo.

Am fost de acord şi, cu toate că expresia întipărită pe chipul lui Brandon spunea că aceasta este una dintre cele mai mari greşeli din viaţa lui, şi-a respectat promisiunea.

Jessie se opri din nou. Când îşi reluă lucrul, gândurile îi rătăceau prin ziua care trecuse. Vedea zăpada de-abia aşternută. Vedea farurile unei maşini care se apropia de casă. Vedea maşina lui Brandon.

> Am întârziat la audiere din cauza unui accident petrecut pe şosea. Oricum, bănuiam că exact asta era şi dorinţa lui Brandon: să ajungem prea târziu, când Joubert va fi fost dus înapoi în celulă. Dar audierea nu se încheiase încă. Când Brandon a deschis uşa, mi-a şoptit: „Acoperă-ţi faţa cu voalul.“ L-am ascultat. M-a condus în sala tribunalului...

Ochii mari, cenuşii, lipsiţi de expresie erau îndreptaţi către fereastra dincolo de care se derula filmul crepusculului. Jessie îşi amintea.

38

Sala e luminată cu zgârcenie, iar atmosfera e tot atât de plictisită ca elevii obligaţi să îndure o oră de gramatică la sfârşitul unei zile de iarnă. Păşind înspre băncile din faţă, Jessie este conştientă de două lucruri: mâna lui Brandon în jurul mijlocului ei şi voalul care-i atinge obrajii aidoma unei pânze de păianjen. De aceea se simte ca o mireasă – deloc convenţională.

Doi avocaţi se află în faţa judecătorului. Cei trei discută în şoaptă. Lui Jessie i se pare că scena pare desprinsă dintr-un roman al lui Charles Dickens. Aprodul se află în partea stângă, lângă drapelul Statelor Unite. Lângă el, stenografa aşteaptă încheierea şedinţei. Şi, la masa lungă a acuzaţilor, stă o siluetă incredibil de slabă, incredibil de înaltă, îmbrăcată în salopeta portocalie de puşcăriaş. Alături, un bărbat în costum. Alt avocat. Puşcăriaşul pare a nota ceva într-un carneţel.

Jessie aproape că nu simte apăsarea mâinii lui Brandon, când acesta murmură:

— Ne-am apropiat suficient.

Se îndepărtează de el. N-are dreptate. *Nu e* destul de aproape. Brandon habar nu are ce gândeşte sau ce simte

ea. Nu contează. Ea ştie. În acest moment, toate vocile, s-au unit într-una singură.

Şi, dacă nu ajunge acum lângă el, lângă coşmarul ei, dacă nu reuşeşte să se apropie cât de mult îi este permis, nu va reuşi niciodată să îl alunge din gândurile ei. Din viaţa ei. Se va ascunde în dulap, îi va bate în fereastră, se va târî de sub pat în miez de noapte, rânjet strâmb şi galben, rânjet care-i descoperă măselele din aur. Femeia se grăbeşte. Îl aude pe Brandon mormăind ceva, dar sunetul acesta vine de la zeci de ani lumină depărtare. Mai aproape de ea (însă pe alt continent) unul dintre avocaţi îi şopteşte judecătorului:

— ...Cred că Statul este prea intransigent în această cauză, domnule judecător. Vă rog să luaţi în considerare, în special, procesul Castonguay contra Hollis.

Mai aproape. Şi mai aproape. Aprodul o priveşte alarmat, dar se relaxează când Jessie îşi ridică voalul şi îi adresează un surâs luminos. Aprodul i-l indică pe Joubert, printr-o mişcare zvâcnită a capului. Pentru Jessie sensul acestui gest este cât se poate de limpede: *Fereşte-te de tigru, doamnă. Are gheare mari şi ascuţite*. Aprodul se relaxează complet când Brandon ajunge lângă Jessie, căci nu-i aude mârâitul ameninţător:

— Dă-ţi voalul la loc, Jessie, dacă nu vrei să ţi-l aranjez eu!

Cum dracu' ne-a fost înţelegerea?!

Nu numai că nu îl ascultă, ci nici măcar nu schiţează vreun gest care să demonstreze că este conştientă de prezenţa lui. Ştie că ameninţările lui Brandon nu sunt nimic altceva decât vorbe în vânt. Nu va provoca nici un scandal în sala tribunalului şi se va feri din răsputeri să fie târât în vreunul. De fapt, n-ar conta câtuşi de puţin chiar dacă ameninţarea ar fi reală. Ţine la Brandon, ţine mult la el, dar s-au dus vremurile când asculta ordinele date de bărbaţi. Aude vag şuieratul lui Brandon în urechea ei; îşi dă vag seama că judecătorul încă se mai consultă cu

procurorul şi cu avocatul apărării şi că aprodul a recăzut în starea-i apatică. Pe chipul lui Jessie a rămas întipărit surâsul luminos care l-a liniştit pe aprod, însă inima i se zbate furioasă în piept. Mai are doi paşi până la gărduleţul care desparte băncile publicului de masa avocaţilor şi boxa acuzatului – doi paşi *foarte mici*. Şi îşi dă seama că Joubert nu scrie, aşa cum îşi închipuise ea. Nu scrie. Desenează. Desenează un bărbat înzestrat cu un penis de lungimea unei bâte de base-ball. Bărbatul are capul aplecat. Autofelaţie. Jessie desluşeşte toate detaliile desenului, dar de-abia dacă vede obrazul palid al artistului acoperit de şuviţe slinoase de păr..

— Nu, Jessie... – Brandon încearcă să o prindă de braţ.

Se smuceşte fără să-i arunce măcar o privire. Întreaga-i atenţie este concentrată asupra lui Joubert.

— Hei! – şopteşte. Hei!

Nici un răspuns. Jessie se simte învăluită în ireal. Face ea aşa ceva? Chiar ea? Şi, de fapt, o face, *într-adevăr*? Căci nimeni nu-i dă atenţie. Absolut nimeni.

— Hei! Cur belit!

Mai tare, cu furie – deşi tot în şoaptă.

— *Pssst*! *Pssst*! Cu tine vorbesc!

Judecătorul ridică privirea, se încruntă. Slavă Domnului! Deci, a reuşit să atragă atenţia cuiva. Brandon geme, cuprins de disperare, şi încearcă să o apuce de umăr. Dacă ar fi vrut să o scoată din sală, s-ar fi smuls din încleştarea lui, chiar dacă şi-ar fi sfâşiat rochia. Se pare că Brandon ştie asta, aşa că o obligă doar să se aşeze pe banca cea goală din spatele mesei la care stă acuzatul. Toate băncile sunt goale căci este o audiere fără public.

Acum Raymond Andrew Joubert se întoarce.

Chip grotesc de asteroid, buze umflate, nas tăios ca o lamă de cuţit, frunte proeminentă – este complet absent, complet lipsit de orice fărâmă de curiozitate... Dar acesta *este* chipul cunoscut. Jessie îşi dă imediat seama, iar senzaţia care o inundă nu este spaimă, ci uşurare.

Apoi dintr-o dată, faţa lui Joubert începe să capete expresie. Un roşu urât, de urticarie, îi urcă în obraji, iar în ochii-i brăzdaţi cu roşu apare sclipirea hidoasă pe care Jessie o cunoaşte atât de bine. Se holbează la ea aşa cum se holbase în casa de pe malul Lacului Kashwakamak, cu răutatea feroce a nebunului incurabil. Şi ea nu se mai poate mişca, hipnotizată de înfiorătoarea expresie de recunoaştere care prinde viaţă în privirea lui.

Vocea aspră a judecătorului se aude într-un alt univers:

— Domnule Milheron, spuneţi-mi, vă rog, ce căutaţi aici şi cine este această femeie!

A dispărut Raymond Andrew Joubert. În locul lui a apărut cow-boy-ul cosmic, spectrul iubirii. Buzele-i diforme se strâmbă încă şi mai mult în rânjetul care-i dezveleşte dinţii – colţi împuţiţi, înspăimântători, de animal sălbatic. Şi încet – oh! – cât de insuportabil de încet, coşmarul reînvie. Încet, insuportabil de încet, coşmarul îşi întinde braţele lungi, portocalii.

— Domnule Milheron, vă rog să vă apropiaţi, atât dumneavoastră, cât şi doamna. Imediat!

Aprodul tresare, lovit de biciul din tonul judecătorului. Stenografa priveşte, uluită, în jur. Lui Jessie i se pare că Brandon o apucă de braţ, încercând să o oblige să se supună ordinului judecătorului. Dar nu poate fi sigură că aşa este. Şi, oricum, nu contează, pentru că, pur şi simplu, nu se poate mişca. Sigur că da, este iar eclipsă. Eclipsă totală. Ultima eclipsă. După toţi aceşti ani, stelele strălucesc iarăşi în miezul zilei. Stelele strălucesc în mintea ei.

Stă şi priveşte cum creatura rânjindă îşi ridică braţele lungi şi diforme, ţintuind-o cu mocirla roşie din ochi. Pantomima pe care o încearcă monstrul are sens: Jessie vede capătul patului în care a fost prizonieră... Acum îşi scutură mâinile, ca şi cum acestea ar fi prinse în nişte cătuşe pe care numai el şi femeia cu voal le pot vedea. Vocea care iese din rânjet pare a nu aparţine siluetei

supradimensionate – subţire, scâncită, voce a unui copil handicapat.

— Nu eşti *nimeni!*

Stridenţa cuvintelor taie ca o lamă de cuţit aerul stătut din sala tribunalului.

— Eşti doar umbre şi lumină de lună!

Începe să râdă. Îşi bălăngăne mâinile hidoase prinse în cătuşe pe care doar ei doi le pot vedea. Şi râde... Râde... Râde.

39

Jessie întinse o mână tremurândă înspre pachetul cu ţigări pe care însă îl răsturnă de pe birou. Nu se aplecă să îl ridice, ci reveni la tastatura computerului.

> Şi atunci, Ruth, am simţit că îmi pierd minţile. Înnebuneam. Fără urmă de îndoială. Apoi am auzit o voce. Cred că era Dovlecel; Dovlecel, care m-a învăţat cum să scap din cătuşe; Dovlecel, care mi-a ordonat să fug de acolo când Supusa a vrut să intervină – Supusa, cu logica ei de slujnică terorizată. Dovlecel, Dumnezeu s-o binecuvânteze.
>
> „Nu-i da satisfacţie, Jessie! Şi nu-i permite lui Brandon să te ia de aici până nu faci ceea ce trebuie!“
>
> Adevărat. Stârnisem un adevărat haos în sala tribunalului. Brandon se lupta cu mine, încercând, în acelaşi timp, să îşi păstreze demnitatea, dar şi să mă scoată de acolo. Judecătorul încerca să facă linişte, lovind cu ciocănelul în masa de şedinţă. Aprodul se îndrepta, grăbit, spre mine. Şi atunci mi-am dat seama că mai-am doar o fracţiune de secundă ca să fac un lucru cu adevărat important, ceva care să îmi demonstreze că nu există eclipsă pe lumea asta care să dureze o veşnicie, aşa că...

Aşa că Jessie îl scuipase pe Joubert chiar în faţă.

40

De-abia acum Jessie începu să plângă. Hohoti multă vreme în casa pustie şi mută. Apoi, după ce se mai linişti, îşi reluă scrisul. Din când în când, cu dosul mâinii, îşi ştergea lacrimile care îi înceţoşau privirea.

> ... aşa că l-am scuipat drept între ochi. Dar, de fapt, n-a fost scuipat. A fost o flegmă verde ca fierea, ca toată ura pe care o simţeam. Nu cred că şi-a dat seama, însă nu are nici o importanţă. Oricum, nu o făcusem pentru el.
> Sunt obligată să plătesc o amendă pentru minunatul privilegiu de care m-am bucurat. Brandon îmi spune că este vorba de o sumă considerabilă. Din fericire, el a scăpat numai cu *un* avertisment, iar aceasta contează pentru mine mult mai mult decât orice amendă pe care ar trebui să o plătesc, de vreme ce eu îl forţasem să mă ducă la tribunal.
> Cam asta este. Cred că, totuşi, am să-ţi expediez scrisoarea şi apoi am să tremur zile în şir în aşteptarea răspunsului. M-am purtat oribil cu tine pe vremuri şi, deşi nu a fost numai vina mea, aş dori să îţi spun că îmi pare nespus de rău. Şi mai am ceva să-ţi spun: am să revin la normal. Chiar cred asta. Nu zic că o să mă simt mai bine începând chiar de mâine sau de săptămâna viitoare. Dar am să mă simt bine. Am să-mi revin. Am să mă simt cât de bine ne este îngăduit nouă, muritorilor. Şi, deja, am început să mă simt bine ştiind că supravieţuirea constituie, totuşi, o opţiune. Şi că, uneori, supravieţuirea este chiar o victorie.
> Te iubesc, draga mea Ruth. Firea ta aspră şi directă mi-a salvat viaţa în octombrie Desigur, tu nu aveai cum să ştii asta. Te iubesc.
> Vechea ta prietenă,
> *Jessie*
>
> P.S. Scrie-mi, te rog. Mai bine, te rog, telefonează-mi.
> J.

Zece minute mai târziu, scrisoarea era scoasă la imprimantă, împăturită şi pusă în plic. Făcuse rost de adresa lui Ruth de la Carol Rittenhouse. Lângă plic aşeză un bileţel pe care scrisese, urât, cu mâna stângă:

Meggie: *te rog, pune la poştă scrisoarea asta. Chiar dacă am să te rog, când te văd, să nu o expediezi, nu mă asculta*.

Înainte de a urca în dormitor, se opri în faţa ferestrei şi privi îndelung golful. Începuse să se întunece. Pentru prima oară, de foarte multă vreme, apusul soarelui nu o mai îngrozi.

— Of, futu-i! – se adresă casei pustii.

— Hai, noapte, vino mai repede!

Urcă încet treptele spre etaj.

O oră mai târziu, când Megan Landis se întoarse de la cumpărături şi observă scrisoarea pe măsuţa din hol, Jessie dormea profund în camera de oaspeţi... camera *ei*. De această dată a avut parte de un somn odihnitor, fără coşmaruri. Când vântul îngheţat de februarie şuieră prin streşini, trase plapuma peste cap, însă surâsul calm şi înţelept nu i se şterse de pe buze.

16 noiembrie 1991
Bangor – Maine

nautilus

Stephen King

JOCUL LUI GERALD

FEMEILE SINGURE ÎN ÎNTUNERIC SUNT ASEMENEA UȘILOR DESCHISE... ȘI DACĂ STRIGĂ DUPĂ AJUTOR, OARE CE MONȘTRI LE VOR RĂSPUNDE?

TOTUL PORNEȘTE DE LA UN STUPID JOC SEXUAL. ȘI JESSIE BURLINGAME, PRINSĂ ÎN CĂTUȘE DE PAT, PRIZONIERĂ ÎN PUSTIETATEA TOAMNEI TÂRZII, ÎȘI DĂ SEAMA CĂ GERALD, SOȚUL EI, ZACE MORT PE PODEA. ÎN URMĂTOARELE 28 DE ORE, JESSIE SE VA CONFRUNTA CU ORORI PE CARE NICI MĂCAR IMAGINAȚIA NU LE POATE CUPRINDE. UMBRE ÎNGROZITOARE SE STRÂNG ÎN JURUL EI, IAR GÂNDURILE ÎI VORBESC CU VOCI DE MULT UITATE, DE MULT ÎNGROPATE...

85000

ISBN 973-569-429-8

www.nemira.ro